ELIN HILDERBRAND

INSULA

ELIN HILDERBRAND

INSULA

Original: *The Island* (2010)

Traducere din limba engleză şi note de:
RUXANDRA TÂRCĂ

virtual-project.eu

2012

Personajele şi evenimentele din această carte sunt fictive. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau decedate, este pur întâmplătoare şi nu este intenţionată de către autor.

Casa Tate

Era abandonată de peste treisprezece de ani. Se întâmplase brusc.

Era o casă de vară, o cabană, însă fusese construită cu materiale bune, cherestea de calitate şi cuie de oţel cu capăt pătrat, tocmai în 1935, în timpul Marii Crize. Tâmplării erau dornici să capete de lucru; erau atenţi când aliniau şindrilele. Şlefuiau, măturau, apoi şlefuiau din nou cu şmirghel. Balustrada era la fel de netedă precum o rochie de satin. Dulgherii aduşi de la Fall River stăteau la ferestrele de sus şi fluierau uimiţi de privelişte: un dormitor dădea spre oceanul atotputernic, iar altul spre păşunile idilice şi ochiurile de apă sălbatice de pe insula Tuckernuck.

Casa era ocupată doar în iulie şi, uneori, în august. În celelalte luni, îngrijitorul verifica dacă ferestrele sunt închise bine şi scotea toate cadavrele mici şi cenuşii din capcanele pentru şoareci.

Fusese martora unor comportamente dintre cele mai diferite din partea membrilor familiei care o deţinea. Mâncau şi dormeau ca toţi ceilalţi; beau şi dansau pe muzica revărsată din radioul pe unde scurte. Făceau dragoste şi se certau. (Da, celor din familia Tate le plăcea să urle, pe rând sau toţi odată; probabil era ceva genetic.) Femeile rămâneau însărcinate şi năşteau; casa era mereu plină de copii care plângeau şi râdeau, desenau pe pereţi, ştirbeau câte o şindrilă cu o minge de crichet bine ţintită, stingeau de marginea balustradei o ţigară furată. Slavă Cerului, nu avuseseră parte de niciun incendiu.

Apoi, timp de treisprezece ani, acolo nu mai venise nimeni. Însă asta nu este în întregime adevărat. Mai treceau şoareci de câmp şi o adevărată armată de insecte. La un moment dat, trei lilieci au intrat în zbor pe fereastra deschisă a podului, pe care familia uitase să o închidă când plecase şi pe care îngrijitorul o omisese. Fereastra dădea spre sud-vest, aşa că era ferită de vânt şi ploaie, servind drept răsuflătoare.

Patru copii neastâmpăraţi intraseră după ce forţaseră uşa slăbită de pe verandă şi, preţ de o clipă, casa se simţi plină de optimism. Oameni! Tineri! Erau însă nişte intruşi. Din fericire, măcar nu erau vandali. Ieşiseră la vânătoare, dar singurele alimente pe care le găsiseră fuseseră o conservă de carne cu fasole şi o cutie cilindrică de ovăz Quaker, colcăind de gărgăriţe. Acestea o înspăimântaseră atât de rău pe fetiţa care ridicase cutia de carton, încât o scăpase pe jos, iar ovăzul se împrăştiase pe linoleumul de pe podea.

Copiii se îndemnau unul pe celălalt să se aventureze la etaj. Pe insulă umbla vorba că acea casă era bântuită.

„Nu e nimeni aici în afară de mine, ar fi spus casa dacă ar fi putut să vorbească. Sau mă rog, de mine şi de lilieci. Şi şoareci. Şi păianjeni!”

Într-un dormitor, copiii găsiră o statuetă înaltă de vreo treizeci de centimetri realizată dintr-un lemn adus de valuri, scoici şi bucăţi de sticlă de pe plajă. Înfăţişa un bărbat cu părul din alge.

— Ce tare e! spuse un băieţel roşcovan şi cu pistrui. O iau eu!

— Ăsta se numeşte furt, răspunse fetiţa care scăpase ovăzul, iar puştiul lăsă jos statueta.

— E urâtă oricum, bombăni el. Să plecăm de aici.

Ceilalţi aprobară. Nu mai aveau ce face acolo, căci nu mai găsiseră nimic interesant. Toaleta nici măcar nu avea apă.

Din nou linişte. Pustietate.

Până când, într-o bună zi, îngrijitorul răsuci vechea cheie în broască, iar uşa din faţă se deschise, scârţâind din toate balamalele. Nu era îngrijitorul de la început, ci fiul său, acum matur. Trase aer în piept – ştia că nu avea cum să miroasă prea frumos – şi bătu cu afecţiune în tocul uşii.

— Se întorc, spuse el. Se întorc.

Birdie

Planurile de vacanţă s-au schimbat, apoi s-au schimbat din nou.

În martie, când pregătirile pentru nunta lui Chess erau aproape încheiate, lui Birdie îi venise o idee: o săptămână doar pentru ele două în casa de pe insula Tuckernuck. Cu doar trei ani în urmă, asemenea idee ar fi fost de neconceput; încă de când Chess era mică, ea şi Birdie se certaseră tot timpul. Nu se „înţelegeau". (Ceea ce însemna de fapt că Chess nu se înţelegea cu mama ei. Birdie încercase tot ce-i stătea în puteri să intre în graţiile fiicei sale, dar singurul răspuns fusese o atitudine dispreţuitoare. Spunea ce nu trebuia, făcea ce nu trebuia.) În ultima vreme însă, relaţia dintre mamă şi fiică se îmbunătăţise, suficient de mult cât să-i permită lui Birdie să sugereze o săptămână în cabana familiei înainte ca Chess să pornească la drum pentru restul vieţii alături de Michael Morgan.

Birdie o sunase pe Chess la serviciu, nerăbdătoare să-i împărtăşească ideea.

— Te sun eu, spuse Chess pe un ton care îi sugera maică-sii că ar fi trebuit să aştepte şi să o sune acasă. Chess era redactor culinar la revista *Glamorous Home*. Era cel mai tânăr membru din echipa acelei publicaţii; era cel mai tânăr redactor din Grupul Editorial Diamond şi muncea din greu ca să facă impresie bună. Slujba lui Chess fusese una la care Birdie râvnea în secret, căci ea însăşi era acasă o bucătăreasă pasionată. Era foarte mândră de Chess şi, în acelaşi timp, o invidia.

— Bine, draga mea! spuse Birdie. Însă doar ca să-ţi dau temă de gândire: noi două, la casa de pe Tuckernuck în săptămâna cu 4 Iulie.

— Noi două? Şi mai cine?

— Doar noi.

— Toată săptămâna? se interesă Chess.

— Poţi? întrebă Birdie. Slujba fetei avea fluctuaţii sezoniere. Vara nu prea se mişca nimic, iarna era nebunie. Vrei?

— Lasă-mă să mă mai gândesc, spuse Chess, apoi închise telefonul.

Birdie se plimba încoace şi încolo prin casă, agitată şi tensionată. Se simţea exact ca în 1972, când aştepta să afle dacă fusese acceptată în asociaţia Alpha Phi. Oare Chess avea să răspundă afirmativ? „Dacă refuză, îşi spuse ea, nu o s-o iau ca pe ceva personal. Chess e ocupată, iar o săptămână înseamnă mult. Oare eu aş fi vrut să petrec o săptămână întreagă doar cu mama? Probabil că nu". Birdie îşi luă ceaşca de ceai, dar se răcise. O vârî în

cuptorul cu microunde să o reîncălzească şi se aşeză la computer, pe care îl ţinea în bucătărie, ca să aibă la îndemână ştirile şi reţetele. Îşi verifică e-mailul. Fiica ei mai mică, Tate, stătea parcă lipită de tastatură şi îi trimitea lui Birdie cel puţin un e-mail pe zi, chiar dacă uneori era vorba doar de o glumă sau de o scrisoare în lanţ, pe care Birdie o ştergea fără să mai citească. Astăzi însă, căsuţa ei poştală era goală, ceea ce o mâhni. Chess nu ar fi acceptat în veci să petreacă o săptămână doar cu ea. N-ar fi trebuit să întrebe.

Însă chiar când era gata să se lase pradă îndoielii ce caracteriza aproape toate interacţiunile cu Chess (Oare de ce relaţia cu fiica ei mai mare era atât de dificilă? Ce făcuse Birdie greşit?), auzi telefonul sunând. Ridică imediat receptorul. Era Chess.

— De pe întâi pe şapte iulie? Întrebă aceasta. Noi două?

— Ai vrea?

— Absolut, răspunse fata. Sună minunat. Mulţumesc mult, Bird!

Birdie oftă – un oftat de uşurare, de fericire, de exaltare! O săptămână pe Tuckernuck părea ceva minunat. După trei decenii de căsătorie, unul dintre beneficiile divorţului era că Birdie putea să facă absolut tot ce-i trecea prin cap. Casa de pe Tuckernuck aparţinea familiei Tate de şaptezeci şi cinci de ani; familiei ei, nu familiei lui Grant. Dacă Birdie crescuse cu amintirile unor zile de vară simple şi lipsite de griji pe Tuckernuck, pentru Grant nu fusese aşa. Se prefăcuse că îi place Tuckernuck timp de două veri, cât îi făcuse curte, însă după ce se căsătoriseră şi avuseseră copii îşi dăduse arama pe faţă. Ura acel loc; casa era prea primitivă, generatorul era instabil. Nu era vreun pionier; nu voia să dea la pompă cu mâna ca să scoată apă pe care s-o încălzească apoi pe foc pentru baie. Nu-i plăceau şoarecii şi ţânţarii şi liliecii care atârnau de grinzi. Nu voia să stea fără televizor sau telefon. Era avocat pentru jumătate din Wall Street. Cum se gândea Birdie că el ar fi putut trăi fără telefon?

Grant suferise câte două săptămâni pe vară în casa de la Tuckernuck până când Tate ajunsese la liceu; atunci pusese piciorul în prag: Ajunge!

Birdie nu mai fusese la Tuckernuck de treisprezece ani. Venise vremea să se întoarcă, aşa că, pe lângă pregătirile pentru nunta lui Chess cu Michael Morgan, mai plănuia şi vacanţa de o săptămână pe Tuckernuck. Îşi sună îngrijitorul, pe Chuck Lee. Când formă numărul, de mult uitat şi totuşi familiar, se trezi tremurând de emoţie. Soţia lui Chuck, Eleanor, fu cea care răspunse. Birdie nu o văzuse niciodată pe Eleanor şi nu vorbise vreodată cu ea, însă era la curent cu situaţia familială a bărbatului şi era sigură că şi Eleanor ştia de ea. Birdie hotărî să nu se prezinte; era mai simplu aşa.

— Aş vrea să vorbesc cu Chuck Lee, vă rog, spuse ea. E acasă?

— Nu e momentan, spuse Eleanor. Pot să-i transmit un mesaj?

— E o problemă legată de administrarea unui imobil.

— Chuck nu mai face administrare, o informă Eleanor. Femeia părea destul de plăcută, se gândi Birdie. Pe când era mai tânără şi-o imaginase cântărind două sute de kilograme şi având pielea ca a unui calmar şi o uşoară mustaţă.

— A! exclamă ea. Se întrebă dacă telefonul lui Chuck şi Eleanor avea o listă de apelanţi, însă îşi dădu seama că nu. Pentru Chuck, progresul se oprea în 1974.

— Fiul meu, Barrett, a preluat afacerea, spuse Eleanor. Vreţi să vă dau numărul lui?

După ce închise telefonul, Birdie trebui să se aşeze să-şi tragă sufletul o clipă. Anii trecuseră fără milă! Îl cunoştea pe Barrett Lee de-o viaţă. Şi-l amintea la cinci ani, un blond spălăcit într-o vestă de salvare portocalie, stând alături de tatăl său pe baleniera Boston care îi luă pe Birdie, Grant şi pe copii de la portul Madaket din Nantucket şi îi aducea pe acea felie de plajă, albă şi netedă precum pesmetul, din faţa proprietăţii lor de pe insuliţa vecină Tuckernuck. Barrett Lee era deja suficient de mare cât să preia afacerea? Ca vârstă era undeva între Chess şi Tate, care aveau treizeci şi doi, respectiv treizeci de ani, ceea ce însemna că ar fi trebuit să aibă vreo treizeci şi unu. Iar Chuck ieşise la pensie conform regulilor, la şaizeci şi cinci de ani, în timp ce Grant încă mergea cu trenul în fiecare dimineaţă în oraş şi, din ce ştia Birdie, încă îşi ducea clienţii la Gallagher să bea martini şi să mănânce muşchi de vită după serviciu.

Birdie sună la numărul primit.

— Barrett? spuse ea când auzi o voce de bărbat. Sunt Birdie Cousins. Am casa Tate de pe Tuckernuck.

— Hei, doamnă Cousins, răspunse Barrett Lee pe un ton firesc, ca şi când ar fi trecut doar o săptămână de la ultima conversaţie. Ce mai faceţi?

Birdie încercă să-şi dea seama de când nu-l mai văzuse pe Barrett Lee. Şi-l amintea vag ca adolescent. Era un băiat frumos, ca tatăl lui. Juca fotbal la Nantucket Whalers; avea umeri laţi şi păr blond-deschis. Venise într-o dimineaţă cu barca tatălui său să o ia pe una dintre fete la pescuit. Apoi, altă dată, o invitase la picnic. Însă Birdie nu-şi amintea sub nicio formă dacă era vorba de Chess sau de Tate.

Ce făcea? Cum ar fi putut să răspundă la acea întrebare? „Eu şi Grant am divorţat cu doi ani în urmă. El locuieşte într-un «loft» din Norwalk şi iese cu femei pe care le numeşte «cuguare[1]», în timp ce eu dărâm pereţii reşedinţei

---

[1] În limba engleză, cougar (arg.) – femeie în vârstă căreia îi plac bărbaţii tineri (n. red.).

de familie din New Canaan, aproape şase sute de metri pătraţi plini de covoare, antichităţi şi fotografii înrămate care stau mărturie pentru o viaţă acum dispărută. Gătesc mai mult lunea şi-mi ajunge pentru toată săptămâna. Încă fac pare din clubul de grădinărit. Merg la un grup de lectură o dată pe lună şi de cele mai multe ori sunt singura care a citit cărţile selectate; celelalte femei vin doar pentru vin şi bârfă. Chess şi Tate sunt adulte, cu propria lor viaţă. Mi-aş fi dorit să am o slujbă. Petrec mai mult timp decât ar trebui enervându-mă pe Grant că nu m-a încurajat niciodată să lucrez, căci iată-mă acum, la cincizeci şi şapte de ani şi divorţată, devenind acel gen de femeie care intră abuziv în viaţa copiilor ei".

— Bine, răspunse Birdie. Sunt sigură că a fost un adevărat şoc să mă auzi.

— Chiar aşa, confirmă Barrett.

— Cum o duce tatăl tău? S-a pensionat?

— Da. A făcut un infarct chiar înainte de Ziua Recunoştinţei. E bine, dar asta l-a făcut să meargă mai greu.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Birdie. Rămase o clipă tăcută. Chuck Lee făcuse infarct? Chuck Lee, cu postura sa militărească şi cu ţigara atârnând în colţul gurii şi bicepşii umflându-se în timp ce trăgea de odgonul ancorei de pe fundul oceanului? Acum se mişca greu? Îşi închipui o ţestoasă de uscat, cheală şi şchiopătând, dar îşi şterse imediat imaginea din minte, continuând: Uite, eu şi Chess o să petrecem acolo săptămâna de 4 Iulie. Poţi pregăti casa?

— Păi... mormăi Barrett.

— Păi ce?

— E nevoie de ceva muncă. N-am mai trecut pe acolo din septembrie, iar locul se dărâmă. Trebuie să punem altă cherestea şi probabil are nevoie şi de un acoperiş nou. O să trebuiască şi alt generator. Iar scările care duc spre plajă au putrezit. N-am intrat înăuntru, însă...

— Poţi să te ocupi tu? întrebă Birdie. Trebuie să o facem locuibilă. Poţi să cumperi un generator bun şi să repari restul casei? O să trimit mâine un cec. Cinci mii? Zece mii? După divorţ, Birdie rămăsese cu casa şi cu o pensie lunară generoasă. Grant îi mai promisese că dacă avea cheltuieli mai mari avea să i le acopere el atâta timp cât acestea erau „rezonabile". Grant ura casa de la Tuckernuck; oare în ce măsură costurile de reparaţie aveau să i se pară rezonabile? Birdie anticipa o serie de negocieri dure, însă nu putea lăsa casa de la Tuckernuck să se dărâme după şaptezeci şi cinci de ani.

— Pentru început, zece mii, spuse Barrett. Îmi pare rău.

— Nu, să nu-ţi pară. Nu e vina ta.

— Însă dacă vrei să arate ca pe vremuri...

— Nu avem de ales! i-o reteză Birdie. A fost casa bunicii mele.

— Vrei să fie gata până pe 1 iulie?

— Perfect. O să venim doar eu şi Chess, pentru o ultimă petrecere. Se mărită în septembrie.

— Se mărită? repetă bărbatul. Făcu o pauză, iar Birdie îşi dădu seama că probabil pe Chess o luase la picnic.

— Pe douăzeci şi cinci septembrie, îl anunţă ea cu mândrie.

— Uau, făcu Chuck.

∵

La jumătatea lui aprilie, momentul achitării impozitelor, toate detaliile nunţii lui Chess cu Michael Morgan fuseseră puse la punct, inclusiv rochiile domnişoarelor de onoare, meniul şi selecţia de imnuri pentru biserică. Birdie o suna pe Chess la serviciu de câteva ori pe zi ca să-i ceară părerea. De cele mai multe ori, răspunsul era laconic: „Da, Birdie, e în regulă. Cum crezi tu". Mama ei fusese extrem de flatată când îi ceruse ajutorul pentru nuntă. De fapt, Chess lăsase toată greutatea pe umerii lui Birdie. „Ai gusturi minunate". Birdie credea şi ea acelaşi lucru; bunul ei gust era o realitate, la fel de palpabilă precum ochii ei verzi sau urechile de pe cap, dar gândul că se bucura de încrederea lui Chess o făcea să exulte.

La nuntă fuseseră invitate trei sute de persoane; slujba urma să fie oficiată la Trinity Episcopal de către Benjamin Denton, pastorul din copilărie al lui Chess. Ceremonia era urmată de o petrecere la cort în curtea din spate a casei lui Birdie. Peisagiştii începuseră să lucreze încă din luna septembrie a anului precedent. În opinia lui Birdie, piesa de rezistenţă era o insulă plutitoare care urma să fie amplasată în bazin, unde urma să se desfăşoare primul dans al mirilor.

Grant sunase o singură dată să se plângă de costuri, şi asta legat de cei douăzeci de mii de dolari necesari pentru realizarea insulei plutitoare. Birdie îi explicase cu răbdare la telefon proiectul, însă el ori nu îl pricepuse, ori nu-i plăcea.

— Plătim sau nu un ring de dans obişnuit?

— Da, plătim aşa ceva, spuse Birdie. Însă este vorba de unul special, pentru primele dansuri. Chess dansează cu Michael, apoi Chess dansează cu tine, apoi tu dansezi cu mine.

— Eu dansez cu tine?

Birdie îşi drese glasul.

— Emily Post spune că dacă niciunul dintre părinţii divorţaţi nu se recăsătoreşte, atunci... da, Grant, va trebui să dansezi cu mine. Îmi pare rău.

— Douăzeci de mii de dolari sunt o groază de bani, Bird.

Fu nevoie de un singur telefon din partea lui Chess ca să-l convingă. Dumnezeu ştie ce i-o fi spus, însă Grant scrise cecul.

∵

La sfârşitul lui aprilie, Birdie merse la prima ei întâlnire romantică de după divorţ. Aranjamentele fuseseră făcute de sora lui Birdie, India, curator la Academia de Artă Pennsylvania din Philadelphia. India fusese căsătorită cu sculptorul Bill Bishop şi crescuse trei fii, în timp ce Bill călătorise în jurul lumii şi devenise faimos. În 1995, Bill se împuşcase în cap într-un hotel din Bangkok, iar gestul său o distrusese pe India. O vreme, Birdie se temuse că sora ei nu avea să-şi mai revină, sfârşind ca o femeie fără adăpost în Rittenhouse Square, crescând pisici şi lustruind portretul înrămat al lui Bill. Însă India reuşise să renască din cenuşă, folosindu-şi masteratul în istoria artei şi devenind curator. Spre deosebire de Birdie, India era foarte şic, respectând întocmai ultima modă. Purta rochii Catherine Malandrino, tocuri înalte şi ochelarii de citit ai lui Bill Bishop la gât, pe un lanţ. Ieşea cu tot felul de bărbaţi – mai în vârstă, mai tineri, căsătoriţi –, iar cel cu care îi aranjase întâlnirea lui Birdie i se păruse nepotrivit pentru ea însăşi deoarece era prea în vârstă. Ce însemna prea în vârstă? Şaizeci şi cinci de ani, adică vârsta lui Grant.

Numele lui era Hank Dunlap. Hank se pensionase din funcţia de director al unei şcoli private de elită din Manhattan. Soţia lui, Caroline, era şi ea foarte bogată, făcând parte din consiliul de administraţie al Muzeului Guggenheim; India îi întâlnise pe Hank şi Caroline la o petrecere de binefacere la Guggenheim cu ani în urmă.

— Ce s-a întâmplat cu Caroline? întrebă Birdie. Au divorţat? A murit?

— Niciuna, nici alta, spuse India. Are boala Alzheimer. E internată într-o clinică.

— Deci nevasta trăieşte, sunt căsătoriţi încă, iar tu ai ieşit cu el? Şi acum vrei să ies şi eu cu el?

— Revino-ţi, Bird. Soţia lui e în altă lume şi nu se mai întoarce. El vrea o parteneră. Este exact genul tău.

— Este? se miră Birdie. Oare ce însemna „genul” ei? Cineva precum Grant? Grant era avocatul diavolului. Simbolurile lui erau whisky-ul rafinat şi maşinile scumpe cu interior de piele. Nu era tipul de director blând, mulţumit cu un salariu în şase cifre mici. Joacă golf?

— Nu.

— Ah, atunci e genul meu. Birdie îşi jurase că nu se va mai implica într-o relaţie cu un jucător de golf.

— E simpatic, spuse India, ca şi când ar fi vorbit de vreun adolescent de şaisprezece ani. O să-ţi placă.

∵

Surpriză! Chiar îi plăcu. Se hotărâse să treacă peste toate acele prostii cu „Nu-mi vine să cred că am întâlnire la vârsta mea” şi să fie realistă. Da, avea

întâlnire din nou la vârsta ei, însă în loc să se agite de emoţie făcu un duş, se îmbrăcă şi se machie aşa cum ar fi făcut dacă ar fi mers cu Grant la teatru sau la club împreună cu familia Campbell. Purta o rochie simplă, tocuri şi nişte bijuterii frumoase, printre care şi inelul ei de logodnă (fusese al bunicii ei şi într-o zi avea să ajungă la unul dintre nepoţi). Birdie se aşeză pe banca din grădină, în aerul blând al acelei seri de primăvară, cu un pahar de Sancerre şi cu muzica lui Mozart în boxele de afară, aşteptându-l pe bătrânul Hank. Inima îi bătea în ritmul obişnuit.

Când auzi o maşină pe alee, intră în casă, clăti paharul de vin, îşi verifică rujul în oglindă şi luă din cuier pardesiul subţire. Trase adânc aer în piept şi deschise uşa. În faţa ei se afla bătrânul Hank, cu un buchet de zambile purpurii şi parfumate. Avea părul grizonant şi purta ochelari fără ramă. După cum o asigurase India, era simpatic. Foarte simpatic. Când o văzu pe Birdie, zâmbi larg. Rânji. Era fermecător.

— Eşti chiar mai drăguţă decât sora ta! remarcă el.

Birdie se prefăcu emoţionată până la leşin.

— Dumnezeule, exclamă ea, deja te iubesc! Izbucniră amândoi în râs.

∵

Seara care începuse frumos deveni de-a dreptul minunată. Hank Dunlap era deştept şi bine informat, amuzant şi provocator. Alesese un restaurant nou pe o stradă la modă din South Norwalk, printre galerii de artă şi magazine de lux. Acest Soho fals (ei îl porecliseră SoNo) era cartierul în care locuia atunci Grant. Birdie se întrebă dacă ieşea des pe acea stradă cochetă (îi era greu să-şi imagineze aşa ceva); era oare posibil să-l vadă sau ca el s-o zărească pe ea luând cina cu Hank cel simpatic şi erudit? Era destul de cald cât să se poată sta afară, iar Birdie profită de ocazie.

Mâncarea de la acel restaurant nou era extraordinară. Lui Birdie îi plăceau la nebunie mâncarea bună şi vinul bun şi, după cum avea să observe, la fel şi Hank. Gustară fiecare din felurile comandate de celălalt şi se hotărâră să împartă un desert. Birdie nu gândea „Nu-mi vine să cred că am întâlnire la vârsta mea”. Singurul lucru pe care-l avea în minte era că se simţea bine, în largul ei; poate că îi era chiar mai uşor să ia cina cu acest bărbat pe care abia îl cunoscuse decât îi fusese vreodată să ia cina cu Grant. (în afară de preferinţa pentru carnea de vită, lui Grant nu prea îi păsa ce mânca. Mânca doar ca să supravieţuiască.) În ultimii ani ai căsniciei lor, Birdie şi Grant abia dacă îşi vorbeau când ieşeau la restaurant. Sau, mai bine zis, Birdie ciripea despre lucrurile care o interesau pe ea, în timp ce Grant dădea din cap neatent, urmărind jocul echipei Yankees peste umărul ei sau verificându-şi Blackberry-ul să vadă rapoartele de la bursă. Cu Hank însă, Birdie se minuna de cât de plăcut era să-şi petreacă timpul cu o persoană

care nu doar că o plăcea, ci o şi găsea interesantă. Care nu doar vorbea, ci şi asculta.

— Aş fugi să mă mărit cu tine chiar în clipa asta, spuse Birdie, însă înţeleg că eşti deja căsătorit.

Hank încuviinţă din cap şi zâmbi cu tristeţe.

— Soţia mea, Caroline, se află într-o clinică din Brewster. Nu mă mai recunoaşte nici pe mine, nici pe copii.

— Îmi pare rău.

— Am avut o viaţă frumoasă împreună. Mă mâhneşte gândul că pentru ea totul se va sfârşi departe de casă, însă nu puteam să am singur grijă de ea. Îi e mai bine unde este acum. Merg să o vizitez joia după-amiaza şi în fiecare duminică. Îi duc caramele trase în ciocolată şi îmi mulţumeşte de fiecare dată de parcă aş fi un străin; presupun că în ochii ei chiar sunt un străin. Caramelele îi plac foarte mult.

Birdie simţi că îi dau lacrimile. Chelnerul le aduse desertul – un parfe din fructul pasiunii şi nucă de cocos. Hank gustă; Birdie îşi şterse ochii. Căsnicia ei se terminase rău, chiar dacă nu atât de rău ca în alte cazuri, iar căsnicia lui Hank se termina şi ea rău, chiar dacă nu atât de rău ca în alte cazuri. Soţia lui nu-l mai recunoştea, însă el îi ducea caramele trase în ciocolată. Era cel mai frumos gest pe care şi-l putea imagina. Oare Grant făcuse vreodată aşa ceva pentru ea? Nu-i venea în minte o situaţie asemănătoare.

∵

Hank o sărută pe Birdie de noapte bună în faţa uşii, iar aceea fu cea mai frumoasă parte a serii. Sărutul era blând şi profund şi stârni în Birdie ceva de mult uitat. Dorinţa. Ea şi Grant făcuseră sex până la sfârşit cu ajutorul unei pastile, însă dorinţa pentru trupul soţului ei dispăruse deja când Tate era la liceu.

— Te sun mâine la amiază, spuse Hank.

Birdie dădu din cap. Rămăsese fără cuvinte. Intră în casă şi se plimbă prin bucătărie, pe care o privea cu alţi ochi. Oare ce-ar fi zis Hank despre bucătăria ei? Era obsedată de detaliile: întotdeauna fructe proaspete, întotdeauna flori vesele, întotdeauna cafea proaspăt făcută, frişcă adevărată, suc proaspăt stors, ziarul de dimineaţă adus la uşă, muzică clasică. Întotdeauna vin bun. Oare Hank avea să aprecieze toate aceste lucruri la fel ca ea?

Îşi făcu un ceai şi aranjă zambilele pe care le primise într-una dintre vazele de sticlă. Plutea. Viaţa perfectă, îşi spuse ea, era una în care prima întâlnire arăta aşa. Fiecare zi aducea o promisiune electrizantă, o scânteie, o legătură şi dorinţă.

Dumnezeule, dorinţa. Uitase complet ce era dorinţa.

Se dezbrăcă şi se urcă în pat punând pe noptieră cana aburindă de ceai. Luă romanul pe care trebuia să îl citească pentru clubul de lectură, apoi se culcă. Levita precum asistenta unui magician. Închise ochii.

∵

Telefonul sună în toiul nopţii. Ceasul arăta trei şi douăzeci. Birdie se ridică în capul oaselor. Lampa de la capul patului era încă aprinsă. Ceaiul se răcise pe noptieră. Telefonul? Cine ar fi putut să sune la ora aia? Apoi Birdie îşi aminti de întâlnirea ei şi sufletul i se umplu de bucurie. Poate că era India, care dorea să afle cum decurseseră lucrurile. India suna la ore ciudate. De la moartea lui Bill suferea de insomnie; uneori petrecea chiar şi şaptezeci şi două de ore fără să doarmă.

Sau poate că era Hank, pe care nu îl luase somnul.

Fără să stea pe gânduri, apucă telefonul.

O femeie plângând. Birdie o recunoscu imediat pe Chess; o mamă recunoştea mereu plânsul copilului ei, chiar dacă acel copil avea treizeci şi doi de ani. Intui îndată tot restul, fără să fie nevoie să audă nici măcar un cuvânt.

— S-a terminat, Birdie.

— S-a terminat?

— S-a terminat.

Birdie îşi trase cuvertura până la bărbie. Acela era unul dintre momentele cele mai importante pentru rolul ei de mamă şi era hotărâtă să se ridice la înălţimea situaţiei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

∵

Michael Morgan avea doi metri, era bine făcut şi chipeş. Avea părul nisipiu, ochi verzi şi un zâmbet molipsitor. Jucase hochei la Princeton, de unde absolvise *summa cum laude* şi devenise licenţiat în sociologie; era expert în cuvinte încrucişate şi adora filmele alb-negru, ceea ce îl făcea să fie foarte îndrăgit de cei din generaţia lui Birdie. În loc să se angajeze la J.P. Morgan, unde tatăl său era asociat, sau să se ducă pe Madison Avenue, unde mama lui coordona bugetele de publicitate ale tuturor pieselor de succes de pe Broadway, Michael făcuse un împrumut de afaceri uluitor şi cumpărase o companie de head-hunting[2] aflată în pragul falimentului. În cinci ani o scosese pe profit şi găsise posturi excelente pentru un sfert din promoţia de la Columbia Business School.

Chess îl cunoscuse pe Michael Morgan la un club de rock din centru; Birdie nu-şi mai amintea numele localului. Chess stătea la bar cu o prietenă,

---

[2] Racolarea de profesionişti pentru funcţii importante (n. red.).

iar Michael venise să-şi vadă fratele, pe Nick, vocalist într-o trupă numită Diplomatic Immunity. Aşa se cunosc tinerii; Birdie înţelegea asta. Însă, spre deosebire de alţi tipi pe care îi cunoscuse Chess, ea şi Michael Morgan au avut din prima o relaţie serioasă.

Formarea cuplului coincisese cu sfârşitul căsniciei lui Birdie şi Grant. Când l-au cunoscut pe Michael Morgan, aceştia erau, practic, despărţiţi. (Grant locuia într-o cameră la hotelul Hyatt din Stamford. Asta înainte să închirieze, apoi să cumpere, apartamentul din South Norwalk.) Chess ştia că părinţii ei se separaseră, însă dorea să participe împreună la prima întrevedere cu Michael. Birdie se împotrivise. Ar fi fost ciudat; ar fi fost echivalentul unei întâlniri romantice cu Grant, căruia tocmai îi ceruse foarte clar să iasă din viaţa ei. Însă Chess insistase. Era convinsă că, de dragul ei, pentru o seară, părinţii ei puteau fi civilizaţi şi prietenoşi unul cu celălalt. Grant se arătase deschis la idee; făcuse rezervare pentru patru persoane la Grenouille, fostul lor restaurant preferat. Cei doi soţi merseseră în oraş împreună; ar fi fost ilogic să nu o facă. Grant avea acelaşi parfum; purta costumul kaki şi una dintre cămăşile Paul Stuart pe care i le cumpărase Birdie şi cravata roz cu broaşte pe care o avea de câte ori mergeau la Grenouille. Birdie îşi amintea că avusese acel sentiment liniştitor şi totuşi oprimant că nimic nu se schimbase. Şeful de sală de la Grenouille, Donovan, îi întâmpinase ca pe un cuplu căsătorit – habar nu avea că se despărţiseră – şi îi condusese la masa preferată. Pe drumul dintre parcare şi restaurant, Birdie îi dăduse lui Grant detalii despre Michael Morgan. El şi Chess erau împreună de trei săptămâni.

— Trei săptămâni? exclamase Grant. A fost primit în audienţă după doar trei săptămâni?

— Cred că el e alesul.

— Alesul?

— Tu poartă-te frumos, spuse Birdie. Fă-l să se simtă bine primit.

Chess arăta minunat în rochia înflorată de culoarea lavandei, iar Michael Morgan era epatant într-un costum negru şi cu o cravată Hermes tot de culoarea lavandei. (Îşi asortaseră ţinutele! La început, lui Birdie i se păruse un gest drăguţ; apoi se îngrijorase că locuiau deja împreună, în secret.) Chess şi Michael arătau ca şi când ar fi ieşit direct din paginile revistei *Town and Country.* Arătau ca şi când ar fi fost deja căsătoriţi.

Michael îl întâmpinase pe Grant cu o strângere puternică de mână şi o sărutase pe Birdie pe obraz. Le aruncase amândurora acel zâmbet strălucitor care îi destinse pe dată. (Maxilarul lui proeminent, dinţii perfecţi, lumina din privire – chipul său era un adevărat magnet!) Birdie venise la acea cină marcată de amărăciunea pe care i-o stârneau poveştile de

dragoste, însă chiar şi ea fusese cucerită de Michael şi de tânărul cuplu. Michael avea maniere minunate, se ridicase când Chess se dusese la toaletă, iar apoi le povestise lui Grant şi Birdie despre afacerea lui şi despre planurile de dezvoltare viitoare, într-un fel care era în egală măsură impresionant şi modest. Apreciase vinul, băuse scotch cu Grant după desert, le mulţumise celor doi pentru masă şi îi lăudase că crescuseră o fiică atât de frumoasă, deşteaptă şi plină de calităţi precum Chess. Cum să nu-l placi?

Prin urmare, ceea ce auzi Birdie la telefon o surprinse. Chess rupsese logodna. Ieşise să ia cina la Aureole cu prietena ei, Rhonda; de acolo, ea şi Rhonda se duseseră la Spotted Pig să bea cocktailuri, apoi în clubul de noapte. Chess plecase din club fără să-i spună Rhondei. Mersese pe jos până la apartamentul ei, nu mai puţin de şaizeci şi şapte de cvartale (Birdie se cutremură la gândul periculozităţii acelui drum) şi sunase la San Francisco, unde Michael intervieva candidaţii pentru funcţia de şef al unei firme importante de tehnologie. Anulase nunta. Michael urma să vină cu avionul de dimineaţă, însă asta nu schimba nimic. Relaţia se terminase. Nu aveau să se căsătorească.

— Stai un pic, o întrerupse Birdie. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Chess. Pur şi simplu nu vreau să mă mărit cu Michael.

— De ce? insistă Birdie. Nu era naivă. Oare Chess luase droguri cât fusese la club? Şi încă era sub efectul lor?

— Nu am un motiv clar, îngăimă Chess. Începu din nou să plângă. Pur şi simplu nu vreau.

— Nu vrei?

— Nu. Nu vreau.

— Nu-l iubeşti?

— Nu. Nu-l iubesc.

— Înţeleg. Ce altceva ar fi putut spune Birdie?

— Da?

— Te susţin indiferent de decizia pe care o iei. Te iubesc. Dacă nu vrei să te măriţi cu Michael Morgan, vom anula toate planurile de nuntă.

Chess răsuflă uşurată. Sughiţă.

— Dumnezeule, Birdie, îţi mulţumesc mult, şopti ea. Îţi mulţumesc.

— Aşa. E în regulă acum.

— Îi spui tu tatei? o rugă Chess.

— Eu? se miră Birdie.

— Te implor! Stătea să izbucnească iar în plâns. Pur şi simplu nu pot s-o fac. Nu am destulă tărie.

Ceea ce voia să spună Chess era că nu dorea să o facă ea. Ce om sănătos la cap ar fi fost dornic să-l sune pe Grant Cousins, a cărui slujbă era să-i intimideze pe toţi, de la investitori până la comisia valorilor mobiliare, şi să-l înştiinţeze că a irosit 150.000 de dolari pe chestii gen invitaţii gravate manual şi o insulă plutitoare în heleşteul din curtea fostei neveste? Birdie era conştientă că marea ei eroare ca mamă fusese că nu-şi învăţase copiii să dea socoteală pentru propriile fapte. Niciodată nu-i lăsa să facă treburile neplăcute. Când Tate, la şase ani, furase creioane de la magazinul de mărunţişuri, Birdie nu o trimisese înapoi să-i mărturisească fapta domnului Spitko, proprietarul, aşa cum ar fi trebuit. Lăsase întreaga poveste să treacă doar cu un discurs moralizator, apoi pusese cinci dolari într-un plic pe care l-a strecurat pe sub uşa magazinului, după program.

— Cred că ar trebui să-l suni pe tatăl tău să-i explici decizia ta cu propriile cuvinte, spuse Birdie. Cu mine nu o să fie acelaşi lucru.

— Te rog...

Birdie oftă. Ora târzie o apăsa, la fel ca şi realitatea anulării nunţii – un adevărat eşec! – şi gândul de a vorbi cu Grant despre acea întorsătură catastrofală de situaţie. Însă nu trebuia să o considere o catastrofă. În felul acela, Chess se salva de la o viaţă întreagă de nefericire. Catastrofă ar fi fost dacă Chess s-ar fi căsătorit, ar fi făcut trei copii, apoi şi-ar fi dat seama că oricare dintre o sută de alte opţiuni ar fi fost mai bună decât să se mărite cu Michael Morgan. Avem cu toţii o singură viaţă, iar Chess trebuia să o trateze pe a ei cu mare grijă.

Birdie era epuizată.

— Hai să vorbim de dimineaţă, apoi vedem cum stau lucrurile după ce discuţi între patru ochi cu Michael. De-abia după aceea o să ne facem griji în privinţa tatălui tău. Poate că te vei răzgândi.

— Nu, Birdie, n-o să mă răzgândesc.

— Bine, dar...

— Birdie, îi reteză Chess vorba. Crede-mă.

∵

Chess era neclintită în hotărârea ei. Michael veni acasă din California frânt de oboseală şi agitat, gata să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să o determine să se răzgândească, însă logodnica sa îl refuză. Nu aveau să se căsătorească în septembrie. Nu aveau să se căsătorească deloc. Michael Morgan, fostul Rege al Lumii, fostul Băiat de Aur, fostul atlet All-Ivy şi membru al topului „Tineri Antreprenori ai Anului” alcătuit de revista *Inc.,* fusese făcut terci.

Michael o sună pe viitoarea lui soacră în seara următoare, devreme. Era duminică, iar Hank Dunlap stătea în sufrageria lui Birdie cu un pahar de vin,

mâncând palmierii gustoşi făcuţi de ea şi ascultând Ella Fitzgerald. Birdie îl invitase la o cină uşoară de primăvară, cu pui fript şi sparanghel, în ciuda faptului că lumea ei se dărâma. Sau nu neapărat lumea ei, ci a oamenilor pe care îi iubea.

Când Hank sunase în acea duminică la prânz, Birdie spusese:

— Mă aflu în mijlocul unei crize teribile de familie.

— Preferi să ai companie sau să fii singură? replicase Hank.

Lucrul cel mai bun era că avea de-a face cu un partener matur din punct de vedere emoţional. Putea alege ori companie, ori singurătate, iar Hank ar fi înţeles. Optă pentru cea dintâi. Abia îl cunoscuse pe Hank Dunlap, însă simţea că-i putea oferi o opinie pertinentă. Fusese director de şcoală. Avusese de-a face cu elevi, profesori, părinţi, bani, sentimente, probleme de logistică şi, cel mai probabil, cu zeci de poveşti de dragoste complicate. Poate că avea să-i fie de folos, iar dacă nu, pur şi simplu putea să stea acolo: lui Birdie îi era de ajuns să-l vadă ca să se simtă mai bine.

Ajunsese la ea cu o sticlă de Sancerre, vinul ei preferat, iar ea umpluse imediat două pahare, scosese palmierii din cuptor şi îi spusese lui Hank toată povestea:

— Fiica mea, Chess, m-a sunat în toiul nopţii să-mi dea vestea că a rupt logodna. Nu mi-a indicat niciun motiv. Pur şi simplu nu-l iubeşte.

Hank dădu gânditor din cap. Birdie începu să se simtă uşor stânjenită din cauza lui Chess. De ce naiba acceptase să se mărite cu Michael Morgan dacă nu-l iubea? Michael o ceruse de soţie pe scenă, la un concert rock, ceea ce lui Birdie i se păruse cam pripit, aproape indecent, însă tinerii se cunoscuseră la un concert rock, iar el căutase o simetrie plină de înţeles. Se gândise bine; îi ceruse lui Grant mâna lui Chess cu o săptămână înainte. Chess nu părea deranjată de natura publică a evenimentului, sau inconvenientul i se păruse minor. Răspunsese: „Cum aş putea să refuz?” Însă rostise acele cuvinte pe un ton glumeţ, semnificând parcă „De ce-aş spune nu?” Michael şi Chess erau făcuţi unul pentru celălalt.

Hank îi întrerupse gândurile cuprinzându-i mijlocul cu braţele şi trăgând-o spre el. Străbătută de un fior, Birdie îşi lăsă paharul. Hank o sărută, aprinzându-i simţurile, după care mărturisi:

— Mă simt ca tipul care se gândeşte doar la sex când ar trebui să studieze.

— Sex? râse Birdie. Studiu?

Hank îşi scoase ochelarii şi o sărută din nou.

Apoi sună telefonul. La început, Birdie încercă să-l ignore. Nimic n-o putea face să plece de lângă... Însă îşi dădu seama că trebuia să răspundă. Se desprinse de el. Hank dădu din cap şi îşi puse la loc ochelarii.

— Alo?

— Doamna Cousins? Sunt Michael Morgan.

Îl rugase de cel puţin douăzeci de ori să-i spună Birdie, dar el nu ascultase niciodată. Simţul etichetei, caracteristic pentru Ivy League, îl oprea; acum însă, uşura mult sarcina femeii.

— O, Michael, exclamă ea, iar Hank se retrase pe canapeaua din bucătărie, cu vinul şi cu tava de palmieri.

Vocea lui Michael tremura, apoi redevenea puternică, după care tremura din nou, cu suspinuri ascuţite, de băieţandru. Cu ce greşise? Cum o putea face pe Chess să se răzgândească? Se părea că Chess nu adusese vreun argument convingător. Nu mai voia să se mărite cu el, însă nu avea niciun motiv. Era incredibil.

— Nu are sens, zise Michael. La ora opt totul era frumos. M-a sunat în drum spre Aureole. Mi-a spus că mă iubeşte. Făcu o pauză, ca s-o lase pe Birdie să-şi exprime mila printr-un oftat. Apoi, la zece ora ei, am primit un mesaj în care mă anunţa că pleacă de la restaurant şi se duce într-un bar.

— Aşa, murmură Birdie.

— După alte patru ore şi-a scos inelul de logodnă. Tonul lui era mai ridicat, mai furios. Doamnă Cousins, aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat în clubul acela.

— Of, Dumnezeule! Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu v-a spus?

— N-a scos o vorbă despre club. Mi-a povestit doar că a plecat fără să-i spună celeilalte fete. A mers pe jos singură tot drumul până pe Sixty-third Street în toiul nopţii.

— Sunteţi convinsă că era singură? întrebă Michael.

— Asta mi-a spus ea, răspunse Birdie. De ce? Te gândești că are pe altcineva?

— Păi altfel de ce-ar rupe logodna? Nu există alt motiv, nu-i aşa?

„Nu-i aşa?" îi cerea părerea lui Birdie. Iar ea era sfâşiată între dorinţa de a-l alina pe Michael şi cea de a reprezenta corect punctul de vedere al lui Chess. Îşi dădu seama că se trezise deodată la mijloc.

— Michael, nu pot vorbi în numele lui Chess, replică ea. Mi-a spus că nu mai vrea să se mărite. Sentimentele ei s-au schimbat. Ai cerut-o de soţie într-un mod foarte public. Asta suna mai mult a reproş şi însemna: „dacă Michael Morgan ar fi cerut-o între patru ochi, poate că Chess ar fi răspuns altfel". Continuă cu glas tare: Poate că Chess se simţea obligată să accepte, însă de fapt voia să-şi lase timp de reflecţie.

— Am cerut-o în urmă cu şase luni! A avut timp să se gândească.

— Şi s-a gândit, răspunse Birdie. Ştiu că nu e o alinare tocmai plăcută, însă e mai bine că şi-a dat seama acum decât după zece ani, când veţi fi avut

patru copii şi ipotecă. Este o perspectivă care vine odată cu vârsta, trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Nu pot să-mi pierd speranţa. Doamnă Cousins, o iubesc. Sunt îndrăgostit nebuneşte de fiica dumneavoastră şi nu pot să-mi opresc sentimentul aşa cum aş închide un robinet. Inima mea... începu să suspine, făcând-o pe Birdie să bată în retragere. Băiatul era obişnuit să primească orice-şi dorea, însă nu o putea avea pe Chess. Nu ştia asta, dar o dezamăgire atât de cutremurătoare avea să-i facă bine. Inima mea e frântă în bucăţi, şopti el.

— Trebuie să vorbeşti mai mult cu Chess, îl sfătui Birdie.

— Tocmai am fost cu ea timp de patru ore.

— Poate un pic mai târziu. După ce se mai gândeşte.

— Trebuie să mă întorc la San Francisco. I-am lăsat pe doi candidaţi pentru un post cu salariu de şapte cifre să mă aştepte la Marriott.

— Întoarce-te la San Francisco. Şi vorbeşti cu Chess după ce revii acasă.

— Nu ştiu ce naiba o să fac dacă nu se răzgândeşte, spuse el.

— O să supravieţuieşti, răspunse Birdie, privindu-l pe Hank care stătea pe canapea şi îşi ştergea firimiturile de la gură cu şervetul. Cu toţii vom supravieţui.

∵

În săptămâna care urmă se derulară tot felul de alte discuţii, unele după altele. Birdie nu mai purtase niciodată atât de multe convorbiri dificile. După cum se aşteptase, cea mai complicată se dovedi discuţia ei cu Grant, pe care alese să o aibă la ora nouă, când el era acasă, în apartamentul lui extravagant, şi nu la birou.

— Grant, spuse ea, te-am sunat să te anunţ că Chess a rupt logodna. Nunta se anulează.

— Se anulează? repetă el neîncrezător.

— Exact.

Se lăsă tăcerea. Birdie se întrebase cum avea să primească fostul ei soţ vestea. După treizeci de ani de căsnicie, tot nu avea habar la ce să se aştepte. Se gândea că principala lui grijă avea să fie pentru bunăstarea lui Chess, iar după ce îşi dădea seama că principala responsabilă era chiar fiică-sa, urma să-şi facă griji pentru banii lui. Birdie îi aştepta întrebările, însă nu veni niciuna.

— Grant?

— Da?

— Ce părere ai?

— Ce părere să am? Îmi spui ce naiba s-a întâmplat?

Desigur, ar fi trebuit să-şi dea seama că nu putea să reacţioneze în vreun fel până nu-i dădea ea de înţeles cum ar fi trebuit să se simtă, întotdeauna ea fusese cea care făcuse toată treaba din punct de vedere emoţional în numele lui.

— Chess a vrut să renunţe. Nu-l iubeşte.

— Nu-l iubeşte?

— Ăsta e motivul principal. Nu mai era treaba lui Birdie să-l protejeze pe Grant ascunzându-i adevărurile neplăcute despre copiii lui. Fusese nevoită să se ocupe întotdeauna singură de ele, dar acum venise şi rândul lui. Nu-l iubeşte. Şi nu vrea să-şi petreacă restul vieţii alături de el.

— Nu înţeleg, spuse Grant.

Bineînţeles că nu înţelegea. De aceea dorise Chess să-l sune Birdie; Birdie trebuia să îl facă să înţeleagă. Grant era cu opt ani mai mare ca ea; avea treizeci şi unu de ani, în timp ce ea doar douăzeci şi trei când se căsătoriseră. Grant tocmai devenise asociat în firmă; trebuia să se căsătorească, să aibă copii, să se mute într-un cartier select şi să se înscrie într-un club. O urmărise pe Birdie precum un taur hotărât; şi se tot ţinuse după ea. „Te vreau pe tine, pe tine, pe tine”. O scosese la cină şi la musicaluri şi îşi petrecuseră weekendurile la schi în Poconos, unde, de dragul aparenţelor, aveau camere separate. Birdie avea o slujbă la Christie's, unde căpătase o pasiune pentru covoare. Îl idolatriza pe maestrul covoarelor fine, un bărbat pe nume Fergus Reynolds, care mergea frecvent la Marrakech sau în Iordania. Vorbea fluent franceza, spaniola şi arabă şi purta eşarfe de mătase în stil Amelia Earhart. Birdie îşi dorea să fie varianta feminină a lui Fergus. Îşi dorea să fumeze ţigări aromate şi să evalueze proprietăţi pe Riviera Franceză. Însă îi cedase lui Grant. După un an de căsnicie renunţase la slujbă; după alţi doi ani, era însărcinată cu Chess. Modurile în care Grant Cousins îi redusese potenţialul erau prea multe ca să le menţioneze.

Apoi, după ce se căsătoriseră, se născuseră fetele şi se întemeiase gospodăria, Grant dispăruse. Fizic, încă era prezent – stătea în capul mesei cu paharul de scotch, zâmbind amabil, uşor nedumerit – însă mintea îi era în altă parte. Trăia într-o stare de neatenţie permanentă. Biroul, cazurile, clienţii, orele facturabile, handicapul său la golf, meciurile celor de la Yankees şi Giants. Birdie ajunsese să simtă că în ochii lui orice altceva era mult mai important decât ea şi fetele. Era bun şi generos cu ele, însă nu reuşiseră niciodată să-i capteze întreaga atenţie.

— Nu ştiu cum să spun altfel, se strădui ea să-i explice. Nu se va căsători cu el. Şi în loc să o batem, ar trebui să o lăudăm că a făcut-o înainte să fie prea târziu. Dacă s-ar fi căsătorit cu el, ar fi regretat.

— Aşa cum regreţi tu că te-ai căsătorit cu mine? întrebă Grant.

Birdie trase aer în piept. Sincer!

— Nu regret, răspunse ea.

— Ba sigur că da.

— Nu regret că am crescut copiii. Şi nu regret mulţi ani din căsnicia noastră.

— Ai regretat că ai fost prinsă în capcana unui anumit mod de trai. Ţi-ai fi dorit ca viaţa ta să nu însemne doar şedinţe cu părinţii şi clubul de grădinărit. Ascult când îmi vorbeşti, Bird.

Revoltător. Juca teatru, încerca să născocească răspunsuri la un examen pentru care nu citise manualul.

— Ei bine, sunt sigură că te va surprinde, dar nu am murit încă. De fapt, ies cu cineva.

— Felicitări!

Îi vorbea de sus. Birdie îşi reproşă că i se destăinuise. Viaţa ei amoroasă nu-l privea pe el, şi nicio reacţie – fie ea şi de gelozie, evident nesinceră – nu ar fi satisfăcut-o. Întâlnirile cu Hank erau o sursă de plăcere intimă care nu trebuia făcută publică sub nicio formă. Încercă să revină la subiect.

— Oricum, rămâne problema aranjamentelor de nuntă. Presupun că vrei să să-ţi recuperez banii?

— Da, te rog.

— Pot încerca, spuse Birdie. Se gândea şi la varianta de a lăsa banii lui Grant să se scufunde pe fundul oceanului, însă banii lui erau şi banii ei, şi ar fi fost o prostie să-i irosească. Şi, Grant...

— Da?

— Te rog, sun-o pe fiica ta.

— Ca să-i spun ce?

— Tu ce crezi? Să-i spui că o iubeşti.

∵

În zilele şi săptămânile care urmară, Birdie reuşi cu greu să dea de Chess. Când o suna la birou, era sistematic respinsă de asistenta ei, Erica, pe motiv că Chess nu mai prelua telefoane personale la serviciu.

— Dar e acolo, nu-i aşa? spuse Birdie. Trăieşte?

— Da, confirmă sec Erica.

Când încercă să o sune pe mobil, îi răspunse căsuţa vocală, în care mesajele se adunau precum teancul de ziare de pe aleea cuiva care se mutase.

— Sună-mă, o rugă Birdie. Sunt îngrijorată.

Birdie căuta refugiu în conversaţiile cu cealaltă fiică, Tate. Nu o iubea pe Tate mai mult decât pe Chess, însă cu fata mai mică îi era mai uşor să comunice.

— Ai vorbit cu sora ta? întrebă ea.

— De câteva ori, răspunse Tate. În general las mesaje.

— Aha, e bine. Am crezut că sunt singura.

— Ştii că nu te-aş lăsa singură, mamă, o linişti Tate.

Tate – Elizabeth Tate Cousins – era, la treizeci de ani, un geniu al computerelor, care colabora cu cele mai mari companii din America să le repare erorile din sisteme. Avea cunoştinţe atât de specializate, încât îşi permitea să facă ea regulile: purta blugi chiar şi în cele mai dichisite locuri de muncă, lucra cu Bruce Springsteen dat la maximum pe iPod, mânca sandvişuri cu ton şi supă-cremă de roşii cu busuioc de la Panera, iar în oraşele în care nu exista Panera, de la Cosi. Şi cerea sume astronomice.

— Unde eşti acum? se interesă Birdie. Teoretic, Tate locuia în Charlotte, Carolina de Nord, un loc pe care Birdie nu îl înţelegea. Era un oraş „nou", cunoscut drept capitală a băncilor. Charlotte fusese primul loc în care lucrase Tate, iar apoi dăduse brusc banii pe un apartament într-un complex care avea o piscină frumoasă şi un centru de întreţinere fizică de ultimă generaţie.

„De ce Charlotte?" întrebase Birdie.

Iar Tate răspunsese: „Pentru că era acolo".

În şcoala generală existase o perioadă în care Tate se îmbrăcase ca un băiat. Purtase blugi şi maiou alb bărbătesc şi o bandană roşie la gleznă sau la încheietura mâinii; avea părul tuns foarte scurt, uneori coafat în ţepi, alteori dat pe spate. Şi limbajul îi era băieţesc; făcea mereu remarci usturătoare. Fusese prinsă scrijelind versurile de la *Darlington County* pe o bancă de la şcoală, iar când o întrebaseră de ce făcuse asta, ridicase din umeri şi răspunsese: „Pentru că era acolo". Birdie ar fi vrut ca Tate să consulte un terapeut, însă consilierii de la şcoală o asiguraseră că doar trecea printr-o fază. Acea fază dispăruse, dar băieţelul din Tate rămăsese. Încă era nebună după Bruce Springsteen şi computere şi după meciurile din Liga Naţională de Fotbal. Îşi cumpărase prima ei locuinţă într-un oraş unde nu cunoştea pe nimeni pur şi simplu pentru că „era acolo".

— Sunt la Seattle, o informă Tate.

— Microsoft are probleme cu computerele? întrebă Birdie.

— Sunt la o conferinţă.

— Ce ţi-a spus Chess?

— Sunt sigură că aceleaşi lucruri pe care ţi le-a spus şi ţie. S-a răzgândit. Nu vrea să se mărite cu Michael. Tate făcu o pauză. Şi mi-a spus că ai fost perfect de acord cu asta. Nu ai făcut deloc urât.

Birdie încercă să-şi alunge un sentiment de disconfort. Nu-i plăcea ideea că Chess şi Tate o vorbeau pe la spate, însă şi ea, împreună cu sora ei, India,

o bârfiseră pe mama lor încă de când fuseseră în stare să articuleze cuvintele, la trei, respectiv cinci ani.

— Ţi-a spus dacă s-a întâmplat ceva? vru Birdie să ştie.

— Ce să se întâmple?

— Ceva care să-i determine decizia? Sau pur şi simplu aşa i-a venit?

— Cred că aşa i-a venit, răspunse Tate.

— În regulă. Pentru că Michael crede că s-a întâmplat ceva. Ceva ce Chess nu vrea să-i dezvăluie. Nici lui, nici mamei ei. De exemplu, că are pe altcineva.

— Nu a suflat niciun cuvinţel despre altcineva. Însă aici e vorba de Chess. Sunt sigură că bărbaţii o vânează zi şi noapte. Că o urmăresc până acasă de la metrou precum câinii vagabonzi, încercând să-i ridice fusta.

— Haide, Tate, oftă Birdie. Chiar trebuie să fii rea?

— Da, trebuie, răspunse Tate. Făcu o pauză. Deci... cum e cu Tuckernuck?

— Ah! exclamă Birdie. Uitase de Tuckernuck. Ce este cu el?

— Chess a spus că mergeţi acolo şi vreau să vin şi eu, zise Tate. Vreau să stau două săptămâni, aşa cum obişnuiam. Se poate? Chess n-are nimic împotrivă.

Birdie fu luată prin surprindere. În mod uimitor, la cincizeci şi şapte de ani, încă mai putea simţi atâtea emoţii puternice deodată. Ambele fete la Tuckernuck două săptămâni? Era un răsfăţ în toată puterea cuvântului, un dar luxos la care n-ar fi îndrăznit să viseze vreodată. Şi totuşi, factorul hotărâtor din spatele acelei excursii fusese ideea unui timp pe care Birdie şi Chess să-l petreacă împreună. Acum că Chess nu se mai mărita cu Michael Morgan, necesitatea de a strânge relaţiile dintre mamă şi fiică nu mai era atât de mare. Iar excursia la Tuckernuck avea să fie mult mai distractivă dacă venea şi Tate. Birdie se hotărî să-şi îngăduie acest moment de bucurie. Avea să stea două săptămâni cu ambele ei fiice la Tuckernuck!

— Poţi să lipseşti? Ce-o să faci cu serviciul?

— Sunt propriul meu şef, spuse Tate. Două săptămâni nu înseamnă nimic. Dacă vreau, aş putea să-mi iau liber toată luna.

— Sigur vrei să vii? Birdie ştia că ambele fete iubeau Tuckernuck la fel de mult ca ea. Însă acum erau adulte cu responsabilităţi. La Tuckernuck nu aveau internet sau televizor, iar semnalul la mobil era foarte slab.

— Dumnezeule, da! Sigur că vreau să vin. Casa încă e în paragină, nu-i aşa? Mereu mă gândesc la ea. Pânzele de păianjen? Liliecii? Stelele noaptea, focurile de artificii pe plajă. Şi Scoutul? Ador maşina aceea.

— Am vorbit cu Barrett Lee, zise Birdie. Îţi aminteşti de fiul lui Chuck, Barrett? A preluat afacerea de administrare imobiliară.

— Dacă îmi amintesc de Barrett Lee? Cum să nu? A fost subiectul fanteziilor mele înainte ca Pitt şi Clooney să facă *Ocean's Eleven.*

— Înseamnă că tu te-ai dus la o întâlnire cu el? întrebă Birdie. Cea cu barca?

— Nu, pe mine m-a luat la pescuit. Pe Chess a dus-o la picnic. Mary Francesca a reuşit să obţină o întâlnire cu omul visurilor mele, apoi a băut bere, a avut rău de mare şi a vărsat sandvişul cu şuncă peste pupa.

— Serios? se miră Birdie. Ştia că una dintre fete ieşise cu Barrett, însă habar nu avea ce se întâmplase.

— Tipic pentru Chess, nu? Obţine tot ce vrea, apoi îşi bate joc. Aşa operează ea, iar situaţia de acum nu este o excepţie.

— Barrett repară casa. Pune şindrile noi şi repară acoperişul. Cumpără un generator nou. Schimbă pardoseala din pod şi zugrăveşte. O să cumpăr lenjerie şi prosoape, poate şi câteva oale şi tigăi ca să nu ne îmbolnăvim de Alzheimer de la aluminiul corodat.

— Să nu aduci prea multe, spuse Tate. Ideea e...

— Ştiu care este ideea, o întrerupse Birdie. De la mine a pornit. Asta nu era tocmai adevărat; ideea fusese a bunicilor ei, iar părinţii ei o îmbunătăţiseră. Ideea era să trăiască simplu. Atunci rămâne să mergem toate trei două săptămâni?

— Abia aştept, răspunse Tate.

Aşa că mai urmă o conversaţie cu Barrett Lee.

— Eu şi Chess vom sta două săptămâni, nu una, îl informă Birdie. Şi cealaltă fiică a mea, Tate, vine şi ea.

— Grozav, se bucură bărbatul. Mă bucur să vă revăd pe toate.

— Motivul schimbării este că logodna lui Chess s-a anulat. Nunta nu va mai avea loc.

— Ah, făcu Barrett.

— A fost decizia lui Chess, spuse Birdie. Nu era deloc pregătită.

— Încă e tânără, comentă el. Apoi îşi drese glasul. Şi, doamnă, Cousins, v-am trimis o factură. De douăzeci şi patru de mii de dolari.

— Ai primit cecul pe care ţi l-am trimis? De zece? Cei zece mii proveneau din contul de economii personal al lui Birdie. Nu dorise să-i ceară bani lui Grant înainte să afle cât va fi totalul.

— Da, doamnă, mulţumesc. Factura asta e de douăzeci şi patru peste aceea. Casa a avut nevoie de multe reparaţii, doar generatorul a fost opt mii. Îmi pare rău s-o spun, însă cred că o să mai fie nevoie de cel puţin zece, douăsprezece mii.

Birdie calculă. Cincizeci de mii de dolari pentru repararea casei de la Tuckernuck. Încercă să nu se sperie. Tuckernuck era casa ei de vară de când

lumea; îi fusese lăsată de părinţi şi, cândva, avea să ajungă la copiii ei. Însă, cu siguranţă, Grant nu avea să mai pună piciorul în Tuckernuck. Atunci de ce să scoată cincizeci de mii pentru reparaţii şi îmbunătăţiri? Oare interesul copiilor pentru acel loc constituia un argument suficient pentru el? Vrând-nevrând, trebuia să-i cerşească suma necesară. Nu era drept: Birdie îşi sprijinise soţul timp de treizeci de ani, aşa că, după cum îi amintise şi avocatul ei de la divorţ, avea dreptul la jumătate din ceea ce câştigase el în acea perioadă. Iar Grant câştigase milioane. Cincizeci de mii de dolari erau o nimica toată. Praf în ochi.

Mai mult, în ultimele două săptămâni, Birdie recuperase trei sferturi din avansul dat de Grant pentru nuntă. Se rugase, implorase, negociase – şi, într-un caz, chiar plânsese – în numele banilor lui Grant. Intenţiona să-i aducă aminte de asta.

— Da, Barrett, nicio problemă, răspunse ea. Casa are nevoie de acoperiş, de pereţi şi de electricitate. Îţi mulţumesc pentru munca depusă.

— E plăcerea mea, doamnă. Şi îmi pare rău că Chess nu se mai căsătoreşte.

— Aşa e cel mai bine, spuse Birdie pentru a mia oară.

∵

Ultima discuţie, cea de care lui Birdie chiar îi era frică, astfel că încercase să se convingă de inutilitatea ei, era cu Evelyn Morgan, mama lui Michael. Birdie nu o întâlnise niciodată pe jumătatea feminină din cuplul Cy şi Evelyn Morgan, însă ştia de la Chess că Evelyn era o tornadă umană. Nu era doar directoarea unei agenţii de publicitate uriaşe de pe Madison Avenue, ci şi membră în consiliul director de la Bergen Hospice, enoriaşă devotată a bisericii prezbiteriene şi preşedinta Clubului Fairhills. Era neobosită şi citea şase ziare zilnic. Avea doi fii – Michael şi fratele lui mai mic, Nick – şi o fiică, Dora. Evelyn Morgan se mişca permanent cu viteza unei rachete – conducea maşina, încheia înţelegeri, făcea exerciţii fizice, coordona, cânta şi dansa.

Birdie simţise asta din e-mailurile încărcate de detalii ale lui Evelyn privind cina de probă, care urma să aibă loc la Zo, cel mai la modă restaurant din cartierul Flatiron. Trebuia să se servească tapas braziliene şi caipirinha tuturor oaspeţilor din afara oraşului; Evelyn angajase o trupă de samba cu un vocalist transsexual. Am fi putut lua cina la club, scria Evelyn. Însă ar fi fost mult prea nesărat; muşchi file în sos, martini, stropitori care să ude peluza la apus. Cu siguranţă, copiilor avea să le placă mai mult în oraş!

Iar acum toate planurile picaseră; cina de probă fusese aruncată la coşul de gunoi împreună cu tot restul. Chess şi Evelyn se înţeleseseră de minune; Birdie trebuise să recunoască faptul că ele două erau prietene mai bune decât ea cu Chess. Se întâlneau să ia prânzul la etajul al şaptelea de la

Bergdorf's, se plimbau prin Central Park după serviciu, vizitau galeriile de artă din centru căutând tablouri pentru apartamentul în care urmau să locuiască Chess şi Michael după nuntă. Însă fata nu-i spusese personal lui Evelyn de despărţire. Să o sune pe Evelyn Morgan era încă un lucru pe care ar fi trebuit să-l facă, însă refuzase. Aşa că rămânea în seama lui Birdie.

Birdie nu ştia cum avea să decurgă singura convorbire telefonică pe care avea să o poarte vreodată cu femeia care nu era menită să devină soacra lui Chess; se gândi că poate ea şi Evelyn aveau să-şi plângă un pic de milă, exprimându-şi regretul că nu vor mai fi bunicile aceloraşi nepoţi. Însă ceea ce o stânjenea era gândul că poate Evelyn aştepta nişte scuze. Fiica ei îl rănise pe fiul lui Evelyn. Cu ce era diferit telefonul acela de cel pe care Birdie trebuise să i-l dea lui Helen Avery ca să o împace după ce Tate o împinsese pe Gwennie Avery din vârful toboganului şi Gwennie Avery îşi rupsese mâna?

Birdie programase convorbirea pentru o oră civilizată, la zece în dimineaţa zilei de sâmbătă. Avea programare la coafor la ora unsprezece, apoi la manichiură, pedichiură şi masaj. La şase seara avea întâlnire cu Hank. Ziua ei avea să fie extraordinar de plăcută după ce termina cu acel telefon.

Formă numărul la bucătărie, apoi îşi fixă privirea asupra coşului cu lămâi, mere şi ananas.

Evelyn ridică receptorul de la primul apel.

— Chiar mă întrebam dacă o să ai tupeul să suni, începu ea.

— Alo? spuse Birdie.

— Mă întrebam dacă tu, Birdie Cousins, mama lui Mary Francesca Cousins, o să ai tupeul să mă suni pe mine, Evelyn Morgan, mama lui Michael Kevin Morgan cel cu inima frântă, însă, recunosc, puţin cam prea ţinut în puf.

Oare era beată? Vocea ei era puternică şi teatrală, ca şi când nu ar fi vorbit doar cu Birdie, ci în faţa unui întreg public invizibil.

— Da, am tupeu, confirmă Birdie. Am sunat.

— Eşti o femeie mai bună decât mine, ciripi Evelyn. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi găsit o cale să mă sustrag.

— Îmi pare rău, Evelyn, oftă Birdie.

— Nu are de ce să-ţi pară rău. Nu ai greşit cu nimic.

— Şi lui Chess îi pare rău.

— Dacă i-ar fi părut cu adevărat rău, m-ar fi sunat ea personal să-mi spună asta, zise Evelyn. I-am lăsat fetei multe mesaje. Am căutat-o şi la serviciu, dar mi s-a comunicat că nu mai preia acolo telefoane personale.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, nici mie nu-mi răspunde la telefon, mărturisi Birdie.

— Pur şi simplu nu înţeleg. S-a întâmplat din senin. Eram de faţă când a cerut-o Michael de soţie. Ai fi zis că nu există fată mai fericită. De asta aş vrea să vorbesc cu ea. Aş vrea să aflu ce s-a întâmplat.

— Nu cred că s-a întâmplat nimic, spuse Birdie. Pur şi simplu s-a răzgândit.

La capătul celălalt se lăsă tăcerea, iar Birdie se întrebă dacă ultimul ei comentariu nu cumva fusese prea nesincer: Chess îi frânsese inima lui Michael doar pentru că se răzgândise? Oare Chess era chiar atât de uşuratică? De insensibilă?

Când Evelyn vorbi din nou, vocea ei îşi recăpătase tonul firesc.

— Chess simte ce simte şi nimeni nu poate s-o judece. Nu putem s-o obligăm să se mărite cu el. Trebuie să vrea ea. O apreciez pentru că avut suficient curaj încât să spună.

— Da?

— Da, întări Evelyn.

— Cum se simte Michael?

— E distrus. Nu mănâncă, nu are grijă de el. Lucrează tot timpul, pentru că atunci când lucrează nu are timp să se gândească şi, după cum sigur ştii, gânditul doare. Şi-a planificat o excursie. De Ziua Eroilor se duce la Moab să se caţăre pe stânci cu fratele lui.

— O să-i facă bine.

— N-o să moară din asta, mormăi Evelyn. Însă a pierdut ceva. Toată familia Morgan a pierdut. Chess este o fată minunată. O iubesc la fel de mult ca pe copilul meu. O să ne lipsească.

— Eşti drăguţă să spui asta, zise Birdie. Era mirată să descopere că o plăcea pe Evelyn Morgan. I-ar fi plăcut să aibă o relaţie de rudenie cu acea femeie, în timp ce locuiau în capetele opuse ale mlaştinii care era New York City.

— A fost frumos din partea ta să suni, spuse Evelyn. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, replică Birdie. Nu voia să încheie conversaţia. Poate că nu avea să mai vorbească niciodată cu Evelyn. Mă gândeam că...

— Te-ai gândit corect. Şi te rog, spune-i lui Chess să mă sune când e pregătită. Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea.

— Îi voi spune, încheie Birdie. La revedere.

*

Pe data de douăzeci mai, care coincidea cu fosta aniversare a căsătoriei lui Birdie şi Grant, Chess sună să anunţe că demisionase de la *Glamorous Home*. După zgomotul de trafic şi sirene din fundal, Birdie îşi dădu seama că vorbea de pe stradă. Birdie rămase consternată.

— Deci chiar ai demisionat? întrebă ea. Ai plecat de acolo?

— Am plecat de acolo, răspunse Chess. Tocmai am terminat numărul de iulie şi m-am gândit că asta e, gata.

Neliniştea îşi făcu loc în mintea lui Birdie. Oare faptul că fiica ei mai mare renunţase la două angajamente importante unul după altul – şi fără prea multă reflecţie prealabilă, după cum se părea – era semnul unei boli mintale?

— Nu pot să cred, murmură ea. Eşti de foarte mult timp acolo.

— De opt ani, răspunse Chess.

După o muncă sârguincioasă, fusese numită redactor culinar chiar cu o lună înainte să împlinească treizeci de ani, spre imensa mândrie a lui Birdie. Fiica ei era un geniu; era un Yo-Yo Ma al revistelor culinare. Cândva avea să devină directorul de creaţie sau redactorul-şef al revistei. Însă acum o întoarcere era probabil imposibilă. Dacă Birdie înţelesese bine, fiica ei plecase fără preavizul de două săptămâni.

O mare grijă a lui Birdie, încă de când erau mici fetele, era că acestea vor avea mai mult de suferit decât de câştigat de pe urma privilegiului lor. Iată că neliniştea ei se concretiza în privinţa lui Chess: să rupă logodna şi apoi să demisioneze? Ce avea de gând să facă pentru a-şi câştiga existenţa? Să cerşească de la tatăl ei? (În sinea ei, lui Birdie i se strânse inima. Bineînţeles, asta făcea şi ea când avea nevoie de bani.)

Tânjea să-l sune pe Hank să-i ceară părerea. Continuaseră să se întâlnească în fiecare weekend şi, de obicei, el rămânea peste noapte. Era cel mai blând, mai cald şi mai inteligent bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Nu doar că-i aducea flori, dar mai şi petrecea două ore în genunchi în grădina ei să o ajute la plivit. Într-o seară o dusese să-i vadă pe Jersey Boys, apoi băuseră şampanie şi mâncaseră cartofi prăjiţi dintr-un cornet de hârtie la Bar Americain. Hank îi cântase serenade tot drumul spre casă, apoi o urcase scările în braţe, ca pe o mireasă. În alt weekend se plimbaseră prin Greenwich Village, iar el o încurajase să intre în magazine de haine pentru femei cu douăzeci de ani mai tinere şi să probeze. Fusese un fel de paradă de modă erotică, în care Hank mai trăgea din când în când cu ochiul la ea peste uşa cabinei de probă. Birdie nu voia să-şi încarce relaţia amoroasă cu grijile pe care şi le făcea pentru Chess. Nu dorea ca el să creadă că Chess era complet nebună. Chess era fiica ei minunată, cu pretenţii. Ar fi renunţat la slujba ei de la *Glamorous Home* doar după ce îşi asigura una şi mai bună la *Bon Appetit* sau la *Food and Wine*. Însă o sunase de pe stradă. Oare chiar era complet nebună?

— Ce ai de gând să faci? vru ea să ştie. Ai vreun plan?

— Nu, răspunse Chess. Vocea ei părea atât de indiferentă, încât Birdie se întrebă dacă aceea era într-adevăr fiica ei. Cumva era vreo farsă? Mă gândeam să călătoresc, continuă tânăra femeie.

— Să călătorești? Ce înseamnă asta?

— Mi-ar plăcea să plec în India, o lămuri Chess. Sau poate în Nepal.

— India? repetă Birdie. Abia își stăpânea isteria. Nepal?

— Ascultă, Bird, se poate să vorbim despre asta când ajung acasă?

— Acasă?

— Mi-am închiriat apartamentul pe timpul verii. Vin la tine weekendul următor.

*

„Weekendul următor" era Ziua Eroilor, iar Birdie intenţionase să meargă la North Fork, în Long Island, cu Hank. Şovăind, își anulă planurile. Îi spuse lui Hank:

— Chess a demisionat și și-a închiriat apartamentul și vine acasă. Iar eu ar trebui să fiu lângă ea. Sunt mama ei.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă el.

Birdie rămase o clipă pe gânduri. Hank se descurcase perfect în momentul în care Chess rupsese logodna, explicându-i că dacă Chess nu îl mai iubea pe Michael, atunci acela era singurul lucru decent și uman pe care-l putea face. Poate cumva ar fi înţeles mai bine aceste noi schimbări. Se stăpâni totuși.

— Nu, murmură ea. Nu cred.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Bine atunci, vom merge la North Fork în alt weekend. Îţi promit. Acum ai grijă de fetiţa ta.

Birdie schimbă așternuturile în camera lui Chess și îi așeză câţiva trandafiri într-o vază de lângă pat. Pregăti pui toscan cu lămâie, masa preferată a fetei, pentru seara de vineri. Îi trecuse prin minte să organizeze duminică un grătar la care să-i invite pe prietenii din liceu ai lui Chess, dar se răzgândise. Și bine făcuse! Când sosi, Chess nu arăta ca o femeie splendidă de treizeci și doi de ani care tocmai scăpase de logodnic și de o slujbă istovitoare, ci era palidă, cu ochii umflaţi și dureros de slabă. Părul ei lung și blond era soios și încurcat; umerii ei erau aplecaţi. Purta un tricou tocit cu sigla trupei Diplomatic Immunity și o pereche de pantaloni scurţi în stil militar. Nu se deranjase să se machieze sau să poarte bijuterii; găurile din urechi îi erau roșii și umflate. Arăta ca un om al străzii.

„Droguri, se gândi Birdie. Sau vreo sectă. India? Nepal?"

Chess își scoase telefonul din geanta Coach mult prea elegantă pentru restul hainelor și îl aruncă în coșul de gunoi din bucătărie.

— Gata cu telefoanele, spuse ea. Gata cu e-mailurile și cu mesajele. Nu vreau să vorbesc cu Michael sau cu altcineva despre Michael. Nu vreau să vorbesc cu nimeni de la serviciu ca să le spun de ce am plecat sau unde mă duc. Gata cu vorbitul. Da? O privi pe Birdie ca și când i-ar fi cerut voie, iar ochii i se umplură de lacrimi. Chiar sunt foarte confuză, Bird. Felul în care au mers lucrurile... lucrurile care s-au întâmplat... sincer. Am terminat cu oamenii. Aș vrea să fiu un pustnic și să locuiesc într-o peșteră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Birdie. Ce „lucruri" s-au întâmplat?

— Nu ai auzit ce-am spus? Nu vreau să vorbesc despre asta.

Birdie, în lipsă de alte idei, îi turnă lui Chess un pahar de Sancerre și o conduse la masa de picnic, care era deja pregătită pentru două persoane, cu priveliște spre grădină. (Oare îi era greu să privească locul în care urma să aibă loc petrecerea ei de nuntă? Probabil, însă ce putea face Birdie? Era curtea ei.) O ademeni cu puiul toscan cu lămâie, budinca de cartofi cu fenicul și fasolea verde cu usturoi, totul însoțit de chifle cu unt. Și o felie de plăcintă cu rubarbă la desert. Sub privirea de vultur a mamei sale, Chess mâncă patru îmbucături de pui, o păstaie, o mușcătură dintr-o chiflă și două de plăcintă. Nu dorea să vorbească, iar Birdie – în ciuda celor patru sau cinci subiecte chiar importante care le dădeau târcoale precum păsările colibri – nu insistă.

După masă, Birdie culese telefonul lui Chess din coșul de gunoi. Verifică ecranul – paisprezece mesaje noi. Fu tentată să vadă de la cine erau. Ce fel de „lucruri" se întâmplaseră? Curiozitatea era firească, își zise ea, însă ținea să fie o mamă la înălțime, ceea ce însemna să respecte intimitatea lui Chess. Îi șterse telefonul și îl așeză pe blatul de bucătărie, lângă telefonul fix.

La etaj o obligă pe fiica ei să facă o baie cu parfum de lavandă și puse CD-ul cu Canonul lui Pachelbel. Așeză pe patul lui Chess o cămașă de noapte, iar pe noptieră, un exemplar din cea mai recentă selecție a clubului ei de lectură.

Înainte să se retragă la culcare, trecu s-o vadă, după ce bătu ușor la ușă și așteptă să fie invitată. Fu fericită să o găsească pe Chess cuibărită în lenjeria curată, citind. Lumina era blândă; trandafirii de lângă pat erau parfumați.

Fata ridică privirea.

— Birdie, mulțumesc pentru tot.

Birdie dădu din cap. Nu făcuse decât ceea ce ar fi făcut orice mamă. Chess era acasă. Era în siguranță.

Ceea ce era un lucru bun, pentru că după trei zile, luni, de Ziua Eroilor, sosi ca un trăsnet vestea decesului lui Michael Morgan.

∵

Căzuse de la o înălţime de treizeci de metri, în timp ce se căţăra pe stânci, la Moab. Îşi rupsese gâtul şi murise pe loc.

Se declanşă criza. O adevărată isterie. Când auzi vestea – de la fratele lui Michael, prin telefon –, Chess începu să urle ca şi când ar fi fost înjunghiată. Birdie alergă în dormitorul ei, găsind-o aşezată pe podea în slipul ud. (Chess şi Birdie petrecuseră cea mai mare parte a weekendului la piscina de la club, mâncând sandvişuri şi ascunzându-se de cunoştinţe în spatele revistelor *Vogue*.)

— Ce s-a întâmplat? strigă Birdie. Iar Chess lăsă telefonul jos, privi în gol şi spuse:

— Mamă, e mort! E mort!

O clipă, Birdie crezu că era vorba de Grant. „Grant e mort”, se gândi ea, simţind cum îi fuge pământul de sub picioare. Copiii îşi pierduseră tatăl; ea era tot ce le mai rămăsese şi trebuia să fie puternică. Dar cum să fie puternică dacă Grant era mort? Cu greu a reuşit să priceapă că Michael Morgan era cel care murise, nu Grant. Vreun cuvânt de-al lui Chess sau probabil faptul că cel cu care vorbea la telefon era Nick o ajutaseră pe Birdie să-şi dea seama. În cele din urmă, se lămuri: Michael şi Nick se duseseră să escaladeze stânci în Moab. Totul era frumos; căţăratul mergea de minune. Vreme splendidă, condiţii perfecte. Luni de dimineaţă, Michael se trezise la răsărit şi se dusese să se caţăre singur la Labyrinth Canyon. Nu-şi luase toate măsurile de siguranţă, astfel că alunecase şi căzuse. Îl găsise un pădurar.

Înmormântarea urma să aibă loc vineri, la biserica prezbiteriană din Bergen County.

Birdie nu ştia ce să facă. Îl sună pe Hank, însă era în drum spre clinica lui Caroline din Brewster şi nu putea să contramandeze. Îl sună pe Grant, dar îi răspunse căsuţa vocală, ceea ce însemna că era la golf. (Desigur: Grant juca golf în fiecare Zi a Eroilor.) Într-un final îl sună pe doctorul lor de familie, Burt Cantor, acasă. Şi Burt era la golf, însă soţia lui, Adrienne, era asistentă medicală şi-i prescrise telefonic Ativan de la farmacie. Chess urla în pernă, gâfâia şi sughiţa, iar Birdie stătea pe marginea patului, cu o mână pe spatele ei, simţindu-se mai neputincioasă ca oricând. Se gândi: dacă Chess era atât de supărată acum, oare cum s-ar fi comportat dacă Michael Morgan încă ar fi fost logodnicul ei? Sau poate deznădejdea din prezent era mai mare; nu avea idee.

Ochii lui Birdie se umplură de lacrimi când se gândi la Evelyn Morgan. Oare prin ce iad trecea acum? Să îţi pierzi copilul. Să îşi piardă fiul cel mare, frumos, deştept, talentat, fermecător, atletic, care probabil rămăsese un băieţel în sufletul mamei sale. O mângâie pe Chess şi îi netezi părul frumos,

rigid de la clorul din piscină. Să fii mamă este cel mai mare privilegiu al lumii. Însă, Dumnezeu ştie, e şi o pedeapsă.

— Adrienne Cantor ţi-a prescris un sedativ, spuse ea. Mă duc la Fenwick să-l iau.

Chess ridică fruntea. Chipul ei părea că se topeşte. Încerca să vorbească, însă nu reuşea decât să îngaime sunete dezarticulate. Birdie îi făcu semn să tacă şi îi întinse o batistă. Fata îşi suflă nasul şi murmură:

— E vina mea.

— Nu, Chess, nu e, şopti mama ei. Se întinse spre ea şi o îmbrăţişă. Draga mea, nu e. A căzut. A fost un accident.

— Sunt lucruri pe care nu le cunoşti.

— Putem să vorbim despre ele dacă vrei. Putem să le analizăm în şaisprezece feluri diferite şi din niciunul nu va rezulta că a fost vina ta.

Chess îşi îngropă capul în pernă. Gemea.

— Bine, spuse Birdie ridicându-se. Oare era în siguranţă să o lase singură? Avea nevoie de o pastilă, asta era sigur. Mă întorc repede.

∵

Birdie tremura când intră în maşină. Era o după-amiază târzie spectaculoasă, în nuanţe de verde şi auriu. Birdie simţi miros de cărbune. Vecinii ei pregăteau prima masă în aer liber din acel an. Se gândise şi ea să facă hamburgeri cu doar o oră în urmă, când ea şi Chess intraseră cu maşina pe alee. Felul în care se întâmplau lucrurile, pe nepusă masă, nu era deloc drept. Cineva căzuse şi îşi rupsese gâtul, primiseră un telefon şi întreaga realitate se dăduse peste cap pentru totdeauna. Incapabilă să înţeleagă, ieşi în bulevard.

Mersul la farmacie după sedative îi aminti de ceva. „E vina mea”. Ziua aceea frumoasă parcă îşi bătea joc de ceea ce se întâmpla în casa ei. Îi amintea lui Birdie de... ce anume? apoi îşi dădu seama: îi amintea de India.

În ziua următoare, marţi, Birdie îi telefonă Indiei la biroul ei de la Academia de Artă Pennsylvania. Asistenta Indiei părea să cântărească importanţa apelului; pretinse că India era jos în galerie, până când Birdie se răsti:

— Sunt sora ei şi e urgent. Ca prin farmec, asistenta îi făcu legătura.

— India, eu sunt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă India.

Birdie îi explică direct, singurul mod în care i-ar fi putut explica ceva surorii ei: ruperea logodnei, demisia lui Chess, moartea lui Michael Morgan.

— A murit? exclamă India, ca şi când Birdie ar fi menţionat în mod eronat acel detaliu.

— Da.

— Ce vârstă avea?

— Treizeci şi doi. Amândouă tăcură o clipă, iar Birdie îşi aminti de ea la treizeci şi doi de ani: căsătorită cu Grant, mamă a lui Chess, de şapte ani, şi a lui Tate, de cinci ani. Şi încă atât de tânără. Apoi continuă: Am o propunere.

— Dumnezeule!

— Mă duc cu fetele la Tuckernuck. Urma să mergem două săptămâni, însă acum vreau să stau toată luna iulie. Chess va avea nevoie de un timp în care să fie departe... chiar departe... şi mă gândeam... ei bine, tu ai mai avut de-a face cu aşa ceva. O poţi ajuta pe Chess aşa cum nu o pot face eu. Aş vrea să vii cu noi.

— La Tuckernuck? spuse India. Toată luna iulie?

— E o nebunie, recunoscu Birdie. Sunt conştientă că ai de lucru, însă trebuia măcar să te întreb.

— Nici nu ştii ce noroc ai, răspunse India. Pentru că se întâmplă ca şi eu să am nevoie să fug. Nu mă înţelege greşit, eu mă gândeam la Capri sau la Insulele Canare. Nu mă gândeam la bătrâna şi demodată Tuckernuck. Aveam în minte o limonadă rece, nu o lună plină de ploi reci.

— Te rog, insistă Birdie. Vrei să vii?

— Eşti sigură că mă vrei? Eşti sigură că nu o să-ţi iau din timpul pe care vrei să-l petreci cu fetele tale?

— Nu te vreau. Am nevoie de tine. Şi sunt şi fetele tale, ştii asta.

India pufni. Birdie şi-o putea imagina ştergându-şi lentilele de la foştii ochelari de citit ai răposatului ei soţ, aşa cum făcea de câte ori rămânea fără cuvinte.

— Pe cine păcălim noi aici? spuse India. Eu sunt cea norocoasă.

Mai târziu, Birdie întredeschise uşa de la camera lui Chess. Fata dormea adânc, respirând ritmic. Birdie auzi ceva sunând. Străbătu în grabă camera şi găsi telefonul fiicei sale în coşul de gunoi. Citi pe ecran: apel de la Nick Morgan. Aşeză uşor telefonul jos şi aşteptă până soneria încetă. (Văzu deodată aleea de la casa Indiei şi a lui Bill după ce se aflase vestea că Bill se sinucisese. Veniseră atâtea maşini: avocaţi, reporteri, negustori de artă, toţi vorbind la telefon. India privea pe fereastră şi urla. „Oare ce naiba au de vorbit? Fă-i să tacă, Bird! Fă-i să tacă!")

„Treizeci de zile pe Tuckernuck cea bătrână şi demodată, se gândi Birdie. O să le facă tuturor bine".

Chess

Înainte să plece la Tuckernuck, își tăie tot părul.

Iar când spusese tot părul, vorbise serios: șaizeci și șase de centimetri de păr de culoarea mierii erau înfășurați pe brațul coafezei precum un ghem. Chess îi spusese să o radă pe cap și ultimele fire zburau pe podeaua lustruită ca niște fulgi de zăpadă.

Se dusese la un salon scump din Nolita, unde totul era posibil și nimeni nu întreba nimic. Se simțise obligată să-i spună coafezei că își dona părul la *Locks of Love.* Plătise la recepție; fata îi întinsese chitanța de la cartea de credit și zâmbise ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Craniul lui Chess părea subțire și expus precum un balon cu heliu. Își adusese o șapcă albastră croșetată pe care și-o puse pe cap, nu din mândrie, ci pentru că nu dorea să stârnească mila nimănui. Nu merita milă.

∵

Mama ei o privise cu spaimă, repulsie sau tristețe. Chess nu-și dădea seama nici de propriile ei sentimente, cu atât mai puțin de ale altora. Iar să se radă în cap fusese... ce? Un fel de mesaj? Alternativă la tăiatul venelor? O respingere a frumuseții ei? O ascundere a identității? O toană? Când era mică, își mai tăiase o dată părul de furie, cu o foarfecă tocită. Își ciopârțise bretonul până ajunsese la un centimetru. Mama ei rămăsese și atunci cu gura deschisă de la șoc, însă Chess avea doar șase ani.

— Părul tău, gemu Birdie.

— L-am tăiat, răspunse Chess sec. Am scăpat de el. L-am donat.

Birdie dădu din cap. Întinse mâna și îi atinse șapca croșetată.

∵

Acum, împreună cu mama, sora și mătușa India, Chess se afla în Mercedesul lui Birdie și mergea spre nord, pe autostrada I-95 spre Cape Cod, către Nantucket și apoi Tuckernuck, unde aveau să trăiască într-o simplitate rustică timp de o lună. Nici Tate, nici mătușa India nu-i spuseseră nimic lui Chess despre capul ei ras, ceea ce însemna că Birdie le sunase înainte și le avertizase. Ce spusese Birdie?

„E mult mai rău decât credeam".

Chess își atinse capul pe sub șapcă, un obicei nou, căruia nu-i putea rezista. Scalpul ei era dur și neuniform; o mânca pielea. Își simțea capul atât de ușor, încât era nevoită să verifice dacă încă mai era acolo, lipit de gât.

Dorise să facă ceva, ceva important, ceva drastic, ceva care să exprime măcar o fracţiune din durerea ei.

Ar fi putut să-şi dea foc în faţa clădirii Flatiron, sau să atârne prinsă cu ambele mâini de puntea superioară a podului George Washington, dar se hotărâse să meargă la salonul Nolita, alegând opţiunea cea mai laşă. La urma urmei, părul ei avea să crească la loc.

∵

În ultimele douăzeci şi opt de zile, Chess consultase o terapeută pe nume Robin. Robin îi spusese că trebuia să pună „tot ce s-a întâmplat" într-un sertar căptuşit cu mătase şi să îl redeschidă când avea să fie mai puţin dureros. Între timp, Chess trebuia să se gândească la alte lucruri: la ce voia să mănânce la prânz sau la culoarea cerului.

Robin era psihiatru, un doctor adevărat al minţii, cu diplomă luată la John's Hopkins. Tatăl lui Chess insistase să aleagă specialistul cel mai bun, iar pentru Grant Cousins cel mai bun se traducea prin cel mai scump. Şi totuşi, pentru 350 de dolari pe oră, Robin (dorise ca Chess să-i spună pe nume, nu „doamnă doctor Burns") vorbea despre sertare căptuşite cu mătase, un exerciţiu mental care pe Chess o depăşea. Să-i recomande să nu se mai gândească la „tot ce s-a întâmplat" era ca şi când i-ar fi cerut să stea în mâini toată ziua, când recordul ei era de doar trei, patru secunde.

Acum ar fi trebuit s-o ia înapoi spre casă. Chess nu putea să facă acea excursie. Era „deprimată". Acea etichetă îi fusese lipită de frunte; fusese şoptită între mama, sora şi mătuşa ei. (Iar după excursia de la salonul de coafură epitetul „nebună" părea tot mai adecvat, chiar dacă toţi cei din maşină făceau eforturi supraomeneşti să pară că totul era normal.) Tânăra femeie lua un antidepresiv menit, după cum promisese Robin, să o ajute să redevină ea însăşi.

Chess ştia că pastilele nu aveau niciun efect. Antidepresivele nu puteau da timpul înapoi; antidepresivele nu puteau schimba situaţia. Iar acest drog nu era prea eficient în a stăpâni vocile din capul lui Chess, nu-i linişteau panica, nu-i micşorau vina şi nu-i umpleau golul. Se gândea că „depresia" era ca atunci când stai într-un balansoar şi nu îl poţi face să se mişte.

Presupusese că avea să apară în viaţa ei precum o ceaţă, făcând ca lucrurile să devină neclare şi cenuşii. Însă depresia era activă, mergea înainte şi înapoi dând din mâini. Nu se putea stăpâni să nu se gândească; nu putea scăpa de nelinişte. Oriunde se întorcea era acolo, situaţia, tot ce se întâmplase. Chess se simţea ca şi când ar fi înotat printr-o junglă nesfârşită de alge, având buzunarele pline de pietre: din ce în ce mai grea, se afunda în nămol. Robin o întrebase dacă avea gânduri sinucigaşe. Bineînţeles, răspunsul fusese afirmativ; tot ceea ce dorea Chess era să scape de situaţia

prezentă. Însă nu avea energie suficientă cât să se sinucidă. Era blestemată să rămână acolo, mută şi inutilă.

În rarele ei momente de luciditate, îşi dădea seama că situaţia ei nu era deloc originală. Absolvise engleza la Colchester. Se afla într-o ipostază shakespeariană; de fapt, era un fel de Hamlet. Se îndrăgostise de fratele logodnicului ei; era îndrăgostită nebuneşte, nefiresc, de Nick Morgan.

Conştientizarea acelei iubiri semănase cu aruncarea unei grenade – îl ucisese pe Michael, o lăsase pe Chess amputată din punct de vedere emoţional. Dacă un chirurg ar fi secţionat-o, i-ar fi găsit o bombă cu ceas în loc de inimă.

„Pune asta într-un sertar căptuşit cu mătase şi redeschide-l când va fi mai puţin dureros".

Cum de i se întâmplase aşa ceva? Ea, Mary Francesca Cousins, avusese un traseu ca în palmă până atunci. Îşi găsise un loc; ajunsese cineva.

Încă din copilărie, fusese considerată o adevărată stea. Era frumoasă şi zâmbitoare, graţioasă şi cu mişcări elegante. Profesorul ei de balet îi dădea mereu roluri de solistă. Avea cea mai bună postură, era prezenţa cea mai atrăgătoare. La şcoală excela, îi întrecea pe toţi băieţii, ea ridica prima mâna; profesorii care predau la clase cu doi ani mai mari îi ştiau numele. Era plăcută de toată lumea, o adevărată regină a popularităţii; era un lider blând şi înţelegător. Ea edita anuarul, era în echipa de majorete şi preşedinta consiliului elevilor. Juca tenis la club, mai degrabă ca să socializeze decât de dragul competiţiei, şi juca golf cu tatăl ei. Era o înotătoare bună şi o schioare excelentă. Fusese acceptată la Brown, însă alesese Colchester pentru că acolo era mai frumos. Se ocupase de activităţile sociale ale clubului ei studenţesc; scrisese la ziarul facultăţii în primii doi ani, apoi devenise redactor-şef. Terminase printre primii şi absolvise ca membră a Phi Beta Kappa, în ciuda faptului că în fiecare noapte de sâmbătă o găseai bând bere la halbă şi dansând pe bar la căminul Sigma Epsilon.

După facultate, se mutase la New York. Obţinuse o slujbă în departamentul de publicitate de la *Glamorous Home* şi apoi fusese promovată în redacţie, unde îşi putea folosi mai bine talentele. Îşi satisfăcea dragostea de-o viaţă pentru gătit mergând la Institutul Culinar Francez în weekend şi învăţând cum se taie o ceapă şi cum se măsoară în sistemul metric. Descoperise Zabar's şi Fairway şi piaţa de zarzavaturi din Union Square. Dădea petreceri în apartamentul ei, invitând oameni pe care abia îi cunoştea şi pregătind mâncăruri sofisticate care îi impresionau. Pleca la serviciu devreme şi se întorcea târziu. Le zâmbea tuturor, îi ştia pe toţi portarii după nume, se alăturase bisericii episcopale de pe East Seventy-first Street şi lucra la cantina săracilor. Fusese promovată din nou. La douăzeci şi

nouă de ani era cel mai tânăr redactor din Grupul Editorial Diamond. Viaţa lui Chess fusese o panglică de mătase care se desfăşura aşa cum ar fi trebuit; apoi, dintr-odată, privise în jos şi constatase că panglica era încurcată şi înnodată, semănând cu un cuib de şobolani. Singura decizie pe care o putuse lua fusese să o arunce cu totul.

*

Terapeuta îi sugerase lui Chess să ţină un jurnal. Avea nevoie să-şi descarce sentimentele cât era plecată. Cumpără de la Duane Reade un caiet cu spirală obişnuit, de şaptezeci de pagini, cu o copertă de carton roz – acel gen de caiet pe care-l folosea la laboratorul de chimie în liceu. Putea să scrie despre „tot ce s-a întâmplat”, spusese Robin, însă nu era obligată. Putea să scrie despre peisajul din Tuckernuck; despre ciripitul păsărilor, despre forma norilor.

Sertar căptuşit cu mătase, forma norilor. Robin Burns oare chiar era medic? O diplomă de la Hopkins atârna pe perete în biroul ei, însă Chess era sceptică. Nu era prea sigură că va putea să scrie ceva, orice. Era o poziţie de yoga pe care nu o putea stăpâni.

„Încearcă”, spuseseră Robin şi diploma ei de medic. „O să rămâi surprinsă”.

Foarte bine. Chiar atunci, în maşină, Chess scoase caietul din geantă. Găsi un stilou. Chiar şi acest efort minim fu suficient să o lase fără suflare. Să exprime un gând sau un sentiment în scris... nu putea s-o facă. Nu putea ieşi din jungla de alge. Era groasă, de un verde strălucitor, răsucită precum hârtia creponată, o strangula, îi strângea încheieturile mâinilor şi ale picioarelor. Era prizonieră. Michael. Nick. Unul mort, celălalt pierdut. Vina ei. Nu putea să scrie despre asta.

O privi pe sora ei. În primii zece ani de viaţă fuseseră de nedespărţit; în următorii zece, nu. În acel deceniu – când Chess avea între zece şi douăzeci de ani, iar Tate între opt şi optsprezece – făcuseră tot posibilul să-şi separe identităţile. Pentru Chess fusese mai simplu, deoarece era mai mare şi se simţea ca acasă în lumea largă. Era deşteaptă, populară şi împlinită, astfel că felul previzibil în care Tate putea ieşi în evidenţă era să fie mereu codaşă şi să iasă cu tot felul de pierde-vară. Tate era bună la matematică şi un adevărat geniu al computerelor; la paisprezece ani căpătase un gust foarte ciudat pentru muzica lui Bruce Springsteen. În timp ce Chess participa la concursul de Miss Junior şi era liderul excursiei cu şcoala la Paris, Tate îşi petrecea timpul în laboratorul de informatică, îmbrăcată în blugi rupţi, făcând front comun cu populaţia de tocilari şi excentrici ai şcolii, compusă din băieţi suferinzi de miopie şi acnee.

Cine o vedea pe Tate acum nu ar fi ghicit niciodată cât de tocilară fusese. Era suplă şi tonifiată, avea un păr minunat – blond şi des, tuns frumos – şi o carieră fără limite. Era singură şi, din câte îşi amintea Chess, nu mai avusese prieten încă din liceu. Oare lui Tate îi păsa de asta? Se simţea singură? Chess nu întrebase niciodată; după ce crescuseră şi plecaseră din casa părinţilor lor, vorbeau doar când era nevoie – despre cadoul de ziua mamei lor, planuri de vacanţă şi, de curând, despre divorţul părinţilor lor. Tate rămăsese uimită de hotărârea luată de aceştia. Pur şi simplu nu înţelegea: ajunseseră atât de departe, după treizeci de ani, rezistaseră şi trecuseră de perioada când copiii fuseseră mici, iar Grant îşi construia cariera. Acum erau bogaţi, iar fetele plecaseră de acasă. De ce se despărţiseră? Existaseră câteva conversaţii dure, în care Tate plânsese, iar Chess o alinase, şi întreaga situaţie le apropiase suficient de mult încât, atunci când Michael Morgan o ceruse de soţie, Chess să o întrebe pe Tate dacă voia să-i fie domnişoară de onoare.

— Accept atâta timp cât îmi promiţi că nu divorţezi, răspunsese Tate.

— Promit, spusese Chess.

— Bine atunci, încheiase Tate.

După „tot ce s-a întâmplat”, Tate fusese foarte devotată, arătându-şi sprijinul şi afecţiunea în ciuda faptului că Chess nu-i spusese nimic. Tate nu dăduse vreodată dovadă de profunzime emoţională. Dacă sora ei i-ar fi povestit despre jungla de alge sau despre pietrele din buzunar, pur şi simplu nu ar fi înţeles. Chess trebuia să vină cu o explicaţie raţională în privinţa tunsorii. O prietenă bolnavă de cancer. Nebunie de moment.

Inima lui Chess bătea să-i spargă pieptul. Asta era depresia: nevoia constantă de a fugi de ea însăşi. De a spune gata, am terminat şi de a ieşi din viaţă. Pe fereastra maşinii curgea peisajul – un şir nesfârşit de copaci presărat cu popasuri greţoase (McDonald’s, Nathan’s, Starbucks). Robin îi promisese că plecând avea să se simtă mai bine, însă Chess simţea cum o panică maladivă i se ridica în gât precum o vomă.

— Bird? spuse ea. Vocea îi era aproape o şoaptă, însă Birdie era atât de atentă la orice sunet sau mişcare din partea ei, încât dădu imediat radioul mai încet şi răspunse:

— Da, draga mea?

Chess voia să-i ceară să încetinească; conducea de parcă ar fi fugit de poliţie. Însă nu reuşi să închege o frază; nu reuşi să găsească tonul convingător. Dacă i-ar fi cerut să încetinească, Birdie ar fi oprit într-o clipită. Ar fi privit peste umăr să se asigure că Chess era bine. Avea nevoie de aer sau de apă cu gheaţă? I-ar fi oferit locul Indiei în faţă.

— Nimic, murmură tânăra femeie. Nu contează.

Birdie o privi prin oglinda retrovizoare şi cu vocea deja cu o octavă mai sus de grijă, o întrebă:

— Eşti sigură, draga mea?

Chess dădu afirmativ din cap. „Mama ta e foarte îngrijorată pentru tine”, spusese Robin. Da, îngrijorată; Birdie se purta cu Chess de parcă ar fi avut vreo boală incurabilă. Însă relaţia lor fusese întotdeauna dezechilibrată. Cum să-i explice? Când Chess absolvise facultatea, mama ei îi dăduse un album legat, pregătit cu grijă, supra-încărcat cu toate realizările de până atunci. Dosarul conţinea toate carnetele de note din doisprezece ani de şcoală, programul fiecărui recital de dans şi toate ceremoniile de premiere; povestirea pe care o publicase în revista literară a liceului, discursul ei de absolvire, primele ei rânduri din ziarul facultăţii. Conţinea scrisori de recomandare de la profesorii din liceu şi scrisorile de acceptare de la Brown, Colchester, Hamilton şi Connecticut. Mama ei chiar păstrase toate chestiile alea? Inclusese şi poze cu Chess: în rochia ei neagră şi strâmtă de la balul de absolvire, pe trambulina de la piscina clubului, ca bebeluş în scutec, cu o îngheţată pe băţ care se scurgea. Chess răsfoise albumul cu uimire şi stânjeneală. Maică-sa crezuse că viaţa ei merita o asemenea documentare atentă, în vreme ce ea nu se gândise nici măcar o dată la viaţa celei care o născuse. Îşi dădu seama că mama ei nu o interesase niciodată.

Chess începuse să-i zică „Birdie” de la doisprezece ani, o vârstă la care se simţea egala ei – şi nici mama, nici tatăl ei nu se opuseseră. Birdie se gândise că fata avea să se plictisească sau că asta însemna debutul unei relaţii prieteneşti, când de fapt era doar un semn că Chess îşi afirma puterea de adolescentă. Acum continua să-i spună aşa din obişnuinţă.

După divorţ, situaţia dintre Chess şi Birdie se schimbase. Chess căpătase o admiraţie nouă pentru mama ei: Birdie îl dăduse afară pe Grant Cousins. La vârsta de cincizeci şi cinci de ani îşi schimbase viaţa. Spusese nu nefericirii; se deschisese către alte posibilităţi. Chess îşi încurajase mama să îşi găsească o slujbă, iar aceasta păruse receptivă la idee, chiar dacă, uşor de înţeles, şovăia.

„Ce să fac? Cine m-ar angaja la vârsta mea? Dacă mă duc să muncesc, cine va avea grijă de tine?”

La care Chess replicase: „Birdie, sunt femeie matură. Pot să îmi port singură de grijă”.

Şi totuşi, acum că îşi trecuse viaţa prin tocător, Chess ajunsese să reprezinte ea însăşi o slujbă cu normă întreagă pentru mama ei.

Oare ar fi putut să-i spună despre „tot ce s-a întâmplat”? Ar fi putut să-i spună că se îndrăgostise de Nick Morgan? Şi dacă i s-ar fi destăinuit, ar fi continuat să o iubească necondiţionat. La urma urmei, era mama ei. Însă ar

fi fost îngrozită, iar imaginea pe care şi-o făcuse despre Chess – fiica ei strălucitoare, de aur, pe care o sărbătorise în acel album – ar fi fost murdărită.

„Pune totul într-un sertar căptuşit cu mătase şi deschide-l din nou când va fi mai puţin dureros”.

∵

Persoana de care Chess se simţea mai apropiată era mătuşa ei, India. India fusese în iad şi înapoi în propriul ei tren expres. Chess îşi amintea dimineaţa de octombrie în care India sunase să spună că unchiul Bill îşi curmase viaţa. Era în ultimul an de liceu şi se pregătea de weekendul cu sărbătoarea foştilor absolvenţi. Birdie primise telefonul Indiei la patru dimineaţa; se urcase în dubiţa familiei în cămaşă de noapte. Avea de gând să plece spre Pennsylvania chiar dacă încă nu răsărise soarele. Tate, de cincisprezece ani, fusese cea care alergase afară pe alee cu un geamantan în care îndesase la întâmplare haine de-ale mamei ei. Chess dorise ca Birdie să aştepte ziua următoare, duminică, din cauza festivităţilor de la şcoală. Conform tradiţiei, ambii părinţi trebuiau să o prezinte la dans când i se striga numele. Ar fi fost ciudat ca mama ei să lipsească.

O implorase să rămână. Îşi amintea de privirea încremenită de pe chipul lui Birdie prin fereastra deschisă a maşinii. Mama ei spusese: „Plec pentru că India e *sora mea. Trebuie să merg eu”.*

Abia mai târziu înţelesese Chess ce însemna că unchiul Bill îşi luase viaţa, lăsând în urmă o soţie şi trei fii şi o moştenire artistică uriaşă. Şi abia acum înţelegea Chess cum se simţise mătuşa ei. Pe de altă parte, constată cu uimire că India râdea la ceva ce spunea Birdie. Putea să râdă! Era un om întreg. Fusese la fel de devastată pe cât era Chess acum sau mai rău, însă nu se mai cunoştea vreo urmă.

∵

Chess îşi băgă în geantă caietul şi stiloul, iar imaginea îi reveni în minte: Michael alunecând, desprinzându-se, căzând. Căzând! Desprinzându-se! Cu braţele fluturând şi cu ochii ieşindu-i din orbite. Stai! Stai! Era mort la treizeci şi doi de ani. Uneori moartea avea o logică – atunci când o persoană era în vârstă sau bolnavă de mult timp. Michael mort – noua lui afacere dizolvată, planurile elaborate cu atâta atenţie reduse la zero. Asta nu avea nicio logică!

Se gândi la Nick filându-şi cărţile, cu pleoapele căzute, cu degetele pe fise. Când şi-l imagina, întotdeauna juca. De ce? Chess avea nevoie de aer. Auzea vag sunetul melodiilor lui Bruce Springsteen de pe iPod-ul lui Tate. Nu putea face asta! Nu se putea preface că totul era în regulă. Trebuia ca mama ei să tragă pe dreapta. Avea să coboare din maşină şi să meargă pe jos până la

Nick. Însă Nick nu ar fi primit-o. „Pune totul într-un sertar căptuşit cu mătase”.

Trase aer pe nas şi expiră pe gură. Aceea era respiraţia folosită de femeile însărcinate pentru a-şi stăpâni durerea. Îşi sprijini capul de fereastra care vibra din pricina vitezei.

„Un sandviş cu pui şi salată, se gândi ea. Albastru. Cerul este albastru”.

Tate

Tate nu fusese îndrăgostită niciodată şi nu avea niciun regret. Ce îţi aduce iubirea? Nefericire. Dovada incontestabilă era chiar pe locul de alături: Mary Francesca Cousins. Chess se îndrăgostise, Chess de dezîndrăgostise, apoi, pac! În loc să reuşească să se ridice, să se scuture de praf şi să meargă mai departe, iubitul ei cel părăsit murise. Când auzise că Chess urma să se mărite, lui Tate i se făcuse milă de ea (şi de ea însăşi, întrucât, ca domnişoară de onoare, era obligată să poarte o rochie din satin argintiu cu volănaşe, marca Nicole Miller, de patru sute de dolari). Când Chess anunţase că se descotorosise de Michael Morgan ca la rodeo, Tate simţise că făceau parte din aceeaşi categorie. Poate că, la urma urmei, ea şi sora ei chiar erau la fel şi, spre marea disperare a mamei lor, din proprie iniţiativă, aveau să-şi petreacă restul vieţii ca femei singure. Când Michael Morgan murise, într-un accident despre care Chess era convinsă că se întâmplase din vina ei, cu toate că ea se afla la vreo trei mii de kilometri distanţă, Tate îşi spusese: „Ah, la dracu'!" Drama o urmărea pe Chess ca un miros. Aşa erau unii oameni, aflase Tate, iar cei asemenea ei nu puteau decât să privească spectacolul.

∵

Tate mergea la Tuckernuck din dragoste şi grijă pentru sora ei. Pentru că iat-o acum pe Chess: îşi răsese scalpul ca un star din NBA sau ca un fanatic al supremaţiei rasei albe. Birdie fusese şocată. Îl sunase pe Grant, care îi recomandase să o sune pe terapeuta lui Chess, iar Robin o sfătuise să nu exagereze în reacţii. Să se radă pe cap era modul lui Chess de a le spune tuturor că suferea. Chess se mândrise întotdeauna cu părul ei şi avea şi de ce (lung, des, ondulat natural, de culoarea aurului), astfel gestul dovedea, într-adevăr, o durere profundă. Şi totuşi, se gândi Tate, aceea era un fel de distrugere. Nu era ca şi când ar fi avut cancer şi şi-ar fi pierdut părul la chimioterapie. Era un gând destul de urât, iar pentru că se afla acolo din dragoste şi grijă faţă de sora ei, Tate îl alungă imediat.

Tate avea propria ei agendă pentru Tuckernuck, iar planurile ei erau să alerge în jurul insulei în fiecare dimineaţă, să înoate peste North Pond şi înapoi, să facă 150 de genuflexiuni agăţată cu genunchii de creanga singurului copac de pe proprietatea lor bătută de vânturi. Avea de gând să stea la plajă, să dezlege Sudoku, să bea vin şi s-o lase pe mama ei să o hrănească. La fel ca sora ei, Tate dorea să fugă de lume. Pe Tuckernuck nu existau ecrane, tastaturi, intervenţii în nenorocitul de sistem căzut al cuiva,

hackeri, viruşi, hardware, software, incompatibilităţi. Nu îşi verifica iPhone-ul să vadă dacă are e-mailuri sau mesaje noi, nu verifica vremea şi piaţa bursieră, nu se juca beer pong, nu asculta E Street Radio. Adio la toate astea.

∵

Tate era un programator de nivel 4++, o adevărată vrăjitoare; putea repara absolut orice dacă nu era vorba de un marţian care să distrugă sistemul cu o armă beta sau dacă sistemul nu fusese înecat în apă sărată (se întâmplase o dată la un hotel de cinci stele din Cabo). Însă ceea ce făcea cu adevărat Tate Cousins ca să-şi câştige existenţa era să călătorească. Era tot timpul pe drumuri, fie la Toledo, Detroit, Cleveland, San Antonio, Peoria, Belling-ham, Cheyenne, Savannah, Decatur, Chattanooga sau Las Vegas. Viaţa ei era o cursă lungă; era un şir nesfârşit de Au Bon Pain şi Hudson News. Era rucsac şi pungi de covrigei şi pliante de avion. Încălţat, descălţat. Aveţi lichide sau geluri în bagajul de mână? La controlul de securitate de la Fort Lauderdale era un angajat bondoc şi roşcat care îi reţinuse figura şi o numea „Rosalita” pentru că asculta acea melodie la iPod când trecuse pentru prima dată pe la punctul lui de verificare. Tate adunase peste 1,6 milioane de mile parcurse în zbor; avea suficiente puncte bonus cât să-şi cumpere un Range Rover. Uneori o izbeau imagini ale Căminului: o casă undeva într-un cartier liniştit, mama, tatăl, copiii şi câinele pe peluza din faţă, spălând maşina sau aruncând un Frisbee. Ştia că asta ar fi trebuit să-şi dorească: o casă, un punct terminus. Nu trebuia să fie tot timpul plecată. Trebuia să se oprească undeva şi să simtă că aparţine unui loc.

Lucrul remarcabil al acelei zile de 1 iulie era că avea un punct terminus. Exista un cămin. Mama ei, Birdie (prescurtarea de la Elizabeth, care era şi numele de botez al lui Tate), le duse în siguranţă la Hyannis şi îşi adăposti Mercedesul în parcarea pe termen lung. Apoi toate patru îşi ocupară locurile în avionul de Nantucket, după care luară un taxi de la aeroport la portul Madaket. Odată ajunse la Madaket, inima lui Tate începu să se liniştească, precum un căţeluş abia aşezat pe aşternutul său confortabil, ca un bebeluş învelit cu o păturică moale. Traversase Statele Unite de zeci de ori fără prea mari aşteptări, fără surle şi tobe, dar simpla privelişte a portului Madaket, strălucind în nuanţe de albastru şi verde în soarele de iulie, cu mirosul său sărat şi mlăştinos şi prezentându-se exact aşa cum şi-l amintea când fusese ultima dată acolo, la şaptesprezece ani, o făcea pe Tate să se topească.

Acasă!

Iar acolo, fluierând, salutându-le cu braţul bronzat, lăsând în urmă o dâră de spumă în apele portului, se afla prinţul ei pe cal alb: Barrett Lee, pe o balenieră Boston Outrage de zece metri. În spatele bărcii era scris cu litere aurii *Girlfriend, NANTUCKET, MASS.*

— Barrett Lee, spuse Chess. Glasul îi vădea surprinderea, ca şi când bărbatul ar fi apărut din adâncurile cele mai profunde ale memoriei ei. În schimb, Tate nu se gândise la altceva decât la Barrett Lee încă de când mama lor îi pomenise prima dată numele.

Se întrebă dacă era însurat. Îl căutase pe Facebook, însă nu găsise nimic. Îl căutase pe Google, însă nu reuşise să-l descopere pe Barrett Lee al ei printre cei 714 alţi Barrett Lee care îşi lăsaseră amprenta în spaţiul cibernetic. Căutase arhivele online ale săptămânalului *Inquirer and Mirror* din Nantucket şi descoperise – aha! – că Barrett Lee participase la campionatul de darts în 2006 şi 2007.

Tate se întrebă dacă avea încă sentimente pentru Barrett Lee, iar în caz că răspunsul era afirmativ, dacă aceste sentimente erau noi, sau vechi şi reînviate. Ea nu mai era aceeaşi persoană care fusese în urmă cu treisprezece ani şi, cu siguranţă, asta se putea spune şi despre el. Prin urmare, sentimentele renăscute mai aveau vreo importanţă dacă nu-l mai cunoştea?

Toate astea însemnau o reflecţie prea complicată pentru Tate. Prefera să lucreze cu lucruri clare, iar un element clar era acela că Barrett Lee i se părea mai atrăgător ca niciodată. Era genul care o făcea să se simtă ca şi când cineva îi smulgea inima prin nas. Vi se pare suficient de clar?

— Prietena lui e chiar aici, spuse Tate. Poate că Chess era cu inima frântă, sub medicaţie şi tunsă, însă sub nicio formă nu avea să pună mâna pe Barrett Lee. Tate rămase nemişcată, îşi scoase din urechi căştile de la iPod şi îi răspunse la salut.

Barrett Lee era acea persoană din trecutul lui Tate care evoca dorul cel mai adânc şi mai sfâşietor. Din câte ţinea minte, îl iubise de când el avea şase ani, iar ea – cinci. La şase ani, Barrett era ceea ce părinţii ei numiseră un spălăcit; părul îi era alb, ca al unui bătrân. Amintirile cele mai intense ale lui Tate se concentrau în vara în care ea avea şaptesprezece ani, ultima vară în care fusese la Tuckernuck cu familia. Aceea fusese pentru Tate, aşa cum fusese, fără îndoială, pentru multe alte fete de şaptesprezece ani, vara primordială a vieţii ei. Urma să intre în ultimul an de liceu. Barrett Lee tocmai absolvise şi, cu toate că Plymouth State îşi arătase interesul pentru el, nu avea de gând să meargă la facultate. Lui Tate acest lucru i se părea foarte exotic. Chess tocmai încheiase primul an la Colchester, în Vermont, colegiu tipic pentru Noua Anglie, cu o atmosferă la care visau absolut toţi colegii lui Tate de la liceul New Canaan: clădirile din cărămidă cu coloane albe, curtea pătrată şi verde, arţarii de un portocaliu aprins, puloverele împletite, cozile de cal ale fetelor, petrecerile cu bere la butoi, grupurile care cântau în timpul agapelor desfăşurate cu ocazia meciurilor, mai ales când

Colchester o întrecea la fotbal american pe rivala Bowdoin. În loc să meargă la facultate, Barrett Lee avea de gând să lucreze pentru tatăl său; dorea să învețe să construiască case și apoi să aibă grijă de ele. Urma să pună faianță în băi, să pună țevi la spălătoarele de vase și să instaleze cuptoare. Urma să construiască rafturi de cărți și scaune la ferestre. Urma să facă bani, să își cumpere propria barcă, să pescuiască bibani, să conducă jeepul până la Coatue în weekend, să meargă la Chicken Box, să bea bere, să asiste la concerte și să agațe fete. Să-și trăiască viața. Dumnezeule, Tate își amintea perfect cât de bine sunau toate astea comparativ cu mersul la facultate, împărțitul unei camere de cămin și jecmănitul părinților.

Își petrecuse întreaga vară urmărindu-l pe Barrett Lee. El era cel care făcea cumpărături pentru familie, le aducea lemnele de foc, ziarele și cărțile în ediție broșată. Le lua pungile de gunoi și le ducea rufele la spălat la Holdgate, apoi le aducea înapoi în cutii albe și curate, ca acelea în care se țin prăjiturile de la cofetărie. În zilele frumoase făcea reparații la casă, de obicei fără tricou. Tate nu se mai sătura să-l privească – bronzul puternic al spatelui său, culoarea incredibil de deschisă a părului. Era superb și asta îi era de ajuns lui Tate; la urma urmei, avea doar șaptesprezece ani. Însă era și un băiat bun. Zâmbea și râdea cu toți membrii familiei Cousins, chiar și cu morocănosul de Grant, care, în acea ultimă vară, cerea zilnic un *Wall Street Journal* înainte de ora zece dimineața, iar Barrett i-l aducea într-o pungă de pâine Wonder. Vacanțele lor de la Tuckernuck erau atât de plăcute datorită lui Barrett Lee; toți remarcaseră asta.

Mătușa India fusese cea care observase că prezența pe plajă a celor două fiice adolescente în bikini îl stimulase pe Barrett Lee să lucreze cu spor. Inima lui Tate bătuse cu putere la acea aluzie, însă în subconștientul ei se născuseră teama și gelozia. Dacă Barrett Lee ar fi fost interesat de una dintre fetele Cousins, atunci cu siguranță era vorba de Chess; și oare ar fi putut Tate să-l învinovățească? Chess avea părul lung, blond și ondulat, sâni minunați, competență la nivel de facultate în arta zâmbetului și a vorbitului cu băieții, știa să flirteze și să radieze acea încredere în sine pe care i-o confereau cursul de istoria artei și băutul de bere la halbă. În acea vară citea cărți groase – Tolstoi, DeLillo, Evelyn Waugh – care îi dădeau o aură de inteligență și o făceau cumva inabordabilă, calități care îl atrăgeau pe Barrett Lee. Pe de altă parte, Tate era slabă ca un băț și cu pieptul plat. Lovea tot timpul o minge de tenis cu o rachetă veche din lemn pe care o găsise în pod; ascultase caseta cu *Born to Run* pe walkman până când bateriile aparatului se terminaseră, iar Bruce ajunsese să murmure precum un bătrân de nouăzeci de ani după zece pahare de whisky. De câte ori aveau nevoie de ceva de la magazinul din Nantucket, trebuiau să scrie cu markerul pe o listă

care de obicei era ţinută pe un panou acoperit cu o pungă de hârtie maro. Însă tatăl morocănos al lui Tate refuzase să plătească pentru un set de şaisprezece baterii AA care să facă walkmanul lui Tate să funcţioneze până nu îşi termina de citit lectura pentru vară, *Ochii lor îl priveau pe Dumnezeu,* carte pe care Tate o considera imposibil de plictisitoare. Cum nu reuşise să ajungă la finalul volumului, Barrett nu-i adusese bateriile noi care i-ar fi îmbunătăţit atât de mult vara.

Tate fusese un băieţoi care se feminizase târziu. Într-o noapte, după cină, o auzise pe mătuşa India întrebând-o pe Birdie dacă se gândise că Tate ar putea fi lesbiană. „Dumnezeule, India, e doar un copil!" răspunsese Birdie. Tate se umpluse de ruşine, stânjeneală şi furie. În liceu fusese numită o dată lesbiană, însă cea care făcuse asta era o fată extrem de ignorantă, care nu înţelegea devotamentul lui Tate faţă de Bruce Springsteen sau faţă de Mac-urile din laboratorul de informatică. Dar să o audă pe mătuşa India, o femeie de lume, bănuind-o de lesbianism era dureros la un cu totul alt nivel. Tate zăcea în pat în casa întunecată – iar întunericul la Tuckernuck era mult mai negru ca în alte locuri – ascultând foşnetul a ceea ce ştia că sunt aripi de liliac (Chess dormea cu pătura pe cap, chiar dacă Tate îi explicase că liliecii au capacitatea de ecolocaţie şi nu i-ar atinge niciodată faţa sau părul), gândindu-se cât de ironic era ca mătuşa India să îi pună la îndoială orientarea sexuală tocmai când trecea prin cea mai cumplită criză amoroasă din viaţa ei. De asemenea, mai ajunsese şi la concluzia că tocmai aspectul care o făcuse pe mătuşa India să creadă că ea, Tate, era lesbiană îl împiedica pe Barrett să o vadă aşa cum o vedea pe Chess.

În mod previzibil, în acea vară, lucrurile ajunseseră să se lămurească. Într-o zi, Barrett fusese invitat la prânz, ceea ce însemna un picnic cu burgeri la grătar pe faleza care dădea spre plajă, timp în care Grant îl interogase pe tânăr despre aspiraţiile şi planurile pe care le avea pentru viitor. Răspunsurile lui reprezentau tot ceea ce ştia Tate despre el. În timpul prânzului, Barrett o privise pe Chess de paisprezece ori. Tate numărase, şi pentru ea însemnaseră paisprezece cuie bătute în sicriul speranţelor ei de dragoste.

Îşi petrecuse întreaga viaţă pierzând în faţa lui Chess, însă nu putea îndura gândul că îl va pierde şi pe Barrett în favoarea ei, aşa că se folosise de singura tactică ce îi garantase succesul cu un băiat: se arătase interesată de ceea ce îl interesa pe el. Acel lucru funcţionase perfect pentru Tate la şcoală – îi plăceau Lara Cross şi Bruce Springsteen, iar băieţii cu gusturi asemănătoare îi dădeau atenţie; o considerau „tare", spre deosebire de restul populaţiei de licene pasionate doar de machiaj şi de Christian Stater.

Însă ce-i plăcea lui Barrett? Îi plăcea să pescuiască. Spre sfârşitul acelui prânz fatidic, Tate spusese de mai multe ori, mult prea tare ca să fie ignorată, că ardea de dorinţă să meargă la pescuit. Murea de nerăbdare să meargă la pescuit. Ar fi făcut orice să meargă la pescuit. Dacă ar fi cunoscut pe cineva care să o ducă... la pescuit.

— Am înţeles aluzia, draga mea, spusese tatăl ei. Barrett, ai vrea să o duci pe fiica mea la pescuit?

Barrett zâmbise stânjenit şi o privise pe Chess.

— Pe amândouă sau...

— Dumnezeule, nu, răspunsese Chess. Cred că pescuitul e o altă formă de cruzime împotriva animalelor.

Tate îşi dăduse ochii peste cap. Replica era în linia poziţiilor radicale pe care Chess şi le însuşise activând în Uniunea Studenţilor de la Colchester.

— Mănânci peşte, remarcase ea. Asta nu e o cruzime?

— Nu vreau să merg la pescuit, insistase Chess aruncându-i o privire duşmănoasă.

— Eu vreau. Tate rânjise spre Barrett, fără să-i pese cât de transparentă era. Deci mă duci?

— Da, cred că da, îngăimase el. Sau poate tatăl meu.

— Sunt sigur că Chuck e prea ocupat să o ducă pe Tate la pescuit, intervenise Grant. Barrett, dacă accepţi o să te plătesc.

Tate împietrise.

— Bine atunci, acceptase Barrett. Deci... trebuie să plecăm destul de devreme. Te iau la şapte, e bine?

Pentru el nu era altceva decât un salariu pe oră, însă ce mai putea să facă?

— În regulă, răspunsese ea.

∵

În noaptea aceea, Tate nu putuse dormi. Închisese ochii şi şi-l imaginase pe Barrett cuprinzând-o cu braţele, în timp ce îi arăta cum să arunce undiţa. Îşi imaginase cum îl săruta, atingându-i pieptul gol, încălzit de soare. Oftase şi se relaxase la gândul că în mod cert era atrasă de sexul opus.

Se trezise în zori, îmbrăcase o pereche de bikini, pantaloni scurţi de blugi şi un tricou foarte scurt pe care îl furase din sertarul lui Chess. Chess dormea dusă şi nu avea cum să-şi dea seama decât după ce se întorcea Tate, moment care ar fi fost mult prea tardiv – magia tricoului îşi va fi făcut deja efectul. Dacă Chess dorea să îi facă scandal că îi împrumutase tricoul fără să i-l ceară, n-avea decât. Tate ar fi fost anesteziată de puterea iubirii lui Barrett.

La şapte fără un sfert, Tate pornise către plajă cu o pungă impermeabilă în care se aflau un hanorac, trei sandvişuri cu unt de arahide şi miere, două

banane şi un termos cu cacao. Perechea de bikini şi tricoul subţire al lui Chess nu prea îi ofereau cine ştie ce căldură, astfel că se postase să aştepte pe ţărmul învăluit în ceaţă cu braţele încrucişate pe piept, cu sfârcurile la fel de tari şi reci precum pietricelele de sub picioarele ei. Când auzise motorul bărcii lui Barrett, încercase să pară sexy şi atrăgătoare, chiar dacă îi clănţăneau dinţii şi i se învineţiseră buzele.

Inima lui Tate bătea să-i spargă pieptul când se îndreptase spre barcă; tremura de frig.

Barrett îi oferise o mână. Timp de o secundă dulce, se ţineau de mână!

— Am pregătit un picnic, nişte bere şi altele pentru după ce terminăm de pescuit.

După cum înţelegea Tate acum, o dovadă a părerii sale proaste despre sine era ignorarea completă a posibilităţii ca Barrett să fi pregătit acel picnic pentru ei doi.

— Şi vrei să...

Barrett dăduse din cap aprobator.

— O întreb pe sora ta dacă vrea să iasă cu mine. Ce crezi că îmi va spune?

Tate îşi strânsese buzele ca să nu ţipe.

— O să spună da.

— Crezi?

— Ştiu, răspunsese Tate. Cu toate că Tate şi Chess nu vorbiseră despre cât de atrăgător era Barrett Lee, erau surori, aşa că întregul roman în care Tate îl iubea pe Barrett Lee, iar Barrett Lee o iubea pe Chess – iar asta avea să iasă la lumină într-o zi spre oroarea lui Tate şi încântarea ruşinată a lui Chess – era înţeles pe deplin.

— Minunat, spusese el.

∵

Pescuitul se dovedise ridicol de productiv. Barrett prinsese trei sardine şi un biban, iar Tate – două sardine şi doi bibani, dintre care unul era lung de un metru. Visul lui Tate în care Barrett o cuprindea în braţe ca să-i arate cum să arunce undiţa nu se materializase, pentru că prima aruncare a lui Tate întinsese firul pe o distanţă de aproape treizeci de metri.

— Ai un talent înnăscut! constatase Barrett. Este ca şi când ai fi aruncat toată viaţa undiţa.

Barrett era în toane bune; nu pentru că pescuia alături de Tate, ci pentru că era plătit (foarte bine, căci tatăl lui Tate era foarte generos) ca să facă ceea ce îi plăcea. Şi rezultatele erau pe măsură.

— E cel mai bun pescuit pe care l-am văzut de ani buni, spusese Barrett, care avea însă doar optsprezece ani şi deci o experienţă limitată. În plus, era fericit la gândul prânzului cu Chess cea frumoasă şi specială. Când Tate

prinsese ultimul său peşte, bibanul monstru, iar Barrett îl măsurase, scosese un fluierat impresionat, aproape sexy.

Ăsta merită păstrat, observase el. Însă mă tem că vederea lui o va supăra pe sora ta.

Şi aruncase peştele peste bord.

∵

Când Barrett şi Tate se întorseseră în golfuleţ, Chess stătea pe plajă în bikini şi citea. Ridicase privirea şi îl văzuse pe Barrett făcându-i semn.

— Haide! strigase el. E rândul tău să te plimb! Singura speranţă a lui Tate era că Chess avea să-l refuze, însă imediat ce ea coborâse de pe vas, Chess era în picioare. Ea şi Tate trecuseră una pe lângă alta prin apa până la glezne fără să scoată o vorbă – nici măcar o mustrare pentru tricoul şterpelit – apoi, aşa pur şi simplu, făcuseră schimb de locuri. Chess era în barca lui Barrett, iar Tate pe ţărm.

Diferenţa era că tatăl ei nu-l plătea pe Barrett să o ducă pe Chess undeva.

Tate se târâse pe scări. Se hotărâse să îşi pună ştreangul de gâtul ei heterosexual şi să se spânzure de creanga singurului copac de pe proprietatea lor de la Tuckernuck.

În schimb, Tate furase una dintre berile reci Michelob ale tatălui ei şi două baterii din radioul cu tranzistori pe care Grant îl tot plimba de colo-colo sperând (în zadar) să prindă măcar o parte din partida dintre Yankees şi Red Sox şi petrecuse după-amiaza în pod bând, râgâind, plângând şi cântând încet *Thunder Road* pentru liliecii care dormeau pe grinzi. Fusese previzibil. Mai puţin previzibil fusese însă faptul că ideea unei întâlniri cu Barrett Lee o emoţionase pe Chess mai mult decât şi-ar fi imaginat Tate. Chess băuse toate cele şase beri în două ore. Chiar când Barrett făcea mişcarea – punându-şi mâna pe talia goală a lui Chess şi lăsând-o acolo – tangajul îşi făcuse efectul, simultan cu bănuiala că maioneza din sandvişul cu şuncă din coşul de picnic se stricase, aşa că vomitase totul peste bordul bărcii.

Mai târziu îi povestise lui Tate ruşinea pe care tocmai o păţise.

— A fost dezgustător. Berea a ieşit într-un şuvoi lung, ca la un duş. Apoi bucăţile de sandviş şi salata de cartofi care pluteau pe apă, moment în care Barrett a spus că voma mea o să atragă peştii, iar eu am vomat din nou.

Stăteau în pat, iar Tate se bucura că era atât de beznă, căci nu dorea ca Chess să-i vadă expresia plină de bucurie. Reacţia deplorabilă a surorii sale şi retragerea ulterioară a lui Barrett o încântaseră. Conform relatării lui Chess, Barrett îi oferise bomboane cu perişor, însă nu se mai atinsese de ea, nu o sărutase şi nu pomenise de altă întâlnire. Era cel mai bun final la care

putea spera Tate. Era rea, ştia asta. Nu avea nicio şansă cu Barrett Lee, însă cel puţin Chess ieşise din cursă.

∵

Barrett era acum adult. Părul lui era şaten-auriu şi nu platinat ca în adolescenţă; se vedea că era nebărbierit de o zi. Purta un parasolar cu ochelarii de soare pe cozoroc şi un tricou albastru cu o reclamă la un turneu de pescuit. Tate se uită la mâna lui: nu avea verighetă.

Birdie urcă prima în barcă. Barrett se întinse să-i strângă mâna.

— Hei, doamnă Cousins, îmi pare bine să vă văd.

— Îmbrăţişează-mă, spuse Birdie. Te ştiu de când erai foarte mic.

Barrett râse şi o sărută pe Birdie pe obraz.

— Oooh, vreau şi eu, sări India. Şi eu te ştiu tot de atunci, ba am şi fumat o ţigară cu tatăl tău când aveam doar paisprezece ani!

Birdie o lovi uşor pe sora ei.

— Ce lucru urât ai spus, India!

— Crezi? chicoti India. E adevărat.

Barrett o îmbrăţişă şi o sărută.

Apoi veni rândul lui Tate. Era emoţionată. Îmbrăţişare? Sărut? Strângere de mână?

— Hei, eu sunt Tate, se prezentă ea.

— Ca şi când aş putea să te uit. N-am mai văzut un biban de un metru din ziua în care am fost cu tine la pescuit.

— Serios? replică ea. Pe când o ajuta să urce în barcă ţinând-o de mână, se gândi „Ei, ce naiba!” şi spuse: îmi pare bine să te văd. Făcu un pas mai aproape şi îl sărută undeva între colţul gurii şi obraz, un loc puţin probabil pentru un sărut, ceea ce era ciudat. Se certă singură. „Ce proastă sunt!” Deja era prea insistentă. Probabil îşi amintea şi el asta despre ea.

Se duse în spatele bărcii, unde era amenajat un semicerc din perne albe. Aceleaşi perne albe se aflau şi la proră, iar în faţa panoului de comandă erau două scaune de căpitan. Unul pentru Barrett, presupunea Tate, iar celălalt pentru prietena lui. Dintr-odată, Barrett, observând că sub boneta albastră croşetată a lui Chess se ascunde un cap chel, îi puse mâna pe umăr şi rosti:

— Îmi pare rău să aud de necazurile tale.

— Mulţumesc, răspunse Chess. Un moment păru că stă să plângă, iar Tate îl văzu pe Barrett crispându-se de îngrijorare.

— Chess, vino şi stai lângă mine! spuse ea. O să fie minunat!

Chess se aşeză lângă sora ei, care îi luă mâna. Suferinţa ei era vizibilă şi Tate se întrebă o clipă dacă nu cumva s-ar fi cuvenit să-i dea întâietate la Barrett Lee. Decise însă rapid că nu era cazul. Ceea ce îi trebuia lui Chess era

o *pauză* de bărbaţi. Pentru ea, să intre cu capul înainte într-o altă relaţie ar fi fost cel mai rău lucru.

Barrett le urcă bagajele în barcă, iar Tate îi văzu muşchii întinşi ai braţelor. Îi contemplă gambele frumoase, tivul zdrenţuit al pantalonilor scurţi kaki, boxerii de culoare albastru-închis ce se zăreau de sub tivul unui crac. Era chiar el, băiatul devenit bărbat din visele lui Tate. Era acolo, ar fi putut să întindă mâna şi să-l atingă.

Barrett porni motorul, iar barca părăsi docul. Tate inhală gazele de eşapament care, amestecate cu soarele şi cu apa mlăştinoasă a portului, îi dădeau o stare extraordinară de bine. Barrett ieşi din port – Tate nu îşi putea lua ochii de la umerii lui puternici – apoi, acceleră vertiginos.

∵

Tate îi strânse mâna surorii ei. Zburau pe suprafaţa apei către insula Tuckernuck. Îşi lăsă capul pe spate, lăsându-se încălzită de razele soarelui. Barca lovea valurile, iar din lateral pătrundeau câţiva stropi de apă sărată. Tate iubea vara din Noua Anglie. Era atât de diferită de cea din Charlotte, unde toţi se mutau de la un loc cu aer condiţionat la altul, unde „înotul" însemna ture în piscina încălzită şi plină de clor.

Tate se hotărî să nu mai petreacă nicio zi de vară muncind. Anul următor avea să-şi ia liber nu doar în iulie, ci şi în august. Avea să stea în casa de la Tuckernuck. Dumnezeule, şi-ar fi dorit să-i spună lui Barrett să ancoreze barca chiar acolo ca să îşi scoată hainele şi să sară în apă. Şi-ar fi dorit ca Barrett Lee să o vadă înotând goală precum o creatură a mării – o focă, o sirenă de Tuckernuck. Da, era fericită, era foarte fericită. Ar fi fost nepoliticos din partea ei să strige? Ajunseseră! Barrett reduse puterea motorului la jumătate. Semiluna plajei perfecte era chiar în faţa lor. Casa le aştepta pe faleză.

Insula Tuckernuck era o piatră în palma oceanului. Numele însemna „felie de pâine" şi chiar semăna cu aşa ceva – uşor ovală – însă Tate se gândise întotdeauna că arăta mai mult ca un ou prăjit. Linia de coastă era amorfă, se schimba de-a lungul anilor în funcţie de furtuni şi de încălzirea globală. Insula avea doar 3,6 kilometri pătraţi, toată suprafaţa fiind împărţită în domenii private; acolo erau şi două iazuri mari – unul în nord-vest, Iazul de Nord, iar celălalt în nord-est, Iazul de Est. Tuckernuck avea treizeci şi două de case, o cazarmă de pompieri cu o maşină ce deţinea un rezervor de o tonă de apă. Pe Tuckernuck nu exista altă sursă de electricitate decât generatoarele, iar apa curentă era extrasă cu pompe din fântâni. Casa Tate stătea pe ţărmul estic aplatizat, cu vedere la Eel Point din Nantucket. Chiar la sud de ea se afla bucata de pământ cunoscută drept Bancul Balenelor. Cea mai apropiată casă se afla la aproape un kilometru distanţă înspre sud-vest.

Debarcarea nu fu deloc mai ușoară. Barrett aruncă ancora, apoi sări în apa până la genunchi ca să le ajute să coboare. Biata Birdie! Era bine; avea doar cincizeci și șapte de ani, încă micuță și sprintenă și, așa cum dădea de înțeles și numele ei, semăna cu o pasăre. Își scoase tenișii albi, sări în apă și merse spre țărm. Mătușa India purta o fustă de voal cu tiv asimetric, care probabil costase vreo șase mii de dolari, făcând ca debarcarea să fie pentru ea o adevărată provocare. Cumva ajunse să aterizeze în brațele lui Barrett ca o mireasă, iar Tate se văzu nevoită să-și recunoască fiorul de gelozie.

∵

Treptele care duceau de la plajă la faleză erau noi. Scara, mereu periculoasă și șubredă, era acum solidă, construită din scânduri galbene tratate sub presiune.

— Uau! exclamă Birdie. Priviți, fetelor!

Urcară spre faleză. Copacul singuratic cu crengile noduroase încă era acolo, același copac de care dorise Tate să se spânzure. Se bucura să constate că supraviețuiseră amândoi. În curte, vechea masă de picnic se afla în centrul unui oval de noroi, iar din oval pornea o potecă de scoici albe care ducea la ușa din față. Casa avea acoperiș nou și mirosea a rășină. Ușa era vopsită în același albastru bătut de vreme, iar alături atârna același panou din lemn pe care îl făcuseră Birdie și mătușa India când erau mici. Cu ajutorul unor scoici de mărimea unui vârf de deget, scriseseră cuvântul *TATE.* Semnul era cel mai vechi obiect din casă; fusese coborât când plecaseră de acolo la sfârșitul verii, păstrat într-un sertar din bucătărie, apoi scos iar la lumină să le vestească sosirea. *TATE.*

În colțul îndepărtat al casei, unde scoicile albe se lățeau și formau o alee de mașini, se afla rabla lor, un International Harvester Scout din 1969 cu o capotă albă de vinil și un schimbător de viteze cât brațul lui Tate. Cândva, mașina fusese roșie ca focul, însă culoarea se transformase în timp într-un roz-cenușiu. Tate o privi ca pe un animal de casă neglijat prea multă vreme, un veteran de încredere, chiar dacă obosit, al verilor petrecute de familia ei pe insula Tuckernuck. Mașina fusese adusă cu feribotul de către bunicul lui Tate, în 1971; Tate, Chess și cei trei băieți Bishop învățaseră să o conducă la doisprezece ani. Tate își amintea propria ei inițiere, cu tatăl ei pe scaunul pasagerului explicându-i despre schimbătorul de viteze și ambreiaj. În ciuda aspectului rigid, schimbarea vitezelor în Scout era ca și când ar fi tăiat prin unt, ceea ce era bine, căci „drumurile” de pe Tuckernuck erau dificile; murdare, cu pietriș sau iarbă, cu găuri sau muchii, foarte greu de străbătut. Tate avusese întotdeauna o afinitate pentru mașinării; învățase să șofeze cu o ușurință incredibilă și savurase fiecare secundă de libertate din spatele volanului. Libertate! La treisprezece sau paisprezece ani, ieșise cu mașina

singură, explorase fiecare centimetru al drumurilor de pe Tuckernuck şi aproape că-i provocase un infarct mamei ei, căci rămăsese afară şi după lăsarea întunericului, când Scoutul avea un singur far funcţional.

Îşi trecu mâna peste capotă. Mai mergea, oare? Credea că da, ca o maşină fermecată – Herbie Gândăcelul Iubit sau Chitty Chitty Bang Bang. Pentru ea avea să meargă.

∵

Birdie menţionase discret că Grant acceptase să bage „nişte bani" în casă pentru îmbunătăţirile necesare, conform recomandărilor lui Barrett Lee, iar Tate se temuse că asta însemna să găsească o altă casă – strălucitoare, nouă, de nerecunoscut. Însă arăta la fel. Tate intră prima; mirosea ca întotdeauna – a mucegai, ouă de molii, pin şi aer de ocean. Se duse direct în bucătărie – lungă şi îngustă, cu o chiuvetă funcţională, aragaz pe butelie, un frigider ocupând jumătate de perete şi un blat de bucătărie din melamină pe cealaltă parte, podeaua fiind acoperită de un linoleum deschis la culoare. „Masa din camera de zi", la care aveau loc trei persoane, patru dacă se înghesuiau, aşa că nu era folosită niciodată decât când ploua, era lipită de peretele dinspre exterior al bucătăriei. Dincolo de ea era „sufrageria", în care se aflau un covoraş împletit, o canapea şi două scaune căptuşite cu un material verde abraziv, ce părea gata să reziste chiar şi în faţa unui holocaust nuclear, precum şi o „măsuţă de cafea" improvizată dintr-o placă de sticlă aşezată peste o capcană pentru homari. „Măsuţa de cafea" era alt obiect de epocă; fusese făcută de bunicul lui Birdie şi al Indiei, Arthur Tate.

Birdie şi India oftară când văzură măsuţa, iar Tate oftă şi ea. Cum nu auzi suspinul surorii sale, Tate îşi dădu seama că Chess nu era în casă. Era afară, la masa de picnic, ţinându-şi capul în mâini.

Tate împinse uşa.

— Hei, strigă ea. Împărţim mansarda, nu-i aşa?

Chess dădu morocănoasă din cap. Da, sigur, nu ţinea neapărat să împartă camera o lună cu sora ei, însă acea aventură nu avea pentru toate o latură de aventură adolescentină? Oare nu veniseră acolo tocmai ca să se bucure că sunt împreună? Nu aveau să fie singure niciodată şi, pentru că erau atât de apropiate, Tate nu era obligată să facă duş, să îşi taie unghiile de la picioare, să-şi facă griji că uita să se dea cu deodorant. Putea să tragă vânturi, să râgâie sau să se scobească în dinţi în voie. Celelalte aveau s-o iubească oricum.

Nu prea aveau de ales în privinţa dormitoarelor. La etaj erau două – dormitorul Cousins şi dormitorul Bishop. Dormitorul Cousins era uşor mai mare; era cel „principal", însă avea două paturi lipite. Aici dormeau părinţii lui Tate. (Oare făcuseră vreodată sex în acele paturi înguste şi scârţâitoare?

Sigur, însă ea nu dorea să-şi imagineze.) Dormitorul Bishop avea un pat mare cu o saltea pufoasă. Acolo dormiseră mătuşa India şi unchiul Bill când unchiul Bill trăia încă. Tate trase cu ochiul acolo în timp ce urca la etajul superior. Rămase încântată să îl vadă pe Roger, o sculptură ce reprezenta un bărbat, pe care unchiul Bill o realizase din lemn adus de valuri, scoici, alge şi sticlă de pe plajă. Stilul artistului era uşor de recunoscut, însă lucrarea era mult mai mică decât alte opere ale unchiului Bill (din cupru şi sticlă, care populau aproape toate zonele metropolitane importante din lumile întâi şi a doua). Ar fi putut fi vândută unui muzeu contra a zeci de mii de dolari, ceea ce făcea remarcabilă prezenţa ei pe o noptieră din casa de vară de mult abandonată a familiei.

Tate auzi paşi şi se întoarse; îl văzu pe Barrett urcând scările cu bagajele.

— Ultimul etaj? întrebă el.

— Ai ghicit, răspunse Tate. Copiii dorm la mansardă. Întinse mâna după geanta ei.

— Lasă-mă pe mine, insistă el.

— Ai făcut deja prea mult, răspunse Tate. Locul arată uimitor.

— Sper că nu te aşteptai la cadă cu jacuzzi şi la blaturi de granit. Cred că mama ta se aştepta...

— Nicidecum, îl linişti ea.

— A costat o avere să refac atmosfera dinainte, adăugă Barrett. Urcă treptele înguste spre mansardă, iar Tate îl urmă. Ca întotdeauna, mansarda era fierbinte şi întunecată, ventilată doar de o fereastră micuţă, prea înaltă ca să permită circulaţia aerului. Erau şase locuri, în două paturi duble şi două supraetajate. Ideea era ca toţi cei cinci veri (verii Cousins şi verii Bishop) să poată dormi acolo în acelaşi timp dacă era nevoie, însă cei trei băieţi Bishop – Billy, Teddy şi Ethan – preferaseră să doarmă la parter, pe veranda acoperită. Aşa le era mai uşor să fure bere din lada frigorifică şi să facă pipi în curte, presupunea Tate. Veranda acoperită era groaznică atunci când ploua, aşa că paturile din mansardă erau folosite pe vreme aspră. Tate observă o cutie mare de carton de la Pottery Barn la picioarele paturilor supraetajate. Privi înăuntru şi găsi lenjerii de vară nou-nouţe, în culori deschise.

— Ce e asta? întrebă Tate. Cearşafurile şi păturile noastre ar fi trebuit să fie zdrenţuite şi pline de găuri, precum costumul de Halloween al lui Charlie Brown – întregind farmecul locuinţei. UPS face livrări aici?

— Întocmai. Le-am cumpărat săptămâna trecută. Mama ta le-a comandat. A spus că vrea să vă simţiţi confortabil.

— Nu am nevoie de lenjerie nouă ca să mă simt confortabil, îl asigură Tate. Se aşeză pe patul dublu care fusese mereu al ei, cel mai departe de uşă

(Chess avea o vezică de dimensiunea unei mingi de golf şi, în plus, trebuia să fie aproape de ieşire ca să scape de lilieci).

— Celelalte aşternuturi chiar erau în stare proastă, explică Barrett. Le-am folosit pe post de cârpe când am vopsit la parter.

Tate trase adânc în piept aerul sufocant al mansardei.

— Şi ce mai faci tu, Barrett Lee? decise ea să întrebe. Întrucât avea propria afacere, două sute de mii de dolari în bancă, un apartament, o plasmă, şaisprezece perechi de blugi True Religion şi un milion de mile străbătute în aer, putea să fie directă cu el.

Bărbatul râse, ca şi când tocmai ar fi auzit o glumă.

— Ha! Ochii lui albaştri rămaseră asupra ei preţ de o secundă nesigură, iar ea se gândi – extaziată! – că urma să facă o afirmaţie care să-i dea de gândit mult timp după aceea. Poate să-i spună cât de bine arăta. Barrett îşi scoase ochelarii de soare, îşi trecu o mână prin părul de culoarea nisipului, apoi îşi aşeză ochelarii din nou pe cap. Aduc şi restul lucrurilor, anunţă el. Şi dispăru pe scări.

Tate se întrebă dacă trebuia să se simtă jignită. Barrett Lee nu era interesat de ea mai mult decât fusese când avea optsprezece ani. Şi totuşi! La urma urmei, era doar prima oră a primei zile. Avea destul timp.

India

Să vină aici fusese o greşeală teribilă.

Şi, la naiba, nu-i stătea în fire să aibă blocaje de gândire. Era singura persoană pe a cărei raţiune se baza. Ea, India Bishop, lua decizii pornind de la singurul lucru care nu o părăsise niciodată: bunul ei simţ. Nu-şi compromitea standardele; nu se lăsa „convinsă" să facă ceva. Atunci ce căuta acolo?

India era văduva unuia dintre cei mai importanţi sculptori ai Americii şi mama a trei fii frumoşi şi reuşiţi. Într-o vreme, statutul ei de soţie şi mamă însemnase întreaga ei identitate. Însă Bill se împuşcase în cap (deja trecuseră cincisprezece ani de atunci), iar băieţii crescuseră, absolviseră facultatea, începuseră o carieră. Billy era căsătorit şi aştepta la sfârşitul verii un copil, un băieţel care va purta numele tatălui său. Băieţii aveau nevoie de India din ce în ce mai puţin şi aşa era şi firesc. India fusese liberă să se reinventeze. Devenise cea mai respectată femeie de pe scena artistică din Philadelphia. Era curator la Academia de Artă din Pennsylvania – care nu era doar muzeu, ci şi universitate – şi oferea consultanţă pentru Muzeul de Artă Philadelphia şi pentru Fundaţia Barnes. Mai erau şi oameni (cu mintea îngustă, unidimensională) care considerau că îşi obţinuse statutul doar pentru că era văduva lui Bill Bishop. Deşi faima lui Bill îi permisese Indiei să întâlnească oameni importanţi, iar toţi cunoscuţii din Oraşul Dragostei Frăţeşti şi din suburbiile sale bucolice o compătimiseră după sinuciderea lui Bill, aceste două lucruri nu ar fi avut cum să facă din ea un curator strălucit. India terminase masteratul în istoria artei la Universitatea Pennsylvania. Călătorise în toată lumea cu Bill – în Peru şi Africa de Sud, la Bombay, în Zanzibar şi Maroc, la Copenhaga, Roma, Paris, Dublin, Stockholm, Shanghai – şi în fiecare dintre aceste locuri întâlnise diverse forme de artă. În plus, era deşteaptă – atât ca inteligenţă, cât şi într-un fel practic şi social. Se îmbrăca bine, spunea ce trebuia cui trebuia, bea vin alb de Burgundia şi asculta Mahler. Folosea moştenirea de la Bill – absolut impresionantă – ca să se înconjoare de lucruri minunate (un Mercedes decapotabil, lămpi Jonathan Adler, un ceas Patek Philippe, ediţii princeps din *Doamna Bovary* şi *Anna Karenina,* bilete la Baletul Pennsylvania şi la Orchestra din Philadelphia). Succesul nu i se acordase din milă. Îl câştigase singură.

Însă gata cu lauda de sine. Azi merita să fie certată! Azi o dăduse în bară. Acceptase să petreacă o lună la Tuckernuck, o insulă cât Central Park. Era la

fel de îndepărtată de civilizaţie precum sateliţii lui Jupiter, iar ea avea să rămână acolo timp de treizeci de nenorocite de zile! (India adora să înjure, un obicei prost deprins de la Bill, pe care nu şi-l ascundea, chiar dacă lui Birdie i se părea odios.) În cel mai bun caz, când Bill era cu psihicul sănătos, iar băieţii aveau vârsta potrivită pentru asemenea aventuri izolate, stătuseră la Tuckernuck două săptămâni. Când India venise singură după două veri de la moartea lui Bill, nu rezistase mai mult de cinci zile.

Deci ce căuta acolo?

Îi răspunsese lui Birdie la telefon într-un moment de slăbiciune. Cu doar câteva ore înainte, aflase că cea mai promiţătoare tânără artistă de la Universitatea de Artă, Tallulah Simpson, se retrăsese din programul de patru ani şi fugise cu talentul ei considerabil cu tot la Parsons, în New York. Tallulah Simpson, pe care toţi cei din universitate o ştiau drept „Lula", era protejata Indiei, şi nu doar protejată, ci şi prietenă, şi nu doar prietenă, ci şi prietenă intimă. Ei bine, lucrurile se complicaseră şi mai mult de atât: între Lula şi India se petrecuse ceva care, cu siguranţă, o instigase pe cea dintâi să fugă la cea mai mare rivală a universităţii sale. Dacă tânăra făcea public ceea ce se întâmplase, s-ar fi stârnit un scandal enorm. Vestea retragerii Lulei venise ca un şoc pentru India – un şoc resimţit fiziologic, asemenea unei electrocutări la 150 de volţi, care îi ridicase părul şi îi cutremurase trupul – însă nu lăsase să se vadă. Când secretara ei, Ainslie, o informase plină de tact, odată cu obişnuita cafea latte, India nici măcar nu clipise – sau clipise un pic. (Crezuse că nu mai poate fi luată prin surprindere după ce primise vestea că soţul ei îşi trăsese un glonţ în cap.) Lăsase impresia că prevăzuse acest curs al evenimentelor. Trebuia să fie nonşalantă şi nepăsătoare, când de fapt era rănită şi speriată şi plină de regret.

Universitatea era pe jar: toată lumea vorbea doar de plecarea Lulei. India închisese încet uşa de la birou şi fumase zece ţigări, încercând să-şi dea seama ce trebuia să facă. Să ia legătura cu Lula? Să iasă cu ea la El Vez sau undeva în New York? Să meargă la Virgil Seversen, directorul academiei, ca să-i explice situaţia? Să treacă peste Virgil şi să meargă la şeful cel mare, Spencer Frost, preşedintele consiliului director? Acţiunile Indiei fuseseră fără pată. Chiar şi în cele mai intense momente cu Lula, îşi urmase doctrina de comportament ireproşabil. Însă Lula era tânără (douăzeci şi şase de ani), era temperamentală, era artistă şi se îndrăgostise nebuneşte de India. Cine ştie cum ar fi descris lucrurile?

Sălile şi galeriile de la universitate, care, în anii de după moartea lui Bill, fuseseră sursa de inspiraţie şi refugiul Indiei, deveniseră acum un câmp minat. Nu cumva Virgil Seversen o privea bizar? Ainslie bănuia oare ceva? Nu cumva Lula scrisese bârfe pe Facebook? Principala preocupare din

mintea Indiei era cum să scape de ciudăţenia situaţiei ei din prezent, iar Birdie venise cu răspunsul: Tuckernuck. India nu putea spera să fugă într-un loc mai îndepărtat ca Tuckernuck. Birdie fusese convingătoare: Chess avea nevoie de ea. Şi aşa, India acceptase. Moartea tragică a unui fost logodnic se încadra exact în sfera de competenţă emoţională a Indiei; putea să ajute. Avea timp de vacanţă mai mult decât suficient; vara, la universitate nu se întâmpla mare lucru. India putea reface legătura cu nişte oameni pe care îi îndrăgea, însă pe care nu-i vedea des. Sora ei. Fiicele surorii ei.

Intenţiile ei fuseseră bune şi atunci aveau o logică, însă, în realitate, India nu putea sta acolo. Nu iubise niciodată Tuckernuck aşa cum o făcuse Birdie – de aceea părinţii lor îi lăsaseră casa lui Birdie şi îi dăduseră Indiei echivalentul în bani. India era prea urbană pentru Tuckernuck. Avea nevoie de agitaţie. Avea nevoie de cappuccino.

Stăteau la masa de picnic şi scriau lista de cumpărături pentru Barrett Lee. Barrett Lee avea aceeaşi frumuseţe sălbatică precum tatăl său la vârsta aceea. India le privi pe Chess şi pe Tate; una dintre ele avea să-l înhaţe. Care?

— Pâine, spuse Birdie. Lapte. Zahăr. Coacăze, brânză americană, salatini. Îi dicta lui Tate, care scria totul.

— Brânză americană? se miră India. Salatini? Hai să gândim ca nişte femei mature. Când copiii erau mici, cumpăram brânză americană şi salatini, însă acum putem să cumpărăm camembert şi o baghetă. Şi un baton de salam italian bun. Şi, în plus, nişte caise coapte, zmeură şi smochine verzi.

Birdie o privi lung. „În cinci zile de acum o să fie miercuri, se gândi India. Oare o să rezist până atunci?” Nu mai fumase o ţigară de când plecase din Philadelphia, iar trupul ei urla după nicotină. Avea sus în geamantan un cartuş de Benson and Hedges. Plănuia să ia una cât mai repede.

— Ai dreptate, zise Birdie. Dacă vrem, putem mânca smochine şi brânză. Şi ar trebui să luăm şi nişte vin.

— Dumnezeule, da, răspunse India.

— Chess? o strigă mama ei. Vrei ceva anume?

Chess ridică din umeri. India recunoscu spatele acela îndoit, expresia distantă. Ele se amuzau ca în tabără elaborând lista cu provizii, în timp ce lui Chess nu-i putea păsa mai puţin. India ştia prea bine cum se simţea fata. Ea nu se tunsese la piele după moartea lui Bill, însă făcuse alte lucruri autodistructive: trăise luni întregi doar cu Diet Coke şi pâine prăjită, până când leşinase la volanul maşinii (bine că era pe aleea din faţa casei). Refuzase să discute cu avocatul până când contul ei din bancă rămăsese fără acoperire, iar cecul pentru uniforma de fotbal a lui Ethan fusese respins. Ea şi Chess trebuiau să aibă o discuţie sinceră şi lungă înainte ca India să fugă

din acel iad, iar India avea să-i spună... ce? „Vei supravieţui. O să treacă, la fel ca orice altceva”.

Însă atunci, tot ce îşi dorea India era un fum. Era o fată rea.

— Pateu de sardine, continuă Birdie lista. O pungă de biscuiţi toscani cu rozmarin. Salată de homar, salată verde, porumb pe cocean, folie de aluminiu.

India îşi scoase ochelarii de citit. Fuseseră ai lui Bill şi reprezentau cel mai important obiect personal al ei. Îl privi pe Brad Pitt al lor.

— Barrett, spuse ea, eşti căsătorit?

Birdie se opri din pomelnic. Obrajii lui Tate căpătară o culoare roz atrăgătoare.

— Hm, nu. Nu mai sunt.

— Ai divorţat? se interesă India.

— Nu, răspunse Barrett. Vedeţi... ah, e dificil. Soţia mea, Stephanie, a murit. Avea boala Lou Gehrig? rosti acea propoziţie ca şi când ar fi pus o întrebare. India dădu din cap şi se gândi: „Aaah, boala Lou Gehrig. Cel mai rău mod în care să te prăpădeşti”. A murit cu doi ani în urmă. Cu puţin mai bine de doi ani în urmă.

Toată lumea de la masă tăcu. India se simţea îngrozitor că întrebase. Încă o dovadă că nu avea ce căuta acolo. Niciodată nu vorbea gura fără ea; niciodată nu-i făcea pe ceilalţi să se simtă prost. Acum ar fi vrut să se ascundă sub masă. Aici tocmai fusese încoronată Regina Văduvelor, cu un rezervor emoţional adânc pentru cei care pierduseră pe cineva drag, iar ea reuşise să-l prindă pe Barrett ca pe un gândăcel sub lupă.

— Îmi pare tare rău să aud asta, murmură ea. Ai copii?

— Doi băieţi, de cinci şi trei ani.

— Cum îi cheamă?

— Cameron şi Tucker. Tucker după Tuckernuck.

— Ce frumos, spuse India. Am un mare drag de băieţei! Vrei să-i aduci pe aici? Să-i cunoaştem şi noi?

— Poate, răspunse el. În timpul zilei stau cu mama şi uneori, în weekend, stau la părinţii lui Stephanie, în Chatham. Tăcu o clipă şi privi în larg spre apă. Da, o să-i aduc într-o zi.

Apoi se lăsă liniştea; India nu prea îşi dădea seama dacă era din respect sau din stânjeneală. Nici fetele nu prea erau de ajutor. Chess se juca absentă cu o denivelare din lemnul mesei, iar Tate se holba la Barrett în singurul fel în care se putea holba la el: cu milă şi admiraţie.

— Suntem gata cu lista, Birdie? întrebă India. Am cerut atât de multe lucruri, încât barca lui Barrett cred că o să se scufunde.

— Nu vă faceţi griji, o linişti tânărul. Terminaţi lista. O să aduc totul după-amiază.

India răsuflă uşurată. Faptul că Barrett Lee era în preajmă avea să facă lucrurile mai suportabile. Urma să fie eroul lor romantic în acea vară, aşa cum Chuck Lee fusese eroul romantic al ei şi al lui Birdie la sfârşitul anilor şaizeci. Chuck Lee îi deschisese ochii asupra unui anumit gen de bărbat; avea părul tuns pe vârful capului, braţul tatuat şi un accent puternic de Noua Anglie. India îl dorise înainte să ştie măcar ce înseamnă dorinţă. Acum iată-l pe fiul lui: frumos şi săritor şi devenit văduv în mod tragic. Barrett Lee şi destăinuirea lui surprinzătoare o umplură de energie.

În timp ce el se îndrepta către faleză, India lăsă să-i scape un fluierat ascuţit. Celelalte îşi opriră respiraţia, scandalizate.

— India, o certă Birdie. Sincer! Barrett se întoarse şi le făcu vesel cu mâna.

— Ar face bine să se obişnuiască cu asta, râse India.

Chess

Ziua întâi.

Aici începe confesiunea mea.

I-am cunoscut pe Michael și pe Nick în aceeași noapte, prima vineri din luna octombrie, cu mai puțin de doi ani în urmă. Tocmai terminasem ediția de Ziua Recunoștinței – mare lucru în lumea revistelor culinare – și ieșisem să sărbătoresc cu prietena mea cea mai bună, Rhonda, studentă perpetuă, care locuia cu un etaj mai jos de mine, într-un apartament plătit de tatăl ei cel influent. Am invitat-o pe Rhonda la mine să bem martini. Am ascultat Death Cab for Cutie, am băut, ne-am machiat, ne-am coafat și ne-am analizat îmbrăcămintea. În sfârșit venise toamna, după o vară fierbinte și fără vânt. Eram gata să ieșim.

Ne-am dus la Bowery Ballroom să vedem o trupă pe nume Diplomatic Immunity. Era coadă, însă tatăl Rhondei era un personaj important la ONU și ea, la rândul ei, se bucura de un fel de imunitate diplomatică. Avea cunoștințe peste tot în oraș, inclusiv la Ballroom, așa că am intrat în față. În plus, Rhonda era superbă. Era superbă de la natură, dar își mai aranjase și sânii, ceea ce ne ajuta să trecem de orice panglică de catifea din Manhattan și nu numai.

Michael stătea la bar. Era înalt de doi metri, imposibil să nu-l vezi, cu un cap mai sus decât oricine altcineva. Era frumos în felul în care îmi plăcea mie – prezentabil, elegant, cu ochii strălucitori –, așa că i-am zâmbit.

— Pari fericită să fii aici, mi-a spus el.

— Dumnezeule, da, chiar sunt, am răspuns. Sunt atât de fericită!

Chipul i se lumină. Voia bună aducea voie bună.

— Lasă-mă să-ți ofer ceva de băut, fată fericită.

— Bine, am acceptat eu. În cinci secunde mă cucerise.

Concertul nu începuse încă, așa că am stat de vorbă. Mi-a spus că a terminat la Princeton, că locuia în Upper East Side (cu chirie), că avea propria sa afacere (recrutare de personal pentru diverse posturi importante). A mai spus Bergen County, New Jersey, părinți căsătoriți încă, un frate, o soră. Apoi a enumerat jogging în parc, mâncare și vin, jocurile de cuvinte încrucișate din New York Times, *poker miercurea.*

Eu i-am spus Colchester, redactor culinar la Glamorous Home, *West Sixty-third Street (cu chirie). Apoi am spus New Canaan, Connecticut, părinții*

tocmai anunţaseră că se despart după treizeci de ani, o soră. Am mai spus jogging în parc, mâncare şi vin, citit, cumpărături, schi şi plajă.

El a spus R.E.M., Coldplay. Apoi a spus *Domnul Smith merge la Washington*, *Băieţi buni*. A mai spus Hemingway, Ethan Canin, Philip Roth.

Eu am spus Death Cab for Cutie, Natalie Merchant, Coldplay. Apoi am spus *Pacientul englez*, *Fantoma*, *Frumuseţe americană*. Am mai spus Toni Morrison, Jane Smiley, Susan Minot.

— Ne potrivim? a întrebat el.

— Tu eşti bărbat, iar eu femeie, am răspuns eu. Dacă ai fi zis că filmul tău preferat e *Fantoma*, aş fi fugit.

— Ai un păr foarte frumos, a continuat el.

— Mulţumesc. Era un compliment cu care eram obişnuită.

Câteva minute mai târziu, când i l-am prezentat pe Michael Rhondei, el i-a întins mâna şi s-a recomandat:

— Sunt prietenul lui Chess, Michael Morgan.

Eu l-am bătut uşor pe spate.

— Nu e prietenul meu, am rectificat...

— Sunt logodnicul ei, a supralicitat Michael.

∵

A început concertul. Auzisem că era o trupă bună, şi chiar aşa şi era. Michael ne-a condus prin mulţime până în primul rând. Atunci l-am văzut prima dată pe Nick. Ce să spun? Mi s-a topit inima imediat. Avea o frumuseţe care te punea pe gânduri, de star rock. Părul castaniu deschis era cam lung, ajungând până la ochii albaştri. Nasul lui arăta puţin încovoiat, ca şi când ar fi fost rupt. Purta un tricou cu Death Cab for Cutie. Era înalt, chiar dacă nu la fel de înalt ca Michael, însă era mai zvelt. Vocea lui era ca un mister, cu o textură specială şi bogată, uneori răguşită, alteori limpede ca a unui băiat de cor. Atunci nu ştiam că era fratele lui Michael. Ştiam doar că era vocalistul trupei şi părea concentrat asupra mea. Ne priveam în ochi, iar eu nu mă puteam desprinde din vraja lui. Cânta un cântec care probabil se numea *Okay, Baby, Okay*, căci acelea erau versurile care se repetau cel mai mult, iar când interpreta acele versuri mă privea pe mine. Mi le cânta mie. Michael a strigat, acoperind zgomotul mulţimii: „Cred că te place". Eram într-o postură ciudată: tocmai cunoscusem un bărbat uimitor, făcut pentru latura mea cea luminoasă, iar în clipa aceea mă aflam faţă în faţă cu un star rock mai sexy şi mai atrăgător, un suflet pereche pentru latura mea mai întunecată.

Michael, spre lauda lui, nu a încercat să mă atingă în timpul concertului. Era prins de muzică; ştia versurile tuturor melodiilor.

— Să înţeleg că eşti fan? am întrebat.

— Se poate spune şi aşa, a zâmbit el.

La pauză, Michael ne-a propus:

— Să mergem în spatele scenei.

— În spatele scenei? m-am mirat.

— Nick, vocalul trupei, e fratele meu.

— Fratele tău? am repetat neîncrezătoare. Fratele lui? Nu-mi dădeam seama dacă era o veste bună sau proastă. Dacă vocalistul ar fi fost oricine altcineva, ar fi dispărut din viața mea și următoarea dată când l-aș fi văzut ar fi fost la VH1. După cum se părea însă, urma să-l cunosc.

Michael ne-a dus pe mine și pe Rhonda în culise. Membrii trupei stăteau pe canapelele urâte din foaier bând apă la sticlă și ștergându-se cu prosoapele. Michael a dat mâna cu ceilalți – Austin, Keenan, Dylan – și ne-a prezentat succint, apoi l-a îmbrățișat pe Nick. Acesta părea interesat mult mai mult de Rhonda și de mine.

— Care ea ta? l-a întrebat fără ocolișuri pe Michael.

— Chess e a mea, l-a informat el. O să ne căsătorim.

Nick m-a privit. Nu voi uita niciodată acea privire pătrunzătoare. Apoi a spus:

— Ticălosule.

Rhonda, care nu fusese niciodată prea timidă, a intervenit:

— Dar eu sunt liberă.

∵

La Tuckernuck, Chess începu să se gândească la sinucidere: ar fi putut să umple cu pietroaie buzunarele impermeabilului galben al bunicului ei și să intre în ocean. Ar fi putut înfunda țeava de eșapament de la Scout cu tricoul ei cu Diplomatic Immunity, după care ar fi pornit motorul. Sau mai era o cutie de otravă pentru șobolani în dulapul cu unelte. Ar mai fi putut să-și taie venele cu tirbușonul ruginit din sertarul de la bucătărie; dacă nu sângera de moarte, măcar se îmbolnăvea de tetanos. Putea să râdă de asta; era bine măcar atât. Alegea să rămână în viață; era și mai bine. Fiecare zi însemna o reușită.

Scrisese cinci pagini de jurnal. Ascunse caietul între saltea și arcurile de la pat, departe de ochii curioșilor.

∵

Tate era fericită. Imediat după ce sosiseră își luase costumul de baie și alergase pe plajă. Acum stătea pe patul nefăcut, udă, răsfoind cartea învechită despre floră și faună pe care o găsise pe raftul din sufragerie. Chess văzu cutia cu lenjerie nouă cumpărată de mama lor, apoi aruncă un ochi către grinzi după liliecii care îi populaseră coșmarurile copilăriei. Nu văzu niciunul, însă știa că erau acolo. Sau că vor veni.

— Îmi place enorm acest loc, mărturisi Tate. Şi îmi place enorm faptul că suntem împreună. Pentru mine, aici e un cămin. E mai cămin decât casa mea din Charlotte. Sau chiar decât casa din New Canaan.

Mansarda era cavernoasă, prăfuită, fierbinte şi mirosea a acru. Chess îşi desfăcu geamantanul, care avea dimensiunea unui coşciug. Din fericire, Michael nu fusese înmormântat în coşciug. Fusese incinerat, iar rămăşiţele lui fuseseră puse într-o cutie de mahon scumpă, cu ornamente de alamă. La înmormântare, părinţii lui purtaseră împreună cutia până în biserica unde era adunată toată lumea. Chess era ameţită; înainte de slujbă luase trei pastile de Ativan. Nu putea altfel. Spre surprinderea ei, Evelyn o invitase să stea cu familia Morgan. În starea ei aproape drogată nu înţelegea ce motiv avea mama lui Michael. Oare îi era milă de ea? Voia să păstreze aparenţele şi s-o ţină pe Chess alături de restul familiei, ca şi când despărţirea nu ar fi avut loc niciodată? Oare Evelyn dorea să fie văzută drept o persoană cu suflet mare? Oare chiar avea un suflet mare? Evelyn credea cumva că s-o aibă pe Chess în faţă, alături de familie, era ceea ce ar fi dorit Michael? Sau poate Nick o convinsese? Chess nu ştia, însă nu putuse să accepte oferta. Rămase în colţul opus al bisericii, încadrată de tatăl şi mama ei ca la Serviciile Secrete. Spera la anonimitate, însă lumea de la înmormântare era în mare parte cam aceeaşi care ar fi venit la nuntă. Acela era primul lucru rău; oameni pe care nu îi cunoştea o arătau cu degetul şi şopteau, iar Chess se întorsese, crezând că în spatele ei se afla cineva important şi demn de luat în seamă, însă de fapt era vorba de ea. De fosta logodnică. Al doilea lucru rău fuseseră elogiile. Predicatorul începu să vorbească amintind despre cum îşi trăise Michael viaţa, realizând atât de multe pentru cineva atât de tânăr.

— A iubit, spuse predicatorul. Şi a pierdut iubirea.

Chess simţea cum îi ia sufletul foc, precum o cârpă înmuiată în benzină. Tatăl ei tuşi discret.

Apoi veni rândul lui Nick. Chess nu putu să se uite la el, însă îi simţi privirea fixând-o. Nick povesti momentele cele mai fericite din viaţa fratelui său răposat: cum i-a bătut pe cei de la Liceul Englewood în campionatele de hochei pe iarbă în primul an, cum şi-a cumpărat propria afacere şi cum a cerut-o de soţie pe Chess la Knitting Factory în faţa unei mulţimi de străini.

Nick îşi drese glasul şi i se adresă direct.

— A dorit să afle toată lumea cât de mult te iubea, Chess.

Întâlni privirea lui Nick preţ de o secundă cumplită, simţindu-se confuză şi trădată. Chiar spusese Nick asta? Birdie o luă de mână, iar programul slujbei care stătuse în poala lui Chess căzu pe jos. Tatăl ei tuşi din nou. Fata se aplecă să ridice programul; sângele îi pulsa în urechi. Ar fi vrut să alerge

afară din biserică, să se strecoare printre vechile pietre de mormânt ale cimitirului şi să îşi găsească o ascunzătoare.

Nick.

Rămăsese aşezată datorită efectului sedativelor şi din cauza etichetei. Nu dorea să-şi facă părinţii de râs. Însă când se cântă ultimul imn se îndreptă în grabă spre uşa laterală a bisericii, lăsând scuzele pe seama părinţilor ei. Îi aşteptă pe bancheta din spate a Jaguarului, scâncind ca un copil. Toţi o înţeleseră când spuse că nu putea participa la recepţia de la club, apoi, pe drumul de întoarcere spre Connecticut, tatăl ei o întrebă dacă dorea să se oprească să mănânce o îngheţată. Îngheţată? Chess rămăsese fără cuvinte. Oare credea că problemele ei se puteau rezolva cu o îngheţată? Pe de altă parte, era început de iunie, era o zi fierbinte, iar îngheţata, la urma urmelor, i-ar fi priit. Aşa că se opriseră la Dairy Queen şi se aşezaseră la o masă de picnic, la umbră. Chess şi cei doi părinţi divorţaţi ai ei, îmbrăcaţi în doliu, mâncaseră îngheţată la cornet cu sos de ciocolată. Nu îşi vorbiseră – ce şi-ar fi putut spune? –, însă Chess le era recunoscătoare că o însoţeau. Nu ştia cum să reacţioneze, dar ştia că îşi iubea părinţii şi că, desigur, părinţii o iubeau la rândul lor.

Chess deschise geamantanul şi scoase la iveală întreaga ei garderobă de vară, împachetată frumos.

— Dumnezeule, ţi-ai adus o mulţime de lucruri, remarcă Tate.

— Du-te dracului! se răsti Chess.

Tate îşi privi încheietura mâinii, la care purta un ceas cu atâtea butoane şi cadrane, încât ar fi putut să-l folosească probabil ca să aterizeze o navă spaţială.

— Nu te-ai gândit prea mult înainte să spui asta.

— Îmi pare rău, răspunse sora ei.

— Nu-mi faci impresia că ai fi plină de remuşcări. Mai degrabă pari furioasă.

— Da, furioasă. Însă furia mea e generală şi nu ţi-e adresată ţie în mod special.

— Dar o verşi pe mine pentru că poţi, replică Tate. Pentru că eu sunt aici, în cameră cu tine. Pentru că sunt sora ta şi te iubesc necondiţionat şi ştii că poţi să-mi spui orice, iar eu voi accepta şi te voi ierta. Se ridică şi îşi scoase sutienul ud al costumului de baie, continuând să vorbească: E în regulă. De aceea sunt aici. Să fiu locul în care îţi verşi furia generală. Îşi scoase şi slipul. Oare cât trecuse de când nu mai stătuseră goale una în faţa alteia? Trupul lui Tate era suplu şi musculos. Îi amintea lui Chess de o gazelă sau o antilopă. Animale care aveau energie şi putere. Sunt aici pentru tine. Dacă vrei să ne

batem, putem să ne şi batem. Dacă vrei să vorbeşti despre asta, putem vorbi despre asta. Însă nu mă poţi înstrăina. Te iubesc şi cu păr, şi cheală. Tu eşti...

— Singura ta soră, completă Chess.

Tate îmbrăcă o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou lung.

— Mă duc să mă plimb, spuse ea. Vrei să vii?

— Nu, răspunse Chess.

∵

Ieşi, iar Chess se bucură. În afară de furie mai adăpostea o sută de alte sentimente, ca pe nişte oaspeţi ce veniseră neinvitaţi la o petrecere; printre ele se numărau tristeţea, disperarea, autocompătimirea, vina şi gelozia. Gelozia apăruse în clipa în care îşi dăduse seama că Tate era fericită. Avea toate motivele să fie fericită. Deţinea o afacere de mare succes; era, din toate punctele de vedere, propria ei şefă. Mai mult decât atât, era frumoasă. Însă fericirea lui Tate venea din altă parte; venea din locul acela amăgitor de unde vine de obicei fericirea. Îşi putea permite să fie bună pentru că nu ea suferea.

În cei treizeci şi doi de ani de viaţă, Chess nu fusese nici măcar o dată geloasă pe Tate. Se întâmplase întotdeauna invers; aceea era direcţia în care curgea râul. Chess făcea totul prima; făcea totul mai bine. Era frumoasă şi deşteaptă şi împlinită într-un fel care o forţa pe Tate să cedeze fără ca măcar să încerce. Chess era logodită şi urma să se mărite, în timp ce Tate avusese doar trei întâlniri de când terminase facultatea. Chess era mireasa, Tate era domnişoara de onoare.

Geamantanul aranjat frumos părea s-o sfideze. Chess îl trase peste podeaua de lemn prăfuită până la dulapul vechi care fusese întotdeauna al ei. În interior, hârtia de pe rafturi se uscase şi se încreţise la margini; mai erau şi excremente de şoarece, care o făcură să ofteze. Însă aşa era viaţa în casa de la Tuckernuck. Totul era exact aşa cum îşi amintea din urmă treisprezece ani, aşa cum fusese mereu. Tate numise casa de la Tuckernuck „cămin”, iar Chess înţelegea perfect ideea. Fiecare centimetru din acel loc era la fel de familiar, de solid şi de neschimbat. Chess ştia exact unde se afla. Atunci de ce se simţea atât de pierdută?

Birdie

Când se întoarse cu cele opt pungi de cumpărături, Barrett o găsi pe Birdie jucându-se cu telefonul mobil la masa din sufragerie. Rămase atât de surprinsă când îl văzu, încât scoase un ţipăt, apoi strânse telefonul la piept. Dacă ar fi fost suficient de rapidă, l-ar fi strecurat în sutien.

— Ah, iertaţi-mă, spuse el. Nu am vrut să vă sperii.

Ea nici măcar nu încercă să se adune. Era ostenită, afară era cald, se treziseră dis-de-dimineaţă şi avusese de condus pe o distanţă respectabilă. Acum, la aproape cinci după-amiază, era frântă.

— E şi vin în vreo pungă? se interesă ea.

— Vinul este încă în barcă, răspunse Barrett. Mă duc să-l aduc.

— Ai vrea?

— Pentru dumneavoastră, doamnă, orice. Barrett îi zâmbi, iar ea simţi cum roşeşte, mai mult de ruşine decât de altceva. În acea săptămână, Barrett Lee făcuse zeci de drumuri între Nantucket şi Tuckernuck pentru ele, iar Birdie descoperise că bietul băiat îşi pierduse soţia şi avea de crescut singur doi copii mici; cu toate acestea, reuşea să fie fermecător. Birdie trebuia să-şi revină.

Când Barrett plecă să aducă vinul, Birdie găsi cecul pentru el. Reparaţiile casei costaseră 58.600 de dolari. Birdie îşi îmbrăcase costumul de in şi plecase cu maşina în oraş, la biroul lui Grant, ca să-i dea facturile. După moartea lui Michael Morgan, Grant sunase zilnic acasă – să discute cu Chess, să o întrebe pe Birdie cum se simţea fiica lor. Le însoţise la înmormântare şi plătise o sumă exorbitantă pe oră pentru ca Chess să meargă zilnic la psihiatru. Doctorul Burns considera că Tuckernuck era o idee bună, aşa că reparaţiile casei se justificau. Dacă Chess avea nevoie de Tuckernuck, atunci Tuckernuck trebuia reparat. Nu-i aşa? Birdie nu era prea sigură că Grant avea să fie de aceeaşi părere; voia să îşi susţină cauza personal în faţa lui.

Biroul lui Grant era zugrăvit în roşu. Birdie alesese ea însăşi culoarea în urmă cu douăzeci de ani, când soţul ei devenise director. Ea se ocupa de toate întâlnirile din biroul lui; era uimitor că, la doi ani după divorţ, nimic nu se schimbase. Încă mai erau acolo fotografiile cu ea şi copiii, alături de fotografiile cu terenuri de golf – Pebble Beach, Pinehurst, Amen Corner la Augusta.

Birdie îi întinsese facturile. Se simţea ca o puştoaică de şaisprezece ani.

— Îmi pare rău că a fost atât de scump, se scuzase ea.

Grant privise facturile, apoi le aruncase în cutia personală, ceea ce însemna că urma să le plătească.

— Tot nu înţelegi, nu-i aşa Bird? întrebă el. Sunt doar nişte bani.

Birdie aşeză cecul în faţa ei pe masă. Barrett apăru cu vinul; sticlele se ciocneau una de alta cu un clinchet.

— Vrei să îmi ţii companie? întrebă ea aducând un tirbuşon şi două pahare.

— Vă las să vă bucuraţi de compania familiei, răspunse Barrett.

— Te rog, spuse Birdie. Ceilalţi s-au împrăştiat.

Barrett tăcu o clipă. Ochii lui priviră dincolo de ea şi probabil zăriră cecul de pe masă.

— În regulă, acceptă el. O să rămân şi eu un minut.

— Perfect.

— Daţi-mi voie, se oferi Barrett, luându-i vinul şi tirbuşonul. Deschise sticla ca un profesionist. Am fost ospătar la pensiunea de aici timp de câteva veri. Mă pricep la asta.

— Văd, răspunse Birdie.

Turnă două pahare de Sancerre.

— Probabil nu e la fel de rece pe cât aţi vrea. Iar frigiderul nu merge chiar cum trebuie. Mâine aduc gheaţă şi un răcitor bun. Şi benzină pentru Scout. Încă funcţionează. L-am pornit săptămâna trecută.

— Uimitor, spuse Birdie. Ştii, am rămas blocaţi cu Scoutul la Bigalow Point când eram însărcinată cu Tate. Chess era doar un bebeluş. Plângea în timp ce Grant încerca să scoată cauciucurile din noroi cu o găleată de plastic. În plus, se apropia fluxul. Eram siguri că maşina o să se scufunde, însă Grant a săpat şi a împins şi probabil am avut şi ceva ajutor de Sus, căci am scos-o de acolo. Îmi aduc aminte ca şi când ar fi fost ieri. Barrett zâmbi. Oare de plictiseală? Iată cecul pentru casă, continuă ea. Şi am stabilit o sumă de şapte sute cincizeci de dolari pe săptămână pentru tine cât suntem aici, plus cheltuieli, plus combustibil pentru barcă. Ştiu că nu e deloc ieftin.

— E mai mult decât suficient, spuse Barrett.

— Şi o să vii în fiecare dimineaţă şi seară?

— Sigur.

— O să fie ca de obicei. Alimente, ziare, benzină, gheaţă, dus gunoiul, lemne de foc, rufele la spălat la şi de la Holdgate, avut grijă de toaleta din spate.

— Nu uitaţi să nu aruncaţi în toaletă hârtie sau alte lucruri, o avertiză Barrett. Dacă e nevoie, puneţi un semn.

— Duşul de afară merge? vru Birdie să ştie.

— Doar cu apă rece.

— Asta îl înfuria pe Grant, zâmbi femeia.

— Face parte din farmecul de la Tuckernuck.

— Şi... Birdie făcu o pauză suficient de lungă pentru a-i atrage atenţia, însă îndată ce el o privi întrebător, se simţi stânjenită. Ah, nu ştiu cum să spun asta...

— Ce e? o iscodi el.

— Ei bine, nu vreau ca timpul tău aici să fie doar lucru. La urma urmei, nu eşti servitorul nostru. Vreau să te relaxezi, să bei un pahar cu vin, dacă poţi să îi aduci şi pe băieţi. Sunt sigură că Tate şi Chess ar fi încântate să... petreacă mai mult timp cu tine. Mai ales Chess. Ţi-am spus că urma să se căsătorească, apoi că nunta ei s-a anulat, însă ce nu ţi-am spus e că în weekendul cu Ziua Eroilor logodnicul ei, sau pe atunci deja fostul ei logodnic, a murit într-un accident îngrozitor.

— Nu, nu mi-aţi spus asta.

— Făcea alpinism în Moab. A căzut şi şi-a rupt gâtul.

— Dumnezeule, murmură Barrett.

— A fost un băiat bun, zise Birdie. Iar Chess se simte vinovată că nu s-a purtat prea frumos cu el la sfârşit. Îşi strânse buzele. Cele două guri de vin i se urcaseră direct la cap. Chess e deprimată, are nevoie de ajutor, iar eu nu sunt prea sigură ce să fac. Ai observat că s-a tuns zero?

— Am observat.

— Sunt foarte îngrijorată pentru ea, i se confesă Birdie. Mai devreme, când ai spus că ţi-ai pierdut soţia... Barrett coborî privirea spre masă. Mi-am dat seama că tu şi Chess aveţi ceva în comun, urmă ea. Într-un fel. Şi poate că discuţiile cu tine o vor ajuta.

Barrett sorbi din vin, apoi lăsă paharul jos, răsucindu-i uşor piciorul înalt.

— Grupurile de întrajutorare nu sunt chiar punctul meu forte.

— Nu mă gândeam la ceva atât de structurat...

— Eu mă pricep la supravieţuire. Am doi băieţi mici la care trebuie să mă gândesc. Şi au multă nevoie de mine. Nu am timp să pierd vremea plângându-mi de milă împreună cu alţi oameni care au pierdut pe cineva drag.

— Înţeleg asta.

— Poate că înţelegeţi, spuse Barrett. Însă cel mai probabil nu aveţi habar despre ce e vorba.

— O, Dumnezeule, ai dreptate. Poate nu înţeleg. Am crezut că voi doi aţi putea să ieşiţi împreună.

— Să ieşim împreună?

— Ce-ar fi să o iei la plimbare cu barca? Barrett o privi lung pe Birdie peste paharul cu vin. Nu ai luat-o şi când eraţi adolescenţi? întrebă ea.

— Am dus-o la Bancul Balenelor la picnic, răspunse Barrett. Atunci chiar eram foarte îndrăgostit de ea.

Birdie încercă să nu pară neliniştită. Încercă să nu se gândească la Chess aşa cum o văzuse cu douăzeci de minute în urmă, singură în camera întunecată din mansardă, privind în gol, părând la fel de oropsită precum Sylvia Plath sau alt suflet torturat. Îşi scosese şapca, lăsându-şi la iveală capul chel. Birdie fu nevoită să-şi întoarcă privirea. Fără păr, Chess părea bolnavă, părea străină. Arăta ca un bebeluş matur. Birdie avea nevoie de cineva care să o ajute. Îi trecu prin minte ideea că îl plătea pe Barrett Lee cu 750 pe săptămână ca să fie escorta masculină a fiicei ei, însă nimic nu ar fi făcut-o mai fericită decât să vadă că se naşte o prietenie între cei doi. El ar fi putut să-i dea din nou încredere, să o facă să râdă. Dacă Grant ar fi ştiut că se gândea la aşa ceva, ar fi certat-o. „Ce naiba îţi trece prin minte, Bird? Vezi-ţi de treaba ta!”

Birdie împinse cecul peste masă.

— Ar fi drăguţ să petreceţi câtva timp împreună, spuse ea. Tuturor ne placi.

— Şi mie îmi place de familia dumneavoastră. Barrett făcu un semn către celularul lui Birdie, care stătea uitat pe masă. Nici gând să-l puteţi folosi aici.

— Îmi imaginam, replică Birdie rapid. Ridică telefonul şi îl studie. Da? Deci nicio speranţă?

— De fapt, există un loc cu semnal pe insulă.

— Există? Unde anume?

— Dacă sunteţi cuminte, vă spun. Barrett se ridică şi vârî cecul în buzunar. Mulţumesc pentru vin, doamnă Cousins. Ne vedem mâine.

— Ah, făcu Birdie. Dumnezeule, urăsc să fiu insistentă. Şi chiar ura să fie insistentă, însă era disperată într-un fel pe care nu putea nici să-l explice, nici să-l justifice. El se întoarse şi o privi îngrijorat; se gândea probabil că urma să aducă iarăşi vorba despre Chess. Îmi poţi spune, te rog, unde e semnal? Te implor!

Barrett chicoti.

— Vreţi să sunaţi pe cineva anume?

Birdie nu ştia cum să răspundă. În ultima ei noapte cu Hank, o dusese să ia cina la Lespinasse, apoi urcaseră la etaj în Turnul Beekman şi băuseră şampanie şi dansaseră. Hank închiriase o cameră la Sherry-Netherland şi făcuseră dragoste pe aşternuturile acelea minunate. Fereastra de la piciorul patului lor dădea spre Fifth Avenue. Hank comandase trandafiri pentru a doua zi de dimineaţă pe tava cu micul dejun, împreună cu şampanie, pepene şi căpşune. Aleseseră să plece târziu, ca să se bucure de şampanie şi de

intimitate şi apoi să mai doarmă o vreme. Când Birdie îşi exprimase îngrijorarea că totul costase o avere, Hank o liniştise:

— Aşa o fi, dar suntem vii şi îndrăgostiţi şi aş fi fericit să dau faliment din cauza dovezilor de iubire faţă de tine, Birdie Cousins. Birdie aproape că şi-ar fi dorit să-şi fi petrecut noaptea la o sală de bingo sau la o pizzerie, pentru că aşa n-ar mai fi durut-o atât de tare sufletul. Doar gândul la trandafirii din vaza de pe tavă o făcea să plângă.

— Da, îi răspunse ea lui Barrett.

— Bigalow Point, o informă tânărul. Probabil chiar acolo unde aţi rămas înţepeniţi cu maşina, la capăt. Semnalul e clar ca lacrima. Dar nimeni nu trebuie să afle. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte un localnic este să vă vadă pe dumneavoastră, doamnelor, stând pe acea plajă şi vorbind la mobil.

— Sigur că nu, promise Birdie. Mulţumesc pentru tot, Barrett. Vorbesc serios.

— Nicio problemă.

Era tristă să-l vadă plecând, însă recunoscătoare că-i spusese unde putea vorbi la telefon. În plus, nu-i ascunsese faptul că fusese îndrăgostit de Chess cu ani în urmă şi acceptase să o scoată la plimbare. Atât cerea, ca o mamă îngrijorată; nu putea să-i facă să aibă încredere unul în celălalt. Dacă Barrett se gândea că era nebună, avea dreptate: chiar era. Era obosită şi confuză după călătorie, însă trebuia să-şi revină; pe deasupra, era îngrijorată pentru fiica ei. Se întrebă cum de se simţea mai singură acolo, când locuia cu alţi trei oameni, decât atunci când era acasă, singură, în New Canaan.

Îi era dor de Hank într-un fel pe care nu-l credea posibil la vârsta ei.

Slavă Cerului că avea de despachetat opt pungi de cumpărături. Slavă Cerului că trebuia să pregătească cina. Birdie se ridică şi se apucă de treabă.

∵

Casa de la Tuckernuck fusese construită cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă de către bunicii lui Birdie din partea tatălui, Arthur şi Emilie Tate. Arthur Tate era ortoped şi scrisese un compendiu esenţial, folosit de specialiştii din toată ţara. Primise o catedră la Facultatea de Medicină de la Harvard, iar el şi Emilie locuiau într-o casă frumoasă pe Charles Street. Îşi petreceau verile la Nantucket. Deţineau o casă galbenă cu şindrilă pe Gay Street; pe veranda din faţă atârnau cerceluşi şi ferigi. Sora vitregă a lui Emilie, Deidre, din a doua căsătorie a tatălui său, se măritase cu un bogat om de afaceri parizian şi îşi petreceau şi ei verile la Nantucket, într-o casă de pe Orange Street care dădea spre portul sclipitor.

Emilie o ura pe Deidre. Aşa spunea legenda familiei, însă tatăl lui Birdie salvase jurnalele lui Emilie, astfel că Birdie se convinsese singură: „O dispreţuiesc, o urăsc, este o parvenită prost-crescută, egoistă, franţuzoaică,

mâncătoare de broaşte, prefăcută, prefăcută, duşmancă!" Cele două surori se vedeau doar la Nantucket şi nici măcar atunci prea des, căci societatea de pe Gay Street şi cea de pe Orange Street nu se amestecau. Arthur era pasionat de navigaţie. El şi Emilie erau membri ai Clubului de Iahting din Nantucket, unde luau cina pe terasă, mergeau la dans şi jucau tenis când nu ieşeau cu barca în larg. Problemele dintre Emilie şi Deidre apăruseră de-abia în cursul Marii Crize. Nimeni nu mai avea bani, ţara se ducea de râpă, moneda se devaloriza. Cumva, soţul francez al lui Deidre, Hubert, reuşise să devină membru al Clubului de Iahting Nantucket plătind o sumă grasă, nu folosindu-şi contactele sociale, aşa cum era obiceiul – sau cel puţin asta era bănuiala lui Emilie. Astfel, în vara anului 1934, când Arthur şi Emilie sosiseră la Nantucket, îi găsiseră pe Deidre şi Hubert aşezaţi la masa de lângă ei la cină şi jucând la dublu pe terenul de tenis din apropiere. Emilie se pomenise cu duşmanul de moarte *în clubul ei*! La sfârşitul acelei veri, între cele două surori se petrecuse un incident pe ringul de dans, în timpul Balului Comandorului. Orchestra se oprise din cântat. Emilie o insultase pe Deidre. Deidre ridicase mâna la Emilie. Ambele femei părăsiseră clubul în lacrimi.

În vara următoare, în 1935, Arthur şi Emilie vânduseră casa de pe Gay şi cumpăraseră o bucată de pământ pe insula Tuckernuck cu 105 dolari. Construiseră casă, măreaţă pentru acea vreme. În jurnalul ei, Emilie notase că doriseră „ceva mai simplu. O viaţă simplă". Viaţa de oraş din Nantucket devenise prea plină de obligaţii sociale. „Deja e asemănătoare cu cea din Boston", scria Emilie. „Avem nevoie de un loc mai liniştit, un refugiu mai izolat".

Tuckernuck.

Însă adevărul era că Emilie venise la Tuckernuck ca să scape de sora ei.

∵

Birdie îi aminti Indiei de acea poveste în timp ce stăteau cu lanternele în mână pe holul ce ducea la dormitoarele lor. Birdie era istovită, însă India părea că la ora nouă seara îşi căuta ceva de făcut, deşi era conştientă că pe Tuckernuck nu existau cluburi. Nu erau baruri, restaurante sau bordeluri. Doar pace şi linişte şi greutatea istoriei lor de familie. Veniseră acolo de când erau mici, aşa cum venise şi tatăl lor, aşa cum veniseră şi bunicii lor.

— Emilie a construit casa asta ca să scape de sora ei, spuse Birdie. Însă acum aceeaşi clădire le aduce pe surori împreună. Pe noi două, pe Chess şi Tate.

India pufni.

— Mereu eşti atât de optimistă, Bird?

Birdie nu muşcă momeala. Nu avea de gând să se ia la ceartă cu India încă din prima noapte.

— Ştii bine că sunt, replică ea zâmbindu-i dulce. Noapte bună.

Tate

Se trezi în zori şi se gândi speriată: „Au mai rămas doar douăzeci şi nouă de zile!”

Chess stătea lipită de spatele ei ca un gândac. Tate era în egală măsură nervoasă şi emoţionată. Cu o noapte în urmă, după o cină tăcută, aproape sobră („Ce au toţi?” se întrebase ea. Chiar şi Birdie păruse copleşită şi distrasă), ea şi Chess urcaseră scările luminându-şi drumul cu o lanternă şi aşternuseră pe pat cele mai frumoase cearşafuri. Tate plănuise să înceapă o discuţie lungă şi importantă cu sora ei – la urma urmei, asta era misiunea ei principală acolo –, însă Chess îi dăduse clar de înţeles că nu avea chef să vorbească.

— Nu o să te faci bine dacă nu te descarci, spusese Tate. E ca şi când nu cureţi o băşică. O să se infecteze. Ştii asta, nu-i aşa?

Chess era preocupată cu înfăţatul pernei. Nu avea de gând să-i răspundă.

Lui Tate îi trecuseră prin minte câteva cuvinte: *bine, în regulă, cum vrei.* Nu simţise când Chess se urcase lângă ea în pat cu o noapte în urmă, însă gestul nu o surprindea. Lui Chess îi era frică de întuneric; toată viaţa lor se strecurase în pat cu sora ei.

Tate coborî din pat fără să o trezească. Lui Chess îi era greu să adoarmă şi la fel de greu să facă ochi. Tate, pe de altă parte, era o persoană matinală. Îşi îmbrăcă bustiera de jogging (cu grijă, căci stătuse prea mult la soare pe plajă cu o zi în urmă), pantalonii scurţi şi pantofii de alergat şi coborî la baie.

Casa de la Tuckernuck avea o singură baie, înghesuită între cele două dormitoare de la primul etaj. Fusese amenajată când fetele erau mici şi toţi se minunaseră de toaleta la care se trăgea apa. (înainte folosiseră una exterioară.) Chiuveta şi cada aveau doar apă rece. Dacă voiai apă caldă, trebuia să încălzeşti o găleată pe aragazul cu butelie din bucătărie şi să o cari sus. Apa de la chiuveta băii avea o nuanţă maronie şi gust de rugină. („E cât se poate de potabilă!” le asigura mereu Birdie.) Tate era singura pe care apa nu o deranja. Era o tradiţionalistă; apa din casa de la Tuckernuck fusese mereu murdară şi metalică, iar dacă ar fi venit în acel an şi ar fi văzut că de la robinet curge apă limpede şi fără gust, la o presiune remarcabilă, ar fi fost dezamăgită.

Se spălă pe dinţi, apoi cercetă rapid toate flacoanele înghesuite în spatele toaletei (singura suprafaţă nivelată din baie). Găsi deopotrivă produse pentru tinere – Noxema, Coppertone – şi pentru femei mai în vârstă (încercă

să nu le examineze prea atent). Observă un semn nou pe peretele opus. Cu scrisul mamei sale: „Nu aruncaţi în toaletă hârtie sau orice altceva (vă rog!)”.

Uşa de la dormitorul lui Birdie era deschisă. Perdelele fuseseră deja legate şi paturile erau făcute atât de bine, încât Tate nu-şi dădu seama în care dormise mama ei. Soarele era strălucitor. (La mansardă, nici măcar nu-ţi dădeai seama că răsărise.) Pe fereastră intra o boare de vânt. Camera lui Birdie avea o privelişte de milioane, spre faleză şi ocean. Era o zi atât de frumoasă, încât Tate aproape că zărea siluetele pescarilor de pe ţărmurile din Nantucket.

În bucătărie, Birdie făcuse cafea. Când divorţase de Grant, Birdie spusese pentru prima dată că dorea să îşi găsească o slujbă. Tate se gândise să-i propună să locuiască împreună cu ea şi să fie... mama ei. Pentru că de asta avea nevoie, de o mamă. De cineva care să-i facă o cafea dimineaţa (Tate cheltuise o mică avere la Starbucks), de cineva care să-i spele rufele, să-i gătească, să o sune şi să se intereseze de soarta ei atunci când petrecea noaptea la vreun hotel.

— Vino să locuieşti cu mine şi să fii mama mea, spusese ea. Birdie râsese, însă fata observase că se gândea la propunere.

Tate îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Frişcă? întrebă Birdie.

Tate îşi îmbrăţişă mama şi o ridică. Era foarte uşoară. Birdie scoase un chicotit sau un ţipăt, iar Tate o lăsă jos.

— Ador locul ăsta, exclamă ea.

Birdie sparse două ouă în vechiul castron albastru de ceramică pe care îl folosise întotdeauna să facă clătite la Tuckernuck.

— Clătite cu coacăze?

— Când mă întorc, spuse Tate. Mă duc să alerg.

— Ai grijă, o sfătui mama ei.

Tate ieşi cu cafeaua afară să-şi facă încălzirea. Nu avea de ce să se teamă cât alerga la Tuckernuck, însă lui Tate îi plăcea să o audă pe mama ei spunându-i „Ai grijă”. I-ar fi plăcut să audă asta când era la New York, îndreptându-se spre Central Park la cinci dimineaţa. Sau când era la Denver, unde aproape leşinase din cauza altitudinii. Sau la Detroit, unde se rătăcise şi ajunsese rapid într-o zonă dubioasă din oraş. Sau la San Diego, unde dăduse peste un grup de marinari beţi, îmbrăcaţi în uniforme bleumarin cu margini albe, ca preşcolarii; arătau ca şi când ar fi fost gata să o mănânce dacă ar fi prins-o.

Ai grijă!

Coborî în grabă scările cele noi spre plajă. Era gata să pornească! Decolă.

∵

Insula avea o circumferinţă de opt kilometri; lui Tate îi luă o oră să alerge în jurul ei. Fusese mai greu decât crezuse ea. În unele locuri terenul era pietros, iar la North Pond era mlăştinos, făcând-o să se scufunde până la gleznă. În cea mai mare parte însă, cursa fusese minunată şi înviorătoare. Văzuse două foci în apă, în largul coastei vestice; zărise şi câţiva scoicari, nagâţi şi stoluri de rândunici de mare. Văzu doi pescăruşi mari luptându-se pentru rămăşiţele unei stridii ajunse pe ţărm. Se întrebă dacă păsările erau surori. Una trăgea de cadavrul stridiei, iar cealaltă ţipa la ea, cu ciocul deschizându-se şi închizându-se, scoţând un protest aproape uman şi cu siguranţă feminin. Apoi cealaltă pasăre ciuguli din peşte, iar prima croncăni asemenea unei caţe. Când una când alta, mâncând şi plângându-se pe rând.

Iar Tate îşi aminti ceva din noaptea trecută. Chess se urcase în patul ei, o cuprinsese cu braţul şi o întrebase: „Ai fost vreodată îndrăgostită?"

Tate deschisese ochii. Era foarte, foarte întuneric şi nu-şi dădea seama unde se afla. Apoi se lămurise: mansarda casei de pe Tuckernuck. Nu rostise niciun cuvânt, însă Chess simţise probabil că răspunsul era negativ. Sau poate că nu; la urma urmei, ce ştia Chess despre viaţa surorii sale? Tate ar fi putut fi îndrăgostită de directorul de la Kansas City Tool and Die, pentru care lucrase sute de ore în acel an; ar fi putut fi îndrăgostită de administratorul de la Hard Rock Hotel and Casino, unde îi plăcea să stea când ajungea în Vegas. Tate intra în contact cu zeci de bărbaţi zilnic; zbura în medie de şase ori pe săptămână. Se putea îndrăgosti de tatăl de familie cu patru fiice, care stătea lângă ea la clasa întâi în cursa dintre Phoenix şi Milwaukee, sau de pilotul chipeş, cu gropiţă în bărbie, de la United Airlines.

Însă răspunsul era nu, Tate nu fusese niciodată îndrăgostită. Nici pe departe. În liceu avusese un prieten pe nume Lincoln Brown. Arătosul Lincoln Brown, singurul student de culoare din clasă, juca în echipa de baseball şi era, la fel ca Tate, pasionat de computere. Tate îl iubise pe Line, chiar îl iubise, dar fusese o dragoste frăţească, protectoare şi mândră. (Era mândră că Line era negru, iar ea albă, era mândră că părinţilor ei nu le păsa de acest lucru, era mândră să ştie că o persoană atât de minunată era prietenul ei.) Îşi pierduse virginitatea cu Lincoln Brown şi îi plăcuse. Însă nu era îndrăgostită de Lincoln Brown. Nu-l dorise din tot sufletul.

La facultate avusese şi alţi prieteni – gusturile lui Tate se îndreptau mai degrabă spre tocilarii obsedaţi de computere şi spre băieţii amuzanţi şi direcţi – însă doar pentru sex şi pierdut vremea. Nu se îndrăgostise de niciunul dintre ei.

Nu se îndrăgostise nici ca adult. Uneori, câte un bărbat din firma X se dădea la ea, iar Tate ridica privirea din monitor către acel chip ca o budincă,

către cămașa lui Van Heusen și cravata Charter Club și pantalonii călcați cu dungă și se gândea: „Pe bune? Sunt aici să-ți repar sistemul”.

Nu, nu fusese niciodată îndrăgostită. Însă cu o noapte în urmă fusese prea obosită să răspundă. În plus, cu starea lui Chess din acel moment, se temea că ar fi părut lăudăroasă.

∵

După ce își termină tura, Tate urcă în grabă scările de pe plajă, dând din brațe precum Rocky. Se aștepta să le găsească pe mama și sora ei la masa de picnic, gata să o aplaude, însă casa era tăcută. Intră în bucătărie cu răsuflarea tăiată. Mama ei storcea niște portocale cu mâna. Tate era atât de însetată, încât bău direct din storcător. Știa că gestul ei era urât și barbar. Dacă mătușa ei sau Chess ar fi fost prin preajmă, s-ar fi abținut, însă când era cu mama ei era ca și când ar fi fost doar cu ea însăși. Birdie nu o certă și nu oftă. Spuse doar:

— Nu-i așa că e bun?

Tate avea nevoie de o mamă care să îi stoarcă suc proaspăt de portocale în fiecare dimineață.

— Apă? ceru ea.

Birdie scoase o sticlă de apă din micul frigider.

— A stat aici toată noaptea și tot nu s-a răcit, bombăni ea. Îmi pare rău. Barrett o să aducă astăzi gheață într-o ladă frigorifică.

Tate dădu apa pe gât, apoi râgâi cu entuziasm. Aluatul de clătite se umfla în castronul albastru de ceramică.

— Ceilalți dorm?

— Dorm.

Tânăra femeie dădu din cap, într-o înțelegere tacită cu mama ei. Era aproape nouă! Cum de puteau dormi? Viața era mult mai frumoasă când te bucurai de primele ore ale dimineții.

— Ies să-mi fac exercițiile.

Birdie zâmbi.

— Ai grijă.

∵

Tate atârna de genunchi de creanga cea mai lungă și mai groasă a singurului lor copac. Se văzuse făcând asta încă de când era la centrul ei ultramodern de întreținere fizică, cu aer condiționat, din Charlotte, însă nu avea nici cea mai vagă idee dacă ramura la care se gândea era suficient de puternică sau de înaltă cât să-i permită asemenea exerciții. Constată încântată că era exact ce-i trebuia. Se trase în sus o dată, de două ori. La a cincea ridicare mușchii ei abdominali urlau în semn de protest, iar sucul și apa i se agitau în stomac. După zece ridicări avea deja zgârieturi în spatele

genunchilor de la scoarţa aspră a copacului. Nu putea să facă 150 de ridicări. Putea, cu mari eforturi, să facă cel mult 25. Însă la 25 totul deveni mai uşor. Făcu 30, apoi 32. În acea clipă auzi o voce:

— Uau.

Se lăsă la verticală, atârnată de genunchi. Chiar şi cu susul în jos îl găsea frumos. La naiba. Îşi simţea coapsele slăbite; inima îi urcase în gât. Apucă ramura cu ambele mâini, se întoarse şi sări la pământ.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

— Sunt impresionat, răspunse Barrett. O privea lung, într-un fel care o punea pe jar. Mergea la un centru de întreţinere fizică unde pereţii erau acoperiţi cu oglinzi; ştia cum arăta. Transpirată, cu faţa roşie, cu părul încâlcit, cu ochii umflaţi. Şi mirosea îngrozitor. Dar expresia lui Barrett era strălucitoare şi intensă. Îl prinsese în cârligul undiţei. Ce trebuia să facă mai departe?

— Am alergat în jurul insulei, îl informă. Mda, proastă idee. Asta chiar suna a lăudăroşenie.

— Toată insula? Serios?

Tate rămăsese fără suflare. Era greu să pară adorabilă şi atrăgătoare când ştia că gâfâia ca un Saint Bernard.

— Ce ai acolo? întrebă ea, deşi vedea prea bine că era o ladă frigorifică plină cu gheaţă.

— O ladă frigorifică plină cu gheaţă.

— Pot să mă vâr înăuntru să mă răcoresc?

— Mai bine nu, zâmbi el. E pentru vinul mamei tale.

Râseră amândoi. Barrett purta o pereche de pantaloni scurţi kaki-închis, pe sub care se vedeau boxerii albaştri, şi un tricou roşu cu sigla de la berea Cisco. Avea un cozoroc menit să-l apere de lumina verii şi şlapi; ochelarii de soare îi atârnau la gât, legaţi cu o panglică albastră. Fiecare detaliu era fascinant. Iar acum Tate ştia că soţia lui murise. Cumva, într-un fel inexplicabil, i se părea romantic. Şi avea doi băieţei. Era tată. Oare exista ceva mai sexy de-atât? Când el se întoarse cu faţa spre casă, îl urmări cu privirea. Îi mai rămăseseră douăzeci şi nouă de zile. Oare avea să-l sărute? Avea să se culce cu el? I se părea imposibil, dar dacă răspunsul era afirmativ?

— Bună dimineaţa.

Chiar în clipa aceea, Chess ieşi din casă îmbrăcată într-o pijama albă şi cu şapca albastră croşetată pe cap. Barrett se îmbujoră şi vorbi cu glas răguşit.

— Hei, Chess. Cum îţi merge?

Chess ţinea două farfurii cu clătite.

— Una e pentru tine, spuse ea.

— Pentru mine? se miră Barrett.
— Birdie insistă.
— Bine, zise tânărul. Stai să las asta jos.
Tate privi cu oroare cum Barrett lăsă în grabă lada frigorifică la umbra casei şi se aşeză la masa de picnic cu Chess. Ce-i trecea oare lui Birdie prin minte? Birdie trebuia să fie în echipa lui *Tate,* în echipa celor care se trezesc devreme. Însă făcuse clătite pentru Barrett şi *Chess?* Nu era bine. Acea primă zi pornea cu stângul. Chess se aşezase pe un scaun într-un capăt al mesei, iar Barrett în celălalt. Dacă ar fi fost în locul surorii ei, Tate s-ar fi aşezat chiar lângă el; i-ar fi dat clătitele cu mâna ei. Barrett o întrebă pe Chess cu ce se ocupa.
— Am *fost* editor culinar la *Glamorous Home,* dar am demisionat.
— Ai scris ceva? se interesă Barrett. Îmi aduc aminte că atunci când erai studentă la Colchester spuneai că vrei să scrii.
Îşi amintea aşa ceva din urmă cu treisprezece ani? Tate încercă să nu se sperie. Barrett Lee era acea persoană din trecutul ei care îi stârnea dorul cel mai adânc şi mai intens; dar dacă, pentru Barrett, acea persoană era Chess? Dacă Barrett se însurase şi făcuse copii, însă de fapt se gândise la Chess, se întrebase ce era cu ea, tânjise după ea? Dacă în nopţile de după moartea soţiei sale se gândise la Mary Francesca Cousins, fata care stătuse două săptămâni într-o vară la Tuckernuck, cu un corp splendid, un tată morocănos şi romane mari şi groase? Dacă atunci când Birdie îl sunase în primăvară să-i spună „Repară casă, că vin cu Chess”, inima îi săltase de nerăbdare, aşa cum inima lui Tate săltase când Birdie pronunţase numele „Barrett Lee”? Dacă sentimentele lui Barrett Lee le oglindeau pe cele ale lui Tate, vizând-o însă pe sora ei?
Îi privi cum mâncau. Nu ştia ce să facă. Simţi miros de fum, iar când ridică privirea o văzu pe India la fereastra de la etaj, încadrată precum o fotografie pentru un calendar religios. Ţinea în mână o ţigară. Pe moment, se lăsă distrasă de gândul că India încă fuma. (Îşi amintea că India şi unchiul Bill fumau când ea şi Chess erau mici. Fumau într-un fel elegant; poate pentru că îşi petreceau vacanţele în Majorca şi mergeau la petreceri în apartamente din Soho şi cunoşteau vedete precum Roy Lichtenstein şi Liza Minnelli). Însă acum India fuma în interiorul casei de la Tuckernuck, care, făcută parcă din iască, avea să absoarbă mirosul ţigărilor ei şi să-l păstreze pentru următorii şaptezeci şi cinci de ani. Birdie avea să facă o criză. Tate vru s-o avertizeze pe mătuşa ei, însă acesteia oricum nu i-ar fi păsat.
Tăcu şi din cauza felului în care India îi privea pe toţi trei, din cauza felului în care ea părea să-şi dea seama *exact* ce se întâmpla. Unea punctele şi obţinea... un triunghi amoros.

Tate era deja furioasă. Anunţă pe un ton apăsat că se ducea să facă duş.

Chess şi Barrett o priviră, iar ea zâmbi.

— Chess, spuse ea, eşti drăguţă să-mi aduci unul dintre prosoapele acelea noi şi minunate cumpărate de Birdie?

— Bine, aşteaptă un minut, răspunse Chess.

— Te rog, insistă Tate. Sunt ca un sandviş cu noroi. Trebuie să mă spăl *acum.* Se îndreptă cu paşi mari spre duşul de afară şi se închise în cabină. Avea aceiaşi pereţi din scânduri înguste, cu găuri de vreo douăzeci de centimetri între ele, iar „podeaua" era de fapt un palet aşezat pe iarbă. Duşul propriu-zis şi robinetele erau acoperite cu depozite de minerale. Tate întoarse robinetul, făcând să ţâşnească un jet de apă rece.

— Aaaaaaah! urlă ea. E ca gheaţa!

— Ei, minunăţiile vieţii pe Tuckernuck, comentă Barrett.

Tate îl văzu răsucindu-se pe bancă; de data asta se uita în direcţia ei. Şi-o imagina goală şi udă? Oare îi vedea silueta prin spaţiile dintre scânduri? Oare izbutise? Oare o bătuse pe Chess?

Sora ei îşi făcu apariţia şi aruncă un prosop nou şi pufos peste peretele duşului.

— Poftim.

— E minunat, mulţumesc! se entuziasmă Tate. Dar nişte şampon? Sau un pic de Irish Spring? Aici nu e nimic.

— Las-o baltă, spuse Chess. Poate că Birdie o fi sclava ta, însă eu nu sunt. Îşi luă farfuria şi se îndreptă spre bucătărie.

— Abia te-ai atins de mâncare, remarcă Barrett.

— Am nevoie de săpun! strigă Tate, însă nu o asculta nimeni.

— În ultima vreme nu prea am poftă de mâncare, răspunse Chess.

— Mda, ştiu cum e.

Tânăra femeie dădu din cap scurt, din politeţe, apoi dispăru în casă. Barrett privi în urma ei. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise din nou. Se întoarse la farfuria cu clătite. Uitase de Tate.

Aceasta lăsă capul pe spate şi îngădui apei să-i curgă pe faţă. Barrett era o cauză pierdută. Însă Tate îl iubea. Nu se putea stăpâni.

Ieşi înfăşurată în prosop, cu părul ud şi lucios. În acea secundă, Chess apăru din casă cu săpunul.

— Poftim, spuse ea.

— Am terminat, răspunse Tate. Se aşeză la masa de picnic lângă Barrett.

— Nu-ţi pui nişte haine pe tine? întrebă Chess.

— Dar tu? ripostă Tate.

Se uitară urât una la alta.

— Clătitele au fost foarte bune, spuse Barrett ridicându-se, cu farfuria murdară de sirop în mână. Doamnelor? Aveţi nevoie de ceva de pe insulă, doamnelor?

Tate simţi din nou miros de fum. Ridică privirea. Mătuşa India le făcea cu mâna.

India

Bill era peste tot pe acea insulă. Îi auzea vocea, mirosea fumul ţigărilor lui şi lămâia verde din ginul lui tonic. Îl vedea din spate pe plajă, cu părul lui negru, aşa cum îl avea înainte să i se subţieze şi să devină cenuşiu, cu spatele şi braţele suficient de puternice cât să-i care pe băieţi în cârcă. Îi vedea chiar şi slipul de baie, nişte pantaloni scurţi de un portocaliu fluorescent. Ieşea prea mult în evidenţă. „Dumnezeule, Bill, fă ceva cu slipul ăla! Nu pot gândi!”

Fusese fericit pe Tuckernuck, în cele două săptămâni pe care le petreceau acolo vara. Spre deosebire de Grant, lui îi plăcea să se deconecteze. Să nu mai primească telefoane de la dealeri, să nu mai audă de termene-limită, să nu mai simtă presiunea de mare artist. Aici era tată. Făcea focul de tabără, frigea bezelele pe băţ, spunea poveşti cu fantome (mereu cu final amuzant şi stupid, ca nu cumva copiii să meargă speriaţi la culcare). Organiza alergări şi turnee de remi şi plimbări în natură. Dădea lecţii de condus în Scout. Aduna lemne aduse de valuri, scoici şi cioburi de sticlă de pe plajă şi le asambla în mici opere de artă (pentru că nu putea să nu fie şi artist). Făcuse sculptura pe care ei o numiseră „Roger” pentru India, la o zi după o ceartă îngrozitoare. Cearta se iscase mai degrabă din fericirea Indiei, nu din nefericirea ei. Se întâmplase chiar când boala lui Bill devenise vizibilă într-un fel în care nu mai putea fi ignorată. Pe Tuckernuck, Bill era relaxat şi liber. Putea să râdă şi să fie iubitul ei. Făceau dragoste pe salteaua moale (plină cu jeleu, glumeau ei), sau afară – pe plajă, în Scout, la capătul drumului noroios şi, o dată, chiar în vechea şcoală. „De ce nu poate Bill să fie aşa şi acasă?” se întrebase India. Plângea. Era atât de fericită acolo, atunci, aşa! Pe când acasă, în viaţa lor de zi cu zi, situaţia era cu totul alta.

Acasă, în viaţa lor de zi cu zi, Bill lucra cu toane şi crize. Petrecea zile întregi fără să mănânce sau să doarmă. Stătea în atelierul său, iar India îi aducea ţigări şi sticle gin pe care-l bea sec, numai cu gheaţă. Angajase un artizan din Santa Fe care să-i construiască piesele mai mari; durerea cu piesele mai mari erau schiţele – întâi efectul de ansamblu, apoi detaliile cele mai mărunte iar măsurătorile trebuiau să fie exacte. Bill era un perfecţionist – toţi artiştii mari, toţi oamenii mari erau –, însă perfecţiunea putea fi judecată doar în ochii lui. Ceva care Indiei i se părea fabulos putea să i se pară lui în neregulă. Înjura din toţi rărunchii, arunca şi spărgea diverse obiecte; chiar şi din atelierul său închis, aflat la sute de metri distanţă, băieţii

îl auzeau. India încerca să intervină, însă el nu o lăsa. Era propriul său stăpân de sclavi.

Acela era Bill Maniacul, un adevărat monstru, cineva de care să te temi şi de care să fugi ca de un uragan. *Vă rugăm să folosiţi toate căile de evacuare.*

Bill Maniacul era însoţit întotdeauna de Bill Deprimatul, care era şi mai neplăcut. Bill Deprimatul era trist şi vrednic de milă. Nu lucra, nu putea lucra, nu putea vorbi la telefon, nu putea mânca un sandviş şi nu putea avea erecţie sau, de multe ori, nu putea nici măcar să se dea jos din pat, decât, slavă Cerului, ca să se ducă la baie. Primul episod depresiv apăruse cu ocazia suprapunerii unor evenimente nefericite, în 1985: *New Orleans Times-Picayune* publicase o recenzie defăimătoare despre o sculptură a lui Bill care fusese montată recent în parcul municipal. Ziarul o descrisese drept „hidoasă şi anorganică" şi criticase consiliul local care cheltuise două sute de mii de dolari din banii contribuabililor pe „eroarea grotescă a unui artist de altfel demn de laudă". Articolul apăruse la New Orleans, astfel că niciunul dintre cunoscuţii lui Bill şi ai Indiei nu avea să-l vadă, însă *Philadelphia Inquirer* prinsese de veste şi publicase un material amplu despre ceea ce se întâmpla când marii artişti veneau cu un „produs prost", dându-l ca exemplu tocmai pe Bill cu lucrarea lui din New Orleans. În acelaşi timp, Bill se îmbolnăvise de bronşită, care se transformase în pneumonie. Rămăsese la pat zile întregi, chiar săptămâni. Era murdar şi îi crescuse barba. India se mutase în camera de oaspeţi. Era o asistentă medicală decentă, se gândea ea. Îi aducea supă italiană de casă şi focaccia de la magazinul său preferat de delicatese de pe South Street, făcea budincă lipicioasă de curmale după reţeta mamei lui britanice, îi dădea antibioticele o dată la patru ore şi îi schimba mereu apa din pahar. Împrumutase cărţi de la bibliotecă şi le citea la căpătâiul său. Fizic, el începuse să se însănătoşească; fluidul se curăţase din plămâni. Însă mintal nu. Rămăsese la pat. Ratase meciurile de fotbal ale copiilor; ratase un eveniment la MOMA în care i se aduceau onoruri. Într-o noapte, India auzise zgomot din dormitor, iar când deschisese uşa îl găsise pe Bill plângând. Se aşezase pe marginea patului şi îi mângâiase părul; pentru prima dată se gândise să-l părăsească.

Apoi, jucătorul lui preferat de hochei, Pelle Lindbergh, murise într-un accident de maşină şi, cumva, acest lucru îi dăduse lui Bill impulsul de care avea nevoie ca să se dea jos din pat. Nu era întristat de moartea lui Lindbergh; era furios. Se irosise un mare talent. Se întorsese în atelierul său, începuse să dea telefoane şi să schiţeze o comandă nouă pentru o grădină particulară din Princeton, New Jersey.

Între Bill Maniacul şi Bill Deprimatul exista şi un om normal şi echilibrat. Era Bill Bishop de pe Anthony Wayne Way numărul 346, proprietar a cinci

hectare şi jumătate de pământ şi al unei ferme transformate în locuinţă şi atelier, soţul Indiei Tate Bishop, tatăl lui Billy, Teddy şi Ethan.

Bill şi India locuiau în suburbie, iar băieţii mergeau la şcoli de elită şi practicau diverse sporturi. Bill şi India mergeau la recepţii şi petreceri, la film şi la restaurant, ţineau sărbătorile. Duceau gunoiul, strângeau frunzele şi tundeau peluza. Toate erau bune şi frumoase pentru că Bill era un „artist celebru”, însă aveau o viaţă de trăit, iar pentru asta trebuiau să rămână întregi la minte.

În acele zile, India se bizuise pe Tuckernuck pentru ca Bill să-şi vină în fire. Bill se simţea bine acolo. Era puternic; avea capul pe umeri. În acele vremuri, când venea ultima zi, India nu dorea niciodată să plece.

∵

India se întinse pe saltea – plină cu jeleu, pastă de dinţi, cremă de lămâie, caviar, ceva imposibil de moale – şi îl studie pe Roger. Îl numiseră Roger, însă micuţul cu tors de lemn, ochi albaştri de sticlă şi păr de alge îl întruchipa, de fapt, pe Bill când era fericit.

Dumnezeule, ce dor îi era de el.

Se hotărî să plece de pe Tuckernuck miercuri. Întâi de toate, era fumătoare. Fumatul o ajuta să-şi calmeze nervii, îi ţinea mâinile ocupate, o lăsa să gândească; însă când Birdie avea să afle că India fuma, avea s-o dea afară din casă. Aşa cum o dăduse şi directoarea de la Şcoala Miss Porter pentru că o prinsese fumând la paisprezece ani. (India se dusese apoi la Pomfret, unde fumatul era tolerat, apoi la facultate la Bennington, unde fumatul era obligatoriu.)

Se auzi un ciocănit la uşă. India se sperie. Se ridică în capul oaselor în pat şi încercă să elimine fumul prin fereastra deschisă, însă era inutil. Oricine ar fi intrat şi-ar fi dat seama că fuma. Avea cincizeci şi cinci de ani; trebuia să dea socoteală pentru faptele ei. Însă Birdie era bunătatea întruchipată. Aşa fusese mereu. Ea nu se căsătorise cu un sculptor impulsiv şi bolnav mintal, nu prizase niciodată cocaină la două noaptea într-un club obscur, nu se sărutase niciodată cu altă femeie. Birdie făcea clătite şi storcea suc din portocale; mergea la biserică. Era reîncarnarea mamei lor.

— Intră! spuse India, rugându-se să fie una dintre fete. Uşa se deschise. Era Birdie.

— Fumezi? începu aceasta. India inhală sfidător şi dădu din cap.

Birdie se aşeză pe colţul saltelei gelatinoase.

— Îmi dai şi mie una?

— O ce?

— O ţigară.

India zâmbi. Nu se putea stăpâni. Era prea amuzant. Birdie probabil glumise, însă pur şi simplu nu putea exprima sarcasmul sau ironia; vocea ei era la fel de sinceră ca întotdeauna. Micuţa Birdie, Mama Bird nu intenţiona s-o trimită pe India acasă pe motiv că o prinsese fumând. Avea de gând să i se alăture în acel viciu murdar.

India nu spuse asta cu voce tare. Nu voia să-şi jignească sora. Scoase o ţigară din pachet şi i-o întinse. Birdie o duse între buze, iar India i-o aprinse cu minunata ei brichetă Versace încrustată cu pietre preţioase. Birdie inhală sub privirea fascinată a surorii ei. Se comporta ca o fumătoare experimentată. India îşi dădu seama atunci cât de puţine ştia despre viaţa ei de adult. Birdie şi Grant nu fumaseră acasă; India era sigură de asta. Grant îşi pufăia trabucul pe terenul de golf şi alături de un pahar de coniac la restaurant, însă când avusese Birdie ocazia să fumeze? Poate la seratele de la club, în toaleta doamnelor, când celelalte femei îşi aranjau părul şi se gândeau să se culce una cu soţul alteia? Sau poate se apucase de fumat după divorţ. Ar fi fost un alt semn de revoltă. Pentru că, deşi Birdie era bunătatea întruchipată, la fel ca mama lor, făcuse ceva la care doamna Tate nici măcar nu s-ar fi gândit: Birdie îşi părăsise soţul. Dintr-odată, India îşi dădu seama cu uimire că ştia foarte puţine despre divorţul surorii sale.

Într-o bună zi primise un telefon la biroul ei de la Academia de Artă şi intuise pe loc că se întâmplase ceva; Birdie nu suna decât dacă cineva era bolnav sau murise.

— Ce s-a întâmplat? întrebase India.

— Divorţez de Grant, o informase sora ei pe un ton rece, prozaic.

— Serios?

— Cât se poate de serios. E timpul. Ca şi când ar fi spus că era timpul să-şi eutanasieze câinele.

— L-ai prins că te înşală?

— Nu, răspunsese Birdie. Nu cred că e interesat de femei. Iar asta mă include şi pe mine.

— E homosexual? o iscodise India. Nu era posibil – nu Grant! – însă ea trăia în lumea artei, unde văzuse cele mai neaşteptate lucruri de la cei mai neaşteptaţi oameni.

— Dumnezeule, nu! Însă e interesat doar de golf, de Yankees, de piaţa bursieră, de muncă, de maşină şi de paharul cu scotch. M-am săturat.

— Nu te condamn. Ai tot sprijinul meu.

— Ştiu că îl am, zisese Birdie. Voiam să fii prima care află. În afară de copii eşti prima căreia i-am spus.

— O, făcuse India. Mulţumesc.

La atât se redusese conversaţia lor despre acel subiect, însă acum India şi-ar fi dorit să-i fi pus mai multe întrebări. Care fusese factorul hotărâtor? Se întâmplase ceva, se certaseră, Grant îşi verificase cumva Blackberry-ul de prea multe ori, nu ridicase privirea din *Wall Street Journal* când îl strigase ea, nu îi mulţumise pentru ouăle pe care i le pregătise (moi, cu cantitatea perfectă de sare şi piper)? Sau se schimbase ceva în mintea ei? Citise vreo carte, văzuse un film? Oare una dintre prietenele ei din New Canaan divorţase? Se îndrăgostise Birdie?

India nu întrebase atunci, însă putea întreba acum. Acum erau singure, faţă în faţă, cu un şir lung de ore goale înaintea lor. Şi fumau împreună.

— Ce s-a întâmplat? vru ea să ştie. Ce te-a făcut să-l părăseşti pe Grant?

— Of, Dumnezeule... murmură Birdie.

— Nu, vreau să spun momentul exact.

— Momentul?

— Momentul în care ai ştiut. Când ai trecut la acţiune. India era agitată de la nicotină şi de la acea apropiere neobişnuită de sora ei. Ştii că şi eu şi Bill am avut problemele noastre, probleme mari, probleme chiar uriaşe. Ştii că de multe ori m-am gândit să-l dau afară. Să-l las la metrou în Stockholm. Să-i dau actele de divorţ pe terenul de tenis. Şi totuşi nu am putut s-o fac. Nu am avut niciodată curaj. Nu voiam să întorc lumea noastră cu susul în jos. Nu voiam să întrerup mersul lucrurilor. India expiră fumul. Apoi, după cum ştii, a făcut-o el pentru mine.

Birdie dădu gânditoare din cap, iar Indiei i se făcu ruşine. Poftim, îi pusese o întrebare şi sfârşise prin a vorbi despre ea însăşi. Era o nenorocită egoistă, cum fusese întotdeauna, şi de aceea se împuşcase de fapt şi Bill.

— Ei bine... India se aplecă spre ea. Dorea să ştie. S-au întâmplat mai multe lucruri unul după altul, continuă Birdie. Întâi de toate a fost călătoria la Charlotte să o vizităm pe Tate. Tocmai se mutase singură în oraş şi voiam să văd dacă se descurcă. Am ajuns vineri noapte şi am plecat duminică, însă asta l-a distrus pe Grant, pentru că a fost ceea ce lui îi plăcea să numească „distracţie forţată de familie”. A fost nevoit să interacţioneze cu noi; trebuia să fie prezent. Aşa că vineri noaptea a fost bine – Tate ne-a plimbat puţin prin oraş, am văzut stadionul cu nocturnă, chestii din astea. Sâmbătă ne-am întâlnit cu Tate în parcul unde îi plăcea să alerge, apoi ne-am dus să luăm prânzul şi să facem nişte cumpărături. Voiam să-i iau lui Tate nişte haine noi şi frumoase, să o scot din blugi. În toată acea după-amiază, Grant s-a purtat ca un Saint Bernard uriaş şi încăpăţânat pe care îl târâm de lesă. Apoi, în noaptea aceea la cină – eram la un restaurant – Grant s-a ridicat de la masă şi am crezut că s-a dus la toaletă, însă nu s-a întors. Aşa că eu şi Tate am terminat, am plătit şi ne-am dus să îl căutăm. Bineînţeles, era la bar, unde

exista televizor. Vorbea cu un străin despre ce şanse aveau cei de la Giants în meciul de a doua zi cu Panthers.

— Asta sună a Grant, comentă India.

— Era Grant şi este în continuare Grant. Însă m-a rănit. Ne iubea, însă nu ne plăcea.

— Ştii că asta nu e adevărat.

— Ne plăcea, însă nu voia să fie cu noi. Acea întâmplare doar a precedat „momentul". Căci adevăratul „moment" a venit câteva săptămâni mai târziu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă India.

— Era o duminică frumoasă de toamnă. Grant jucase golf toată ziua de sâmbătă, iar acordul nostru fusese ca o singură zi din weekend să fie dedicată golfului. Aşa că duminică ar fi trebuit să fie al meu, nu?

— Exact.

— Aşa că ne-am trezit şi am... am făcut dragoste.

— Şi cum a fost? se interesă India.

— O, a fost bine, răspunse Birdie. Suflă o trâmbă de fum pe fereastră. Pentru India era ciudat să o vadă fumând. Era ca şi când l-ar fi văzut pe preşedintele Obama fumând. Sau pe papă. Sora ei urmă: însă nu era ca şi când în mintea mea cânta *Unchained Melody.* Eram măritată de treizeci de ani cu el. Speram la un alt gen de legătură, ceva mai profund. Voiam să fac lucruri împreună cu Grant. Voiam să-i fiu prietenă.

— Pricep.

— Nu a mers cu mine la biserică pentru că nu avea chef. După cum bine ştim amândouă, singurul lucru pe care îl venerează el sunt banii. Bine, fiecare cu ale lui, dar apoi l-am întrebat dacă după biserică vine să mâncăm ceva împreună. Mă gândeam să prânzim la Silvermine Tavern, cu cocktailuri şi Bloody Mary. Refuzase Grant vreodată o invitaţie la alcool? Însă a spus că nu, nu dorea să ia o gustare şi nici să bea, deoarece promisese să facă jogging cu Joe Price la ora două. Şi asta a fost. Momentul.

— Da? o îndemnă India să continue.

— Grant nu alergase vreodată în viaţa lui. Însă în acea duminică ieşea la jogging cu Joe Price. Pentru că ar fi acceptat orice ofertă numai ca să nu stea cu mine. India suflă fumul şi culese un fir de tutun de pe limbă. Ce-ar mai fi putut spune? Probabil că Birdie avea dreptate. Grant era masculinitatea întruchipată. Ar fi putut scrie un manual despre asta. Nu voiam să o fac, mărturisi Birdie. Am petrecut mult timp gândindu-mă la familiile Campbell şi Oliver şi Martinelli şi Alquin şi la toţi ceilalţi prieteni ai noştri care trecuseră prin furtuna divorţurilor când toţi ne apropiam de patruzeci de ani. Ne gândeam că noi supravieţuiserăm. Evitaserăm familiile recompuse şi pensiile alimentare. Eram mândri de asta; Eu eram mândră de asta. Eram

mândră că încă eram măritată. Însă mi-am dat seama că singurul lucru pe care luptam să-l păstrez era propria nefericire. Prin urmare, înainte să-și lege tenișii de alergat, i-am cerut lui Grant să plece. Iar el mi-a spus: „Ești sigură, Bird?” pe un ton cât mai drăguţ cu putinţă, dar într-un mod care mi-a dat de înţeles că în ochii lui căsătoria nu era suficient de importantă cât să se zbată pentru ea. „Sunt sigură”, i-am răspuns. Şi a plecat. Nu în acea noapte, ci după vreo două zile.

— Ţi s-a părut ciudat? întrebă India. Să îl vezi cum își mută lucrurile?

Birdie scutură ţigara în scoica pe care sora ei o folosea drept scrumieră.

— Ceea ce m-a mirat a fost numărul mic al bagajelor lui. Ce avea? Costumele, periuţa de dinţi, halatul și papucii de baie. Cutia pentru trabucuri. Rachetele de tenis și cele două seturi de crose de golf. Câteva poze cu copiii, însă asta i-am sugerat eu. A mai luat televizorul cu ecran plat și sticla de scotch foarte bun din dulapul cu băuturi. A făcut un singur drum, întrucât totul a încăput în Jaguar. Şi asta a fost tot.

— Asta a fost tot, repetă India.

Dumnezeule, Bill avea atât de multe lucruri. Atelierul lui era plin de caiete de schiţe, de lut, colaci de sârmă de cupru, foi de tablă, pânză, vopsele, palete de culori furate de la magazinul de menaj și studii neterminate de sculpturi. Avea sute de CD-uri – de la Mozart până la Beatles și The Cure. Iubea muzica; mereu dorise să știe ce ascultau băieţii. Avea lucrurile pe care le cumpărase din alte ţări – un șal de rugăciune tibetan, un fluier din India, măști, o sarbacană, niște pumnale malaieze și un set de ceai din China. Avea sculpturile și picturile altor artiști. Avea propriul său set de cuţite de bucătar și condimente indiene speciale comandate de la Harrod’s. Avea o bibliotecă impresionantă. Mii și mii de cărţi. Dacă i-ar fi cerut lui Bill să plece, ar fi avut nevoie de luni întregi să-și strângă lucrurile. După moartea lui, India păstrase totul. Aceea fusese sugestia avocatului ei. „Nu arunca nimic din obiectele personale ale lui Bill Bishop”, zisese el. Cândva ar fi putut să le doneze. Sau să întemeieze o fundaţie. Ori să transforme casa în muzeu.

— Când intrai în casă nu-ţi dădeai seama că lipsea ceva, continuă Birdie. Iar asta spune multe. Grant nu se implicase niciodată în viaţa de familie. Viaţa lui era în altă parte – la birou sau pe terenul de golf. Se simţea mai acasă la Gallagher decât în propria noastră locuinţă. Așa că atunci când a plecat singurul lucru pe care l-am simţit a fost regretul că nu i-am cerut asta mai devreme.

— Serios?

— Serios. Birdie stinse chiștocul, apoi întinse mâna după altă ţigară, pe care sora ei i-o aprinse. Mi-am irosit viaţa cu el.

— Nu ţi-ai irosit viaţa, o contrazise India. Ai doi copii frumoși.

— Şi ce altceva?

— O casă minunată.

— Şi nu crezi că aveam aşteptări mai mari? spuse Birdie. Am fost educate. Am terminat la Wellesley, pentru numele lui Dumnezeu! Speram să fac lucruri extraordinare.

— Ai făcut lucruri extraordinare.

— Am câştigat un turneu feminin în 1990. Un turneu de golf. Tocmai de golf, sportul pe care îl dispreţuiesc, pe care l-am acceptat doar ca să petrec mai mult timp cu Grant, căruia oricum nu-i plăcea să joace cu mine pentru că nu eram suficient de bună. Am câştigat acel turneu doar ca să-i fac în ciudă. Am înfiinţat un grup de lectură, primul de acest fel din Fairfield County, pentru că am vrut să citesc literatură contemporană bună şi să vorbesc despre asta, şi ce crezi că s-a întâmplat? S-a transformat într-un grup ca oricare altul, în care se bea chardonnay Kendall-Jackson şi se citea *Viaţa secretă a albinelor.*

— Le-ai crescut pe fete, îi aminti India.

— Fetele sunt persoane de sine stătătoare. N-o să-mi asum meritele lor.

— Birdie, eşti o persoană minunată, stărui India. Eşti prea dură cu tine.

— Mă uit la Chess şi sunt atât de geloasă!

— Geloasă pe Chess? Fata se simte îngrozitor.

— Acum se simte îngrozitor, spuse Birdie. Însă o să fie mai fericită în viitor. A făcut ce a crezut că e mai bine. Dacă aş fi făcut şi eu asta? Dacă l-aş fi refuzat pe Grant Cousins şi toţi banii lui şi mi-aş fi văzut de mine însămi? Aş fi devenit un expert în covoare de lux.

India îşi aprinse încă o ţigară.

— Aşa e, mereu ţi-au plăcut covoarele.

— Limbajul covoarelor e fascinant. Ştiam câte ceva despre asta. Acum... e ca trigonometria. Am uitat totul.

— Te pricepi minunat la grădinărit.

— Vezi? Aş fi putut fi arhitect peisagist. Aş fi putut face o avere chiar şi în New Canaan. Aş fi putut avea propria mea afacere. Aş fi putut fi un mogul al peisajelor.

— Vorbeşti de parcă te-ai fi trecut de tot, o dojeni India. Încă poţi s-o faci.

Birdie se ridică de pe pat şi privi afară. Fereastra Indiei dădea spre nord-vest, către North Pond şi Muskeget.

— Vreau să merg acasă, spuse ea.

— Serios? întrebă India.

— Foarte serios.

Când intrase Birdie în cameră, India se întrebase cum să-i spună că avea de gând să plece miercuri. Însă după acea conversaţie îşi dăduse seama că se

simţea excelent acolo şi comunica foarte bine cu sora ei, ceea ce era mult mai plăcut decât toată mizeria care fierbea în cazanul încins care era Center City, Philadelphia, în iulie. (Gândul la Independence Mall pe 4 Iulie, plin de turişti din Kansas şi Bulgaria, o făcu să se cutremure.) Iar acum, chiar când India se răzgândise, Birdie anunţa că voia să plece?

— Dă-ţi o şansă să te acomodezi, spuse India. Te rog.

Birdie expiră fumul şi nu răspunse. Ochii ei priveau în gol.

Chess

Ziua a doua.

În noaptea aceea am plecat de la Bowery Ballroom cu Michael, iar Rhonda cu Nick. Inima mea era tăiată în felii precum o ceapă, însă nu atât de uniform. Îmi plăcea Michael, chiar îmi plăcea. Pe hârtie era perfect pentru mine. Era exact ceea ce credeam că îmi dorisem dintotdeauna: un atlet absolvent de Ivy League cu planuri de cucerire a lumii. Cândva avea să fie bogat și plin de succes; și avea să le transmită copiilor noștri genele sale minunate. Era sincer și bun. Însă îl doream pe Nick; am știut asta încă din prima noapte. Nick îmi sugera ciocolată și țigări și whisky și pericol, ceva de care ar fi trebuit să mă feresc. L-am întrebat pe Michael despre el în taxi, în drum spre apartamentul meu. Mereu intra în necazuri, mi-a spus Michael. Nu avea o direcție clară în viață. Terminase cu greu liceul, apoi avusese nevoie de șapte ani să treacă prin Penn State. Cânta la chitară în baruri; înregistrase un album cu o trupă, apoi trupa se destrămase. Atunci locuia într-o garsonieră pe 121st Street. Chiria era plătită de părinții lor, însă Nick nu avea bani nici de mobilă, nici de factura de cablu, nici de mâncare. Tot ce câștiga dădea pe chitare noi, pe înregistrările de studio sau pe echipamente scumpe de alpinism, a doua sa obsesie după muzică. Însă noua trupă, Diplomatic Immunity, era bună, era minunată. Nick trebuia să se țină de treabă și să n-o scrântească. Bea mult și era temperamental. Michael era îngrijorat pentru el.

Am dat din cap. „Aha", am spus eu. După cum mă așteptam, nu Nick era fratele potrivit pentru mine. Însă pe el îl doream.

*

Eram înnebunită că Nick plecase de la bar cu Rhonda. Rhonda era irezistibilă, iar eu nu puteam îndura că Nick și Rhonda erau împreună cu un etaj mai jos de mine. Dar Rhonda mi-a spus după aceea că Nick fusese un gentleman. O condusese până în holul clădirii, însă nu o însoțise până sus. („*Ceea ce a fost groaznic*!" *bombănise Rhonda.* „*Ce mod mai bun să închei o seară decât sex cu un star rock atât de frumos?*") *o sărutase la lift, apoi plecase fără să-i ceară numărul de telefon.*

— Cred că era atras de tine, mi-a zis Rhonda. Mi-a pus o mulțime de întrebări despre tine.

— Despre mine? m-am mirat eu.

∵

Am început să ies cu Michael. Îmi plăcea Michael. Ne distram împreună. Alergam împreună după serviciu, apoi mergeam să mâncăm la un restaurant vietnamez. Uneori găteam pentru el în apartamentul meu. Era un gurmand, aprecia ingredientele și metodele de preparare, mă ajuta în bucătărie. Ne plăceau aceleași filme; am început să citim aceleași cărți și să vorbim despre ele. Era un romantic – îmi trimitea flori, mă ducea la Café des Artistes, îmi făcea cafea și îmi aducea o ceașcă la pat. Era un amant bun, înțelegător, sincer, dornic să-mi facă plăcere. Prea dornic? Mă gândeam cum ar fi fost Nick în pat de mai multe ori decât voiam să recunosc. Voiam să ard. Iar cu Michael nu era nici urmă de arsură. Cu Michael, sexul era curat și atletic.

Michael mi-a cunoscut părinții, iar întâlnirea a avut un succes răsunător. Tatăl meu îl iubea. Tatăl meu nu l-ar fi iubit pe Nick.

I-am cunoscut părinții. Se întâmpla în casa lor din New Jersey, iar Nick era acolo. Purta blugi și un tricou pătat de vopsea; ca să facă rost de niște bani, zugrăvea dormitoarele de la etaj din casa părinților săi. Era prima dată când îl vedeam pe Nick după noaptea aceea de la club, însă Michael avea un poster cu Diplomatic Immunity înrămat pe un perete de la bucătărie, așa că Nick se holba la mine, iar eu mă holbam la Nick în timp ce îi găteam cina lui Michael și îmi mâncam ouăle dimineața.

— Îmi pare bine să te revăd, i-am spus eu lui Nick.

— Mie *îmi pare bine să te revăd, mi-a răspuns el. Din nou acea privire pătrunzătoare. Mă dorea, eram sigură și în același timp nu eram sigură de asta. Mă simțeam norocoasă că Michael mă plăcea. Nu eram atât de vanitoasă cât să cred că și Nick m-ar fi putut considera atrăgătoare.*

Cina a fost tensionată, și asta nu din cauza lui Cy și a lui Evelyn. Cy și Evelyn erau încântători, mi-era ușor să port o conversație cu ei, mă plăceau, se vedea asta, iar eu îi plăceam pe ei. Am răspuns corect la toate întrebările lor; am primit steaua de aur.

Nick nu-și lua ochii de la mine. Mă țintuia cu privirea ca și când aș fi fost în brațele lui.

Tensiunea dintre cei doi frați era perceptibilă. S-au înțepat pe tot parcursul cinei. Nick l-a numit pe Michael un pupincurist corporatist, iar Michael l-a numit pe Nick un tolomac bun de nimic. Cy și Evelyn păreau să nu observe sau, probabil observaseră, însă erau obișnuiți cu asta. În timp ce Evelyn strângea masa, a menționat că nasul lui Nick era strâmb deoarece Michael îl pocnise în față când erau în liceu.

— De ce? aproape că am strigat.

Michael și Nick nu au răspuns. Se uitau urât unul la altul.

— S-au bătut pentru o fată, m-a lămurit Evelyn din bucătărie.

Înainte de desert m-am scuzat să merg la baie și am străbătut coridorul lung privind pozele cu Michael, Nick și Dora când erau copii. Îmi plăceau freza și hainele lor din anii '80, Michael în uniforma lui de hochei pe iarbă, Nick în costumul său de catifea, cu nasul drept și perfect. Am găsit toaleta. Era elegantă și rafinată, foarte asemănătoare cu toaleta din casa lui Birdie. Până și săpunul avea un suport șic, imitând o piatră de râu.

Când am deschis ușa de la toaletă, Nick stătea acolo. Am rămas mască. În clipa următoare, m-a sărutat. Buzele lui erau calde, sărate, ușor amare. Apoi s-a retras.

— Gustul tău e așa cum l-am visat, a șoptit el. Și a dispărut într-o parte necunoscută a casei. Nu s-a mai întors pentru budinca de ciocolată. În seara aceea nu l-am mai revăzut.

∵

Chess azvârli agenda cât colo, iar aceasta ateriză sub dulap, deranjând naiba știe câți păianjeni. Mărturisirea aceea o făcea să sufere, nu o ajuta. Robin vorbise prostii.

Câteva secunde mai târziu, se ridică din pat să ia caietul, pe care îl așeză din nou la locul lui dintre saltea și somieră. Nu dorea ca Tate să-l găsească.

Robin și diploma ei medicală îi spuseseră lui Chess că lucrul cel mai important pe care-l avea de făcut atunci când ajungea la Tuckernuck era să-și stabilească o rutină, care însă nu trebuia să fie complicată sau stresantă. Asta o făcuse să râdă. Nimic pe Tuckernuck nu era complicat sau stresant; totul era simplu și plictisitor.

Și totuși, încercase. Chess se trezise pe la nouă și jumătate, când Tate era deja în picioare de trei ore, alergase în jurul insulei și făcuse șase sute de ridicări atârnată de genunchi pe creanga copacului, se spălase, mâncase micul dejun consistent pregătit de mama lor, se schimbase deja în costumul de baie, se dăduse cu loțiune de plajă și se dusese pe malul mării. Se rugase de sora ei să vină.

— Cobor și eu imediat, spusese Chess. Se spălase pe dinți și coborâse treptele cu viteza unui melc, încă în cămașă de noapte. Ținuta nu-i dădea un sentiment de confort, ci o făcea să se simtă neglijentă. Birdie rămăsese în bucătărie mult timp după ce Tate și India terminaseră masa, ca să pregătească pe loc micul dejun rezervat lui Chess. Și ce făcuse ea în semn de mulțumire? Abia se atinsese de mâncare și scăpase intenționat firimituri pe jos, ca să vină furnicile. După aceea se întorsese în mansarda înăbușitoare, unde își scrisese confesiunea în caiet.

Își luă costumul de baie, încercând să ignore faptul că trupul ei se schimba într-un mod prea nedrept. Avea un torace aproape scheletic, iar sânii i se micșorau. Pielea din partea laterală a sânilor, care era fermă,

începuse să cadă; putea să tragă de ea. Slipul nu-i mai venea bine; trebuia să-l ridice tot timpul. Casa de la Tuckernuck nu avea nicio oglindă mare – de fapt singura oglindă din casă era cea foarte pătată de deasupra chiuvetei de la baie – ceea ce era bine, căci, pentru prima dată în viaţa ei, Chess era urâtă. Nu mai avea păr. În fiecare dimineaţă se trezea cu ideea că avusese un păr lung şi mătăsos, de invidiat pentru orice femeie, iar acum capul ei devenise un fel de parcelă golaşă. O mânca scalpul. Asta o ducea cu gândul şi mai departe: Nu conta că era urâtă. Iubea un singur bărbat şi acela era Nick, iar Nick dispăruse. Şi Michael era mort. Mort? Nu. Ba da. Ura să se gândească. Trebuia să-şi oprească sângerarea mentală.

Rutina ei însemna să se trezească târziu, să ciugulească micul dejun, să-şi consemneze durerea în jurnal şi să reflecteze îndelung la o imagine negativă despre ea însăşi.

Chess se duse pe plajă îmbrăcată în costumul de baie care atârna pe ea, cu tricoul uzat cu Diplomatic Immunity şi pantalonii scurţi de camuflaj, iar pe cap purta şapca albastră croşetată. Avea cu ea un prosop, o carte şi o sticlă cu apă. Se hotărâse să citească doar clasici cât era pe Tuckernuck, aşa că îşi adusese cu ea *Război şi pace* şi *Bâlciul deşertăciunilor.* Le alesese pentru că acţiunea lor se desfăşura în trecut, iar problemele personajelor nu mai erau actuale. Începu cu *Război şi pace.* Trecu peste scenele de război şi se identifică mult prea mult cu dilemele sufleteşti ale Nataşei. Să citească *Război şi pace* era când plictisitor, când dureros. Ar fi trebuit să-şi ia o lectură uşoară şi amuzantă, însă genul acesta nu o încânta deloc; îi plăceau cărţile profunde şi pline de sens, cărora din păcate psihicul ei nu le putea face faţă în acel moment.

Însă nu prea conta, căci după cinci sau zece minute de lectură Tate o întrerupse.

— Dumnezeule, nu faci altceva decât să citeşti! Calmă, Chess lăsă cartea jos, pentru că Tate avea nevoie să-i dea cu loţiune pe spate sau voia să înoate sau voia să arunce cercul de Frisbee sau dorea să se plimbe în căutarea păsărilor prezentate în cartea pe care o „citea”, respectiv ghidul despre floră şi faună pe care îl luase de pe raft la sosire. Să fie pe plajă cu Tate era ca şi când ar fi supravegheat un băieţel de cinci ani. Nu putea să stea locului, nu putea să tacă. Dorea conversaţie, mişcare, activitate. Chess fu recunoscătoare când Birdie şi India coborâră scările cu scaunele lor pliante, aducând prânzul într-o mică ladă frigorifică şi un termos cu ceai cu gheaţă. Cele două purtau costume de baie întregi şi arătau mai bine decât arăta ea în slip. Birdie şi India fumau ca nişte şerpoaice, o descoperire care iniţial o şocase pe Chess, apoi o făcuse să se simtă bine, căci era un comportament autodistrugător pe care ea nu îl adoptase (încă). Între ţigări şi bucăţi de

baghetă cu camembert, Birdie şi India se ocupau pe rând de Tate. Se plimbau cu ea, înotau cu ea, iar mătuşa India jucă până şi Frisbee cu ea, aruncând şi prinzând chiar bine cu o mână, în timp ce în cealaltă ţinea ţigara. Asta îi permitea lui Chess să stea la marginea apei şi să arunce cu pietre, un exerciţiu simbolic prin care îşi mai lăsa din greutatea de pe umeri. Se despovăra, după cum îi spusese Robin. La început, Chess dăduse nume pietrelor: suferinţă, vină, trufie, încătuşare. Apoi arunca piatra cât de departe putea. Actul aruncării era terapeutic atât la propriu, cât şi la figurat; după vreo patruzeci de lansări se simţi istovită. Mătuşa India numise această activitate „exerciţii de tragere”, însă tânăra era sigură că India înţelesese. În cele din urmă, adormi la soare.

Rutina însemna cinci sau zece minute de tortură citind din clasici, o activitate de plajă impusă de sora ei cea hiperactivă, ciugulirea din sandvişurile cu şuncă şi unt împachetate în hârtie cerată, „exerciţiile de tragere” şi somn.

Plecară de pe plajă la trei şi jumătate, apoi făcură „duş”. Chess nu se putea obişnui cu apa rece ca gheaţa, iar săpunul nu făcea oricum spumă în ea, aşa că se mulţumi doar să se clătească rapid. Din fericire nu avea de ce să-şi facă griji din pricina părului. După ce se spălară, Tate o convinse să facă „o plimbare în natură”, care se transformă într-un traseu lung şi obositor de vreo cinci kilometri prin Tuckernuck, pe o potecă murdară şi plină de pietriş. Era cald, bâzâiau ţânţarii şi alte insecte, iar dacă făcea un pas în afara potecii intra în contact cu iedera sălbatică, la care era foarte alergică. De ce insistase Tate să facă acea drumeţie când deja alergase opt kilometri dis-de-dimineaţă? Nu era altceva de văzut în afară de pescăruşi, care erau la fel de numeroşi precum şobolanii în canalizările de la Bastilia, şi ulii cu coadă roşie, dintre care unul plonjă ca un avion de atac într-un tufiş din apropierea lor şi ieşi cu un şoarece de câmp în gheare. Lui Tate i se păru o scenă palpitantă, în timp ce sora ei o consideră un incident trist şi tulburător. Trecură pe lângă toate casele pe care le ţineau minte din copilărie, inclusiv pe lângă „casa groazei”, care aparţinea, încă din vremea bunicilor lor, Adelizei Coffin. Adeliza, după cum li se spusese fetelor, obişnuia să stea în faţa casei cu o puşcă, să-i sperie pe răufăcători. Ea şi soţul ei, Albert, erau îngropaţi chiar acolo, în curtea din faţă; pietrele lor funerare ieşeau din pământ ca nişte dinţi. Din reflex, Tate şi Chess trecură în grabă pe lângă casa groazei, spre care aruncară doar o privire scurtă.

În majoritate, locuitorii de pe Tuckernuck erau oameni veseli, descurcăreţi, fericiţi, cu toţii înrudiţi cumva. Familiile lor deţineau proprietăţi acolo de peste două sute de ani.

— Viaţa e frumoasă! strigă către ele un domn ce purta pe cap o pălărie de pescuit tocită.

— Viaţa e frumoasă! strigă Tate la rândul ei.

„Viaţa e frumoasă” era salutul acceptat pe Tuckernuck. Era o parolă. Strigând „Viaţa e frumoasă!”, Tate anunţa de fapt că erau din partea locului, în ciuda absenţei lor de treisprezece ani.

Pentru Chess, momentul cel mai plăcut a fost când, odată ajunse acasă după drumeţie, s-au aşezat la masa de picnic cu Birdie şi mătuşa India ca să bea un pahar de vin. În fine sosise ora de relaxare, perioada ei favorită din zi. Aşa fusese mereu, însă era valabil mai ales acum. Oare ce spunea asta despre ea? Tate prefera dimineaţa, la fel ca mama lor, când ziua abia începea, plină de posibilităţi. Însă lui Chess îi plăcea apusul, faptul că supravieţuise dimineţii şi prânzului, iar răsplata ei era că putea să se aşeze şi să bea un pahar cu vin – care, pentru că nu mâncase aproape nimic, i se urcă direct la cap. Birdie pregăti gustări cu migdale Marcona, pateu din sardine afumate şi biscuiţi crocanţi cu rozmarin şi, cu toate că nu avusese poftă de mâncare toată ziua, Chess ronţăi câte ceva. Clipele de tihnă fură însă compromise de apariţia lui Barrett Lee.

Barrett Lee o făcea pe Chess să se simtă stânjenită, şi asta nu doar din cauză că făcea parte din specia masculină, deci era un personaj pe care trebuia să-l evite. Era neliniştită în preajma lui şi din cauza trecutului lor, care însemna vestita plimbare ratată cu barca şi călătoria şi mai ratată pe care o făcuse Barrett Lee în toamna care urmase. Chess se purtase cu el la fel de urât precum cu ceilalţi, inclusiv cu Michael Morgan. Şi chiar dacă Barrett fusese bun şi prietenos încă de când sosiseră, îl bănuia de prefăcătorie. Îl rănise, iar bărbaţii nu uită astfel de lucruri. Sau poate că uită. Poate că Barrett o iertase; viaţa îi oferise provocări mai mari decât o respingere din partea unei studente mofturoase.

Chess fusese surprinsă să audă că Barrett îşi pierduse soţia. În ochii tuturor celorlalţi, asta îi conferea aura de erou şi sfânt. Birdie şi India se purtau cu el cu mănuşi. Iar Tate, ei bine, Tate era foarte uşor de citit; era simplu să-ţi dai seama ce simţea. Chess nu era sigură că moartea cuiva iubit te transforma în erou sau sfânt. Te transforma într-un personaj demn de milă; iar ca să poţi fi admirat trebuia tocmai să te ridici deasupra milei. Barrett o făcuse. Avea copii; trebuia să treacă peste asta.

Chess ştiuse dintotdeauna că Barrett era o persoană plină de calităţi. Ştia că busola lui indica spre nordul adevărat; ştia că era croit dintr-o stofă mult mai bună decât ea. Şi poate că din cauza asta se simţea stânjenită în prezenţa lui.

Barrett rămase doar cât să bea o bere. Tate, Birdie şi India se aplecaseră spre el şi îi puseseră întrebările potrivite care să-l facă să vorbească. Se apropia ora şase, astfel că lumina soarelui se îmblânzea.

— Ar trebui s-o şterg, spuse Barrett. Am nişte guri mici de hrănit.

Plecă ducând cu el două pungi de gunoi, rufele lor şi lista pentru ziua următoare, iar ele îl priviră îndepărtându-se. Mătuşa India, ca de obicei, fluieră, Tate înjură printre dinţi, iar Birdie dădu din cap cu un zâmbet încântat.

— Zău, India!

— Ar face bine să se obişnuiască, replică sora ei.

∵

Pe măsură ce ora de relaxare trecea, Birdie începu să pregătească cina. Ca de fiecare dată, simţi nevoia să anunţe:

— Chess e adevărata bucătăreasă a familiei. Eşti sigură că nu vrei să găteşti, Chess?

Chess refuză. Gătitul, la fel ca orice altceva, îşi pierduse farmecul. Îşi aminti orele de planificare şi pregătire de care avea nevoie pentru mesele la care avea invitaţi – îşi făcea singură pastele, sosurile, pâinea. Pentru ea şi Michael, într-o seară din timpul săptămânii, pregătea o piccata de pui, o laksa thailandeză, un curry indian complicat cu opt garnituri. Pentru ce muncise atât? Nu-şi dădea seama.

Birdie era o bucătăreasă bună, iar mesele ei erau simple. Frigea carne de vită, pui sau peşte, fierbea porumb pe aragazul de voiaj, pregătea o salată verde sau castraveţi marinaţi în oţet cu tarhon şi servea chiflele pe care le cumpăra Barrett în fiecare dimineaţă. India se oferea de obicei să ajute, uneori şi Tate, în timp ce Chess stătea degeaba şi bea vin.

„Sunt un parazit”, se gândi ea, însă nu mişcă un deget.

Între cină şi desert, Tate şi Chess luară Scoutul şi merseră la North Pond să vadă apusul. Îşi luară paharele de plastic pline cu vin – Chess era deja prea beată să mai conducă şi probabil şi Tate. Însă aceea era frumuseţea la Tuckernuck: că nu mai era nimeni altcineva pe şosea. Trebuiau să aibă grijă doar la căprioare. Radioul maşinii prindea un post alternativ de la Universitatea Brown, aşa că puteau asculta muzică. Apusul în sine era nepământesc. La New York, soarele urca şi cobora, iar în toată acea aglomeraţie de oameni şi taxiuri şi magazine de delicatese coreene şi firme de investiţii nimeni nu părea să observe. Ceea ce era păcat. Sigur, era mult mai frumos să vezi cum soarele se scufundă în ocean decât să-l vezi apunând peste Fort Lee, New Jersey. Chess îşi găsi pacea sufletească pentru prima dată în acea zi odată ce soarele dispăru, stingându-se ca o lumânare. Mai supravieţuise unei zile.

Când se întoarseră, Birdie le oferi plăcinta cu coacăze pe care o cumpărase Barrett de la Bartlett Farm, acoperită cu frişcă bătută la cutie. După desert, se retraseră pe veranda acoperită, care le făcea să se simtă ca afară, însă le proteja de gândaci. Pe verandă se găseau o masă de cărţi şi nişte fotolii de răchită cu perne comode pe care le cumpărase Birdie – cele vechi se dezintegraseră, iar pernele de demult erau scorojite. Tate voia să joace remi, însă Chess nu se putea concentra. (Îşi închise ochii şi îl zări pe Nick scăldat în lumina verde a mesei de poker, cu cărţile desfăcute în evantai în mână.) Birdie lucra la gherghef o şosetă de Crăciun pentru viitorul nepot al Indiei, William Burroughs Bishop III, care urma să fie numit Tripp. India jucă remi cu Tate o jumătate de oră, apoi spuse că vrea să se bucure de ceea ce ea numea „timp pentru mine", ceea ce însemna să mai fumeze o ţigară şi să se retragă în camera ei pentru o lectură plăcută. Chess încercă să citească pe verandă, însă îi era greu să se concentreze cu Tate înjurând din pricina cărţilor de joc (după ce se retrăsese India începuse să facă pasienţe). Chess nu voia să urce în mansardă fără Tate pentru că se temea de lilieci. Nu văzuse încă niciunul, iar Birdie menţionase că Barrett reuşise cumva să-i elimine, însă tot îi era frică.

Ea şi Tate urcară împreună, se spălară pe dinţi şi făcură pipi una în faţa alteia, economisind apa fără presiune a toaletei, apoi se urcară în pat. Chess avea lanternă şi o lampă de lectură, însă după ce se vârî în aşternuturi rămase întinsă, simţind întunericul. Tate încercase de două ori în acea zi să aducă vorba despre „ceea ce se întâmplase" cu Michael Morgan, însă Chess ocolise subiectul. „Nu vreau să discut despre asta", repetase ea. Acum, în beznă completă, Chess se gândi că ar fi putut să spună măcar o parte din poveste; ar fi putut începe cu începutul, aşa cum făcuse în jurnalul ei, să vadă cât departe putea merge. Însă, în timp ce îşi aranja gândurile şi cuvintele în minte, Tate, care avusese o zi plină şi obositoare, adormi imediat.

Chess rămase trează, gândindu-se că acel întuneric, acea beznă absolută era ceea ce simţea Michael în acel moment. Michael fusese întreg şi cald, fusese în stare să prindă o minge de lacrosse şi să alerge în jurul lacului, putuse să te privească în ochi şi să îţi strângă mâna – însă acum era dus pe vecie. Nu există o inegalitate mai mare decât cea între morţi şi vii. Lui Chess i se tăie respiraţia doar la acel gând. O înspăimânta mai mult decât ar fi putut-o face vreun liliac, până când nu mai putu îndura şi se cuibări în pat lângă Tate. Era confortul cel mai apropiat: trupul adormit al surorii ei care o ţinea în siguranţă.

*

În a treia zi, Chess fu prea nefericită ca să scrie. Aruncă agenda în cameră.

A patra zi era 4 Iulie. Rutina rămase aceeaşi, mai puţin faptul că Birdie pregăti clătite cu coacăze şi căpşune şi purtă o eşarfă de mătase cu steagul american la gât, chiar dacă eşarfa era prea sclifosită pentru Tuckernuck. Tate şi India râseră de ea, însă Birdie purta eşarfa cu acelaşi entuziasm cu care îşi purta de Crăciun puloverele croşetate. Chess nu ţinea partea nimănui.

Avură parte de o distracţie în timpul orei de citit, croşetat şi pasienţe de pe veranda acoperită, şi anume focurile de artificii. La Nantucket se lansau în largul ţărmului nordic, fiind vizibile de pe coasta de est de la Tuckernuck: buchete mari şi strălucitoare care se suprapuneau şi se desfăceau. Chess auzi pocnetele. Nu era o mare pasionată de artificii, însă i se păreau frumoase şi importante pentru că era vie şi le putea vedea, pe când Michael era mort. Trupul său se transformase în cenuşă rece într-o cutie de mahon.

Barrett nu veni din cauza sărbătorii. Tate era în toane proaste. Dădu vina pe faptul că urma să-i vină ciclul. La prânz fredonă *Independence Day* a lui Bruce Springsteen, însă cânta dureros de fals.

Birdie

Avea rolul ei: era mama. Desigur, era mama fetelor, ceea ce reprezenta în egală măsură o răsplată şi o frustrare (o răsplată în privinţa lui Tate, care aprecia tot ce făcea Birdie pentru ea, şi o frustrare în privinţa lui Chess, care nu remarca nimic, pentru că era atât de nefericită). Şi mai era şi mama Indiei. Pregătea micul dejun pentru India, spăla vasele după micul dejun al Indiei, spăla chiloţii de bumbac Hanro ai Indiei şi îi agăţa pe frânghia de rufe. Făcea sandvişurile care îi plăceau Indiei, asemănătoare cu cele servite la cantina excepţională de la universitate (brânză de capră cu ardei roşu, prosciutto cu unt cu mirodenii), desprindea boabele de porumb de pe cocean pentru India, aşa cum făcea şi în verile când fetele aveau aparat dentar. Efectua toate treburile din casă fără să primească mulţumiri – ştergea rafturile, curăţa firimiturile de pe canapea şi perne, tăia vârful lumânărilor, spăla toaleta şi urmele de pastă de dinţi de pe chiuvetă. Scria listele pentru Barrett şi se asigura că nu le lipsea nimic. Şi nimic nu putea fi mai rău decât să-ţi lipsească ceva pe Tuckernuck pentru că, spre deosebire de partea continentală, acolo nu te puteai duce la Cumberland Farms sau la Target să te aprovizionezi. În verile trecute existaseră zile când Nantucket era învăluit în ceaţă, ceea ce determina anularea curselor aeriene, astfel că Grant nu-şi putea citi *Wall Street Journal,* lucru foarte grav. Li se terminase şi loţiunea cu calamină, însă descoperiseră asta abia când Tate fusese înţepată de o viespe. Li se terminase şi untul pentru porumb; li se terminaseră pâinea şi brioşele englezeşti şi fuseseră nevoiţi să mănânce unt de arahide direct din borcan. Scoutul rămăsese fără benzină la un kilometru distanţă de casă când India şi Bill o folosiseră pentru una dintre escapadele lor sexuale nocturne. Li se terminase hârtia igienică şi fuseseră nevoiţi să se şteargă cu pagini din *Wall Street Journal.* Li se terminaseră batistele Kleenex şi îţi suflaseră nasul în cârpe făcute din cearşafuri vechi. Acestea erau neajunsuri mărunte şi toate se transformaseră în povestiri amuzante, însă era responsabilitatea lui Birdie, în calitate de mamă, să se asigure că nu le lipsea niciodată nimic.

Nu-i displăcea acest rol, nici chiar atunci când avea grijă de propria ei soră. (Cu toate că, din când în când, asta îi mai ridica semne de întrebare. Şi India era mamă la rândul ei, nu? Crescuse trei băieţi şi în mai puţin de două luni avea să devină bunică, însă instinctele ei materne erau inexistente. Poate că le pierduse când se întorsese să lucreze în fabuloasa lume artistică

din Philadelphia sau după moartea lui Bill, când avusese destui bani cât să-şi angajeze oameni care să facă treburile în locul ei.) Însă Birdie era sigură că se săturase să fie mamă, aşa cum şi ea se săturase, cu trei ani înainte, să mai fie soţie. Birdie dorea să fie o persoană, aşa cum şi India era o persoană. India era importantă, avea o carieră. Birdie nu avea carieră, însă tot putea fi o persoană, nu? Încerca. De curând (cu patru zile în urmă) se apucase de fumat, un gest care era sigură că le şocase şi le scârbise pe fetele ei (deşi niciuna dintre ele nu spusese asta) pentru că nu o cunoscuseră pe Birdie când era fumătoare. Începuse să fumeze la şaisprezece ani dintr-un singur motiv: Chuck Lee fuma. Chuck Lee, care avea douăzeci şi patru de ani spre deosebire de cei şaisprezece ai lui Birdie, fuma ţigările Newport una după alta. Birdie îşi amintea că rămăsese fără cuvinte când îl văzuse pe Chuck Lee aruncând un chiştoc în apa curată care înconjura Tuckernuck, apa pe care o păzea el însuşi. Însă în loc să fie dezamăgită de faptul că poluase acel ecosistem virgin, Birdie îşi imaginase că Chuck Lee era căpitanul apelor din Tuckernuck şi că avea voie să facă ce dorea cu ele. Cu toate acestea, de mai multe ori se aplecase peste barcă şi scosese câte un chiştoc umflat şi umed din apă, îndesându-l în buzunarul pantalonilor scurţi. Chuck o prinsese o dată şi clătinase din cap.

În vara în care Birdie avea şaisprezece ani, iar India paisprezece, Chuck Lee le dusese pe insula Nantucket fără părinţi. Fetele aveau nişte colege de şcoală care le invitaseră la crochet şi prânz, iar treaba lui Chuck era să le transporte cu barca. Birdie fusese mult mai încântată de timpul petrecut doar cu Chuck în barcă decât de faptul că avea să-şi vadă prietenele ori să joace crochet şi ştia că şi India gândea la fel. Imediat ce semiluna albă a plajei lor dispăruse din vedere, Chuck le oferise câte o ţigară. Pe atunci era considerat un gest galant; în ziua de azi l-ar fi băgat în puşcărie.

— Fumaţi vreuna? Întinsese pachetul mototolit de Newport.

India acceptase prima, în timp ce Birdie se holbase cu gura căscată. Chuck o invitase pe India în spatele parbrizului ca să-i aprindă ţigara cu un chibrit. Fata inhalase dramatic, apoi scosese o trâmbă de fum pe la colţul gurii ca o chelneriţă de cincizeci de ani de la un popas pentru camioane. Sora ei se prinsese în acea clipă că India mai fumase. Poate chiar în spatele şcolii, cu neastâmpăratele ei prietene. Era bine că părinţii o trimiteau la Miss Porter's, se gândise Birdie. La Miss Porter's nu i se permitea nici măcar să facă o greşeală de gramatică.

Chuck o privise apoi pe Birdie şi îi oferise pachetul mototolit. Birdie nu fumase în viaţa ei; îi era teamă să nu se înece sau să tuşească sau să-şi arate în vreun alt fel lipsa de experienţă. Însă nu se putea lăsa întrecută de India, care nici nu împlinise paisprezece ani. Birdie acceptase o ţigară şi o imitase

pe India pe cât de bine putea, dar nu se simţise deloc în largul ei. Chuck ar fi putut la fel de bine să-i dea o baghetă şi să-i spună să dirijeze o orchestră. Inhalase slab şi suflase fumul direct în faţa tânărului.

Chuck le făcuse semn fetelor să-şi ia ţigările şi să meargă pe punte.

— Trebuie să tragi în piept, spusese India.

— Taci, replicase Birdie. Trăsese adânc din ţigară, apoi începuse să tuşească îngrozitor. Sora ei chicotise. Birdie ar fi vrut s-o arunce peste bord. Se uitase către Chuck, ai cărui ochi, din fericire, erau îndreptaţi peste creştetul fetelor, cercetând aglomeraţia din portul Madaket. Nu observase cum se chinuia Birdie. Inhalase din nou. Era mai bine.

∵

Birdie fumase în următoarele şase veri (doar când Chuck îi oferea o ţigară Newport şi când nu o vedeau părinţii), apoi se apucase serios de fumat în anul în care lucrase la Christie's. Apoi îl cunoscuse pe Grant. Grant dispreţuia ţigările; tatăl lui fumase două pachete pe zi şi murise, o moarte oribilă, de emfizem. Aşa că Birdie se lăsase de fumat pentru Grant şi astfel probabil îşi salvase viaţa. Însă, privind înapoi, îl simţea doar ca pe alt lucru la care fusese nevoită să renunţe pentru Grant, împreună cu dorinţele şi preferinţele ei individuale şi cariera ei. Îi plăcea să fumeze şi îi părea bine că începuse iar, restul se putea duce naibii.

Celălalt lucru pe care îl făcea Birdie ca să-şi afirme personalitatea constituia o încălcare a regulilor de pe Tuckernuck: îşi folosea telefonul mobil. Dacă se simţea în formă, mergea pe jos până la Bigalow Point, dar într-o zi, după ce băuse prea mult vin cu o noapte în urmă, se dusese cu maşina. După cum îi promisese Barrett, dacă îşi scotea papucii şi înainta până în locul unde apa îi ajungea la glezne, avea semnal. Putea forma un număr, iar telefonul suna şi Hank răspundea, iar când Birdie vorbea, el o putea auzi.

Lui Birdie i se păru uimitor, încă din clipa în care ieşi pe I-95 pe la Exit 15, cât de mult îi lipsea Hank. Iar dorul de el era ca o boală. O durea inima; îi era greu să se concentreze. India vorbea despre un anumit artist sau despre vreun film italian pe care îl văzuse, iar Birdie o privea în ochi, dădea din cap, însă nu auzea o vorbă. Nu se putea gândi decât la Hank. Hank în genunchi în grădina ei, aruncând buruienile murdare de noroi în găleată, Hank dormind în patul de hotel. (Spre deosebire de Grant, care sforăia, Hank dormea liniştit. Când îl privea, Birdie şi-ar fi dorit să-l atingă, să-l sărute, să-l trezească!) Era tot ce-şi dorise ea vreodată la un bărbat. Birdie se învinovăţea că, atunci când stăteau întinşi în pat după ce făceau dragoste, se gândea că şi-ar fi dorit să se fi căsătorit cu Hank când fusese tânără, nu cu Grant. Simţea că ar fi fost mai bine, însă probabil nu era aşa. Oare chiar ar fi

fost fericită alături de un Hank tânăr, care pornise în viaţă ca profesor la Şcoala Fleming-Casper înainte să devină director? Oare ea s-ar fi ridicat la nivelul responsabilităţilor pe care le implica postura de soţie a directorului – să reprezinte valorile elitiste ale şcolii şi în acelaşi timp să se ploconească în faţa părinţilor? Caroline, soţia lui Hank, se descurcase admirabil, însă ea avusese avantajul bogăţiei personale şi al faptului că făcea parte din alte două consilii directoare (de la Guggenheim şi de la Societatea Istorică din New York), astfel că implicarea în Şcoala Fleming-Casper fusese pentru ea doar o altă îndatorire filantropică. Birdie şi Hank ar fi fost un cuplu complet diferit. Ar fi fost obligaţi să locuiască probabil într-un loc precum Stuyvesant Town, într-un apartament ieftin, sau în Hoboken ori în Long Island. Copiii lor ar fi mers la Fleming-Casper cu bursă în loc să plătească taxele de şcolarizare, aşa cum se întâmplase cu copiii lui Hank şi Caroline. Chiar dacă părea încântătoare la prima vedere, uniunea dintre Birdie şi Hank ar fi fost distrusă de problemele financiare. Şi poate ar fi divorţat; iar Birdie ar fi fost foarte nefericită.

Însă acum Hank era pensionar şi o ducea bine. Copiii lui aveau să moştenească averea lui Caroline, însă el urma să păstreze casa din Silvermine şi apartamentul cu patru camere dintr-un imobil construit în perioada interbelică de pe East Eighty-second Street. Ajunsese la acel punct din viaţă în care ştia ce-l făcea fericit: mâncarea şi vinul, literatura, pictura, filmele, călătoriile, politica preşedintelui Obama, muzica, grădinăritul. Exact aceleaşi lucruri o făceau fericită pe Birdie. Şi era atât de drăguţ cu părul acela bogat, cu ochelarii şi cu zâmbetul lui! Îi plăcea până şi guma lui de mestecat. Era un iubit extraordinar. Nu mai aveau treizeci de ani, nici măcar patruzeci, însă asta nu avea importanţă, căci atracţia dintre ei era indiscutabilă.

Ieşea cu Hank de doar trei luni, dar putea spune că era îndrăgostită. Când ajunseseră acasă la ea în ultima zi, văzuse lacrimile din ochii lui şi aproape că îi venise să anuleze călătoria. Nu-l putea părăsi! Nu putea să lase în urmă trandafirii, dragostea, compania lui. Pe Tuckernuck, zilele petrecute cu Hank păreau dureros de îndepărtate. Noaptea de la Sherry-Netherland părea pură ficţiune, o scenă pe care o citise în vreuna dintre cărţile ei de la club. Îi era dor de el, iar asta era o adevărată tortură.

Convorbirile lor telefonice nu erau în întregime satisfăcătoare. Îl sunase prima dată pe 4 Iulie.

— Alo?

— Hank? începuse Birdie.

— Birdie? se mirase el.

— Da! Eu sunt! Sun de pe Tuckernuck!

— Cum? De ce? întrebase Hank.

Ea îi explicase că nu avea să poată vorbi timp de treizeci de zile. Utilizarea telefonului era interzisă de regulile familiei (lui Grant nu-i păsase; vorbea la birou de patru sau cinci ori pe zi cu ajutorul unei stații radio), însă oricum era aproape imposibil să prinzi semnal.

— Există un locșor simpatic unde am semnal, spusese ea. Mă auzi, nu?

— Te aud foarte bine. Însă credeam că e împotriva regulilor.

— Ah, păi este, răspunsese Birdie. A trebuit să mă furișez.

Asta era adevărat: trebuise să aștepte până când Chess adormise pe plajă, iar Tate și India plecaseră să caute scoicari, apoi se strecurase pe scări spre faleză. Lăsase acasă un bilet în care scria „Am plecat la plimbare". Ceea ce nu era o minciună. Totuși, Birdie simțea o oarecare vină și panică să nu se întâmple ceva cât era plecată. Poate un val uriaș venea și o înghițea pe Chess.

— Nu știu ce să spun, murmurase Hank. Am rămas fără cuvinte. Părea stânjenit sau poate pur și simplu era surprins. Sau poate se simțea prost că ea încălcase regulile sacre ale familiei pentru el. Sau poate era dezamăgit de ea.

— Doream doar să-ți urez un 4 Iulie fericit. Și să-ți spun că mi-e dor de tine. Încercase să accentueze cuvintele „dor de tine" pentru că acela era motivul pentru care sunase. Nu avea nicio legătură cu 4 Iulie; sunase atunci pentru că nu mai rezista fără să-i audă vocea.

— Foarte drăguț, zisese Hank. Nu răspunsese „Și mie mi-e dor de tine". Oare de ce?

— Unde ești? întrebase Birdie. Ce faci?

— Sunt la un picnic acasă la familia Ellis. Eram pe cale să iau bătaie, dar m-ai salvat tu.

Familia Ellis erau prietenii lui Hank și ai Carolinei de zeci de ani. Hank menționase și alte cupluri – familiile Cavanaugh, Vaul și Markarian – pe care Birdie nu le putea cunoaște pentru că nu erau de acord ca Hank să iasă cu altcineva cât timp Caroline era în viață. El nu prea își văzuse acești prieteni de când își începuseră relația, însă atunci se dusese la familia Ellis, iar asta o rănea într-un fel.

— Nu vreau să te țin din joc, spusese ea, deși mersese pe jos prin căldură trei kilometri fix pentru asta.

— Bine, răspunsese Hank. Sper că te distrezi...

— Ah, da, mă distrez. Dacă să aibă grijă de toată lumea putea fi considerată distracție, dacă să urmărească de aproape depresia fiicei ei și să nu știe ce să facă în privința asta putea fi considerată distracție, dacă dușul

cu apă rece şi patul dublu şi laptele călâi puteau fi considerate distracţie, atunci da, se distra.

— Mă bucur să-ţi aud vocea, rostise el.

Ea simţi că nu putea fi mai iubitor şi mai tandru de-atât. Probabil se afla doar la câţiva metri distanţă de vechii săi prieteni.

— Şi eu.

— Ai grijă de tine, spusese Hank, ca şi când ar fi fost o prietenă din copilărie cu care tocmai dăduse nas în nas la aeroport.

— Bine, oftase Birdie cu inima frântă. Pa, pa.

— Pa.

Birdie închisese, rămânând cu ochii în zare. Plaja era superbă, iar insula aceea o considerase toată viaţa căminul ei. Înaintea ei nu se afla altceva decât apă, liniştită şi albastră, câţiva pescăruşi, câteva bărci în depărtare şi linia ţărmului de la Muskeget. Era devastată. Era un cuvânt prea dur? Pentru ea, nu. Dar dansul pe muzica lui Bobby Darin, braţele puternice şi posesive ale lui Hank în jurul ei, faţa lui îngropată în curbura gâtului ei? Oare uitase? Birdie simţea cum se dezintegrează. Se îndoia că mai era în stare să facă drumul până acasă.

Hank!

Nu o iubea şi nu-i era dor de ea. Era politicos. Se afla la un picnic la familia Ellis, participa la jocuri de societate, râdea, bea bere sau un pahar de vin, socializa cu prietenii pe care îi neglijase de când o cunoscuse pe ea. Nu le vorbea acestor prieteni despre Birdie pentru că nu erau la curent cu existenţa ei; ştiau doar de Caroline.

Birdie se întorsese şi, la fiecare pas, simţise cum îi creştea furia la adresa propriei persoane. Îi spusese lui Hank că nu avea să sune, că nu putea să sune, şi ce făcuse? De când plecase din New Canaan nu se gândise la altceva decât la găsirea unei modalităţi de a-i da telefon. Fusese o greşeală; o slăbiciune. Îşi privise telefonul mobil. Ar fi vrut să sune din nou chiar în acea secundă şi să-l întrebe: „Ţi-e dor de mine? Mă iubeşti?” Dar nu, nu avea s-o facă. Nu avea să sune din nou.

Dorinţa nu-i dădea însă pace, la fel ca o muşcătură de ţânţar. Ştii că nu trebuie să te scarpini, dar tot o faci. La început, scărpinatul îţi dă o senzaţie de bine care, treptat, devine neplăcută. Însă nevoia de a te scărpina va apărea din nou.

Nu avea posibilitatea să dea telefon decât înainte de prânz; era singurul moment când putea pleca neobservată. Atunci însă, Hank era ocupat. În ziua de cinci înota în piscină. Birdie îi lăsă un mesaj, apoi mai sună de două ori, iar când în final îi răspunse era la magazin, preocupat să-şi cumpere un furtun de grădină. Pe data de şase era în maşină cu fiul şi nora lui, în drum

spre Brewster să o vadă pe Caroline. Nu putea vorbi în voie; abia scosese un cuvânt. Oare era același om care ar fi dat bucuros faliment pentru a-i satisface romantismul?

— Mi-e tare dor de tine, spuse Birdie.

— Sper că te distrezi, replică Hank. O să te întorci cât ai zice pește.

— Ţie ţi-e dor de mine? întrebă ea.

— Sigur că da. Hai, pa! o expediase el.

∵

În acea zi, pe data de șase, după ce Birdie fusese respinsă a treia oară (Cu toate că sentimentul de respingere era prostesc, știa asta. Hank nu o respingea. Pur și simplu ea suna într-un moment din zi în care el nu prea putea să vorbească.), închise telefonul și privi oceanul. Apa era lină, iar ziua brutal de fierbinte. La Bigalow Point, muștele roiau pe lângă fața ei. Imediat ce le îndepărta, apăreau din nou pe nas sau deasupra buzei. Își aminti de vechiul banc: „De unde știi că Tuckernuck e atât de minunat? Cincizeci de mii de muște n-au cum să se înșele”.

Cedând impulsului de moment, îl sună pe Grant.

Formă numărul telefonului mobil, chiar dacă știa că era la birou, însă el răspunse aproape imediat.

— Alo?

— Grant?

— Bird? E totul în regulă? Vocea lui era îngrijorată și plină de blândeţe, iar Birdie simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Avea senzaţia ciudată că Grant era tatăl ei. Avea s-o protejeze, să-i liniștească toate îndoielile nebunești pe care i le provocaseră conversaţiile cu Hank.

— Da, totul e în regulă, răspunse ea. Totul e minunat.

— Ești pe Tuckernuck?

— Da! Îţi vine să crezi ce semnal am? Barrett Lee mi-a spus secretul. Trebuie să stai în capăt la Bigalow Point și se aude perfect.

— Aș fi vrut să știu asta cu ani în urmă, spuse Grant.

— Știu. Și-l aminti pe Grant vorbind la mobil, pe vremea aceea. Suna de pe marginea falezei și chiar când îi răspundea secretara, pierdea semnalul. Trebuia să sune de zece, douăzeci de ori pentru o convorbire. Îţi amintești de Bigalow Point, nu-i așa? continuă ea. Stau în locul în care s-a înfundat mașina. Mai știi? Când Chess era mică?

— O, Doamne, da, chicoti Grant. Eu împingeam, iar fluxul continua să crească, îngropând cauciucurile în nisipul ud. Am crezut că o să pierdem mașina.

— Și eu, răspunse Birdie. Ţinea minte chiar și cu ce era îmbrăcată – un caftan cu model de margarete peste costumul de baie alb de gravidă.

Ţinând-o în poală pe Chess, care urla din răsputeri, se chinuia să învârtă volanul în timp ce Grant împingea. Era uimitor gândul că acei oameni erau chiar ei.

Grant îşi drese glasul.

— Ce fac fetele?

— Tate e bine, se descurcă minunat. Chess mă îngrijorează. Nu prea ştiu ce să fac pentru ea.

— Nu trebuie să faci nimic, Bird, spuse Grant. Ajunge că eşti acolo.

„Nu ştii ce vorbeşti", se gândi Birdie. Însă nu sunase ca să fie nepoliticoasă.

— Iar India rezistă aici mai bine decât mă aşteptam, continuă ea. Spune că în ultimii cinci ani nu s-a lipsit niciodată mai mult de câteva zile de o masă cosmopolită sau de nişte mâncare indiană la pachet, însă rezistă bine. Amândouă stăm cu orele la soare, în aşteptarea cancerului de piele.

Grant râse.

— Aş fi vrut să fiu acolo.

— Să fim serioşi! Urăşti locul ăsta.

— Nu-l urăsc.

— Ba da. Nu te-ai simţit bine nici măcar o dată aici.

— Nu este adevărat, Bird. Asta e istoria ta revizionistă. În plus, pe atunci, când mergeam în fiecare vară, aveam mult de lucru. Acum ar fi altceva. Aş fi la surf odată cu prima rază de soare. Aş sta la bârfă cu tine şi cu India pe plajă.

Spunea prostii, dar Birdie nu dorea să se certe.

— Ce mai e pe-acolo? întrebă ea.

— Aici? Săptămâna asta am fost la birou doar eu şi câţiva asociaţi ambiţioşi. Restul sunt în vacanţă. Pe 4 Iulie am fost aici singur.

— Ai lucrat pe Patru?

Grant tuşi sec, aşa cum făcuse de fiecare dată când se simţise stânjenit în ultimii treizeci de ani.

— Am avut nişte chestii de terminat.

Nu avea unde să se ducă. Lui Birdie i se făcu milă de el. Se gândi cum îşi pusese el costumul cu cravată şi plecase cu maşina la serviciu de ziua naţională. Şi-l imagină stând la masa de lucru în timp ce restul birourilor din firmă erau întunecate şi tăcute; toţi ceilalţi erau la picnic, la grătar, la club sau pe plajă.

— De ce naiba nu te-ai dus la golf? se interesă ea.

— Trebuia să mă duc, însă grupul meu s-a destrămat. E greu să găseşti oameni cu timp liber la fel de mult ca mine. Ceilalţi au familii şi peluze de tuns.

Lui Birdie îi veni să-l întrebe dacă se simţea singur, dar se stăpâni. Răspunsul era cu siguranţă afirmativ. Hotărî să nu cedeze impulsului de compasiune. Ea petrecuse treizeci de ani în singurătate. Petrecuse nenumărate zile de 4 Iulie la piscina clubului cu fetele, în timp ce Grant juca golf sau petrecea trei ore într-o teleconferinţă cu Japonia. Cel puţin, îl înţelegea. L-ar mai fi sunat dacă ea însăşi nu s-ar fi simţit singură?

— Vrei să vii aici, Grant? îi propuse ea. Să stai câteva zile? O să fie simplu. Dacă ajungi la Nantucket, Barrett o să te ia de la aeroport.

— Am crezut că e o excursie doar pentru femei. Că asta era ideea.

— Fetele vor fi încântate să te vadă.

Grant tăcu, iar Birdie se sperie. Dacă accepta? Dacă tocmai stricase excursia invitându-l pe fostul ei soţ? Nu era deloc sigură că fetele i-ar fi apreciat prezenţa, iar India avea să protesteze, fără îndoială. Şi unde putea să doarmă Grant? În celălalt pat din camera lui Birdie? Dumnezeule. Era de neconceput.

— Mulţumesc pentru invitaţie, Bird, spuse Grant, însă o să vă las pe voi, fetele, să staţi liniştite. Să vă distraţi şi să vă spuneţi secretele în lumina lunii. Nu aveţi nevoie de mine.

— Bine, răspunse Birdie. Era uşurată!

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Bird.

— Şi mie.

— Nu, chiar mi-a făcut plăcere, insistă Grant. Mi-ai luminat ziua.

— Mă bucur atunci. Birdie se simţi învăluită de o căldură plăcută. Acestea erau cuvintele pe care dorise să le audă. Hank nu fusese în stare să le rostească, însă Grant, da. Viaţa era plină de surprize.

— Ne auzim curând, spuse ea, apoi închise. Apa îi trecea de glezne. Acum putea să se întoarcă pe jos acasă, iar primul lucru pe care avea să-l facă era să-şi pregătească un Perrier cu gheaţă şi lămâie verde. Nu avea să se simtă minunat, dar avea să se simtă bine.

Tate

Rugăciunile dădeau roade. Uneori, când Tate încerca să repare o eroare gravă în sistemul cuiva, închidea ochii şi spunea o rugăciune. Şi de mai multe ori decât îşi poate imagina o persoană raţională, Dumnezeul care trăia în computer îi răspundea. Ecranul se curăţa sau revenea la viaţă şi de acolo prelua ea comanda.

Aşa că, se gândea ea, de ce să nu-l roage pe Dumnezeul care trăia pe Tuckernuck să o ajute cu Barrett Lee? Rostea zilnic câte o mică rugăciune şi spera la ce era mai bun. „Alege-mă pe mine, alege-mă pe mine, alege-mă pe mine, ALEGE-MĂ PE MINE!”

Încerca să înfiripe o relaţie de amiciţie cu Barrett. Era greu, pentru că mama şi mătuşa India erau mereu prezente, aşa că nu prea avea ocazia să vorbească între patru ochi cu el.

Singura perioadă din zi în care Tate şi Barrett aveau câteva minute singuri era dimineaţa. Barrett ajungea de obicei când Tate îşi făcea ridicările în copac, iar priveliştea ei atârnând de genunchi era probabil irezistibilă, căci el se oprea întotdeauna să o tachineze, începuse să o strige Maimuţica, un apelativ deloc flatant, însă ea se mulţumea chiar şi cu atât. Într-o zi, îl provocase să facă şi el acelaşi lucru. „Nu, chiar vorbesc serios. Pariez că nu poţi să faci nici măcar una!” îl împunsese ea. Iar Barrett, cu frumuseţea lui diavolească, îşi lăsase şapca şi ochelarii de soare pe masa de picnic şi se urcase în copac, apoi se lăsase să atârne. Cămaşa îi căzuse, descoperindu-i abdomenul perfect. Făcuse zece ridicări cu mâinile la ceafă, apoi sărise şi comentase:

— Nu e rău, dar prefer sala de gimnastică.

— Mda, şi eu prefer sala de gimnastică, mormăise Tate, însă uite unde mă aflu.

— Meriţi toate laudele, spusese Barrett. Eşti inventivă.

Într-adevăr, era inventivă! În dimineaţa următoare, plecă la alergat cu cincisprezece minute mai târziu decât de obicei şi termină chiar când barca lui Barrett trăgea în golfuleţul lor. Tate ţinea mâinile în şolduri şi gâfâia. Bău sticla de apă pe care o lăsase pe scările plajei, apoi îşi destinse genunchii pe trepte. Barrett ancoră barca. Tate stătea pe ultima treaptă, îl aştepta. Faţa ei era fierbinte şi roşie, mirosea ca brânza cu mucegai, dar iată, în sfârşit, i se ivise ocazia!

El sări din barcă, apoi ridică punga cu cumpărături şi o plasă cu cinci kilograme de gheaţă. Tate îi făcu vesel cu mâna; Barrett zâmbi.

— Bună dimineaţa, Maimuţico. Te-ai trezit prea târziu?

— M-am hotărât să fac de două ori turul insulei.

— Glumeşti, replică el făcând ochii mari.

— Bineînţeles!

Se apropie de ea. Tate nu dădu semne să se mişte. El... părea că va trece pe lângă ea şi va urca scările, dar se întoarse şi se aşeză pe treaptă. Tate nu ştia unde să se uite, aşa că se holbă la cronometrul ei. Arăta opt şi un sfert. Ora şi minutul primei ei conversaţii adevărate cu Barrett Lee. Jucându-se cu butoanele de la ceas, păli dintr-odată. Era un ceas bărbătesc de-a dreptul urât, însă fata îşi aminti că mecanismul complicat, cu o sumedenie de funcţii, îi plăcuse în vitrina unui magazin de sport din Charlotte. Acum îşi dorea să-şi fi cumpărat ceva mai atrăgător, mai feminin. În timp ce stătea lângă Barrett, se simţea în gardă mai mult decât îşi putuse imagina vreodată.

— Şi ce faci pe o zi atât de frumoasă, Barrett Lee? întrebă ea.

— Ei, ştii tu, răspunse el.

— Nu, chiar nu ştiu, continuă Tate. Cum este viaţa ta acolo? Ce faci? În afară de faptul că-i cumperi mamei gem de prune.

— Păi noaptea trecută am fost la pescuit cu tata.

— Cum se simte Chuck? Îl mai ţin minte de când eram mică. Credeam că insula asta e a lui. Credeam că era preşedintele.

— Chuck Lee, preşedintele de la Tuckernuck. O să se amuze copios.

— Se simte bine? Birdie spunea că a avut un atac.

— Nu a fost foarte grav, din fericire. Braţul lui stâng e afectat şi vorbeşte mai lent, dar se mişcă bine – iese o dată pe zi, la poştă sau să ia prânzul la Rotary. Nu mai poate juca golf, iar să-l iau la pescuit poate fi periculos, dar o fac. Îi place să iasă în larg. Arunc firul şi el ţine undiţa, iar dacă peştele muşcă momeala îl trag eu şi el mă ajută.

„Barrett e un sfânt”, se gândi Tate. Însă l-ar fi stânjenit dacă ar fi spus asta cu voce tare.

— Şi aţi prins ceva?

— Trei peşti, doar unul de păstrat.

— O să-l mâncaţi?

— Cred că în seara asta. Aseară n-am apucat. Am o clientă care mereu are nevoie de câte ceva. Soţul ei e toată săptămâna în Manhattan, aşa că e singură în casă. A auzit un zgomot şi a crezut că e un spărgător, aşa că a chemat poliţia. Au auzit şi ei zgomotul, însă de fapt era o ţeavă spartă. Prin urmare, m-a chemat pe mine.

— Eşti instalator? întrebă Tate.

— Sunt câte puţin din toate, spuse Barrett. Tocmai am reparat-o.

— Însă păcat că ţi-ai stricat noaptea.

— Mda. Femeia asta are o problemă cu limitele.

Stătea lângă Tate; braţele lor se atingeau. Tate avea zeci de întrebări. „Ce faci în afară de muncă şi pescuit? Te mai şi distrezi? Ieşi cu femei vreodată?” în timp ce se gândea pe care să i-o adreseze, Barrett vorbi primul:

— Deci ce se întâmplă cu Chess?

Întrebarea lui avu efectul duşului cu apă rece. Vara în care avusese şaptesprezece ani se repeta.

— Ce se întâmplă? îngăimă ea.

— Da. Mama ta mi-a spus că logodnicul ei sau fostul logodnic a murit. Şi că e distrusă. De asta s-a tuns zero?

— Asta ar fi concluzia logică. Dar cine ştie?

— Nu e treaba mea, spuse Barrett. Însă, Dumnezeule, era atât de frumoasă! Părul ei... şi ea se potriveau atât de bine. Avea un aer matur şi modern.

— Mi-ar plăcea să te pot lămuri, dar nu mi-a spus cum se simte. Deloc. Deci dacă vrei alte detalii va trebui să o întrebi tu pe Chess.

— Da, ai dreptate. Tânărul se ridică, apoi se întoarse. Însă am senzaţia că nu prea mă place.

— Nu prea place pe nimeni în ultima vreme, spuse Tate. Barrett păru sceptic. Sincer. Nu pot să fac mai mult de-atât, insistă ea. Nu prea e în apele ei acum. De fapt, ăsta e motivul pentru care suntem toate aici.

∵

Tate îşi făcuse ridicările pe creangă învăluită în norul verde al geloziei bolnave. Când Birdie o întrebase dacă se simţea bine, fata răspunsese „Mda” şi se îndreptase în grabă spre duş. Apa rece o făcea să se simtă bine, dar nu o răcorea. Birdie pregătise omletă cu brânză cedar şi un platou de bacon prăjit, micul dejun preferat al lui Tate; şi totuşi Tate o ignoră şi pe draga ei mamă, şi micul dejun minunat. Se înghesui pe lângă India pe scări, când de fapt ar fi trebuit să aştepte jos şi s-o lase să coboare. Scara era strâmtă şi pe ea avea loc o singură persoană. Nici măcar nu-i dădu bună dimineaţa mătuşii ei. Când India ajunse jos, Tate o auzi întrebând-o pe Birdie:

— *E bine?*

Se opri la baie să ia deodorantul şi loţiunea de corp, dar, aruncând o privire pe geam, îi văzu pe Chess şi pe Barrett rezemaţi de capota Scoutului. Stăteau cu faţa la apă, nu se priveau. Nu aveau alt motiv să se afle acolo decât că maşina era în partea îndepărtată a casei, în afara vederii şi auzului oricui care ar fi fost în bucătărie sau la masa de picnic. Tate ştia că nu

trebuia să facă asta, dar îi spionă fără scrupule. Fereastra băii era deschisă și auzea voci, însă nu prea înțelegea ce spuneau.

La un moment dat, Barrett se întoarse cu fața la Chess și zise:

— Ești sigură?

Ea răspunse ceva, însă cuvintele i se pierdură în vânt și în ocean. Barrett se îndepărtă.

O întrebase dacă voia să iasă cu el.

Tate se încruntă în oglinda murdară. Nu era corect. Chess câștigase *din nou,* iar lucrul care o supăra și o demoraliza la culme era că sora ei nici măcar nu făcuse vreun efort în acest sens. Arăta precum Telly Savalas, era *cheală,* pentru numele lui Dumnezeu, totuși Barrett încă era atras de ea. În timp ce Tate era atletică și zâmbitoare și fericită, întruchiparea forței vitale. Tate cântărea cincizeci de kilograme, era bronzată și avea o dentiție perfectă. Tate lucra pe bani mulți în industria cea mai importantă a economiei mondiale. În această vară, Tate era varianta de preferat. Oare el chiar nu vedea asta?

E bine?

„Da, mătușă India, sunt bine”, se gândi Tate în timp ce își lua slipul. Însă nu când vine vorba de sora mea.

Când coborî în bucătărie cu rucsacul (în care avea loțiunea de plajă, iPod-ul – la care nu ascultase nimic de când sosise – două prosoape și cartea lui John Irving *Cider House Rules,* pe care Tate deja o citise, însă ar fi recitit-o cu plăcere), Birdie, mătușa India și Chess stăteau la masa din sufragerie, prefăcându-se că studiau ziarul local. Însă Tate își dădu seama că o așteptau. Se hotărî să preia inițiativa.

— Nu are nimeni nevoie de Scout, nu-i așa? spuse ea. O să-l iau să mă duc la North Pond, unde o să stau azi toată ziua.

— Vin și eu, sări India. Încă nu am fost nicăieri, oasele mele sunt prea leneșe.

— Aș vrea să merg singură, replică Tate. Toate o priviră. Am nevoie de timp pentru mine.

— Tate, s-a întâmplat ceva? întrebă Birdie.

Nu-i plăcea să fie pusă așa la zid.

— Pot să spun pas?

— Sigur. Hai să spunem pas la orice cât suntem aici și să avem o lună tăcută și neproductivă. Iar după aceea o să mustim de toate lucrurile pe care le-am ținut în noi.

Tate fu luată prin surprindere. Se uită la Chess, care stătea cu fruntea îngropată în mâini.

— Nu e mare lucru, mamă, stărui ea. Îmi faci un pachet de picnic?

Chess pufni, probabil ca să dea de înţeles că pachetul de picnic i se părea o cerere îndrăzneaţă, de vreme ce mama lor nu era nici bucătăreasa personală, nici sclava ei. (Erau surori; Tate îi putea citi gândurile.) însă Tate decise să nu reacţioneze.

— Da, dacă îţi ceri scuze în faţa mătuşii tale că ai fost nepoliticoasă cu ea pe scări, spuse Birdie.

— Îmi pare rău, murmură fata în direcţia Indiei.

— Se acceptă, zise aceasta cu o fluturare a mâinii.

Când se ridică mama ei, Tate îi luă locul, iar Birdie îi aduse o farfurie cu ouă şi bacon, un pahar de suc proaspăt stors şi o brioşă englezească pufoasă, apoi începu să pregătească pachetul de picnic. Chess îşi lăsă fruntea pe braţe, iar India citi ziarul şi fumă o ţigară. Tate începea să se obişnuiască cu mirosul.

— Sper că nu te-ai supărat că am spus că vreau să merg singură.

— Dumnezeule, nu, răspunse India. Pot merge mâine sau în ziua următoare sau cealaltă. Sau în oricare altă zi.

— Eşti absolut sigură că vrei să mergi la North Pond? interveni Birdie.

— Da, zise Tate.

— Acolo sunt curenţi periculoşi, continuă Birdie.

— E un lac, mamă! Chess nu spuse nimic, însă lui Tate nu-i păsa. Barrett o invitase pe Chess la o întâlnire, dar Tate nu dorea să se gândească la asta.

Scoutul era un vehicul magic; o putea transpune în altă stare. Tate merse foarte încet pe drumurile prăfuite, pentru că îi plăcea să conducă şi pentru că oricând era posibil ca un localnic să se plângă dacă depăşea doisprezece kilometri pe oră. Tate parcă la North Pond, apoi merse pe jos până la Bigalow Point. Nisipul era auriu şi neted, iar apa era mai limpede la fund şi caldă, numai bună pentru scăldat. Tate întinse prosopul şi îşi puse căştile. Ascultă *Tenth Avenue Freeze-Out, For You, Viva Las Vegas, Atlantic City, Pink Cadillac* şi *The Promised Land.* Pe o distanţă de câţiva kilometri nu mai era niciun suflet. Izolarea îi dădea o senzaţie fantastică de libertate. Intră în apa oceanului; după câteva mişcări de înviorare, o luă hotărâtă spre larg. Deja făcuse aproape cinci sute de metri; putea vedea întreaga coastă de vest a insulei. Apa era liniştită, iar Tate era tentată să înainteze şi mai mult. Însă acolo erau rechini. Sau, mai degrabă, câte un rechin îşi făcea apariţia din când în când, o dată la patruzeci de ani. În timp ce Tate spintecă apa, simţea furnicături în labele picioarelor. Da, era furioasă şi era geloasă. Îl iubea pe Barrett, însă Barrett o iubea pe Chess. Şi totuşi, Tate nu voia să fie mâncată de vreun rechin. Iubea prea mult viaţa. Îl iubea pe Bruce Springsteen şi adora mâncarea gătită de mama ei. Îi plăcea la nebunie să alerge pe plajă, să conducă Scoutul şi să doarmă în mansarda fierbinte. Pe deasupra, îşi iubea

sora. Da, o iubea; nu putea nega asta. Nenorocita se strecura lângă ea în pat în fiecare noapte, iar Tate se trezea în fiecare dimineaţă fericită că o găsea acolo.

O luă înapoi spre ţărm.

Citi câteva pagini din *Cider House Rules,* dar se plictisi. Lectura nu-i plăcuse niciodată prea mult; nu reuşea să se concentreze şi să se gândească la sensul cuvintelor şi la înţelesurile ascunse probabil printre rânduri. Pentru Tate, cititul era o treabă prea complicată. În opinia lui Chess, acesta era un defect în personalitatea ei. Însă Tate nu avusese niciun profesor bun de engleză la liceu, spre deosebire de sora ei. Chess citea tot timpul. Avea mii de cărţi şi citea textele de ficţiune din *New Yorker* şi *Atlantic Monthly.* Avea poezii lipite pe oglinda din baia apartamentului ei din New York. Lui Tate, pe de altă parte, îi plăceau computerele, îi plăceau ecranele care pâlpâiau, informaţiile prezentate clar şi cu imagini interesante. Faci clic pe un link şi ecranul se schimbă, faci clic pe alt link şi ajungi într-un loc complet nou. Internetul era viu, era un animal pe care Tate îl dresase, era o planetă a cărei hartă o ştia. Lumea era la picioarele ei. Cine avea nevoie de cărţi?

Folosi *Cider House Rules* pe post de pernă.

Însă nu era obosită, iar faptul că stătea întinsă la soare îi lăsa prea mult timp de gândire. Şi chiar nu dorea să gândească.

Barrett o invitase pe Chess să iasă cu el. Se părea că Chess refuzase. Însă nu refuzase din loialitate pentru sora ei. Refuzase pentru că nu se simţea în stare să iasă cu Barrett şi să se distreze. Nu-i stătea mintea la distracţii.

Tate scoase bunătăţile pe care i le pusese Birdie la pachet: un sandviş cu mozzarella, roşii şi pesto care se încălzise şi se topise la soare, o pungă de chipsuri, o prună, o caserolă cu zmeură şi afine, o sticlă de limonadă şi o negresă. Se gândi cât de mult îşi iubea mama şi ce minunat ar fi fost dacă Birdie ar fi acceptat să locuiască împreună cu ea. Măcar o lună sau două în timpul iernii. Spre deosebire de zona de nord-est, la Charlotte nu era niciodată frig. Ningea rar. Complexul de apartamente în care locuia Tate avea piscină exterioară încălzită; mama ei putea înota chiar şi în ianuarie. Însă Tate nu era niciodată acasă; era mereu pe drumuri. Birdie s-ar fi plictisit în Charlotte, fără prieteni şi fără activităţi. Apartamentul lui Tate nu avea grădină. Era mobilat de-a dreptul minimalist, cu un televizor cu ecran plat de cincizeci şi doi de inchi şi o saltea imensă aşezată direct pe podea. Tate nu şi-o putea imagina pe mama ei petrecând măcar o noapte în apartamentul din Charlotte în starea în care era atunci. Birdie şi Grant o vizitaseră o dată când încă erau cuplu, cu câţiva ani în urmă, chiar după ce se mutase, dar se cazaseră la Marriott. Cinaseră toţi trei la un restaurant al cărui nume Tate nu şi-l mai amintea. Legătura ei cu Charlotte era fragilă.

Poate că trebuia să se mute în alt oraş. Las Vegas o atrăgea, cu toate luminile lui stridente.

Trebuia să-şi facă o viaţă. Avea nevoie de un prieten. Barrett!

Nu voia să se gândească la asta.

∵

După prânz înotă în lac, ignorând ideea generală că trebuie să aştepţi o oră ca să digeri mâncarea. Plutea pe spate când văzu cu coada ochiului ceva mişcându-se. Se ridică – apa îi ajungea până la piept – şi privi într-acolo. Mai era cineva care mergea spre Bigalow Point. Recunoscu haina albastră şi pălăria albă, cu boruri late, care îi aparţinuse bunicului ei. Era Birdie!

Îi făcu semn cu mâna. Era uşurată. Dorea companie, însă era prea orgolioasă ca s-o recunoască. Nu era în stare să petreacă toată ziua pe plajă de una singură. Mama ei îşi dăduse seama şi venise să o salveze. Era o mamă atât de bună!

Birdie nu-i făcu semn înapoi. Chipul ei avea o expresie pe care Tate nu o înţelegea, însă un lucru era cert: nu părea fericită. Se îndreptă spre fâşia îngustă de nisip care se termina în apă.

— Mamă! strigă ea. Sunt aici! Poate că nu o văzuse? Birdie nu privi spre ea. Mamă! Tate se uită mai atent. Era mama ei, nu-i aşa? Avea bluza albastră inconfundabilă şi pălăria mare şi albă pe care o purta bunicul ei când le ducea pe ea şi pe Chess să caute crabi.

Era mama ei. Iar Tate observă că vorbea la telefon. Nu era posibil. Însă da, Birdie vorbea la telefon. Vorbea cu cineva. Făcea semne. Convorbirea fu scurtă. Două minute, poate chiar mai puţin, închise telefonul şi îl strecură în buzunarul bluzei.

Tate aşteptă. Mama ei privi o clipă spre ocean, apoi trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre lac. Fata înotă la ţărm.

Birdie se apropie fără vreun cuvânt sau zâmbet. Ce se întâmplase oare? Când ajunse suficient de aproape cât să se poată auzi, Tate îşi dădu seama că nu ştia ce să spună. Şi decât să spună o prostie, preferă să tacă. Aşteptă.

Merseră împreună spre prosopul lui Tate şi se aşezară.

— Îmi pare rău, spuse Birdie. Ştiu că azi voiai să fii singură.

— De fapt îmi doream enorm companie.

— Vorbeam la telefon cu Hank, continuă Birdie.

— Cine e Hank? întrebă Tate.

— Bărbatul cu care ies.

— Serios? Tânăra femeie simţi cum i se strânge stomacul. Pentru că niciunul dintre părinţii ei nu-şi găsise pe altcineva, încă spera că se vor împăca într-o zi. Ştia că era infantil să-şi dorească să-i vadă iar împreună, însă aşa simţea.

— Serios, confirmă Birdie.

— Şi de ce nu am auzit niciodată de el?

— Nu suntem împreună de prea mult timp. L-am cunoscut la sfârşitul lui aprilie. Chiar când sora ta a rupt logodna. Aşa că au fost tot felul de alte probleme. Şi nu ştiu sigur cât de serioasă e relaţia.

— Eşti îndrăgostită? întrebă Tate, rugându-se să audă un răspuns negativ.

— Sunt îndrăgostită. Cel puţin aşa îmi spun eu. Însă el nu mă iubeşte. Am crezut că mă iubeşte, mi-a spus că mă iubeşte, însă conversaţiile noastre de când suntem noi aici îmi spun altceva. Pare foarte detaşat. „Detaşat”, se gândi Tate. La fel ca Barrett. Hank e căsătorit, urmă Birdie.

— Mamă! exclamă Tate. Încercă să pară şocată, însă nu era deloc. Ştia cum mergeau lucrurile pe lume; ştia că trădările sunt la fel de răspândite precum muşuroaiele de furnici.

— Soţia lui are Alzheimer, explică mama ei. E într-o clinică. Şi va rămâne acolo până moare.

— O, făcu Tate.

— E un lucru pe care încă nu-l înţeleg la vârsta mea. În cei doi ani dintre divorţul de tatăl tău şi momentul în care l-am cunoscut pe Hank m-am simţit bine. Eram fericită, aveam lucruri care îmi plăceau şi care mă interesau – grădinăritul, cititul, casă, voi, copiii, prietenele mele. Apoi l-am cunoscut pe Hank. Ne plac amândurora aceleaşi lucruri – să ieşim în oraş la cină, să mergem la teatru, să petrecem nopţile în hoteluri frumoase, să dansăm. Dumnezeule, era minunat să am un partener. Nici nu-ţi imaginezi. Mereu am fost singură, în toţi anii de căsnicie, singură, singură. Problema e că acum fericirea mea depinde de Hank. Birdie îşi încleştă pumnii. Nu este drept că un străin are puterea să mă afecteze atât de mult! Însă nu vreau să revin la starea de lucruri de dinainte să-l cunosc pe el. Eram singură. Apoi, cu Hank, nu am mai fost. Iar acum, fără Hank, sunt chiar mai singură decât eram înainte. Tate îşi privi mama. Nu era fericită să audă despre Hank, însă înţelegea. Şi ea simţea la fel. Fusese îndrăgostită de Barrett Lee de la şaptesprezece ani sau în ultimele şase zile – însă, oricum, nu era drept. Nu înţeleg de ce nu vorbeşte cu mine, continuă Birdie. Nu înţeleg de ce se fereşte. L-am sunat acum şi mi-a spus că e la fermă, la Stew Leonard, cu nepoţica lui de trei ani. Vreau să-mi spună că îi e dor de mine şi că mă iubeşte, însă tot ce aud e că în Connecticut sunt treizeci şi trei de grade şi că pe vacă o cheamă Calliope.

— L-ai prins într-un moment nepotrivit, remarcă Tate.

— A fost un moment nepotrivit de câte ori l-am sunat.

— L-ai sunat în fiecare zi?

— În fiecare zi începând cu 4 Iulie.

Tate observase că Birdie dispărea în fiecare zi cam pe la ora asta, însă credea că mergea în vreo misiune tipică pentru ea: să culeagă flori de câmp cu care să împodobească masa ori să găsească arpagic pentru salată.

— Dacă te face să te simţi mai bine, decise ea să mărturisească, eu sunt îndrăgostită de Barrett Lee.

Birdie scoase un ţipăt.

— Da?

— Ei, haide, mamă. Vrei să-mi spui că nu te-ai prins? L-am iubit dintotdeauna. Îl iubesc de când eram mică.

— Ce chestie! Mereu am crezut că sora ta îl plăcea pe Barrett.

— Bineînţeles că ai crezut. Chess mereu obţine rolul principal în poveştile de dragoste. Oare de ce se întâmplă asta?

— Of, Tate...

— Nu, chiar sunt curioasă. De ce ea e mereu cea care se îndrăgosteşte şi are relaţii, iar eu niciodată?

— O să vină şi rândul tău curând.

— Am treizeci de ani. Cât de mult mai trebuie să mai aştept?

— Nu am avut idee că eşti îndrăgostită de Barrett Lee, spuse Birdie. Îmi pare rău. Acum e bine că ştiu. Am tot încercat să-i aduc împreună pe el şi pe Chess.

— Poţi să nu mai faci asta? spuse Tate. Te rog.

— Oricum nu funcţionează.

— Azi-dimineaţă m-a întrebat de Chess, apoi i-a cerut să iasă cu el. I-am văzut vorbind lângă Scout. Însă cred că ea a refuzat. A pomenit ceva de asta?

— Nici măcar o vorbă. Ai fi fericită dacă a refuzat?

— Asta nu schimbă faptul că a vrut să iasă cu ea.

— Dragostea poate fi îngrozitoare, oftă Birdie. Uitasem cât de îngrozitoare. Nu-mi amintesc să mă fi simţit aşa cu tatăl tău. Eu şi Grant ne-am găsit unul pe celălalt şi am ştiut asta. Nu am jucat niciun joc. Ne-am unit forţele şi am trecut prin viaţă – el a lucrat, am cumpărat casă, v-am născut pe tine şi pe Chess. Apoi am pierdut două sarcini una după alta, ceea ce a fost supărător, dar mi-am revenit. Tatăl tău avea grija banilor şi a golfului, iar eu aveam grija returnării la timp a cărţilor de la bibliotecă şi să vă duc pe voi la orele de dans. Nu-mi aduc aminte să mă fi simţit atât de confuză. Să-l iubesc pe tatăl vostru a fost frustrant, însă nu dureros.

— Nici măcar la sfârşit? se interesă Tate.

— Nu a fost dureros nici măcar la sfârşit. Pur şi simplu s-a terminat ghemul. Nu am mai vrut să rămân lângă tatăl vostru. Nu mai rămăsese nimic din căsătoria noastră.

Tate dădu din cap. Simţea că aceea era conversaţia pe care ar fi trebuit să o aibă cu mama ei cu doi ani în urmă, însă nu se întâmplase. Tate nu dorise să ştie ce nu mai mergea; dorise doar ca ei să-şi repare căsnicia.

— Grant a fost asociatul meu. A fost copreşedintele corporaţiei reprezentate de viaţa noastră. Însă când l-am cunoscut pe Hank – Birdie îşi rezemă bărbia pe genunchi – mi-am dat seama că am şansa să încerc alt gen de relaţie. Un desert, ca să spun aşa. Hank are deja familie, la fel şi eu; şi-a încheiat cariera. Amândoi avem bani. Tot ce rămâne ţine de probabilităţi: zece, douăzeci, treizeci de ani în care te poţi bucura de viaţă alături de cineva. Eu nu m-am putut bucura de viaţă alături de tatăl tău pentru că eram atât de ocupaţi amândoi. Lui Hank îi plac aceleaşi lucruri ca şi mie – găteşte, lucrează în grădină, preferă aceeaşi muzică şi acelaşi vin. Şi de asta dragostea mea pentru el e atât de puternică. Nu vreau să umblu aiurea cu oricine. Trebuie să fie Hank. Înainte să vin aici, eram de nedespărţit. Am plâns când am plecat şi a plâns şi el. Dar acum... îl pierd. Când o privi pe Tate, ochii ei erau plini de lacrimi. Of, draga mea. Mă simt ca o fetiţă.

— E în regulă, spuse Tate. Asta e bine, mamă. Chiar credea că era bine. Mama ei era îndrăgostită, o simţea. Mama ei era femeie, fiinţă umană: oare Tate se gândise vreodată la asta? Oare cineva se gândește în felul acesta la o mamă? Că e o persoană cu dorinţe şi doruri şi puncte nevralgice? Tate îşi iubise întotdeauna mama, însă o cunoscuse vreodată?

Se îndreptă spre apă. Birdie o urmă. Tate luă o piatră şi o aruncă aşa cum o văzuse pe Chess făcând.

— Barrett Lee, spuse ea.

Birdie se aplecă şi luă o piatră de dimensiunea şi forma unui ou. O aruncă la câţiva metri în larg.

— Hank, rosti ea. Oare voiau să scape de bărbaţi? se întrebă Tate. Sau să-i cheme? Ar fi trebuit să-mi arunc telefonul, comentă Birdie.

∵

Birdie se pregăti să o ia spre casă; nu dorea să le facă pe Chess şi pe India să se îngrijoreze de lipsa ei.

— O să-ţi păstrez secretul cu sfinţenie, o asigură Tate.

— Şi eu pe al tău, spuse Birdie. Dacă asta te face să te simţi mai bine, am fost foarte îndrăgostită de Chuck Lee când eram tânără.

— De Chuck? Serios? Nu-mi vine să cred!

— Şi la fel şi India, continuă Birdie. E ca şi când povestea s-ar repeta. Femeile Tate îndrăgostite de bărbaţii Lee, generaţie după generaţie.

∵

După ce dispăru Birdie, Tate se întinse pe prosop la soare. Mama ei era îndrăgostită de Hank. Asta era o informaţie despre care ea şi Chess puteau

vorbi pe ascuns noaptea în mansardă, însă nu dorea să divulge secretul. Când era pe cale să adoarmă, se gândi la momentul în care mama ei pierduse cele două sarcini. Şi-o aminti pe patul de spital; şi pe tatăl ei dându-le îngheţată cu ciocolată la cină, iar când Tate îi povestise că tati le dăduse îngheţată cu ciocolată la cină, Birdie plânsese. Tate nu mai mâncase de atunci îngheţată cu ciocolată. Era foarte mică, avea patru sau cinci ani şi nimeni nu-i explicase ce se întâmplase, cu toate că tatăl ei sau mătuşa India încercaseră, pentru că era chiar acea perioadă în care Tate începuse să se roage cu ardoare pentru încă un frăţior sau o surioară. Chiar îl rugase pe Moş Crăciun să-i aducă unul. Apoi, când văzuse că nu apărea niciun frate, inventase unul – era nehotărâtă între un frăţior pe nume Jaysen (scris chiar aşa) şi o surioară pe nume Molly. Tate se minună: nu se mai gândise de mult la Jaysen sau la Molly. Însă lucrul cel mai important, îşi aminti ea, era că Jaysen şi/sau Molly îi erau cei mai buni prieteni, devotaţi doar ei. Jaysen şi Molly din imaginaţia lui Tate nici nu ştiau că Chess exista.

∵

Tate se trezi la sunetul motorului unei bărci. Deschise ochii şi se sprijini în coate. Barca lui Barrett Lee venea spre lac. Mai auzi ceva, un refren îndepărtat, dar foarte cunoscut. iPod-ul ei era la picioare. Din el se auzea *Glory Days.*

Luă aparatul şi îl închise, mulţumită că fusese distrasă de la evenimentul principal: sosirea lui Barrett Lee cu barca. Tocmai acolo? Privi către locul în care se scufundase piatra ei; el era şi mai aproape. Nu, cu siguranţă era vorba de un vis.

Bău ce mai rămăsese din limonadă şi constată că era caldă şi acră. Era trează; totul era real. Barrett ancoră barca, sări şi se îndreptă spre ea prin apă.

— Am aflat că eşti aici, începu el. De teamă să nu facă vreo gafă, Tate aşteptă în tăcere ca el să continue: Ascultă, mâine-seară trebuie să merg undeva. Sunt invitat la petrecerea clientei de care ţi-am vorbit. La casa ei din Brant Point. O să fie multă lume bună. Ai vrea să vii cu mine?

— Da, răspunse Tate. Cuvântul ieşise singur, fără permisiunea ei. Mintea rămăsese cel mai rapid computer al lumii. Atâtea gânduri într-o singură clipă, gânduri care se suprapuneau, se izbeau, gânduri fără cuvinte. O petrecere cu Barrett. Da, oriunde cu Barrett. Mai conta că o invitase întâi pe Chess? Că Tate era a doua alegere şi toţi aveau să ştie? Conta, însă nu suficient de mult cât să-l refuze. Niciodată nu l-ar fi refuzat pe Barrett Lee.

— Chiar? spuse el. Părea surprins. Probabil se aşteptase să dea greş cu ambele fete Cousins.

— Mi-ar plăcea foarte mult, îl asigură ea. Vii să mă iei?

— La şase. Mâine-seară la şase. Problema e însă că nu pot să te aduc înapoi decât de dimineaţă. Va fi mult prea târziu când se termină petrecerea. Aşa că va trebui să rămâi cu mine. Te aduc duminică la prima oră. Suficient de devreme cât să poţi alerga, promit.

Suficient de devreme ca să alerge. Da, drăguţ din partea lui. Se gândise şi la asta. Ştia cu cine avea de-a face.

— O să stau la tine? se interesă ea.

— Da, la mine. E în regulă?

— E în regulă, răspunse Tate.

— Asta e singura problemă când ieşi cu o fată de pe Tuckernuck. N-ai cum să o aduci acasă noaptea.

„O fată de pe Tuckernuck”, remarcă Tate în gând.

Mai spuseseră şi alte lucruri, ca să facă conversaţie: „La revedere”. „Ne vedem mâine”. „Cred că lumea o să fie îmbrăcată elegant. O să port o haină sport”. Tate nu-şi amintea exact. Gândurile ei erau la Dumnezeul de pe Tuckernuck. Ea era dinaintea lui, strângându-i mâinile în semn de mulţumire. Sărutându-i picioarele.

India

Când apăru în acea după-amiază, Barrett aduse o scrisoare pentru India.

— Poşta, anunţă el.

Asta era complet neobişnuit. Sigur, Grant primea scrisori, documente care aveau nevoie de semnătura lui; acestea erau trimise prin Fedex la Chuck Lee, apoi Chuck Lee le aducea cu barca şi i le dădea lui Grant cu o privire dezaprobatoare. Primirea de scrisori era considerată o infracţiune în raport cu stilul de viaţă de la Tuckernuck. Acolo nu trebuia să existe scrisori, convorbiri telefonice, comunicare cu lumea exterioară. India fusese crescută în această tradiţie. Şi totuşi nu putea, pur şi simplu, să dispară de pe faţa pământului timp de treizeci de zile. Lăsase adresa firmei lui Barrett celor trei fii ai ei şi asistentei sale, Ainslie. Mesajul ei fusese foarte clar: „Folosiţi adresa asta doar în caz de urgenţă". Aşa că imaginea lui Barrett fluturând plicul îi stârni îngrijorarea, care imediat se transformă în frică. Primul ei gând fu *copilul.*

Copilul lui Billy. Heidi, soţia lui Billy, era însărcinată în douăzeci şi nouă de săptămâni. Totul mergea bine; sarcina fusese monitorizată cu atenţie. Heidi însăşi era obstetrician; avea în cabinetul propriu un aparat de ecografie şi îl folosise în ultima zi a fiecărei luni. Heidi simţea o mare responsabilitate că-l purta în pântece pe nepotul lui Bill Bishop, moştenitorul acelui nume faimos, dar era la înălţime. Era un medic foarte bun, care îşi urma propriile sfaturi: lua vitamine, mânca verdeţuri şi banane, nu mai bea alcool. Şi totuşi era posibil ca ceva să nu fi mers bine, o groază de lucruri pot să nu meargă bine în timpul unei sarcini sau la naştere – ca să nu mai vorbim de o sumedenie de boli şi defecte congenitale. Oare aşa fusese şi India în timpul sarcinii? Probabil că da, însă nu totul putea fi diagnosticat aşa ca acum. Când privi plicul alb din mâna lui Barrett, se gândi: „Heidi naşte prematur. O să nască înainte ca plămânii copilului să se maturizeze. Dacă cel mic trăieşte, îl aşteaptă săptămâni întregi la terapie intensivă cu aparate de respiraţie, şi chiar şi aşa poate avea creierul afectat. Of, Billy!" El şi Heidi erau perfecţionişti şi aveau rezultate excepţionale. N-ar fi putut trece peste asta.

Sau, îşi zise India, scrisoarea ar fi putut să-l privească pe Teddy. Dintre cei trei fii ai ei, Teddy îi stârnea cele mai mari griji, pentru că semăna cel mai mult cu Bill. Îi plăcea să lucreze cu mâinile; înfiinţase o companie care făcea acoperişuri în suburbiile din nord-vestul Philadelphiei – Harleysville,

Gilbertsville, Oaks – foste ferme transformate în sedii de companii farmaceutice şi vile pentru directori. Teddy avusese mult timp o prietenă pe nume Kimberly, dar se despărţeau şi se împăcau constant. Teddy era instabil din punct de vedere emoţional; la un moment dat fusese internat la secţia de psihiatrie de la Spitalul Quakertown. Doctorii îi dăduseră Zoloft, însă el băuse prea mult. India era nevoită să recunoască faptul că el era o adevărată bombă. Deci ce anume spunea scrisoarea? Că o omorâse pe Kimberly? Că-şi luase viaţa?

Scrisoarea nu avea cum să fie despre Ethan. La douăzeci şi şapte de ani, Ethan era cea mai fericită persoană pe care o văzuse vreodată India. Era prezentator la un canal de ştiri sportive din Philadelphia, ceea ce-l făcea o mică celebritate, suficient de importantă cât să-şi găsească pe cineva cu care să se culce de câte ori ieşea prin baruri. Ethan avea un câine pe nume Dr. J. Locuia într-un apartament din Manayunk. Avusese doar doisprezece ani la moartea lui Bill, însă nu rămăsese cu sechele, ceea ce demonstra că lucrurile nu merg întotdeauna conform aşteptărilor.

India luă plicul de la Barrett. Pe faţă scria „India Bishop, Insula Tuckernuck”. Atât; nu era trecută adresa companiei de administrare pe care India le-o dăduse băieţilor şi lui Ainslie. Scrisoarea avea timbru de Philadelphia.

„India Bishop, Insula Tuckernuck”.

— Nu-mi vine să cred că a ajuns la mine, spuse India.

— E simplu, tata îi cunoaşte pe toţi din Nantucket, inclusiv pe poştaş, răspunse Barrett. Amândoi sunt înscrişi în clubul Rotary. Când a sosit scrisoarea, poştaşul i-a dat-o tatei, iar el mi-a dat-o mie.

— Mulţumesc, spuse India, încercând să zâmbească.

— Cu plăcere. Hei, ştiţi cumva unde e Tate?

— La North Pond.

— Perfect, zise tânărul. Lăsă două plase cu alimente, o pungă cu gheaţă şi o ladă cu vin în bucătărie, apoi păru nerăbdător să se întoarcă la barcă. India vru să-i atragă atenţia că Tate îşi exprimase clar dorinţa de a fi singură, însă abia aştepta să-l vadă plecând, ca să aibă un moment de intimitate pentru scrisoarea ei. Birdie era undeva să se plimbe, iar Chess dormea pe canapeaua din sufragerie. Chess dormise pe plajă timp de aproape două ore, apoi venise în casă pentru că plaja era prea fierbinte şi adormise din nou. Nici nu se atinsese de mâncare la prânz. Birdie îşi făcea griji pentru ea; înainte să plece la plimbare, îi mărturisise Indiei temerile ei şi o implorase să vorbească cu Chess. Cum Tate avea să fie plecată toată ziua, era ocazia perfectă. „Da, sigur, răspunsese India. Oricum aveam de gând să fac asta”. Însă nu prea ştia cum să procedeze. Îi putea povesti lui Chess despre propria

ei experienţă, însă nu putea şti dacă aveau să fie pe aceeaşi lungime de undă. În opinia Indiei, fiecare femeie trebuia să treacă singură prin foc.

Acum însă, mult mai importantă era scrisoarea. Imediat după ce Barrett dispăru pe treptele care duceau la plajă, îşi puse ochelarii de citit ai lui Bill şi desfăcu plicul cu un cuţit.

O coală de hârtie albă, împachetată în trei. În partea de sus, cu cerneală roşie, scria: „Oare m-am înşelat în privinţa ta?”

India citi rândul de două ori, apoi încă o dată. În cele din urmă oftă, împături coala şi o vârî înapoi în plic. Lăsă ochelarii de citit ai lui Bill să-i cadă pe piept.

Scrisoarea era de la Lula.

Pe de o parte, India se simţea uşurată. O scrisoare de la fiii ei ar fi conţinut o veste tragică. Pe de altă parte, se simţea ciudat de expusă. Lula o găsise acolo, pe Tuckernuck, cu un plic trimis ca pe vremea diligenţelor poştale.

Probabil o sunase pe Ainslie să afle unde era şefa ei; poate că Ainslie îi spusese numele insulei (însă nu şi adresa firmei lui Barrett Lee). Sau Lula îşi amintise de poveştile Indiei, cum că reşedinţa de vară a familiei ei se afla pe acea fâşie de pământ pe nume Tuckernuck. India se simţea uşurată că scrisoarea nu era mai dură; dacă tânăra fusese atât de supărată cât să plece de la PAFA, atunci mânia ar fi împins-o să scrie mai mult de un rând. Lula se cenzurase; fusese cumpătată. Aproape că-şi acceptase vina.

India nu ştia cum să răspundă la întrebare.

Îşi aprinse o ţigară, apoi se duse la bucătărie să-şi toarne un pahar cu vin. Era doar ora trei, însă ce naiba, Barrett adusese o ladă nouă de Sancerre. Era rece, iar ea tocmai suferise un şoc. Merita să bea ceva.

Se aşeză la masa de picnic şi îşi trecu mâna prin părul ţepos, întărit de sare, foarte atentă la gesturile sale, ca şi când cineva o privea. Îşi fumă ţigara până la filtru, sorbi din vin, ridică faţa spre soare – la naiba cu ridurile –, privi plicul, apoi dădu din cap. Iisuse!

Oare Lula *chiar* se înşelase în privinţa ei?

„Da, Lula, probabil te-ai înşelat, ai înţeles greşit lucrurile pe care le-am spus şi le-am făcut, le-ai dat prea multă importanţă”. Oare acela era răspunsul? „Te-am indus în eroare, am ezitat, nu am ştiut ce voiam sau ce simţeam. Ieşisem din zona mea de siguranţă”.

India îşi termină paharul cu vin şi îşi turnă altul. Era rece şi bun – ştia Birdie ce ştia când opta pentru Sancerre. Dintr-odată, îi veni să blesteme. Rezistase o săptămână întreagă fără să se gândească la PAFA în general şi la Lula în particular, şi acum asta.

∵

Tallulah Simpson. Lula venise târziu la PAFA, adică la vârsta de douăzeci şi şase de ani. Deja avea diplomă în limbi romanice de la Universitatea McGill. Vorbea franceză, italiană, spaniolă, portugheză, arabă şi hindi. Era talentată la limbi străine, poate chiar mai talentată decât la artă; încă de când era mică, Lula dorise să fie interpretă pentru o organizaţie importantă – Unicef, Banca Mondială sau Crucea Roşie. Lucrase câţiva ani ca traducător pentru o mare companie din industria tutunului; călătorise la Montreal, la Paris şi în India. Nu pictase nimic în viaţa ei înainte să se îmbolnăvească de febră dengue în India şi să rămână închisă în hotel pe banii companiei. Îşi revenise în trei săptămâni şi mai avusese nevoie de încă trei ca să-şi recapete puterile. Atunci se apucase de pictură – din plictiseală, spunea ea, şi din slăbiciune. Şi-ar fi dorit să scrie un roman, însă o durea creierul să gândească. Era mai uşor să picteze; începuse cu acuarele şi tempera pe hârtia groasă şi scumpă de la centrul de afaceri al hotelului. Deja ştia ce dorea să reprezinte; imaginile o însoţiseră dintotdeauna.

Lula îi spusese Indiei povestea vieţii ei în timpul primei lor întâlniri la o cafea cu lapte la White Dog Café, în prima zi de octombrie când fusese suficient de frig cât să poată savura o cafea de după-amiază. Întrevederea era oficială, deoarece India era mentorul fetei. Poziţia Indiei în academie îi permitea să-şi aleagă singură studenţii; era condiţia pe care o pusese ca să fie mentor. (Atât de nemernică era.) Îi alegea pe acei studenţi din anul doi care se dovediseră în primul an cei mai interesanţi, cei mai talentaţi şi cei mai atrăgători, iar Tallulah Simpson era lider în toate categoriile. Era uimitoare, cu părul lung, drept şi negru, ochi verzi şi limpezi şi pielea aurie. Avea gura mare, iar între dinţii din faţă se formase o strungăreaţă. Avea un accent pe care nu ştiai de unde să-l iei. Fuma şi bea şi folosea cuvinte din alte limbi; purta haine scumpe şi la modă – bluze evazate, blugi strâmţi, tocuri imposibil de înalte. (India sfârşise prin a fi influenţată de ea; iar uneori chiar c-o imita de-a dreptul). Tatăl Lulei, decedat între timp, fusese un om de afaceri iranian emigrat în Canada la sfârşitul anilor '70, iar mama ei provenea dintr-o familie de vază din Bangalore. Lula avusese o viaţă privilegiată, dar suferise de pe urma marginalizării rasiale chiar şi printre canadienii cei toleranţi. Înţelegea cât de dureros era să fii străin, iar din acea durere provenea şi inspiraţia pentru tablourile ei.

„Hai să fim serioşi!" se gândise India.

Povestea părea răsuflată şi tipică; India sperase la mai mult. Însă majoritatea studenţilor de la PAFA – artişti în devenire aflaţi la sfârşitul adolescenţei – prezentau versiuni mult prea romanţate ale propriei existenţe. Le plăcea să vorbească despre durerea lor, despre inspiraţia lor. Nu-şi dădeau încă seama că secretul consta în muncă şi ambiţie.

Lula păruse cam apatică la acea primă cafea, însă avea un talent extraordinar la desen. Era tot timpul în atelier, mereu încerca tehnici, vopsele şi pânze noi. Făcuse ca ipsosul şi guaşa să fie iar la modă. Studia culori şi texturi, pictând în straturi mai subţiri sau mai groase. Era pasionată de istoria artei – Matisse, Modigliani, O'Keeffe, Pollock, Rothko. Îl iubea pe Rothko; iniţiase de una singură un cult al acestuia. Curând, în tablourile tuturor începuseră să apară referinţe la lucrările lui Rothko, iar profesorii dădeau din cap. Totul datorită lui Tallulah. Era în stare să creeze tendinţe.

Lula nu dormea niciodată; aşa umbla zvonul. Îşi moştenise insomnia de la tatăl ei iranian, care nici el nu dormea niciodată. Îi vorbise despre asta şi Indiei, când se întâlniseră la altă cafea la White Dog. India recunoscuse că nici ea nu dormea, însă insomnia ei era provocată, nu moştenită. Factorul declanşator îl constituise sinuciderea soţului ei.

India îşi petrecea orele de insomnie bând ceai de muşeţel şi răsfoind reviste de modă. Asculta John Coltrane; se uita la *Love Story* la TNT. Barurile ei preferate erau Tattooed Mom şi la 105 Social; bea şampania pe care i-o cumpărau bărbaţii cu conturi grase; lua droguri recreaţionale. În zori mergea acasă, se spăla pe cap, mânca un ou fiert tare, iar la şapte dimineaţa era în atelier.

În al doilea an, Lula descoperise nudul feminin. Petrecea multe ore la sala de mulaje, schiţând forme din ghips ale corpului uman; stătea câte o oră la o ureche şi câte o zi întreagă la o mână. Dorea să fie perfecte din punct de vedere tehnic. Cel mai faimos profesor de la PAFA, Thomas Eakins, îşi încurajase studenţii să disece cadavre. Astfel că Lula insistase pe lângă un cunoscut de la facultatea de medicină a universităţii şi petrecuse o săptămână schiţând cadavre. Vestea acestui efort extrem în numele autenticităţii circulase prin tot campusul; Lula devenise curând celebră pentru talentul fără pereche şi etica nesănătoasă a muncii. India şi ceilalţi profesori ştiau că o reputaţie strălucitoare în doar anul doi nu era neapărat o chestiune benefică. Însă lucrările ei vorbeau de la sine: un perete întreg din atelierul Lulei era dedicat studiului în roz al unei femei dansând. Femeia era înaltă de un metru optzeci şi avea braţele întinse deasupra capului; Lula o desenase de şaisprezece ori consecutiv, iar dacă priveai peretele de la stânga la dreapta, aveai senzaţia că execută o piruetă.

La sfârşitul anului, Lula câştigase premiul în bani pentru Cel Mai Promiţător Student, făcând obiectul multor controverse şi discuţii, pentru că era singurul student care nu terminase un tablou. În acel moment, întreaga ei operă era alcătuită din studii. Însă acele studii erau strălucite şi, după cum spusese India – care avea votul cel mai influent – nici măcar unul dintre

tablourile terminate ale celorlalţi studenţi nu era la fel de promiţător precum studiile lui Tallulah.

În anul al treilea, cafelele de la White Dog se transformaseră în cine în locuri precum Susanna Foo şi Morimoto. Se spunea pe ascuns că gestul era lipsit de etică (nu exista nici măcar un zvon care să nu fi ajuns la urechea Indiei). Ele nu percepeau însă vreun derapaj de la norme. Lula şi India erau prietene, cu un gust comun pentru mâncarea exotică şi vinul bun. Şi de fiecare dată îşi plăteau separat consumaţia.

Apoi, într-o seară, India o invită pe Lula la ea acasă. Dorea să gătească. Lula împrumută o maşină şi merse în suburbia împădurită în care locuia profesoara ei. Lula, şoarecele de oraş, păru intimidată de Main Line[3]. Părea coborâtă de-a dreptul din cărţile de istorie. Atât de burgheză! Foarte diferită de oraş, remarcase ea. În metropolă putea să se descurce uşor, dar podurile acoperite şi vilele mari, cluburile de ţară cu porţi şi copaci bătrâni de o sută de ani o lăsau fără cuvinte.

— Pur şi simplu uită-te la casa asta, îi atrase atenţia India.

Se referea la faptul că era construită din pietre scoase din fluviul Delaware în secolul al XVIII-lea. Foaierul avea tavanul boltit şi podeaua din cărămidă. I se părea impunător fetei, care trăia într-un apartament modern şi minimalist.

India o pofti în bucătărie, o încăpere magnifică, dotată cu blaturi de marmură, lambriuri masive, vase de gătit strălucitoare din cupru, dulapuri din lemn de nuc ale căror ornamente purtau patina timpului. Când băieţii locuiau încă acasă şi când Bill lucra, singura treabă a Indiei era să se asigure că totul era în ordine. Pregătea mese mari şi elaborate, dublând şi triplând reţetele ca să satisfacă apetitul băieţilor, îi povesti asta şi lui Tallulah.

— Iar acum abia folosesc bucătăria, încheie ea. Aşa că sunt bucuroasă că ai venit.

Lula o sărută scurt pe gură, gest care o luă prin surprindere pe India, însă nu o sperie. Tânăra femeie îi adusese o gerbera roz într-un ghiveci împachetat în folie roz, un cadou foarte atipic pentru ea. Îi explică:

— Era vorba de suburbii, aşa că n-am fost prea sigură. Mai adusese şi două ţigări cu marijuana într-o pungă de sandvişuri. Una acum, spuse ea, iar cealaltă mai târziu, în caz că nu-ţi vine somnul cu niciun chip.

India turnă puţin vin; aprinseră prima ţigară. Trecuse destul de când fumase ultima oară un drog şi nu fumase niciodată cu un student, însă era liniştită de siguranţa propriei bucătării, iar ţigara era bună. India se ameţi

---

[3] Regiune aferentă Philadelphiei compusă din orăşele extrem de prospere înşirate de-a lungul vechii căi ferate Pennsylvania (n. red.).

bine de tot; toate neliniştile ei zburaseră în tavan odată cu fumul. Amestecă în sosul pentru paste de pe plită. Lula o întrebă dacă poate să arunce un ochi în restul casei. India simţi împunsătura unei gelozii vechi şi uitate. La urma urmei, aceea era casa lui Bill Bishop, iar în spate se afla atelierul lui. Lula voia precis să îl vadă; poate chiar acela era motivul pentru care acceptase, de fapt, invitaţia.

— Poţi să arunci o privire, spuse India. Însă n-o să fac pe ghidul. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, însă mi se pare plictisitor să vorbesc despre lucrurile lui Bill.

— Da, răspunse Lula. Sunt sigură.

Porni însă în explorare. Deschise uşa din spate, activând senzorii de mişcare, apoi se strecură pe peluză până la atelierul lui Bill, care era încuiat. Se întoarse în grabă în casă, iar India se hotărî să nu comenteze.

Avură o cină încântătoare: salată de verdeţuri, smochine, alune prăjite şi brânză de capră cu verdeaţă, stropită cu vinegreta faimoasă a Indiei. Fettuccine cu unt de trufe, smântână şi brânză pecorino. Pâine de casă.

— Pâine de casă? exclamă Lula. Înfuleca lacom, aşa cum n-o văzuse India niciodată în public. Probabil din cauza drogului. Sau se simţea bine acolo. Sau pur şi simplu îi era foame: ca toţi insomniacii dependenţi de muncă, Lula abia mânca. Trăia pe cafea şi ţigări şi ciugulea câteva firimituri de pâine naan cu brânză, pe când acum îşi ungea cu unt felia de pâine de casă. India era încântată.

La desert – o tartă cu prune şi îngheţată amaretto – Lula îi mărturisi că nudurile feminine pe care le tot realiza nu erau o întâmplare. Se născuseră dintr-o descoperire pe care o făcuse cu un an în urmă: descoperirea sexuală a femeii.

— Vrei să spui că ești lesbiană? întrebă India.

— Bisexuală, preciză Lula. Am fost cu prea mulţi bărbaţi ca să mă consider lesbiană. Îmi plac bărbaţii, însă momentan am terminat-o cu ei din punct de vedere sexual.

— Chiar aşa?

— Îmi plac femeile.

— Ai pe cineva? vru India să ştie.

— Nu. Nu chiar. Te gândești vreodată la femei?

— Nu. Niciodată. Imediat ce rosti aceste cuvinte, India se simţi imatură şi provincială.

— Te întreb altceva, continuă Lula. Îşi devorase desertul şi apăsa dinţii furculiţei pe firimiturile rămase. Ai vrea să-mi fii model?

∵

Târziu în acea noapte, India fumase a doua ţigară, suflând fumul pe fereastra deschisă a dormitorului ei. Insomnia, diavolul ei personal, o strângea de gât. Mintea ei era o cameră însângerată, cu toate alarmele pornite. Ştiuse, în secunda în care acceptase să fie model pentru Lula, că îşi pierduse orice şansă la somn. Se temea că nu avea să mai fie în stare să doarmă vreodată.

Iniţial refuzase. „Nu, Dumnezeule, nu, trupul meu nu are nimic care să merite să fie reprodus într-o operă de artă”.

Lula insistase. „Încerc să redau ceva din interiorul trupului. Să arăt forţa interioară, elasticitatea. Sigur ai observat asta”.

Da, India observase. Tocmai asta făcea ca nudurile ei să iasă în evidenţă. Priveai imaginile Lulei şi vedeai fier şi elasticitate.

„Pe cine ai mai folosit?” întrebase ea.

Lula ridicase din umeri. „Pe silfidele din grajd”. Se referea la actriţele aspirante şi la chelneriţele care erau plătite cu treizeci de dolari pe oră ca să pozeze pentru studenţii de la PAFA. „Şi pe o prietenă de-a mea care m-a vizitat în vară. Şi o dată pe o liceană de culoare pe care am luat-o de pe stradă”.

„Dumnezeule”, se gândise India. Lula căuta procesele cu lumânarea. Însă văzuse studiile cu adolescenta de culoare şi le considerase excepţionale. „Nimeni nu trebuie să ştie, insistase ea. Nimeni nu trebuie să ştie că o fac şi nimeni nu trebuie să ştie că e vorba de mine când tablourile vor fi expuse. Îţi dai seama ce încurcătură ar ieşi?”

„Îmi dau seama”, o asigurase Lula.

„Bine”, spusese India, simţindu-se în egală măsură flatată şi deloc în largul ei. De fapt se simţea ca şi când ar fi fost cerută de soţie. Era o şansă să facă parte dintr-un proiect nou şi viu. În mintea ei nu era nicio îndoială că Lula avea să devină o artistă importantă a mileniului – cândva la fel de mare ca Rothko însuşi sau ca Pollock sau O’Keeffe – şi cum ar fi putut ea, o biată muritoare, să renunţe la această ocazie? India avea deopotrivă forţă interioară şi elasticitate şi era nepermis de mândră de amândouă. Era un fenix înviat din propria cenuşă. Trebuia să fie subiectul unui tablou! Dacă nu ea, atunci cine? Lula ar fi putut-o ruga apoi pe Ainslie sau pe Aversa, apriga nevastă a lui Spencer Frost. India ar fi avut o şansă şi i-ar fi dat cu piciorul. Aşa că acceptă. Avea să fie modelul Lulei.

Fata plecase curând după ce obţinuse confirmarea, luând cu ea o bucată generoasă de tartă cu prune pe o farfurie de carton învelită în folie de plastic. Era beată şi drogată şi conducea o maşină împrumutată pe un drum şerpuitor şi necunoscut; fusese un gest lipsit de etică, chiar criminal, să o trimită acasă. India ar fi trebuit să o invite să rămână peste noapte. „Mâine-

dimineaţă am putea pleca pe rând”, ar fi putut să-i propună. Însă respectul pentru etichetă îi poruncise să o expedieze înainte să încalce şi alte limite.

Fumă a doua ţigară cu marijuana, apoi se duse la bucătărie să termine tarta cu prune şi îngheţata. Adormi pe la ora cinci şi se trezi la şapte cu dinţii nespălaţi şi cu o senzaţie vagă de ruşine în suflet.

∵

La masa de picnic, India goli şi al doilea pahar cu vin. Se făcuse patru fără un sfert şi încă era singură. Se simţea privilegiată că avea timp să se gândească la scrisoare şi la Lula fără alţi oameni în preajmă. Dacă ar fi fost Birdie acolo ar fi vrut să ştie de la cine era scrisoarea şi ce conţinea. Capul îi era tot mai greu. Era o experienţă unică să te îmbeţi într-o după-amiază însorită. Ajunsese la punctul în care trebuia să intre în casă şi să descopere cum funcţiona vechea maşinărie franţuzească pentru a-şi face o cafea sau să continue să bea vin. Ce naiba, îşi spuse. Era pe Tuckernuck, unde nimeni nu aştepta nimic de la ea.

În bucătărie îşi mai turnă un pahar cu vin. Se asigură că Chess mai respira. Da? În regulă.

∵

Faptul că poza pentru Lula era la fel de secret precum o poveste de dragoste ilicită. India refuză să pozeze în atelierul fetei sau în alt spaţiu deţinut de PAFA. Aşa că aleseră apartamentul Lulei.

Se înregistră la portar sub un pseudonim, Elizabeth Tate, care era, după cum îi spuse ea Lulei, un nume din familia ei. Tânăra artistă nu înţelegea nevoia identităţii false – portarul era un om discret, cu care India putea să-şi folosească propriul nume. Însă nu, nu voia.

Lula o aşteptă la uşa apartamentului. Tot timpul asculta Schubert, un adevărat balsam pentru sensibilităţile Indiei; în atelierul ei de la facultate, Lula asculta Smashing Pumpkins, Sex Pistols şi The Ramones la un volum absurd. (Ceilalţi studenţi s-ar fi plâns dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva decât Lula.) O întâmpină pe India formal – un salut scurt, fără să o sărute – şi îi întinse un halat alb.

— Te poţi schimba în baie.

Baia Lulei era lustruită şi modernă ca tot restul apartamentului şi la fel de impersonală precum o baie de hotel. Toate efectele personale ale proprietarei erau ascunse în dulapuri cu oglindă – atât de multe oglinzi, care dublau sau cvadruplau silueta Indiei în neglijeu. Încercă să nu se privească. În acea zi, misiunea ei nu implica vanitatea personală. Nu era vorba de trupul ei şi de ceea ce se întâmplase cu şoldurile ei cândva minunate (prea multă tartă cu prune, prea multe dulciuri, vârsta). Era vorba de artă.

Intră în sufragerie înfăşurată în halat.

— Unde vrei să stau? se interesă ea.

— Nu sunt sigură, răspunse Lula. Purta o bluză albă cu volane peste colanţi de un verde fosforescent. Era în picioarele goale şi fuma. Părul ei era în dezordine; în jurul ochilor i se întinsese dermatograful. M-am tot gândit. Să începem cu canapeaua.

Canapeaua era căptuşită cu velur alb. Indiei îi era teamă. Sau mai degrabă îi era teamă de acel moment, de momentul în care trebuia să-şi scoată halatul. Nu-i stătea în fire să se neliniştească din orice, să se simtă vulnerabilă. Încercă să se concentreze asupra altor lucruri. Muzica lui Schubert era plăcută. Pe masa de alături se afla o vază cu dalii roşii.

Îşi lăsă halatul să alunece, arătându-i Lulei spatele. Se întinse pe canapea.

— Aşa? întrebă ea. Vocea ei avea un ton ciudat.

Lula abia dădu din cap în semn de aprobare. Creionul ei scoase un scârţâit frenetic pe hârtie. India era electrizată. Se simţi excitată instantaneu, cuprinsă de o dorinţă sexuală irepresibilă. În acea clipă nu era altceva decât un trup gol întins pe velurul neted şi moale ca pielea. Era o femeie asupra căreia se îndrepta privirea altei femei. Totul era obscen şi captivant. Creionul Lulei se mişca din ce în ce mai repede. India se simţea ca şi când creionul ar fi atins-o, ca şi când guma de şters îi mângâia sfârcurile acum întărite. Oare Lula observase?

— Întoarce coapsele un pic spre mine, spuse Lula.

Desigur, India auzise toate glumele despre silfidele din grajd. După curs, fetele care pozau pentru artiştii de la PAFA erau cele mai uşor de cucerit din Delaware Valley. Cădeau în braţele primului student care le oferea ceva de băut. Acum India înţelegea de ce. Era o experienţă incredibil de senzuală să îţi dezgoleşti trupul şi să laşi pe altcineva să te deseneze.

Închise ochii. Era udă între picioare. Pulsa de căldură.

— Ochii deschişi! pufni Lula.

India deschise ochii.

∵

Reuşi să plece după o oră fără niciun incident, fapt care pe moment o dezamăgise, însă îi provocă o mare uşurare după ce ajunse în aerul rece al străzii.

Oare ce se întâmplase acolo? se întrebă India. Ce vrăjitorie?

Se hotărî să nu se mai ducă.

Însă a continuat să se ducă, în fiecare marţi la ora cinci, timp de opt săptămâni. Aceste şedinţe luară locul ieşirilor lor săptămânale la cină. Nu mai putea să stea la masă cu Lula; ceva se schimbase între ele. Şedinţele lor erau o chestiune foarte serioasă; în timpul lor abia îşi vorbeau. India nu ştia

cum să canalizeze acea energie sexuală. Oare Lula remarcase? Simţea şi ea acelaşi lucru? Nu lăsa să se vadă nimic.

În timpul acelor opt săptămâni, India începu din nou să aibă grijă de corpul ei. Se înscrise la o sală de gimnastică de la King of Prussia; acolo nu risca să dea peste cunoscuţi, aşa că se putea concentra asupra misiunii de a-şi recăpăta forţa şi rezistenţa. Îşi angajă un instructor personal pe nume Robbie, un travestit care o puse să muncească din greu la aparate şi haltere. Îşi limită regimul alimentar la pui, peşte şi legume. Reduse numărul de ţigări şi încetă să mai bea acasă. Cumpără creme şi loţiuni de corp; începu să meargă la manichiură şi pedichiură şi la masaj în fiecare weekend. (India îşi dădu seama că, dacă o făcea după toate regulile artei, îngrijirea îi putea lua tot timpul liber. Oare câţi oameni mai făceau asta?) Folosi aţa dentară la fiecare spălare pe dinţi. Începu să ia vitamine şi să facă băi cu lavandă. Se gândi să îşi epileze părul pubian cu ceară, însă nu dorea să atragă atenţia asupra ei.

Lula nu părea să observe vreo schimbare, până când într-o zi, când India îşi scoase halatul, o întrebă:

— Slăbeşti pentru mine, Indie?

India negă imediat.

— Serios? se miră tânăra. Arăţi mult mai zveltă. Şi străluceşti. Ce e cu tine? India ridică din umeri. Întinde-te, continuă Lula.

Apoi şedinţele se încheiară. Era vacanţa de primăvară, lungă de două săptămâni. India plecă în Grecia cu fosta ei colegă de cameră de la facultate, Paula Dore-Duffy, care acum era profesoară de neurologie la Universitatea de Stat Wayne. Paula făcea cercetări asupra barierei hematoencefalice; nu o interesau lumea artistică, PAFA ori sentimentele lesbiene proaspăt descoperite, iar India nu vorbea de asemenea lucruri. Paula dorea să scape de halatul ei alb de laborator, să bea ouzo şi să danseze în discoteca hotelului cu vedere la Marea Egee, iar India o însoţi. În singura dimineaţă în care Paula o întrebă despre serviciu, în cursul micului dejun, India răspunse în glumă că să se gândească la PAFA o făcea să se îngrijoreze pentru propria ei barieră dintre sistemul sangvin şi creier, apoi îşi văzu de mierea şi iaurtul ei. Subiectul rămase închis. Era o uşurare.

Când se întoarse la academie, simţi agitaţia specifică sfârşitului de an. Studenţii din anii trei şi patru se pregăteau pentru Expoziţia Studenţească Anuală. India îi superviză pe cei cărora le era mentor, inclusiv pe Lula, care era ocupată să picteze. Se întorsese la obsesiile ei – stătea în atelier de la şapte dimineaţa până la miezul nopţii, fumând două pachete pe zi, bând zece cafele cu lapte, comandând de la Mumbai Palace mâncare indiană care rămânea neatinsă în cutia de carton.

— Toţi aşteaptă ceva ieşit din comun, îi spuse India.
— Du-te naibii, răspunse Lula. Însă zâmbea.

ESA era întotdeauna noaptea cea mai importantă a anului academic; din multe puncte de vedere, era chiar mai importantă decât absolvirea. Absolvirea însemna o ceremonie, primirea unei diplome (practic inutilă) în artă. Însă ESA însemna contactul cu realitatea; însemna banii. Veneau dealeri de artă din tot oraşul şi din New York şi Boston şi Chicago, dar şi familia, prietenii, foşti absolvenţi, colegi de la alte şcoli, curatori de la alte muzee, colecţionari importanţi, colecţionari începători şi doamne din înalta societate care nu făceau diferenţa între Winslow Homer şi Homer Simpson, însă doreau să vadă şi să fie văzute. ESA era o seară importantă în lumea artistică din Philadelphia; se făcea coadă la intrare cu multe ore înainte să înceapă.

La ESA India avea întotdeauna o toaletă nouă şi spectaculoasă pentru că, inevitabil, fotografia ei apărea pe pagina mondenă din *Philadelphia Inquirer* şi pe paginile centrale şi glossy ale revistei *Philadelphia.* Din atâtea puncte de vedere, era imaginea PAFA; numele ei era cel pe care-l recunoşteau oamenii. India Bishop, văduva faimosului sculptor. Iar în acest an ştia că implicarea ei avea să fie mai profundă şi mai nuanţată decât în anii precedenţi. Tablourile care urmau să se afle în centrul atenţiei o înfăţişau pe ea.

Pentru că ESA avea drept curatori doar studenţi (ceea ce îi sporea farmecul: nici măcar consiliul de administraţie nu ştia la ce să se aştepte). India nu văzuse tablourile. Fusese tentată de multe ori să ceară accesul la ele pentru a se convinge că nudul nu putea fi recunoscut, însă nu voia să rişte să o insulte pe Lula astfel. Avuseseră o înţelegere: singura ei condiţie avea să fie onorată.

India purta o rochie albă şi largă pe un umăr, marca Elie Tahari, care, chiar dacă era fermecătoare, văzută de aproape arăta ca un cearşaf murdar de vopsea aruncat într-o doară pe corpul ei. Înainte să ajungă la intrarea din spate, înainte să apuce să ia un pahar de şampanie de pe tavă, deja primea complimente pentru ţinută. „Ce rochie frumoasă, atât de elegantă, îţi stă atât de bine, de unde ai cumpărat-o?” Era plin de lume, invitaţii se năpusteau asupra ei ca un stol de păsări, pescăruşi pe o plajă în care ea avea singurul sandviş. Toţi doreau să discute cu ea; toţi doreau să-i atragă atenţia. Un reporter de la *Inquirer* îi făcu poză în timp ce încă avea ochelarii de soare pe nas. India era copleşită. Avea nevoie măcar de un milimetru de spaţiu personal, de câteva clipe ca să-şi lase geanta, să guste din şampanie, să meargă în sălile de expoziţie. Oare apariţia ei provocase asemenea vâlvă?

Sau interesul lor era stârnit de altceva? Oare ştiau? Aveau informaţii clare sau era doar un zvon?

Trase adânc aer în piept. Trebuia să se relaxeze. ESA era la fel de copleşitoare în fiecare an, îşi spuse ea, pentru că îi ştia pe aproape toţi cei prezenţi, iar cei câţiva pe care nu-i cunoştea doreau să se prezinte. Totuşi, scene din coşmarurile ei de la trezire îi reveneau în minte – trupul ei era hidos şi gras, chipul ei contorsionat şi urât, dezvăluindu-i caracterul mizerabil – în timp ce îşi făcea loc prin mulţime.

Preşedintele consiliului director, Spencer Frost, o aştepta chiar la intrarea în spaţiul expoziţional. Era roşu şi transpirat, pradă exaltării.

— Dumnezeule, India, e fantastic. Fata e un superstar. Vreau să le cumpăr pe toate. Deja am cumpărat două pentru mine şi unul pentru şcoală. Sunt... Mai bine du-te şi vezi singură.

Intră în sala din faţă, în care se aflau pânze imense, de dimensiunile celor ale lui Delacroix de la Luvru; toate erau ale Lulei şi toate o înfăţişau pe India. Era India deconstruită şi reconstruită – India în planurile de culoare pătate ale lui Rothko, sânii şi picioarele Indiei şi şoldurile cândva magnifice reprezentate într-un fel care sugera o mişcare fluidă. Pielea ei era luminescentă, liniile fără greşeală. India trebui să-şi facă loc – încăperea era plină, şi pentru un moment se gândi cu tristeţe la studenţii ale căror lucrări urmau să primească doar o zecime din toată acea atenţie – pentru că dorea să le vadă. Când le privi atent, avu o senzaţie de triumf. Nu pentru ea însăşi (sau poate puţin şi pentru ea însăşi), ci pentru Lula. „A reuşit”, se gândi ea.

∵

India se ridică de la masă cu scrisoarea în mână. Îşi turnă alt pahar de vin şi urcă în dormitorul ei. Roger era pe noptieră; din cauza umezelii, părul lui de alge se înmuiase. Puse mesajul de la Lula în sertarul noptierei şi se gândi să tragă un pui de somn pe salteaua ei cea plină cu jeleu, însă asta însemna să se trezească într-o oră sau două cu gura pungă şi cu dureri de cap. „Nu, mulţumesc”, îşi zise ea.

Jos o auzi pe Chess. Închise bine sertarul noptierei.

M-am înşelat în privinţa ta?

∵

Ediţia cu numărul 108 a ESA fusese un succes pe care nu şi-l putuseră imagina nici Lula, nici India. Tânăra artistă îşi vânduse toate lucrările. Două lui Spencer Frost pentru colecţia personală (şi se ştia bine că el colecţiona doar lucrările pictorilor morţi) şi una pentru şcoală prin intermediul aceluiaşi Spencer Frost. Cel mai mare tablou ajunse în posesia lui Mary Rose Garth, moştenitoarea unei companii producătoare de cauciuc, prezenţa cea mai extravagantă de la ESA (venea cu o foaie cu abţibilduri cu puncte roşii în

geantă ca să-şi poată rezerva tablourile cele mai bune înainte să le vadă alţii). Lula vându alt tablou unui colecţionar din Seattle (nu era confirmat, dar se zvonea că era vorba de Bill Gates), iar altul celei mai prestigioase companii de avocate din Philadelphia. Toţi proprietarii de galerii prezenţi se oferiră să o reprezinte. Avea să fie bogată şi faimoasă.

— Însă nu renunţ la şcoală, îi spuse ea Indiei. O să termin. Şi o să-mi iau nenorocita de diplomă.

— Sigur că da, prostuţo, replică India. Gâsculiţo. Era destul de beată. Se făcuse târziu – trei şi douăzeci. Supravieţuiseră expoziţiei şi recepţiei ulterioare şi cinei de la Tria de după recepţie şi băuturilor de la Valanni de după cină şi dansului din 105 Social de după acele băuturi. Fumaseră un joint pe drumul de întoarcere pe North Broad Street. Lula dorea să mai vadă o dată tablourile – unele dintre ele aveau să fie luate de noii proprietari chiar în acea dimineaţă –, la fel şi India.

Chiar când stăteau în faţa pânzelor, Lula, după ce făcu promisiunea să termine şcoala, o cuprinse de talie pe mai vârstnica sa prietenă şi îşi lipi gura pe gâtul ei. India era beată şi drogată şi se clătina de la şocurile de după cea mai spectaculoasă noapte a vieţii ei. Ar fi putut la fel de bine să cedeze în faţa Lulei, să se scufunde complet în fiinţa ei.

Luă însă hotărârea de a se retrage.

— Nu, spuse ea. Îmi pare rău.

Lula încercă din nou cu infinită blândeţe.

— Am văzut când ai pozat pentru mine, murmură ea. Am văzut, însă am aşteptat.

Ce ar fi putut India să spună? Orele în care pozase pentru Lula fuseseră cele mai erotice din viaţa ei, nu o putea nega. Dacă Lula i-ar fi făcut avansuri când se aflase pe canapeaua de velur, India n-ar fi fost în stare să o respingă.

— Îmi pare rău.

— Te iubesc, spuse Lula. Serios. Te iubesc, India.

India se înfioră. Pentru prima dată, după multă vreme, se gândi la Bill şi la cât de agitată şi plină fusese viaţa ei. Chiar şi când erau copiii bolnavi sau vremea era rea, chiar şi când el se afla într-o stare depresivă, India se simţise vie. Se simţise implicată, interesată, provocată. Aşa era viaţa cu un geniu. Însă nu o mai putea face din nou.

— Lula. Îi atinse bărbia şi îi întoarse chipul către ea. Îmi pare rău.

Lula o plesni puternic peste faţă.

India scoase un ţipăt. Iar în sala cavernoasă, ţipătul ei avu ecou. Din nou, Bill: şi el o plesnise în public, pe un peron de metrou din Stockholm. Atunci îi spusese că avea să divorţeze de el. Însă nu o făcuse.

Trebuia oare să o pocnească la rândul ei? Oare Lula voia o bătaie între femei, cu tras de păr şi haine rupte? Care să se termine cu ele două încleștate pe podea?

Se răsuci pe călcâie, îşi luă poşeta şi ieşi din încăpere.

— India! strigă Lula. India!

Nu se opri. Se duse acasă şi dormi ca un prunc până a doua zi la prânz.

Apoi urmă weekendul cu Ziua Eroilor, pe care îl petrecu în linişte acasă, îngrijind grădina. Marţi dimineaţă, vestea deja se răspândise ca o epidemie: Tallulah Simpson părăsea PAFA. Se transfera la Parsons.

∵

Când India ajunse la parter, Chess clipea cu ochii mari şi pierduţi, că ai unui nou-născut.

— Cât e ceasul? întrebă fata.

— Aproape cinci, spuse India, însă era doar patru şi un sfert. Vrei un pahar cu vin?

— Da. Unde e mama?

— A plecat la plimbare.

— Am dormit mult, constată Chess.

— Tu dormi bine noaptea? întrebă India.

— Neîntoarsă.

— Ai mare noroc, spuse India, conștientă că în realitate nepoata ei era victima depresiei. Se simţea vinovată. Ar fi trebuit să discute cu Chess. Ar fi trebuit să o ajute. De aceea fusese invitată pe insulă.

Îi turnă un pahar cu vin şi-l umplu pe al ei. Era beată, sau aproape beată, ceea ce nu era deloc rău când venea vorba de o conversaţie sinceră.

— Hai cu mine, o îndemnă ea.

Chess acceptă recunoscătoare vinul şi se aşeză la masa de picnic. India căută în bucătărie nişte gustări şi găsi jumătate de conservă de alune spaniole şi o cutie de napolitane Bremner expirate care aveau gust de carton ud.

Avea pe limbă o frază de început. „Mama ta doreşte să discut cu tine”. Cât de ciudat și didactic suna! Ca şi când ar fi vrut să o certe. Ştia că ar fi trebuit să-i povestească despre Bill – cum murise Bill, prin ce calvar trecuse ea şi cum îşi revenise. Însă India nu dorea să discute despre Bill. Mintea ei era în altă parte.

Se gândi o secundă, în timp ce studie chipul fetei. Fără păr, faţa lui Chess ieșea şi mai mult în evidenţă. Avea ochi azurii şi un inel negru în jurul irisului care atrăgea inevitabil privirile. În locul în care obrazul ei atinsese materialul dur al canapelei din sufragerie se zăreau urme roz în formă de haşură. Biata fată avea nevoie de ceva – o aluzie, o îndrumare care să-i arate

calea pe care să o apuce. Rupsese logodna; logodnicul ei murise. Mai erau şi alte lucruri pe care nu le spunea. Nu era pregătită să vorbească, însă, când o privi, India se întrebă dacă era pregătită să asculte.

Era în stare să audă povestea despre Lula şi draga ei mătuşă?

„La naiba, India. Dă-i drumul odată!”

— Azi am primit o scrisoare, începu ea.

Chess

Pentru ea, depresia reprezenta un adăpost față de lumea înconjurătoare. Birdie ciocănise la ușă, iar Chess o ignorase. Barrett Lee ciocănise, iar Chess îi spusese să plece. India ciocănise și ea, iar Chess – mai mult pentru că nu putea să fie nepoliticoasă cu mătușa ei – acceptase să asculte. Mătușa India vorbea despre o studentă de la PAFA și despre legătura dintre ele. Povestea era captivantă. Pentru prima dată de când ajunsese la Tuckernuck, Chess se gândea și la altceva decât la ea însăși.

— O iubești? vru ea să știe.

India își duse degetele la tâmple și dădu ochii peste cap, ca o prezicătoare încercând să vadă viitorul.

— Nu știu. Zâmbi, apoi aprinse o țigară. Draga mea, problema este că sentimentele umane se manifestă în nenumărate feluri șocante, înțelegi ce vreau să-ți spun?

— Ce? întrebă Chess.

— Îți spun că nu ești singură.

∵

Ziua a șaptea.

Sentimentele umane se manifestă în nenumărate feluri șocante.

— India Bishop

Nick mă sărutase. Mă gândeam la acel sărut de o sută de ori, chiar de o mie de ori pe zi. Încercam să-mi amintesc cum mă purtasem și cum reacționasem, dar se întâmplase atât de repede, încât nu reușeam. Mi-l aminteam doar pe el. Mă întrebam dacă ar fi trebuit să spun altceva sau să fi făcut altceva, pentru că după acel sărut nu s-a mai întâmplat nimic multă vreme. Ar fi trebuit să fi spus ceva care să-i dea de înțeles ce simțeam pentru el, ar fi trebuit să-l păstrez acolo mai mult timp, să-l sărut mai mult, să fi făcut mai mult decât să-l sărut.

Am continuat să ies cu Michael. Îl vedeam rar pe Nick – din când în când mergeam să-l ascultăm cântând la Bowery Ballroom sau la Roseland și mă privea cu un dor intens, însă doar o dată, apoi nu se mai uita la mine. Mereu avea femei în jur – fete slabe, cu părul lung, îmbrăcate în blugi și bluze strâmte și cu bijuterii făcute manual, frumoase, subnutrite, care erau fanele înfocate ale grupului – însă de fiecare dată îl vedeam cu alta, iar atunci când l-am întrebat pe Michael dacă Nick avea o relație, mi-a răspuns: „Ce anume înseamnă să ai o relație?”

Eram invitaţi la cine de familie cu Cy şi Evelyn, dar Nick nu venea.

Michael se întâlnea cu Nick în serile de miercuri, când jucau poker. Gazda era Christo Snow, care absolvise ca şi ei Liceul Englewood. Mizele erau mari, mâncarea comandată din oraş, iar Christo angaja din Atlantic City nu doar un crupier, ci şi un responsabil cu siguranţa. Michael câştiga sau pierdea. Nick aproape întotdeauna făcea bani; asta era sursa lui principală de venit. Într-o noapte, după joc, Michael a venit acasă cu un ochi roşu şi umflat. Nick îl pocnise.

Eu am scos un ţipăt.

— De ce?

— Ne-am certat.

— Pentru ce?

Aşa cum se întâmpla după seara de poker, Michael era beat. Altfel nu mi-ar fi spus vreodată.

— Pentru tine.

— Pentru mine?

— Mi-a spus că nu sunt potrivit pentru tine.

— Nu eşti potrivit pentru mine?

— Nu sunt suficient de bun pentru tine.

Ameţisem. Mi-am amintit că în trecut Michael îi rupsese nasul lui Nick din cauza unei fete. Ar fi trebuit să-mi fie milă de Michael, dar în sufletul meu mă simţeam ca şi când mi-ar fi cântat privighetorile. Lui Nick îi păsa de mine.

— E o prostie, am răspuns eu.

∵

L-am revăzut pe Nick în săptămâna de dinainte de Crăciun. Stătea pe o bancă în holul clădirii mele de birouri. Eu plecam, terminasem ziua de lucru; tocmai încheiasem numărul pe februarie, cu tot felul de supe şi ciorbe reconfortante şi un meniu pentru o ieşire la săniuş. Simţeam o mare uşurare, ca de fiecare dată când dădeam bunul de tipar, iar numărul acela al revistei era excelent. În plus, se apropia Crăciunul, aveam douăsprezece zile libere şi în acea noapte mă aştepta o petrecere frumoasă organizată de firma lui Michael la Biblioteca Morgan. Eram în toane bune. Nu iubeam Crăciunul aşa cum îl iubeau Birdie sau Tate; Crăciunul era pentru copii, iar eu nu aveam copii şi nici nu mai eram copil, însă în acea zi aveam o stare de spirit sărbătorească.

Apoi am văzut pe cineva care semăna cu Nick, însă nu avea cum să fie Nick, stând pe o banchetă căptuşită cu vinil lângă uşa rotativă a clădirii în care lucram. M-am apropiat şi i-am văzut chipul, părul, ochii. Purta o haină de lână neagră şi blugi, iar paznicii de la intrare îl priveau bănuitori.

— Nick? am început eu.

M-a privit. Am simţit că ameţesc. În hol se cântau colinde, iar în clipa aceea se auzea Buri Ives interpretând Have a Holly Jolly Christmas.

— Eram în zonă, mi-a răspuns el.

Era o minciună. Eu lucram în Midtown. Nick Morgan n-avea ce să caute vreodată în Midtown.

Nu ştiam ce să spun. Nu-mi puteam lua ochii de la el şi nu doream ca el să-şi ia ochii de la mine. Stăteam în holul de marmură al clădirii, pe lângă noi treceau oameni din toate direcţiile, Buri Ives cânta, iar noi eram încuiaţi într-un fel de câmp de forţă strălucitor.

— Să mergem, a rostit el într-un final.

Ne-am plimbat mult. El înainte, iar eu uşor în urma lui. Am mers pe Fifth Avenue printre grupurile mari de trecători. Atât de mulţi oameni, atât de multă veselie de Crăciun – beteala de pe felinare, hârtia colorată care acoperea magazinul Louis Vuitton şi bomboanele din fereastră de la Henri Bendel. Am trecut prin faţă pe la Plaza Hotel; peste drum, coada de la FAO Schwarz număra vreo cinci sute de persoane. Când mă plimbam prin oraş cu Michael, toate acele detalii mă interesau. De data asta nu-mi păsa decât de Nick.

Am intrat în parc, unde am apucat-o pe prima alee. Era frig, dar nu-mi păsa. Nick m-a dus lângă un copac maiestuos, cu ramurile golaşe, care oferea adăpost. A devenit imediat copacul nostru. M-am întors cu faţa spre el, iar el m-a sărutat. Chiar m-a sărutat, ne sărutam şi, Dumnezeule, săruta cel mai bine dintre toţi bărbaţii pe care-i cunoscusem. Mai senzual decât Michael, mai atent sau, poate, mai puţin atent.

— Sunt obsedat de tine, a murmurat el

Asta ar fi trebuit să mă surprindă, însă nu m-a surprins. Chiar dacă ieşeam cu Michael, mă gândeam la Nick în fiecare oră a fiecărei zile. Îl visam. Eram fixată pe afişul din bucătăria lui Michael şi pe fotografiile cu Nick şi Michael copii din casa lui Cy şi Evelyn. Găseam pretexte să-i pronunţ numele.

— Ce-o să facem? am întrebat eu, dar n-am primit niciun răspuns.

Mă gândeam la ce s-ar fi întâmplat dacă pur şi simplu i-aş fi spus lui Michael: „Ascultă, sunt îndrăgostită de fratele tău". Sigur, ar fi fost rău; s-ar fi lăsat cu alt ochi umflat sau nas spart ori ceva mai grav. Cy şi Evelyn s-ar fi opus, însă ne-ar fi distrus oare universul? L-ar fi dezmoştenit pe Nick şi, chiar şi în acest caz, ne-ar fi distrus nouă asta universul?

Nick clătina din cap.

— Îl urăsc, chiar îl urăsc, însă îl şi iubesc şi chiar nu pot să-i fac asta.

— Nici eu, am răspuns.

— Însă nu mai puteam aştepta, a continuat Nick. Trebuia să vin la tine. Trebuia să te sărut astăzi.

— Bine. Da, am rostit eu. Ne-am sărutat din nou – nu mă puteam sătura de el – apoi el s-a întors şi a plecat; m-a lăsat în parcul învăluit în beznă, ceva ce fratele său, gentlemanul, nu ar fi făcut niciodată.

∵

O săptămână mai târziu, în ziua de Crăciun, m-am dus acasă la familia Morgan, tremurând de nerăbdare. În acea dimineaţă, Birdie pregătise masa noastră obişnuită cu ouă Benedict şi melci cu stafide, însă nu putusem mânca nimic. Eu şi Michael am pornit spre sud, către casa părinţilor lui din New Jersey, iar eu m-am prefăcut că aţipesc pentru a nu fi nevoită să fac conversaţie. Am intrat în casa familiei Morgan, care, la fel ca aceea a lui Birdie, era împodobită cu ghirlande verzi şi mirosea a scorţişoară. Evelyn a ieşit din sufragerie, unde ardea focul în cămin şi unde se afla şi bradul, cu zeci de cadouri făcute teanc sub el. Evelyn purta un pulover de Crăciun brodat şi pantaloni roşii de catifea.

— Mă bucur mult că aţi venit. E şi Dora aici, însă fratele tău nu poate ajunge.

— Cum aşa?

— A sunat de dimineaţă. A spus că nu se simte bine. Evelyn s-a încruntat. Deşi mi s-a părut că se simţea foarte bine.

∵

Tate se întoarse arsă de soare şi agitată din escapada la North Pond. Bucuria ei era de-a dreptul enervantă. Cum ar fi putut Chess să se încreadă şi să-i povestească surorii ei tot „ce se întâmplase”, când sora ei era atât de fericită?

— Vino cu mine în mansardă, zise Tate. Vreau să-ţi spun ceva.

— Nu pot, răspunse Chess. O ajut pe Birdie să pregătească cina. Asta era adevărat: curăţa porumbul, însă nu mai avea mult.

— Am nevoie de tine acum, insistă Tate.

— O secundă, oftă Chess. Lasă-mă să termin.

Mansarda era ca o cutie încinsă. Fereastra micuţă de la streaşină era deschisă, însă nu trecea nici urmă de aer prin ea. Tate o trase pe Chess pe pat şi se aşeză alături.

— Ghici ce s-a întâmplat?

— Ce? întrebă Chess.

— Barrett m-a invitat să ies cu el. La o petrecere din Nantucket, mâine-noapte.

Chess tăcea. Ce-ar fi putut să spună?

— Ştiu că te-a întrebat întâi pe tine, urmă Tate.

— M-a întrebat de dimineaţă, răspunse Chess privindu-şi degetele de la picioare. A făcut-o doar din politeţe. Să-mi arate că nu mai e supărat.

— De ce să fie supărat? întrebă Tate.

— Ei, făcu Chess. Nu ştia sigur dacă putea să vorbească despre Barrett. Din cauza unui lucru întâmplat cu mult timp în urmă.

Tate se încruntă şi scoase limba. Uneori era atât de copilăroasă, imatură ca o adolescentă din punct de vedere emoţional. Tate era sora ei, se gândi Chess, dragostea ei era necondiţionată, însă realitatea nu putea fi trecută cu vederea: Tate nu avea capacitatea de a face faţă lucrurilor pe care ar fi dorit să i le spună. Era pasionată de computere, nu de literatură; pentru ea, un lucru ori mergea, ori nu mergea. Nu o interesau situaţiile complexe sau ambigue din punct de vedere moral. Nu dorea să asculte ce se întâmplase între Barrett şi Chess cu treisprezece ani în urmă; pentru Tate, trecutul era trecut şi n-avea rost să mai dezgroape morţii. Nu era suficient de evoluată cât să priceapă modul în care unele chestiuni din trecut răzbăteau până în prezent. Pe Tate o interesa doar ce se întâmplase în ultimele ore, azi, mâine, ea şi Barrett Lee împreună. Plutea, iar Chess nu dorea să înfigă acul care să-i spargă balonul.

— O să te distrezi de minune, spuse Chess. Cred că tu şi Barrett veţi fi un cuplu mult mai potrivit.

— Aşa e, răspunse Tate.

Birdie

La ora două dimineaţa era trează.

Se dusese la culcare la zece, ca de obicei, după cină şi mai multe pahare de vin şi o oră sau două petrecute împletind şosete pentru nepotul Indiei.

O întrebase pe sora ei:

— Ești entuziasmată la gândul că o să fii bunică?

Stăteau împreună pe veranda acoperită. India își fuma a o sută ţigară şi pretindea că era la al unsprezecelea pahar de vin. Era beată şi foarte poetică.

— Nu cred că asta îmi poate stârni vreun entuziasm, pentru că în acel moment voi intra oficial în categoria bătrânilor. E greu să te mai consideri un sex-simbol când ești bunică, nu crezi? Unde s-a dus viaţa noastră? Aveam impresia că o să fim adolescente pentru totdeauna, apoi am fost tinere soţii, apoi mame, după care a venit acea perioadă interminabilă când copiii au fost în creștere, iar eu și Bill ne concentram asupra carierei lui, iar eu m-am ocupat de gospodărie şi m-am asigurat că totul mergea ca pe roate, apoi Bill a murit şi a urmat o perioadă îndelungată de doliu. În cele din urmă m-am ridicat şi mi-am continuat viaţa şi mi s-a părut că preţ de aproximativ cinci minute am fost liberă şi independentă şi incredibil de productivă, dar acum, deodată, s-a terminat totul. O să fiu bunică. Suflă o trâmbă de fum. Dar da, când o să se întâmple cred că o să fiu entuziasmată.

— Și pe mine mă încântă ideea că voi fi bunică într-o zi, mărturisi Birdie.

— Fără nicio îndoială, spuse India cu blândeţe.

Hank era şi el bunic, se gândi Birdie, şi-i plăcea la nebunie. Era implicat în viaţa nepoţilor săi. Ieşea cu ei la lăptăria Stew Leonard şi la muzeul copiilor din Norwalk. Îi luă de la şcoală în fiecare marţi.

Birdie oftă. I-ar fi plăcut să petreacă doar zece minute, sau măcar cinci minute, fără să se gândească la Hank. Și își dădu seama că asta avea să se întâmple doar după ce purta o conversaţie lungă şi frumoasă cu acel om. Tânjea fizic după acea discuţie la fel cum tânjea după mâncare sau nicotină. Tate spusese un lucru adevărat în acea după-amiază: Birdie îl suna pe Hank doar în momente nepotrivite. Prin urmare, își zise ea, trebuia să-l încolţească. Dacă se trezea la miezul nopţii, avea să se dea jos din pat, să meargă pe jos la Bigalow Point cu lanterna şi să-l sune pe Hank. Ideea prinsese contur în subconștientul lui Birdie şi iată, se trezise.

Coborî scările pe bâjbâite. Își lăsase telefonul mobil şi lanterna pe blatul bucătăriei. Le înşfăcă pe amândouă. Își găsi sandalele. Se strecură afară.

Da, se gândi ea, în timp ce mergea pe poteca prăfuită, era nebună de legat. Iat-o la două noaptea plimbându-se prin Tuckernuck către Bigalow Point. Ar fi trebuit să ia Scoutul, dar se temea că sunetul motorului avea să le trezească pe India și pe fete.

Era o lună bombată și galbenă, care îi lumina considerabil drumul. Birdie ținea lanterna ațintită spre potecă. Nu-i era frică de animalele sălbatice, dar se temea să nu se împiedice de o rădăcină sau de o piatră și să-și rupă piciorul ori să calce în vreo groapă și să-și scrântească glezna. Înainta cu precauție, oprindu-se din când în când să privească insula Tuckernuck în toiul nopții. Era uimitor de frumoasă – poteca și tufișurile pitice din jur străluceau în lumina palidă.

O lume simplă. Inima ei era complicată. Continuă să înainteze.

Drumul i se părea lung și, la un moment dat, avu senzația că se rătăcise. Apoi se apropie de casa Adelizei Coffin, care, chiar și sub razele lunii, era întunecată și sinistră. De la bunicii ei auzise povești cu Adeliza stând în prag cu o armă, îndepărtându-i pe cei care îndrăzneau să invadeze pământul sacru din Tuckernuck. „A fost o femeie formidabilă”, spusese bunicul lui Birdie, însă nu se știa clar dacă o cunoscuse personal sau pur și simplu istorisea o legendă. Birdie trecu în grabă pe lângă casa Adelizei – când erau mici, ea și India își țineau respirația și își astupau nasul. Exista însă și o parte bună: clădirea aceea era ultima înainte de apă. După ce trecu pe lângă ea, Birdie auzi curând valurile și văzu apa sclipind în fața ei precum o bucată de mătase. Păși pe limba de pământ care adăpostea North Pond: Bigalow Point.

Fluxul era aproape de cota maximă. Vârful fâșiei era acoperit de apă. Oare cât de adâncă era? Birdie era în cămașă de noapte, o cămașă simplă și albă de bumbac care îi ajungea până la genunchi. Și purta chiloți. India dormea goală; când se plimba prin casă își lua un kimono de mătase, însă nu avea nimic pe dedesubt. India nu putea să traverseze Tuckernuck noaptea.

Birdie intră în apă pe partea cu oceanul. Era caldă, mai caldă ca aerul. Merse până în capătul limbii de pământ, iar când simți că adâncimea creștea își suflecă rochia. Apa îi ajungea până la jumătatea coapsei. Dintr-odată, simți nevoia să urineze. Avea să-și satisfacă necesitățile pe rând, începând cu cea mai importantă. Iar cea mai importantă era Hank.

Formă numărul lui de acasă. Probabil dormea, însă ținea un telefon chiar la capul patului, în caz că suna cineva de la clinică să-i dea o veste despre Caroline. Hank avea un somn ușor. Când petreceau noaptea împreună, Birdie îl trezea întotdeauna când se ridica să meargă la baie sau se speria de vreun vis. Când suna telefonul, Hank îl auzea de fiecare dată. Precis avea să răspundă.

Telefonul suna. De patru ori, de cinci, de şase, de şapte. Apoi se auzi un clic. Şi vocea lui Hank la robot. Birdie închise.

Mai formă o dată, rugându-se: „Te rog, Hank, te rog, trezeşte-te, răspunde”.

Din nou robotul telefonic. Birdie insistă cu un nou apel. Era toiul nopţii. Poate dormea adânc, foarte adânc, în stadiul REM, poate auzise telefonul, însă credea că face parte din visul lui.

Din nou. Din nou. Din nou.

Birdie încercă apoi să îl sune pe mobil. Era trei şi un sfert. Hank nu avea de ce să fie afară la ora aceea, sub nicio formă, însă poate rămăsese peste noapte să aibă grijă de Nathan sau de Cassandra.

Nu răspunse nici la mobil. Birdie sună de patru ori. Apoi sună din nou acasă, iar când intră robotul lăsă un mesaj: „La naiba, Hank”. Apoi închise.

La naiba, Hank: nu era foarte elocvent, dar se făcuse înţeleasă. Se săturase. Dorea să-i vorbească.

Îşi dădu seama că nivelul apei creştea din ce în ce mai mult, iar în încercarea ei nebunească de a-l găsi pe Hank îşi lăsase poalele cămăşii de noapte să cadă, iar acum se udaseră. Şi chiloţii îi erau uzi, aşa că Birdie făcu pipi, o uşurare plăcută, apoi se întrebă dacă urina ei avea să atragă rechinii. Plaja i se părea departe; poate avea să fie nevoită să înoate, ceea ce ar fi făcut-o leoarcă din cap până-n picioare în toiul nopţii, la trei kilometri de casă. Iar dacă înota spre ţărm avea să-şi distrugă telefonul mobil. Începu să plângă – nu pentru că era udă şi îi era frică de rechini, nici măcar pentru că era moartă de oboseală. Plângea din cauza lui Hank.

În timp ce se îndrepta spre mal, făcu din nou un lucru incredibil şi îl sună pe Grant. Răspunse la al treilea apel, cu vocea lui de om trezit din somn, o voce care părea alertă şi vioaie, însă care de fapt îi denota starea confuză.

— Alo? spuse el.

— Grant?

— Bird? Era fericită că o recunoscuse. Îşi dădea seama că într-o bună zi asta nu avea să se mai întâmple. Eşti bine?

— Hank nu mă iubeşte, scânci ea.

— Hank? Cine e Hank?

— Prietenul meu. Bărbatul cu care ies.

— A, făcu Grant. Unde eşti?

— La Tuckernuck. La Bigalow Point.

— E toiul nopţii, remarcă el.

— Ştiu. Hank nu mă iubeşte. Se lăsă o tăcere lungă. Atât de lungă, încât Birdie se întrebă dacă nu cumva Grant adormise la loc. Grant? spuse ea.

El tresări. Da, adormise la loc. Făcuse de multe ori asta în timpul vieţii lor de cuplu.

— Ce vrei să fac? mormăi el. Să-l bat? Să-l sun şi să-i spun că e un idiot?

Birdie ajunse la ţărm. Găsi lanterna pe nisip şi îndreptă raza de lumină către cerul întunecat.

— Ai face asta?

Tate

Nu avea cu ce să se îmbrace. Nici în visele ei cele mai frumoase nu se așteptase să meargă la o petrecere elegantă într-o vilă din Nantucket. Avea haine de alergat, costume de baie, pantaloni scurţi şi tricouri. Însă, din fericire, Chess îşi adusese cu ea tot şifonierul.

— Pot să împrumut ceva? o rugă Tate. Dacă mă refuzi nu ştiu ce să fac.

— Ia ce vrei, răspunse Chess.

— Mă ajuţi?

Chess mârâi, însă Tate nu se lăsă prostită. Chess se considera prea *deprimată* ca să fie de ajutor în privinţa unui lucru atât de frivol precum alegerea unei ţinute, dar sora ei ştia că, în secret, se simţea flatată şi i-ar fi plăcut să o facă. Iar în acest caz, toaleta însemna totul. Dacă purta ce trebuia, avea să se simtă sexy şi încrezătoare, iar Barrett Lee avea să se îndrăgostească de ea. O îngrijorase posibilitatea ca şi Chess să aibă unele sentimente pentru Barrett, însă temerile ei păreau nefondate. Barrett Lee intra în aceeaşi categorie ca toţi ceilalţi: Chess era prea interesată de ea însăşi ca să se gândească la el.

Rochiile lui Chess atârnau de o stinghie în dulapul improvizat din mansardă. Tate alese o rochie albă cu flori albastre. O îmbrăcă. Drăguţă, dar parcă un pic prea protocolară. Chess se întinse pe pat.

— Am purtat rochia aceea când i-am cunoscut pe părinţii lui Michael, spuse ea. Cină de familie acasă la ei. Era şi Nick acolo şi, bineînţeles, Cy şi Evelyn.

Tate lăsă braţele în jos. Aşa avea să fie şi în cazul ei? Îşi scoase rochia. Luă o rochie portocalie cu spatele gol şi buline albe.

— Pe asta am cumpărat-o pentru cina de dinaintea nunţii, o informă Chess. Probeaz-o.

Sora ei ezită. Chess o cumpărase pentru cina de dinaintea nunţii? O îmbrăcă. Era adorabilă, drăguţă şi cochetă, iar portocaliul era culoarea ei preferată. Avea să înveselească petrecerea cu o explozie de lumină solară. Însă ceva în acea rochie urla *Chess!* Poate că erau bulinele sau volanul de sus. Chess cumpărase acea rochie pentru ajunul nunţii. Nu se putea atinge de ea.

— Nu cred, murmură Tate.

— Nu o voi purta niciodată, stărui Chess.

— Ba o s-o porţi. Privi minunile din dulap. Atât de multe rochii! Viaţa lui Chess cu Michael Morgan fusese... ce? O petrecere după alta?

— Nu o să mă îmbrac frumos şi nu o să mai ies vreodată în oraș, declară Chess.

— Fii serioasă! Părul o să-ţi crească din nou. Deja începuse să-i apară un puf blond; capul lui Chess arăta ca o piersică.

— Nu spun asta ca să stârnesc milă. Vreau să spun doar că poţi să împrumuţi ce vrei.

— Bine, zise Tate. Nici măcar acasă, în șifonierul ei, Tate nu avea vreo rochie potrivită pentru o astfel de seară. Nu avea rochii de vară pentru petreceri pentru că nu era invitată la petreceri. Nu mergea la cină cu părinţii prietenilor ei. În acea secundă îşi dădu seama că viaţa ei socială era nulă. Tot ce făcea era să muncească şi, din când în când, mai mergea noaptea la karaoke în barul hotelului cu clienţii şi cu secretarele lor mult mai vesele. Chiar când se pregătea să-şi plângă de milă şi eventual să se sperie – oare va şti cum să se poarte la petrecere? – Chess îi sugeră:

— Încearc-o pe cea roșie.

Tate scoase din dulap o rochie roșie. Era un model de mătase fără zorzoane.

— Şi asta nu are vreo amintire distrugătoare?

— Ba cam da, admise Chess. Am purtat-o în Bungalow Eight în noaptea în care m-am despărţit de Michael.

— Dumnezeule, Chess. Asta e rochia de dat papucii?

— Probeaz-o, stărui sora ei. Am considerat-o mult timp rochia mea norocoasă. Şi am şi nişte pantofi roşii Jimmy Choo cu toc care merg perfect.

Tate îşi puse rochia roşie. Era minunată. Încălţă şi pantofii cu toc. Erau pantofi roşii din velur cu vârful tăiat şi aplicaţii din piele roșie de şarpe. Se simţea femeie, poate pentru prima dată în viaţă. Şi oare ce spunea asta despre ea? Nu voia să se gândească. Pur şi simplu voia să rămână pentru totdeauna în acea rochie, chiar dacă povestea ei era chiar mai sinistră decât cea a rochiei portocalii cu buline.

— Da, hotărî ea. Asta e.

— Asta e, aprobă Chess. Rochia ta norocoasă. Rochia cu care o să frângi inima cuiva.

∵

Tate avea ţinuta şi bronzul. Restul trebuia lucrat, însă nu era deloc ușor. Îşi făcu unghiile – perfect, cu excepţia nisipului răspândit pe ojă. Îşi spălă părul la duşul cu apă rece. Un fohn ar fi prins bine; aşa, nu putea decât să spere că nu avea să arate ca o sperietoare. O lăsă pe India să o machieze. Tate nu se dădea niciodată cu mai mult de un balsam de buze, dar mătuşa ei

insistă să folosească rimel, tuş şi gloss. Birdie îi împrumută o poşetă argintie care chipurile aparţinuse bunicii ei în anii ’30. (Nu cumva era o invenţie?) India îi împrumută un şal auriu (de firmă: Wanamaker’s, 1994). Tate nu înţelegea de ce adusese cu ea un şal auriu la Tuckernuck, dar nu-şi exprimă nedumerirea. În ziua aceea era Cenuşăreasa; era în regulă dacă lucrurile pur şi simplu apăreau de nicăieri.

— Cum arăt? se interesă ea. În casă nu exista o oglindă edificatoare. Se îngrijora în privinţa părului.

— O, scumpa mea, eşti atât de frumoasă! exclamă mama ei.

— O să-ţi fac o poză, spuse India. Adusese cu ea un aparat de fotografiat de unică folosinţă, din acelea în carcasă de carton. Din câte ştia Tate, era prima dată când îl folosea. Fusese o excursie lipsită de evenimente.

Se simţi stânjenită în timp ce poza. Se simţea vinovată că se aranja şi ieşea la o petrecere pe insula cea mare – în lumea adevărată, cu electricitate şi apă caldă şi alţi oameni cu care să vorbească. Oare nu ar fi fost mai bine să stea acasă şi să mănânce porumb şi plăcintă cu afine şi să facă pasienţe în timp ce rubedeniile ei ar fi stat să citească, să croşeteze ori să se afunde şi mai mult în introspecţii? Nu, era o idee prostească. Avea să se ducă.

Din atâtea puncte de vedere, asta era tot ce-şi dorise vreodată.

Când Barrett veni cu barca, la ora şase, stătea pe plajă în rochia ei roşie de mătase, cu şalul Indiei şi poşeta străbunicii ei şi pantofii lui Chess în mână. La picioarele ei se afla un rucsac în care băgase o cămaşă de noapte (împrumutată de la Chess), periuţa de dinţi şi hainele de alergat. Sus, pe faleză, Tate le sărutase şi le îmbrăţişase pe toate de rămas-bun, ca şi când ar fi plecat într-o călătorie lungă.

— Mă întorc dimineaţă, spusese ea. Era ciudat cum Tuckernuck, unul dintre cele mai izolate locuri de pe litoralul estic, devenise pentru ea centrul universului.

Barrett opri motorul. Se holba la ea într-un fel pe care Tate îl aşteptase toată viaţa. Se holba!

— Dumnezeule, cât de bine arăţi, zise el. Tate aplecă fruntea, ca să nu-l lase să vadă expresia prostească de pe chipul ei. Rochia îşi făcuse efectul. La fel şi machiajul. Şi orice altceva la care reacţiona el. Barrett sări din barcă şi o trase la ţărm, aşa cum făcea întotdeauna, însă de data asta arăta altfel: purta o cămaşă albă, o cravată verde imprimată cu bărci, un sacou bleumarin şi pantaloni scurţi kaki. „O să fac să fie deosebit”, murmură el venind mai aproape. Apoi o sărută. Avea gust de bere. Gura lui era caldă şi moale, iar Tate se cutremură, simţind cum sângele îi năvălea prin tot corpul. Stomacul i se strânse, pleoapele îi tremurară. Bum!

„O, Doamne, se gândi ea. Sărută-mă din nou”.

El o sărută din nou. Era ca o scenă răsărită drept din fanteziile ei de la şaptesprezece ani. Apoi auzi un zgomot, un fluierat golănesc şi chiote, iar când aruncă o privire spre faleză le văzu pe mătuşa India şi pe Birdie care priveau. Barrett râse, apoi o luă uşor în braţe şi o lăsă cu blândeţe în ambarcaţiunea denumită *Girlfriend.* Ea prinse şalul, pantofii şi rucsacul. Barrett sări în barcă şi trase ancora, apoi plecară. Tate făcu cu mâna în semn de rămas-bun.

∵

Ştia că pentru Barrett era o noapte foarte importantă. Gazdele petrecerii, soţii Fullin, erau clienţii lui cei mai importanţi. Prin „cei mai importanţi” Barrett înţelegea că-i dădeau mult de furcă; Anita Fullin era femeia care îl chemase de la pescuit pentru că făceau ţevile zgomot. Anita Fullin avea nevoie ca el să-i facă toate treburile, spunea el, chiar şi să-i înlocuiască şervetele de bucătărie.

— Glumeşti, nu? spuse Tate.

— Da, râse el.

Cei doi Fullin aveau bani mulţi de cheltuit şi plăteau foarte bine; *Girlfriend* fusese barca lor. I-o dăduseră lui Barrett ca bonus la sfârşitul verii precedente. Trebuia să se poarte foarte atent cu acei oameni; erau clienţii lui de nădejde.

Dădeau în fiecare an acea petrecere, la care îi invitau pe toţi cunoscuţii lor de pe insulă – adică prietenii din Manhattan care închiriau case acolo, Barrett, maseuza doamnei Fullin, managerul clubului lor de pe plajă, băiatul care îi purta crosele de golf domnului Fullin, bucătarul de la LoLa 41. Era un amestec drăguţ de turişti şi localnici, după cum o informă Barrett pe Tate. Era o petrecere drăguţă, la care în ultimii doi ani nu se dusese din cauza... din cauza lui Stephanie.

— E prima dată când ies, mărturisi el. Adică aşa, înţelegi, de când a murit.

Tate dădu din cap. Dorea să ştie totul. Şi, pe lângă că dorea să ştie totul, voia să-l mai sărute o dată, să-i slăbească nodul cravatei, să-i descheie cămaşa... Era ca un cal de curse care bătea nervos din picioare înainte de start. Însă aceea fusese de fiecare dată problema ei cu bărbaţii. Se aprindea prea repede şi prea puternic. Putea să stea pe uscat ani întregi (ultimul bărbat cu care se culcase fusese Andre Clairfield, care făcea parte din echipa de antrenament a celor de la Carolina Panthers, însă fusese o partidă de sex la beţie, noaptea târziu, care probabil n-ar fi trebuit luată în considerare), apoi, când găsea pe cineva care chiar îi plăcea, constata că nu ştia ce înseamnă reţinerea feminină. Era prea înfometată, prea plină de dorinţă şi îi speria pe bărbaţi.

Pe Barrett nu avea să-l sperie. Își dădu seama că era un bărbat taciturn. (Se întrebă dacă așa fusese întotdeauna sau devenise astfel după ce-și pierduse soția). Acum vedea că se străduia să vorbească despre seara care îi aștepta, ca pentru a o pregăti.

— Unde sunt copiii? întrebă ea.

— Cu părinții mei. Și vor rămâne peste noapte acolo.

Tate se întrebase dacă, trezindu-se în zori, avea să găsească doi băieței holbându-se la ea ca și când ar fi fost un vizitator de pe altă planetă, cum se întâmplă de obicei în filme. Tate, goală sau aproape goală, în patul tatălui lor. Și cel mai mare declarând: „Tu nu ești mămica mea”.

— Bine, spuse Tate. Acum se aflau în mașina lui Barrett – o Toyota neagră – și mergeau pe șoseaua spre Madaket. După o săptămână pe insula pustie, cu potecile ei prăfuite și desfundate, senzația de viteză i se părea străină. Trecură pe lângă groapa de gunoi, care mirosea ca o omletă de ouă putrede, însă Tate se prefăcu că nu observă. Barrett mormăia împreună cu radioul, la care Fleetwood Mac cântau *You Make Loving Fun.* Apoi DJ-ul anunță vremea: nori peste noapte, ploaie a doua zi, vânt dinspre sud-vest la cincisprezece sau douăzeci de noduri.

Ajunseră în oraș. Când Tate era mică, tatăl ei le aducea pe ea și pe Chess într-o excursie de o zi în fiecare vară. Folosea telefonul agentului de asigurări de la Congdon and Coleman ca să sune la birou, în timp ce ea și Chess erau libere să umble pe strada principală și să-și cumpere ce voiau. Se prezentau la tejgheaua drogheriei la ora zece dimineața și își luau înghețată de mentă pe băț. Apoi mergeau la Mitchell’s Book Corner. (Mai mult la insistențele lui Chess; ceea ce își amintea Tate despre acea librărie era faptul că o implora pe Chess să plece.) Apoi se duceau la Hub să cumpere revista *Seventeen* și acadele. Se întâlneau cu tatăl lor și luau prânzul la Brotherhood of Thieves; în sala de mese întunecată de la subsol mâncau fructe de mare, burgeri groși și cartofi prăjiți. Tate își amintea că folosea robinetul cu apă caldă din baie și lăsa apa să-i curgă pe mâini; și își mai amintea că se privea în oglinda perfect clară. După ce stătuseră atâta pe Tuckernuck, totul li se părea o noutate, până și savoniera care atârna de perete. După-amiaza, tatăl lor le ducea la Muzeul Balenelor sau la Jetties să joace tenis. Sau închiriau biciclete și mergeau la Sconset să vadă farul Sankaty și să cumpere altă înghețată din piața centrală. Zilele petrecute pe insula Nantucket fuseseră întotdeauna distractive, iar înainte să plece aduceau întotdeauna un omagiu casei galbene din șindrilă cu verandă de jur-împrejur de pe Gay Street, care, cu zeci de ani în urmă, aparținuse străbunicilor lor, Arthur și Emilie Tate. Însă Nantucket nu însemnase niciodată un cămin pentru Tate. Nu

reprezentase altceva decât o poartă către Tuckernuck. Tuckernuck era de neînlocuit în inima ei. O insulă pentru purişti.

Ar fi vrut să-i împărtăşească amintirile lui Barrett, însă acesta era preocupat să tragă în spatele unui şir lung de maşini parcate pe stradă. Sosiseră. Barrett privi în oglinda retrovizoare şi îşi strânse nodul de la cravată. Zâmbi spre Tate. Ea încă îşi făcea griji în privinţa părului, mai ales după călătoria cu barca.

„Pot să fiu mai frumoasă de-atât, ar fi vrut ea să-i spună. Chiar pot".

— Eşti atât de frumoasă, Tate, zise el. Sincer, aş putea să te mănânc.

Ea se aplecă uşor spre Barrett. Nu dorea să fie agasantă sau uşuratică, însă el era ca un magnet. Începură din nou să se sărute. „Hai să uităm petrecerea asta, se gândi ea, şi să mergem la tine acasă şi să ne mâncăm unul pe altul". Însă îşi reveni şi se retrase. Simţi că asta ar fi făcut Chess.

— Te rog, spuse el, nu te opri.

— Să mergem, replică Tate. Suntem aşteptaţi.

În mintea ei, petrecerea era doar o etapă peste care trebuiau să treacă înainte de a putea rămâne singuri. Însă, când se apropiară de casă, îşi ajustă planurile. Văzu că locul în care mergeau era uriaş, o vilă cu ferestre masive şi multe terase. Barrett o conduse printr-o arcadă albă cu spaliere de care atârnau trandafiri căţărători (preferaţii lui Birdie; Tate trebuia să-şi aducă aminte să-i povestească). Toată peluza era plină de oameni care ţineau pahare de băutură şi de ospătari în cămăşi albe şi veste negre care ofereau diverse gustări pe platouri de argint, iar de undeva se auzea muzică. Tate cercetă proprietatea din priviri: un trio de jazz cânta pe o terasă. Era uluită. Se simţea ca şi când ar fi urcat pe o scenă de pe Broadway şi nu-şi amintea replicile. India ştia să facă faţă unei asemenea situaţii sociale, la fel şi Chess cea de odinioară; chiar şi Birdie ar fi putut să se descurce acolo – însă nu şi Tate.

Tocurile ei se afundară în iarbă. Trebuia să le scoată la fiecare pas. Privi în jur. Mai erau şi alte femei cu tocuri, dar nu păreau să se scufunde. Oare mergea ea greşit? Probabil că da. Tate se simţea cel mai bine în tenişi. La muncă se încălţa cu pantofi cu talpă plată sau cu balerini. Ar fi trebuit să o roage pe Chess să-i facă un instructaj de mers pe tocuri.

— Ţine-te de mine, spuse Barrett, oferindu-i braţul. Vreau să iau ceva de băut, apoi să o găsim pe Anita să o salutăm.

„Da, se gândi Tate. Când vii la o asemenea petrecere ai nevoie de un plan, cel puţin la început". Dacă ar fi fost lăsată de capul ei, s-ar fi plimbat pe acolo, ar fi luat o tequila, ar fi mâncat de pe o tavă ceva la care avea alergie şi s-ar fi împiedicat din cauza tocurilor, sfârşind prin a cădea în genunchi într-un strat de flori.

Barrett îi întinse un pahar de şampanie. Ea îl dădu pe gât pe tot, apoi râgâi încet. Exact asta însemna pripeala.

— Nu trebuie să fii neliniştită, râse Barrett.

— Nu sunt neliniştită. Opri un ospătar care ducea şampanie şi mai luă un pahar, punându-l pe primul pe tavă. Şi toate astea fără să verse sau să spargă ceva. Pe ăsta o să-l sorb încet, promise ea. Îşi făcură loc prin mulţime. Aveau o misiune: să o găsească pe gazdă. Spatele casei, după cum descoperi curând Tate, dădea spre portul Nantucket. Uite ce privelişte! exclamă ea.

— Nu e mai frumoasă decât priveliştea de la casa ta, răspunse Barrett.

Era adevărat. Casa de pe Tuckernuck avea vedere la ocean. Şi totuşi era ceva fermecător în peluza aceea îngrijită şi în fâşia palidă de plajă privată şi în întinderea portului Nantucket cu farul de la Brant Point, bărcile sale şi soarele care apunea.

Barrett fu oprit de un cuplu de vârstă mijlocie. Pe obrajii bărbatului cărunt se observau capilarele plesnite. Femeia avea părul argintiu tuns scurt; purta parfumul lui Birdie, Coco de la Chanel. Tate încercă să se concentreze, să-i privească, să le zâmbească, să strălucească. Îl iubea pe Barrett; dorea să fie la înălţime pentru el.

— Tate Cousins, spuse Barrett, aş vrea să ţi-i prezint pe Eugene şi Beatrice AuClaire, clienţii mei din Hinckley Lane.

Doamna AuClaire (Tate deja îi uitase prenumele. Beverly?) îi zâmbi lui Tate cu o anumită privire pe chip. Oare ce însemna acea căutătură?

— Sunt încântată să te cunosc, rosti ea întinzându-i mâna. Strânsoarea lui Tate era prea puternică; doamna AuClaire clipi, iar Tate îşi spuse „Of, la naiba”. Fu mai blândă cu domnul AuClaire, însă acesta nu era interesat de ea, ci de Barrett. Dorea să afle locuri bune de mers la pescuit. Asta îi lăsă fetei răgaz să caute un subiect de conversaţie cu soţia lui. Doamna AuClaire mirosea ca Birdie; asta o distrăgea. În plus, o examina cu o atenţie deranjantă.

Tate se temea pentru părul ei, pentru machiajul ei; se simţea ca şi când ar fi avut firimituri în ochi.

— Deci eşti o prietenă de-a lui Barrett? întrebă doamna AuClaire. Dintr-odată, Tate recunoscu privirea. „Tu nu eşti mămica mea”. Femeia mai în vârstă o cunoscuse probabil pe soţia lui Barrett, Stephanie. Din câte ştia, Stephanie fusese nepoata doamnei AuClaire sau cea mai bună prietenă a fiicei ei.

— Da, răspunse Tate. Barrett are grijă şi de casa familiei mele.

— A, serios? Se părea că acea informaţie o luase prin surprindere. Se gândise probabil că Barrett o cunoscuse pe Tate la vreun club de striptease de la Cape Cod. Şi unde locuieşti?

Tate trase aer în piept. Paharul de şampanie pe care îl dăduse pe gât se răzbuna pe ea; gazul ameninţa să-i iasă pe nas. Chipul îi era fierbinte şi se simţea ameţită. Era nesigură în pantofii cu toc, iar Barrett nu o mai ţinea. Nu dorea să-i ia braţul de teamă să nu pară prea insistentă şi ca să-i dea de înţeles doamnei AuClaire că, la fel ca ei, nu era decât o clientă.

— Avem o casă pe Tuckernuck, răspunse ea.

Doamna AuClaire făcu ochii mari – o expresie facială pe care chirurgul ei plastician nu o anticipase. Se părea că întreaga ei faţă stătea să se spargă şi să cadă în bucăţi pe iarbă.

— Tuckernuck? Ador Tuckernuck! Ne place la nebunie, însă, desigur, e proprietate particulară şi trebuie să fii invitat ca să ajungi acolo. Obişnuiam să-i ducem pe copii cu barca la Bancul Balenelor atunci când erau mici, pentru că Bancul Balenelor e deschis pentru toată lumea, iar acolo adunau cochilii de melci de mare. O, draga mea, nu-ţi dai seama ce norocoasă eşti. Eugene, fata asta – şi doamna AuClaire îi uitase în mod cert numele – stă la Tuckernuck!

Vestea părea suficient de importantă cât să-l smulgă pe domnul AuClaire din discuţia despre sardinele din largul Capului Sankaty.

— Locuieşti acolo? întrebă el. Şi cum anume reuşiţi să vă descurcaţi?

— Casa noastră are fântână şi generator, explică Tate. Generatorul acţionează pompa, aşa că avem apă curentă – doar rece, nu există boiler – şi avem electricitate pentru câteva aparate care nu consumă prea mult. Un frigider de mărime medie şi nişte becuri. Gătim la grătar şi la un cuptor cu gaz. Iar Barrett – acum Tate îi luă braţul, pentru că entuziasmul o făcuse să se clatine şi îi era teamă să nu cadă – ne aduce în fiecare zi alimente, pungi cu gheaţă şi vin pentru mama. Doamna AuClaire zâmbi. Ne aduce ziarul şi ne duce gunoiul şi rufele la spălat. Trăim foarte simplu. În cea mai mare parte a timpului facem plajă. Citim şi jucăm cărţi. Făcu o pauză. Soţii AuClaire o priveau atenţi. Şi vorbim. Ne spunem tot felul de lucruri.

— Minunat, şopti doamna AuClaire.

∵

Barrett se scuză şi plecă de lângă familia AuClaire ca să-i caute pe cei doi Fullin. O găsiră pe doamna Fullin la marginea peluzei, înconjurată de prietenele ei. Avea părul negru, lung şi ondulat, în care era împletită o eşarfă colorată. Era foarte bronzată, de parcă tocmai coborâse de pe un iaht din Mediterana. Purta – Tate clipi – o rochie portocalie cu spatele gol şi buline albe. Exact rochia lui Chess din preziua nunţii. Doamna Fullin părea ca o flacără în ea. Avea trupul arcuit şi picioare subţiri şi frumoase; purta sandale de piele portocalii foarte înalte, care nu păreau să-i facă vreo problemă.

Când îl văzu pe Barrett, scoase un ţipăt ca o adolescentă la un concert Jonas Brothers.

— Barrett, ai făcut-o! Porţi sacou! Dumnezeule, eşti superb! Îl îmbrăţişă, apoi îl sărută, lăsându-i o urmă corai pe obraz. Ochii ei erau foarte negri, scoşi în evidenţă cu un tuş albastru electric. Avea, probabil, patruzeci şi cinci de ani, îşi zise Tate, dar se purta ca un supermodel de douăzeci şi unu. Zâmbi spre Tate. Iar tu... tu eşti fata de pe Tuckernuck?

Tate zâmbi. Se simţea lipsită de eleganţă şi cu limba legată; dinţii parcă i-ar fi fost acoperiţi cu muşchi.

— Tate Cousins, se prezentă ea.

— Doamnelor, le spuse doamna Fullin celorlalte, Tate locuieşte pe Tuckernuck.

— Unde e Tuckernuck? se interesă una dintre femei.

— E locul acela cu balene? întrebă alta.

— Nu, răspunse Tate fără să-şi dea seama că vorbise. Acolo e Muskeget. Tuckernuck e mai aproape. E la aproape un kilometru distanţă în larg de Eel Point. Femeile îi aruncară o privire goală, iar Tate îşi dădu seama că, deşi toate aveau probabil reşedinţe de vară enorme, era posibil să nu cunoască insula atât de bine încât să ştie unde era Eel Point.

— Sunt foarte geloasă pe voi, interveni doamna Fullin, deoarece Barrett vă răsfaţă venind acolo de două ori pe zi. De fapt, abia suport gândul ăsta. Dacă aş putea, l-aş lua să locuiască aici, cu noi. Făcu vesel cu ochiul. Desigur, Roman şi-ar pune unele întrebări.

— Şi ar avea dreptate, comentă o prietenă.

— Nu-i aşa că Barrett este cea mai minunată fiinţă pe care aţi pus ochii vreodată? spuse doamna Fullin.

— Anita, te rog, se amestecă Barrett în discuţie.

Doamna Fullin o privi pe Tate.

— Te urăsc pentru că mi l-ai furat. Vă urăsc pe tine, pe sora ta, pe mama ta şi pe mătuşa ta.

Tate era ca lovită de trăsnet. Putea supravieţui atacului – era lansat sub formă de glumă – dar se simţea violată. Această femeie nu putuse să afle despre mama şi sora ei decât dacă Barrett vorbise despre ele. Le bârfise cu Anita Fullin? Ce anume spusese? Ele nu-i ceruseră să le schimbe rola de şervete de hârtie de la bucătărie! Încercă să zâmbească, însă mâhnirea o apăsa prea tare. Ar fi vrut să riposteze: „Am auzit că i-ai stricat partida de pescuit lui Barrett". Când el îi spusese acea poveste, Tate îşi imaginase o persoană mai în vârstă, poate chiar bătrână, fragilă, neajutorată. Iar în realitate Anita Fullin arăta foarte bine şi dădea de înţeles că se îndrăgostise de Barrett.

Bărbatul interveni să schimbe subiectul.

— E o petrecere minunată, zise el.

— E minunată, nu-i așa? aprobă doamna Fullin. Se întinse și îi luă mâna. Mă bucur mult că ești aici. Anul trecut nu a fost la fel fără tine.

Se priviră și ceva se petrecu între ei. Tate înghiți restul de șampanie. Se uită la chipul celorlalte femei; toate îi urmăreau pe Barrett și pe doamna Fullin ca și când ar fi fost o emisiune la televizor.

— Nu am putut veni anul trecut, explică Barrett, sorbind din băutură.

— Sigur că nu, spuse doamna Fullin. Îi zâmbi lui, apoi lui Tate. Dar iată, viața merge înainte!

∵

În urma interacțiunii cu Anita Fullin, Tate se simțea amenințată și stânjenită. Deja se gândea să se strecoare în casă, să găsească un computer și să se piardă în lumea virtuală. (Tentația era foarte puternică. Își imagină că era aceeași tentație pe care o simțea tatăl ei când trecea pe lângă un teren de golf.) Însă Barrett o sprijinea de braț și, intuind că pantofii o înnebuneau (că doar nu aveau tocuri ucigătoare degeaba), o conduse către dig, unde se așezară unul lângă altul să admire portul. Așa era mai bine. Tate își bău șampania, iar Barrett opri un ospătar și luară prăjiturele cu crab, coaste de porc chinezești și tarte cu brânză cedar.

— Doamna Fullin te iubește, spuse Tate.

— Mda, aprobă Barrett. Asta e o problemă.

— E frumoasă.

— Tu ești frumoasă, o corectă el.

∵

Cina fu servită într-un cort din curtea laterală. Acolo se aflau zece mese rotunde și o masă principală dreptunghiulară de șaisprezece persoane, unde se așezară și ei doi. Barrett avea locul într-un capăt al mesei, în stânga Anitei Fullin, iar Tate în capătul opus, în stânga domnului Fullin. În mintea lui Tate era scenariul cel mai rău posibil și se gândi că Barrett avea să acționeze cumva – să schimbe etichetele din dreptul scaunelor? – însă el se mulțumi să își lângă buza de jos.

— O să te descurci singură acolo? întrebă el.

„Nu”, își zise ea, dar cu voce tare răspunse:

— Da. Cu siguranță.

Știa că era o onoare să fii așezat în capul mesei, chiar dacă și-ar fi dorit mai degrabă să fi rămas blocați în Siberia cu bătrânii AuClaire. Barrett și Tate trecură împreună pe la bufet. Mâncarea era excelentă, iar ea nu se abținu. Își umplu farfuria cu miel la grătar, fasole verde, o salată de cartofi minunată, roșii cherry, coadă de homar, șase creveți și patru stridii crude, pe

care le mâncă cu sos mignonette. Mai luă un pahar de şampanie de pe tava unui ospătar în trecere. Apoi se aşeză la locul ei şi îl privi pe Barrett care se îndrepta către celălalt capăt al lumii.

Roman Fullin era chel şi purta ochelari pătraţi. Avea figura distrasă a unui om foarte important care făcea o grămadă de bani. Se aşeză, îi făcu semn unui ospătar şi ceru un pahar de vin roşu dintr-una din sticlele pe care le pusese deoparte. „Doar pentru masa asta”, sublinie el. Îşi cercetă farfuria cu mâncare ca şi când n-ar fi recunoscut nimic de pe ea; apoi ochii i se opriră asupra farfuriei pline a lui Tate, după care urcară pe chipul ei. Cine era femeia asta care stătea lângă el în capul mesei? Tate se simţi ca şi când i-ar fi invadat teritoriul personal; ca şi când tocmai ar fi găsit-o în dormitorul lui.

— Salut, spuse el, întinzând mâna. Roman Fullin.

— Salut, răspunse ea. Eu sunt Tate Cousins.

— Tate Cousins, repetă el, probabil să vadă dacă numele îi spunea ceva.

— Am venit cu Barrett Lee.

— Aha, mormăi Roman, fără să pară impresionat. Se adresă celor din dreapta lui şi din stânga lui Tate, pe care, cu siguranţă, îi ştia mult mai bine. Betsy, Bernie, Joyce, Whitney, Monk – ea e Tate Cousins.

— Cousins? spuse unul dintre meseni. Toţi bărbaţii de acolo arătau la fel, iar Tate nu reuşise să le reţină numele. Cumva eşti rudă cu Grant Cousins?

Ea tocmai mânca o stridie, ceea ce îi lăsă o clipă de gândire. Oamenii ori îl urau, ori îl iubeau pe tatăl ei. Se simţea prea vulnerabilă ca să mintă.

— E tatăl meu, spuse ea.

— Uau! exclamă bărbatul. Ce coincidenţă, este avocatul meu.

Roman Fullin îşi arcui sprâncenele.

— Într-adevăr, ce coincidenţă! Nu cumva este tipul care...

— Da, el, răspunse celălalt bărbat. Chiar el. Apoi către Tate: Tatăl tău e un geniu. Chiar m-a salvat. A menţionat vreodată numele de Whit Vargas? Îi trimit bilete la meciurile celor de la Yankees de câte ori am ocazia.

Tate luă încă o stridie şi o picătură de sos se scurse pe rochia ei de mătase. Uita de maniere când era neliniştită, iar acum era foarte neliniştită, deşi lucrurile luaseră o întorsătură pozitivă. Cel puţin provenea dintr-o familie bună. Îl privi pe Barrett la celălalt capăt al mesei; era prins într-o conversaţie cu Anita Fullin.

Dădu din cap către Whit Vargas.

— Vorbeşte rar despre clienţii lui, spuse ea. Îi place să le respecte confidenţialitatea.

Whit Vargas rămase cu o bucată mare de cotlet în dreptul gurii.

— Ar trebui să fiu recunoscător pentru asta!

Roman Fullin căpătase un interes nou pentru Tate.

— Deci cu cine ziceai că ai venit?

— Cu Barrett, răspunse ea. Cu Barrett Lee.

— Şi de unde îl cunoşti pe Barrett?

— Are grijă de casa noastră de pe Tuckernuck.

— Ahhhhh, se lumină Roman. Faci parte din familia de pe Tuckernuck. Spinul din coasta soţiei mele.

— Se pare că da.

— Deci *locuieşti* pe Tuckernuck? Petreci noaptea acolo?

Oare oamenii îşi dădeau seama cât de idioţi păreau când puneau asemenea întrebări?

— Locuiesc acolo, deci petrec noaptea acolo, confirmă Tate.

— Stai puţin, interveni Whit Vargas. Unde naiba este Tuckernuck?

— E o insulă, Whit, îl lămuri Roman. Altă insulă.

— Cam la un kilometru în largul coastei de vest, adăugă Tate.

— Şi ce faceţi cu electricitatea? se interesă Roman.

Când termină de mâncat, Tate era deja vedeta jumătăţii estice a mesei. Era ca un exponat de muzeu, un studiu antropologic: Tate Cousins de la Tuckernuck, membra unei familii respectabile, care venise să stea o lună fără apă caldă (femeilor nu le venea să creadă) şi fără telefon, internet sau televizor (bărbaţilor nu le venea să creadă). Tate se hotărâse să se lase în voia lor. Era amuzantă şi fermecătoare, inteligentă şi modestă. Îi aruncă o privire lui Barrett la celălalt capăt al mesei. Oare el o urmărea? Oare văzuse că reuşise să întoarcă la o sută optzeci de grade un dezastru potenţial, iar acum toţi aceşti bogătani snobi îi ciuguleau din palmă? Era oare impresionat? O iubea?

Când farfuriile fură luate, iar trupa începu să cânte, Roman Fullin se ridică şi o invită la dans.

Tate acceptă. Nu prea putea să-l refuze, nu? Şi totuşi ar fi fost primii dansatori. N-ar fi trebuit mai degrabă să îşi invite soţia la dans? Pantofii ei erau altă problemă; se simţea ca şi când ar fi avut picioarele prinse în două curse de şoareci.

— E o petrecere minunată, remarcă ea. E ca o nuntă.

— Aşa e în fiecare an, spuse el. Anita trebuie să aibă petrecerea asta. Trăieşte pentru ea.

Alte cupluri li se alăturară pe ringul de dans, inclusiv Barrett şi Anita Fullin, care strălucea în rochia ei portocalie. (Slavă Cerului că Tate nu îmbrăcase rochia aceea!) Anita scoase un ţipăt când Barrett o învârti.

— Anita este copleşită, zise Roman. Mă duc să încerc s-o ajut.

Se despărţiră, iar Tate se trezi în braţele lui Barrett.

— Să plecăm de aici, murmură el.

— Mi-ai citit gândurile, răspunse Tate.

∵

Când își puse centura de siguranță în camioneta lui Barrett, Tate era suficient de trează cât să-și dea seama că era beată, însă nu era suficient de trează cât să facă ceva în privința asta. Se simțea de parcă s-ar fi aflat în vârful unei pârtii de schi și tocmai fusese împinsă. Se ducea în jos fără bețe. Își scoase pantofii și lăsă sângele să-i coboare din nou în picioare. Ușurarea ei era aproape erotică.

— Anita Fullin nu mă place, observă ea.

— Anita Fullin nu te cunoaște. În plus, este și foarte nesigură.

— E absurd. Nu are de ce să fie nesigură.

— Crede-mă, zise Barrett.

— Am fost atât de proastă! Aveam ideea asta nebunească cum că noi suntem singurii tăi clienți.

— Nu ați mai fost aici de treisprezece ani. Dacă erați singurii mei clienți aș fi dus-o destul de rău.

— Știam că te ocupi și de gospodăriile altora. Însă nu mă gândeam la ei. Nu trebuia să mă întâlnesc cu ei. Iar Anita e atât de... posesivă.

— Nu știi nici măcar jumătate din poveste, râse Barrett. Schimbă mai multe posturi de radio, apoi puse un CD. Era albumul *18 Tracks* al lui Bruce Springsteen. Lui Tate nu-i venea să creadă.

— Stai așa, ăsta e Bruce. E *Eighteen Tracks.*

— Corect.

— Îți place? întrebă ea. Îl iubești? Doar oamenii care îl iubesc au acest album.

— Îmi place, zâmbi el. Mult. Însă nu-l iubesc chiar atât de mult ca tine. Adevărul e că am întrebat-o pe mama ta ce muzică îți place și ea mi-a spus. Așa că în după-amiaza asta am fost să împrumut CD-ul de la un prieten.

— Serios? se minună ea.

— Da.

— Ai întrebat-o pe mama?

— Da. Am vrut să mă asigur că am lucrurile care-ți plac. Vreau să fii fericită.

Voia să fie fericită. Nu-și dădea seama că nici nu trebuia să se străduiască. Nu-și dădea seama că ea aproape delira doar pentru că se afla în camioneta lui, doar pentru că îi privea chipul.

Melodia era „Thundercrack”. Tate cântă și ea.

∵

Casa lui Barrett se afla tocmai în Tom Nevers, la capătul unei șosele prăfuite. Era întuneric, însă Tate vedea că era o casă înaltă și îngustă, cu o

terasă la etaj. Curtea era plină de lucruri – o remorcă pentru barcă, balize îngrămădite într-un colţ, câţiva metri de sfoară, găleţi de plastic şi lopeţi, o cazma, o greblă, o maşină de jucărie suficient de mare cât să încapă doi copii în ea. Mai era şi o frânghie de rufe pe care fluturau prosoape de plajă; începuse să bată vântul. Barrett o luă de mână, iar ea trase în piept aerul rece al nopţii, încercând să se trezească. Bărbatul arătă către un pătrat întunecat.

— Acolo e încercarea mea patetică de a păstra grădina, spuse el.

„Grădina soţiei”, se gândi Tate.

El se opri lângă frânghia de rufe, luă prosoapele şi le împachetă în dreptunghiuri perfecte, anunţând:

— O să plouă.

O conduse pe cele câteva scări până la o uşă laterală şi intrară în casă. Se aflau în bucătărie, care era aglomerată şi primitoare. Tate clipi. Pe blat erau cărţi de poveşti, cărţi şi creioane de colorat, cutii de suc goale, o farfurie cu resturi de hotdog şi o urmă de ketchup şi cotorul unei pere. Lângă o plantă aproape moartă se aflau un teanc de scrisori şi câteva numere vechi din *Sports Illustrated.*

Barrett luă rapid farfuria murdară şi cutiile de suc goale.

— Am vrut să fac curat, se scuză el. Dar ziua a trecut prea repede.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Tate. Îi plăcea dezordinea; îi plăcea povestea pe care o spunea dezordinea. Şi-l putea imagina pe Barrett încercând să pregătească cina pentru copii înainte de a-i lăsa acasă la părinţii lui. După aceea trebuise să se îmbrace elegant, să meargă în portul Madaket să ia barca şi să ajungă la Tuckernuck la ora şase. Dacă Barrett ar fi văzut spaţiul pe care Tate îl numea casă – apartamentul gol şi alb şi curat, în care se afla doar o saltea în faţa televizorului cu ecran mare – oare ce-ar fi zis? Că era singură şi muncea din greu.

Intră în sufragerie. Era o casă cu susul în jos, cu tot spaţiul comun la etaj. Avea ferestre mari cu vedere la mlaştinile din Tom Nevers şi la coasta de sud-est. Mai era şi o uşă care dădea spre terasă. Tate trase cu ochiul: afară se aflau un grătar, o muşcată roz într-un ghiveci ce părea că o duce mai bine decât grădina sau cealaltă plantă şi două scaune albe Adirondack.

— E frumos, şopti ea.

Barrett era ocupat în bucătărie. Tate remarcă televizorul (un Aquos de cincizeci şi doi de inchi cu ecran plat, la fel ca al ei) şi mobila – câteva piese noi, ce păreau să provină de la Restoration Hardware (o canapea de piele şi o masă de cafea din lemn de pin), şi altele care, după toate probabilităţile, fuseseră fie luate de la un magazin la mâna a doua, fie fuseseră împrumutate ori primite de la clienţi sau de la părinţi (un scaun verde care părea să fi fost

şezlong, un dulap pentru televizorul uriaş). Pe Tate o interesa un singur lucru, şi acela era o poză cu soţia lui. Găsi ceea ce căuta pe o masă lungă şi îngustă de sub fereastra mai mare. Pe acea masă erau o veioză de sticlă şi câteva fotografii înrămate.

Prima pe care o luă Tate era de la nuntă: Barrett şi Stephanie într-o trăsură trasă de cai. Stephanie era încântătoare. Avea genul acela de păr roşu care atrage irezistibil privirile şi o piele albă şi netedă. Şi o mulţime de pistrui. Avea un zâmbet ştrengăresc. Tate fu atât de impresionată de fotografie, încât ochii i se umplură de lacrimi. Nu ştiuse la ce să se aştepte, însă nu se gândise la o coamă roşie ca focul; îşi imaginase o blondă elegantă de tipul lui Chess, sau poate o brunetă precum Anita Fullin. Se uită la altă poză – Stephanie ţinându-l în braţe pe unul dintre copii. Aici îi putu observa mai atent chipul. Pielea albă ca laptele, umbrele albăstrii de sub ochii verzi. Pistruii erau remarcabili. În acea poză arăta epuizată, însă luminoasă. Luă încă o fotografie – Stephanie în barca lui Barrett. Purta un slip galben. Era foarte slabă.

— Hei. Tate simţi mâna lui Barrett pe spatele ei. Scăpă fotografia, care căzu şi le dărâmă pe celelalte.

— O, Dumnezeule, îngăimă ea, încercând să aşeze totul în ordine, îmi pare rău, eram copleşită de admiraţie.

— Vino cu mine. Credea că o va duce în dormitor, însă ieşiră pe terasă. Avea în mâini o sticlă de şampanie. Îţi place Veuve Clicquot? întrebă el.

Recunoscu aceeaşi marcă de şampanie pe care o comandase Chess o dată la un restaurant când Tate venise la New York cu treabă, însă ea nu bea şampanie decât la nunţi sau la petrecerile foarte elegante ca aceea care tocmai se încheiase. Bea vin, însă doar cu mama ei. De una singură, prefera berea; acasă, în frigiderul ei trist, avea mereu un pachet de şase beri Miller Genuine Draft. Era jalnic. Şi complet nefeminin.

Luă sticla şi o înfipse în pământul ghiveciului cu muşcata.

— Nu o vreau acum. Ai irosi-o cu mine.

— În regulă, răspunse el. O ajută să se ridice şi se rezemară amândoi de balustrada terasei. Ea îşi îngropă faţa în cămaşa lui; Barrett îşi scosese cravata şi îşi descheiase primii nasturi. Tate îi sărută gâtul, îi simţi gustul – transpiraţie şi fum de cărbuni. El scoase un oftat. Îi ridică bărbia şi se sărutară uşor preţ de o secundă sau două secunde; apoi, dintr-odată, şuvoiul de pasiune se dezlănţui. Nu avea rost să se stăpânească. El era un tată singur; ea era de-a dreptul disperată. Îl dorise de la şaptesprezece ani. Se sărutară nebuneşte, îşi sfâşiară hainele. Tate îi smulse lui Barrett unul dintre nasturii de la cămaşă, iar el îi trase rochia; pentru o clipă îi trecu prin cap să-i ceară mai multă grijă, căci era rochia lui Chess, însă cui îi mai păsa? Se

chinui să şi-o scoată pe cap. Avea să i-o cumpere lui Chess de o sută de ori. Îşi desfăcu sutienul şi îşi eliberă sânii în noaptea ceţoasă, iar Barrett, cu un răget leonin, o duse înapoi în casă. Ea mai avea doar chiloţii de dantelă, însă el nu apucase să-şi dea jos pantalonii.

— La naiba, gemu el. Te doresc atât de mult!

Ea se lăsă pe spate pe canapea şi spuse în gând o rugăciune de mulţumire. „Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc". Asta era ceea ce visase dintotdeauna.

Barrett îngenunche dinaintea ei. În ochii lui se zăreau lacrimi.

∵

Deci, se gândi Tate mai târziu, aşa ar trebui să fie sexul. Ameţitor, electric, imediat. Tulburător ca o săritură în gol, satisfăcător precum o gură de apă rece. Acum Barrett dormea, sforăind uşor lângă ea pe pat. Se mutaseră jos, în dormitorul lui, de unde, în mod surprinzător, dispăruse orice amintire de-a lui Stephanie. Patul cu baldachin era acoperit cu o cuvertură somptuoasă şi perne minunate. Mai era şi un şifonier cu o oglindă mare. O pictură de Illya Kagan atârna deasupra patului; era priveliştea de la North Pond de pe Tuckernuck.

Tate nu putea dormi şi ştia că nu avea să doarmă deloc în noaptea aceea. Coborî din pat să meargă la toaletă, apoi urcă în vârful picioarelor. Aduse sticla de şampanie din ghiveciul de pe terasă şi o puse în frigider, unde găsi bere Heineken şi cutii de suc, un pachet de crenvurşti Ball Park şi un litru de lapte integral. Mai văzu şi o cutie de Minute Maid şi un borcan de murături cu usturoi şi mărar, o salată verde frumoasă, jumătate de castravete învelit în plastic şi un kilogram de carne de vită friptă în stil italian în sertarul de delicatese. „Este bine", se gândi Tate. În frigiderul lui Barrett nu era nimic intimidant sau rafinat. În congelator descoperi nişte chiftele de pui, câteva pungi cu file de sardine având data înscrisă cu marker negru şi o sticlă de votcă.

Tate îşi turnă un pahar de apă cu gheaţă. Se duse din nou la fotografii.

Dimineaţă, Barrett o găsi dormind pe canapea.

— Ce faci aici? întrebă el.

Ea era încurcată. Nu-şi amintea când se întinsese, însă avea sub cap o pernă şi se acoperise cu pătura de lână. Verifică pe furiş să vadă dacă luase vreo fotografie. Le studiase pe toate. Însă toate erau la locul lor pe masă, slavă Domnului.

— Nu sunt sigură, răspunse ea.

Barrett se înghesui pe canapea lângă ea.

— Plouă, o anunţă el.

— Da?

— Vrei să rămâi aici azi? Am putea să bem şampania aia. Să mâncăm căpşune în pat, să ascultăm Springsteen şi să stăm sub cuvertură.

Tate ar fi vrut să spună „Da!”

— Şi copiii tăi? se interesă ea după un moment de reflecţie.

— Aş putea să o rog pe mama să-i ţină.

— E duminică. Sunt sigură că vor să te vadă.

— Asta aşa e. Am putea să ne petrecem ziua împreună. Mergem să mâncăm, apoi îi ducem la film.

— Sună minunat...

— Dar?

— Dar nu astăzi.

— E prea devreme? întrebă el. Părea îngrijorat.

Ar fi vrut să spună că nu era deloc prea curând; nu avea cum să fie prea curând din moment ce aşteptase treisprezece ani acele clipe. S-ar fi măritat cu el a doua zi, luni, şi marţi i-ar fi adoptat pe copii. Ar fi renunţat la slujbă, şi-ar fi vândut apartamentul şi ar fi învăţat tot ce trebuia să ştie despre Locomotiva Thomas. Toate acestea intrau însă în categoria gesturilor pripite. Dacă ar fi rămas chiar şi o oră în plus ar fi însemnat să se întindă mai mult decât îi era plapuma.

— E prea devreme, confirmă ea. Vrei să mă duci acasă?

Barrett era zdrobit. Şi ea era zdrobită, însă în acelaşi timp mâhnirea lui o impresiona. El o sărută. Era goală sub pătură.

Avea să mai rămână o oră.

Chess

Ziua a noua.

Data următoare când m-am dus cu Michael să-l vedem pe Nick în concert a fost la Irving Piaza: Diplomatic Immunity cânta în deschidere pentru The Strokes, ceea ce era mare lucru. Nu puteam pur şi simplu să dăm buzna în culise; aveam nevoie de ecusoane ca să trecem. Era aprilie. Nu-l mai văzusem şi nu mai vorbisem cu Nick de când fuseserăm în Central Park înainte de Crăciun; din câte ştiam, nici Michael nu se întâlnise cu el. Nick nu mai mergea la Christo să joace poker, lucru care îl mirase pe fratele său. Era principala lui sursă de venit.

Ceea ce se petrecuse între mine şi Nick în parc fusese atât de intens, încât în zilele care au urmat mi-a fost extrem de greu să-mi revin. Mă simţisem uşoară ca un fulg la petrecerea firmei lui Michael, apoi fusesem tăcută şi deprimată de la mahmureală. Mai era şi mahmureala de după întâlnirea cu Nick. Însă când Nick s-a dat la fund de Crăciun, apoi de Anul Nou, iar apoi nu l-am mai văzut de Loc în lunile reci de iarnă, sentimentele mele au intrat în hibernare. Nu era deloc productiv să tânjesc după ceva imposibil. Inima şi sufletul meu îl doreau pe Nick, dar Michael era o partidă mult mai bună: avea bani, făceam lucruri încântătoare împreună seara şi la sfârşit de săptămână. Eram mulţumită.

Apoi a sosit vestea – un SMS primit de Michael – despre concertul de la Irving Piaza. Şi am primit ecusoanele cu care puteam intra în culise.

Când am ajuns la concert, Michael a spus:

— În seara asta o vom cunoaşte pe prietena lui Nick.

— Are prietenă? Pur şi simplu nu-mi venea să cred.

— Se pare că da. E studentă. Merge la New School.

Aveam un presentiment. Oare nu cumva... Dar mi-am înlăturat gândul din minte.

Abia înduram să văd concertul, cu toate că trupa cânta mai bine ca niciodată. Faptul că deschidea concertul formaţiei The Strokes însemna că Diplomatic Immunity urcase în ierarhia muzicală. Să-l văd pe Nick în carne şi oase pe scenă era în egală măsură sufocant şi incredibil de dureros. Îl iubeam, îl doream, chiar dacă greşeam amarnic, însă era singurul lucru adevărat. Sentimentele mele erau atât de copleşitoare, încât aveam lacrimi în ochi. Mă tot gândeam: „Trebuie să-i mărturisesc lui Michael".

M-am hotărât să-i spun chiar în noaptea aceea, după ce ajungeam acasă.

După ce Diplomatic Immunity și-a încheiat concertul, eu și Michael ne-am croit drum până în culise. L-am văzut întâi pe Nick, care se ștergea cu prosopul, încă strălucitor, vioi de la energia mulţimii. În acea clipă l-am urât; mi-aş fi dorit să fie un muzician dulce şi pur, nu un îngâmfat care se dă în spectacol. Voiam ca gloria să însemne ceva pentru el. Însă era un om ca toţi ceilalţi, iar în timp ce eu şi Michael ne bucuram de un soi de faimă în fiecare zi, cu Nick nu se întâmpla asta, aşa că i-am iertat comportamentul încrezut. Apoi, în clipa următoare, l-am urât din nou pentru că ţinea pe cineva în braţe, şi nu era o fată oarecare, ci Rhonda în persoană.

Era imposibil şi totuşi adevărat. Rhonda era fata, prietena, studenta la New School care urma să primească o diplomă de absolvire a unor studii de urbanism, ceea ce părea un mod elegant de a cheltui banii tatălui ei şi de a evita să se angajeze. Ne văzuserăm rar după acea primă noapte de la Bowery Ballroom: petrecusem atât de mult timp la Michael acasă, încât existau săptămâni în care mergeam în apartamentul meu doar în nopţile de duminică şi luni. Nu întreţinusem prietenia. Mă simţeam vinovată, mai ales că mă întâlnisem cu Rhonda în holul clădirii şi promisesem să ieşim împreună, deşi ştiam că asta nu se va întâmpla deoarece eram întotdeauna cu Michael – însă mă gândeam că Rhonda era o femeie în toată firea, cu propria viaţă şi cu propriii prieteni, şi că avea să se descurce şi fără mine. Avea să înţeleagă. Faptul că ieşea acum cu fratele prietenului meu nu ar fi trebuit să mă deranjeze în vreun fel, însă bineînţeles că mă deranja. De ce naiba nu-mi spusese? De ce numi trimisese un mesaj sau un e-mail să-mi spună „Hei, am noutăţi, în seara asta ies cu Nick". Oare se întâlnise cu el din întâmplare? Sau o căutase el? Trebuia să aflu, însă nu puteam îndura să aud răspunsul.

Michael, ţinându-mă de mână, m-a tras către spectacolul oferit de Nick şi Rhonda îmbrăţişaţi. „Sânii ei sunt falşi", mi-am spus eu. Oare Nick ştia asta?

Rhonda s-a întors şi m-a văzut, iar chipul ei s-a luminat de bucurie(!). Nu ştia deloc să mintă sau să se poarte răutăcios, iar ăsta era şi unul dintre motivele pentru care mă împrietenisem cu ea. Se gândea probabil cât de încântată o să fiu că ieşea cu Nick. Fuseserăm înstrăinate, iar acum ne regăseam. Aveam să fim ca surorile!

— Hei! a exclamat ea, apoi m-a sărutat pe gură. Ai văzut concertul? Nu-i aşa că a fost splendid?

— A fost splendid, am aprobat eu. Cel mai bun al lor. Nu-mi dau seama de unde mi-am găsit resurse să fiu atât de generoasă. Pentru că furia mea faţă de Nick mă dărâma precum un vânt puternic. Bănuiam că făcuse toate astea intenţionat. Că începuse să iasă nu cu o fată oarecare, nu cu fata care lucra la Biblioteca Publică din New York unde îi plăcea să meargă să-şi scrie

versurile, nu cu thailandeza care lucra la toneta Tom Yum din Piața Saint Mark, ci cu prietena mea Rhonda. Cu prietena mea cea mai apropiată.

Nick mă privea cu aceiași ochi care pătrundeau până în adâncul meu și îmi strângeau inima, însă era diferit. Era furios, mai furios ca mine. Părea să spună: „Acum vezi cum este. Te culci cu fratele meu, care mereu a avut parte de ce era mai bun. Practic locuiești cu el. Așa că am ales-o pe Rhonda. Suntem chit".

Trebuia să plec din cabina artiștilor. S-a propus să ieșim toți patru la Spotted Pig să bem după concert, iar eu am încuviințat zâmbind: „Da, e o idee minunată!" Nick se holba la mine. Mi-a spus „Te simți bine, Chess? Arăți de parcă ți-ar fi rău". Voiam să-l pocnesc. Mi-am cerut scuze să merg la toaletă. Am rămas în fața oglinzii până când altă fată m-a lovit cu geanta ei Tory Burch uriașă. În loc să mă întorc în cabina artiștilor, m-am dus în mulțime, la dans. The Strokes cântau Last Nite, *preferata mea dintre toate melodiile lor. Mă pierdusem într-un hățiș de străini, o gloată de trupuri necunoscute. Rhonda. Fusese o lovitură de geniu din partea lui. Când s-a terminat melodia și toți fluierau și urlau cerând alta, m-am îndreptat către ieșire și am ajuns pe stradă în aerul răcoros. Ha! Eram de atâta timp parte a unui cuplu, încât nu mai știam cum să acționez de una singură. M-am gândit la Michael, care deja se îndrepta probabil spre toaletă, instruind-o pe Rhonda să intre și să mă ia de acolo. S-ar fi îngrijorat. Nu voiam să se îngrijoreze el, voiam să se îngrijoreze Nick. Am oprit un taxi și m-am îndreptat spre casă. Mi-a sunat telefonul – de trei ori a fost Michael și de trei ori nu am răspuns, chiar dacă știam că era o cruzime. La al patrulea apel eram gata să răspund, însă am văzut că venea de la Nick, așa că n-am făcut-o. Nick știa de ce plecasem.*

Când am ajuns în apartamentul meu, am încuiat ușa și i-am trimis lui Michael un SMS: „Am ajuns în siguranță. Noapte bună".

Mi-a răspuns scurt: „Ce naiba?"

Apoi a sunat telefonul fix. Era Michael, în culmea furiei.

— Cum ai putut să pleci așa? Ce naiba aveai în minte? Am crezut că ți s-a întâmplat ceva! Aici ești la New York, iubito. E plin de drogați și de violatori. M-am temut că ai pățit ceva! Nu-ți stă în fire să pleci așa, nu ești atât de inconștientă încât să pleci așa și să mă lași acolo. Ce naiba îți închipuiai că faci?

Să-i spun? Nu-i puteam spune. Și nu puteam întreba: Nick a fost îngrijorat? I-a păsat?

— Michael, a fost o prostie din partea mea. Îmi pare rău.

— Fir-ar să fie, Chess! a continuat Michael. Vocea lui părea tristă și înfrântă, ca și când mereu l-aș fi lăsat baltă așa, ceea ce era nedrept, pentru

că nu îl dezamăgisem niciodată până atunci. Fusesem o fată bună, o iubită bună. Însă Michael nu era un prost; lucra în domeniul resurselor umane. Poate își dăduse seama. Existaseră momente în care mă privea în ochi, îmi îndepărta părul de pe față, mă săruta pe gât sau făcea alt gest intim, iar eu mă retrăgeam. Îl îndepărtam. „Ce e?" întreba el. „Ce să fie?" replicam eu inocent, gândindu-mă: „Nu te iubesc suficient de mult. Nu te iubesc în felul acela".

Ceva trebuia să se întâmple.

∵

Nu ar fi recunoscut niciodată în fața nimănui, nici măcar n-ar fi fost în stare să scrie acele cuvinte în jurnalul ei, însă aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui Tate.

Ploaia înrăutățea lucrurile. Acolo nu era niciodată un lucru bun. Începea ca un roman cu o acțiune ce promitea a fi destul de palpitantă. „Plouă! Repede, să punem husa pe Scout, închideți ferestrele, aplecați-vă!" Aceștia erau pașii tradiționali și o adevărată pedeapsă pentru cel care trebuia să stea afară în ploaie să se ocupe de Scout. În dimineața aceea, pentru că își spusese că mama și mătușa ei meritau să fie cruțate, persoana respectivă era Chess.

Se întoarse alergând în casă, udă leoarcă. Mama ei pregătea micul dejun – bacon, omletă și melcii cu stafide pe care-i păstrase pentru o ocazie specială. (Iar ploaia se încadra în definiție.) Făcea un al doilea ibric de cafea și se chinuise să încălzească laptele pe plită. Între timp, India băga în foc ziare, vreascuri și bețe.

— A fost cercetașă, explică Birdie.

— Pe cine vrei să păcălești? ripostă India. Tu ai fost cercetașa familiei.

Chess tremura. Acceptă o cană de cafea cu lapte fierbinte și se înfofoli în șalul mare și aspru, cu modelul înstelat tradițional, pe care îl împletise bunica ei. India reuși să facă focul și toate trei se înghesuiră în jurul lui cu micul dejun, în timp ce ploaia începuse să se domolească.

— Crezi că Barrett o va aduce pe Tate acasă pe vremea asta? spuse Birdie.

— În niciun caz, opină India. O s-o oprească la el.

Chess se simți geloasă – nu pentru că Tate era cu Barrett, ci mai degrabă pentru că Barrett era cu Tate. Sora ei era plecată de paisprezece ore, iar Chess o dorea înapoi. Locuiseră împreună pe Tuckernuck timp de mai bine de o săptămână, iar Chess ajunsese să se obișnuiască cu optimismul neobosit al lui Tate; lua câte o doză din el zilnic, ca pe o vitamină.

Își dădea seama deja cum urma să decurgă restul zilei: Birdie și India aveau să recurgă la tot soiul de distracții pentru vreme urâtă – jocuri de cărți, lectură, Monopoly – fumând și încercând să ghicească momentul în

care avea să se oprească ploaia. Birdie avea să pregătească prea multă mâncare și aveau să se apuce de băut încă de la prânz. Dar toate astea în lipsa lui Tate, așa că indiferent de cât de distractiv ar fi fost (Monopoly la beție?), ziua avea să se clatine precum o masă cu trei picioare. Aveau să fie în număr impar, cu Chess pe post de om în plus. La un moment dat, aveau să-și pună întrebări cu privire la Tate: Oare se distra? Oare ce făceau împreună ea și Barrett? Oare întâlnirea lor avea să se transforme într-o poveste de dragoste? Ce viitor putea să aibă? Din această cauză, Chess avea să-i simtă și mai mult lipsa. Ura să-i fie dor de oameni. Era ca o boală.

Își bău cafeaua, mâncă un sfert de melc să o liniștească pe mama ei, apoi se retrase în mansardă să-și continue confesiunea. Ploaia se lovea de acoperiș, iar valurile se izbeau violent de plajă. Chess își dădu seama că dacă Tate nu se întorcea la Tuckernuck, fiecare oră din fiecare zi avea să fie astfel.

Se făcu zece, apoi unsprezece. Chess se întrebă dacă Barrett și Tate făceau dragoste. Impulsurile ei sexuale se ofiliseră ca o floare nestropită. Era prea deprimată ca să se atingă.

Tate și Barrett. Barrett Lee: încă o persoană față de care Chess se simțea prost.

Toți știau de întâlnirea lor nereușită din vara de după primul an de facultate al lui Chess – Barrett o luase la picnic, iar ea vomitase peste bord. Toți știau că povestea se terminase atunci. Sfârșit. Sentimentele lui Chess pentru Barrett Lee nu fuseseră prea clare în vara aceea. Dacă ar fi fost obligată să dea un răspuns, ar fi zis că nu simțea nimic pentru el; era atrăgător, desigur, însă nu avea de gând să meargă la facultate, iar asta o făcuse să-l respingă imediat. Urma să devină pescar sau tâmplar și să trăiască toată viața în Nantucket, de unde nu avea să plece niciodată decât ca să meargă la Hyannis să facă cumpărături de Crăciun și la Aruba timp de o săptămână, în februarie. Devenea la fel ca tatăl său. Chuck Lee era un tip simpatic, dar nimic altceva decât un lup de mare, iar Barrett Lee se transforma și el într-un lup de mare. Chess nu voia să aibă de-a face cu el.

Însă când Barrett o invitase în acea vară la picnic, acceptase fără să stea pe gânduri. Recunoștea că motivul principal fusese iubirea înflăcărată pe care i-o purta sora ei tânărului. La nouăsprezece ani era irezistibil să iasă la o întâlnire doar ca s-o supere pe Tate. Și, de asemenea, Chess era plictisită. Pe Tuckernuck nu avea altceva de făcut decât să citească și să joace table cu părinții. Cel puțin, un picnic cu Barrett era ceva diferit.

Băuse prea mult; asta fusese o întâmplare. În larg era foarte cald, i se făcuse îngrozitor de sete, berea era rece ca gheața și prima dușcă îi deschisese apetitul pentru următoarele. Răul o luase prin surprindere. O cuprinsese ca un val. Sandvișul cu șuncă pe care i-l oferise Barrett avea un

gust ciudat, însă îl mâncase din politeţe. Sandvişul stricat, mirosul de combustibil, mişcarea bărcii şi berea avuseseră un efect cumulat: greaţa o lovise dintr-odată, şi Chess vomitase în spatele bărcii. Barrett îi dăduse o sticlă cu apă să-şi clătească gura şi îi oferise o bomboană cu mentă Life Saver. Iniţial păruse scârbit, dar îşi revenise rapid şi spusese ceva de genul „Se întâmplă şi la case mai mari”. Însă asta nu o ajuta cu nimic. Era cumplit de ruşinată. Oferise un spectacol oribil după ce tot timpul se considerase superioară lui Barrett Lee. Se făcuse de râs. Voia să coboare din barca aceea.

Chess şi familia ei plecaseră din Tuckernuck după două săptămâni, iar la sfârşitul lui august se întorsese la facultate, la Colchester. Nu avea să uite niciodată ziua în care Barrett apăruse din senin: 18 octombrie. Era idealul platonic a unei zile de duminică în statul Vermont. Soarele abia răsărise, iar cerul era senin, de un albastru strident. Era o vreme de ieşit în pulover şi de băut cidru. Chess şi celelalte fete de la club le vindeau bere şi cârnaţi celor care veniseră la meciul de fotbal dintre Colchester şi Colgate. Chermeza de dinainte de meci era organizată pe terenul din afara stadionului, încercuit de arţari şi stejari coloraţi în roşu aprins. Nu aveai loc să arunci un ac printre absolvenţii şi studenţii beţi de la ambele universităţi, plus familii tinere din Burlington care îşi aduseseră copiii şi câinii.

Chad Miner, o zeitate de rangul al doilea de la Sigma Epsilon, o anunţă pe Chess:

— Te caută cineva. Un tip.

— Serios? Ea ar fi vrut ca tocmai Chad Miner să fi fost cel care o căuta. Cine?

— Nu-l cunosc. Nu e de aici.

Apoi Marcy Mills, o colegă de la cursul de tehnici literare, cumpără un cârnat de la Chess, zicându-i:

— Apropo, se tot învârte pe aici un tip care întreabă de tine.

— Cine?

Marcy ridică din umeri şi dădu cârnatul prin muştarul galben.

— Nu-l cunosc. Dar l-am auzit întrebând pe cineva dacă o cunoaşte pe Chess Cousins. Aşa că i-am spus că te cunosc, iar el a întrebat dacă ştiam unde eşti şi i-am spus că nu. Uite câtă lume e aici!

— Mda, mormăi Chess. Învârti cârnaţii pe grătar, să se asigure că sunt pătrunşi. Cum arăta?

— Blond. Şi drăguţ.

— Trimite-l la mine! chicoti Alison Bellafaqua, care stătea lângă Chess la butoi, umplând pahare de plastic cu Budweiser spumos.

Chess tot nu dădu prea mare importanţă informaţiei. Dacă se gândea, îi venea în minte Luke Arvey, un tip cu care fusese în liceu şi care acum studia la Colgate, însă Luke nu era nici blond, nici drăguţ.

Chess mai avea un văr de-al doilea din partea tatălui care mergea la Colgate, însă nu-l mai văzuse de mult, de la o reuniune de familie din vara în care avea nouă ani. Nu l-ar mai fi recunoscut.

Apoi Ellie Grumbel şi Veronica Upton o abordară – amândouă deja bete – anunţând-o în cor:

— Te caută cineva!

— Cine, oare? A spus cum îl cheamă? Chess era deja enervată.

— Scoate-i pe drăguţii ăia, spuse Alison Bellafaqua, referindu-se la cârnaţi. Meciul începe în zece minute şi trebuie să ducem cutia cu bani...

Vocea el fu acoperită de echipele care traversau terenul în marş, în drum spre stadion. Studenţii de la ambele universităţi trebuiau să se încoloneze în spatele lor. Cu toate că era o dovadă de sentimentalism, lui Chess îi plăcea la nebunie defilarea spectatorilor în urma celor două echipe. Ca şi mama ei, era pasionată de tradiţii. Dar în acea zi nu putea urmări spectacolul din pricina îndatoririlor ei la standul de bere şi cârnaţi. Alison avea dreptate: trebuiau să închidă taraba şi să ducă înapoi la club cutia cu bani. Trebuiau să se grăbească, altfel ar fi pierdut începutul partidei.

Observă că Ellie Grumbel încă era acolo, clătinându-se, cât pe ce să cadă.

— Parcă a zis că-l cheamă Bennett, îşi aminti ea.

Chess ridică privirea îngrijorată. Avea o presimţire sumbră.

— Spunea că e din Nantucket, adăugă Veronica. Vreun prieten de-al tău de-acolo?

— Cumva Barrett? îşi dădu seama Chess. Barrett Lee?

Nu trebui să aştepte răspunsul, căci în clipa în care îi rosti numele, îl zări în masa de oameni. Barrett Lee. Chess îşi simţi inima grea. Era îmbrăcat cu un tricou cu guler pe gât, o bluză cu dungi şi jeanşi – i se părea ciudat să-l vadă în haine de stradă în loc de costum de baie şi tricou. Din câte văzuse ea, era singur. Privea prin mulţime – o căuta – iar ceea ce o uimea pe Chess era cât de nelalocul lui părea, în ciuda încercării lui de a se îmbrăca la modă. Era de-a dreptul jalnic să-şi facă apariţia aşa – acolo, la ea la facultate! –, fără s-o anunţe în prealabil. Ar fi vrut să se ascundă. Se simţea ameninţată. Desigur, nu din punct de vedere fizic; i se părea că stilul ei de viaţă era ameninţat. Voia să vadă meciul; voia să participe la petrecerea de după meci şi să recupereze distracţia pe care o pierduse cât fusese ţintuită la toneta cu bere şi cârnaţi a clubului. Voia să se schimbe în blugii ei cei noi şi în bluza ei cea nouă de la J. Crew (cumpărată cu un cec-surpriză de o sută de dolari de la tatăl ei) şi să-şi încerce din nou norocul cu Chad Miner mai târziu, la

petrecerea Sigma Epsilon cu douăsprezece butoaie de bere. Şi mai avea şi o groază de învăţat a doua zi şi o lucrare de scris, ca să nu mai vorbim de ieşirea la pizza de duminică seară cu prietenele ei cele mai bune, cele două Kathleen. Aşa arăta weekendul ei; era perfect ca simetrie şi echilibru între socializare şi studiu. Nu-i convenea deloc întreruperea provocată de apariţia-surpriză a lui Barrett Lee din Nantucket.

Mama ei ar fi fost îngrozită; Chess ştia asta şi se ruga (a) pentru iertare şi (b) ca fapta urâtă pe care urma să o comită să nu fie descoperită vreodată.

Înşfăcă imediat cutia cu bani.

— Duc asta înăuntru, îi spuse ea lui Alison.

— Aşteaptă, răspunse colega ei. Alison era masivă şi avea părul negru, lung şi des, şi nişte sprâncene severe. Mă laşi pe mine să curăţ aici?

Chess deja se îndepărtase câţiva metri.

— Ai putea? strigă ea peste umăr. Apoi dispăru. Erau prea mulţi oameni ca să o ia pur şi simplu la fugă, dar se grăbea. Apoi surprinse un loc mai liber. Alergă ţinând cutia de bani sub braţ, pe lângă maşinile parcate, peste păturile întinse pe care se aflau salată de cartofi şi idioţi de un metru optzeci. Se gândi la Jim Cross, rapida vedetă a echipei de fotbal Colchester. Ea era Jim Cross! „Barrett Lee! îşi spuse ea. De ce? Pentru ce? Cum?” Era o sâmbătă minunată de toamnă. Vara, Tuckernuck, plaja, focul în aer liber, picnicul dezastruos erau uitate de mult. Acele lucruri făceau parte din alt anotimp. Ce căuta el acolo?

Curând, Chess se afla în stradă. Îşi făcea loc spre clădirea Delta Gamma. Avea să lase cutia cu bani, apoi să se strecoare spre stadion pe străduţele lăturalnice. Intenţiona să-l evite pe Barrett Lee până când meciul se va fi terminat, moment în care, fără îndoială, el va fi renunţat şi va fi plecat.

Urcă în grabă treptele clubului. Era o casă în stil victorian, albastră, cu o friză albă precum glazura pe un tort. Aveau şi o administratoare, pe Carla Bye, care le punea pe fete la curăţenie, iar Chess era fericită. Se mutase în acel an de la cămin şi aprecia ordinea tăcută şi feminină. Căminul era zgomotos şi fără reguli; în clădirea lui Chess erau băieţi care mestecau tutun şi lăsau pe pervaz pahare de plastic pline pe jumătate cu scuipat maro. Se jucau Frisbee pe holuri la două noaptea, beţi, urlând melodii Guns N' Roses. Casa Delta Gamma semăna mai mult cu o locuinţă burgheză ca nivel de decenţă, doar că Chess era la facultate, liberă să facă tot ce voia.

Trebuia doar să lase cutia cu bani – să i-o dea Carlei dacă era în zonă sau să o încuie în seif. De pe peluza din faţă, auzi o avalanşă îndepărtată de urale şi ştiu că echipa Colchester intrase pe teren. La naiba! Risca să piardă startul.

O auzi pe Carla Bye vorbind cu cineva. Unele dintre colegele lui Chess o considerau pe Carla Bye enervantă şi demnă de milă; altele încălcau pe faţă regula casei cu privire la musafirii nocturni, pretinzând că administratoarea nu se supăra. „Carla Bye vrea să ne-o tragem!” era refrenul pe care îl tot repetau şi pe care Chess nu-l putea contrazice. În dimineţile în care un tânăr cobora scările, Carla se oferea de multe ori să-i facă o omletă.

În weekendurile cu meciuri de fotbal, Carla stătea cu orele în salonul din faţă, unde le primea pe absolventele Delta Gamma sau pe membrele asociaţiei de la alte universităţi. Carla avea darul flecărelii; acest tip de interacţiune o făcea să înflorească.

Acum vorbea cu cineva, iar Chess îşi zise: „Perfect, dă-i cutia cu bani şi şterge-o!”

Când intră zorită în salon, Carla Bye exclamă:

— Ce noroc! Uite-o!

Chess, derutată, privi către ocupantul fotoliului: era Barrett Lee. Scoase un ţipăt de groază, pe care cei doi îl luară drept o expresie a surprinderii. Însă Chess îşi repeta în minte: „La naiba! Nu se poate!” Simţea cum pereţii weekendului ei construit perfect începeau să se prăbuşească.

Administratoarea o privea lung. Manierele!

— Barrett? spuse Chess. Barrett Lee?

El se ridică din fotoliu. Carla Bye deja îl servise cu cidru şi brioşe cu dovleac. Lângă scaunul lui se afla un sac de marinar care mirosea vag a depozit.

— Hei, Chess. Ce faci? Se aplecă să – ce? Să o sărute? Ea îi evită buzele şi îi oferi o îmbrăţişare de soră.

— A sosit tocmai de la Nantucket în dimineaţa asta! o informă Carla.

— Am luat primul avion, explică Barrett. Şi am condus şase ore.

„De ce? se întrebă Chess. De ce eşti aici?”

— I-am spuse lui Barrett să îşi lase rucsacul în camera ta. Însă a vrut să aştepte până vă vedeţi. Un gentleman.

— Eu mă duc la meci, îi reteză Chess avântul. Îmi pare rău, nu am încă un bilet...

— Ai vrea să mergem să ne plimbăm? întrebă el. Sau să mâncăm ceva?

Chess simţea că arde, era speriată. Inima încă îi bătea cu putere de la alergatul prin oraş.

— Hai să vorbim pe verandă, spuse ea.

Carla înţelese aluzia.

— Da, vă las singuri, tinerilor. O să-i duc rucsacul lui Barrett în camera ta, Chess.

„Carla Bye vrea să ne-o tragem!”

„Nu!” strigă Chess în mintea ei, însă era prea politicoasă ca să deschidă gura. Nu conta. Putea să-şi ia rucsacul mai târziu; Barrett Lee nu avea să rămână.

Vizitatorul o urmă pe verandă. Ea se rezemă de balustradă, iar el se aşeză în leagăn. Dinspre stadion se auziră din nou urale. Meciul!

— Ce cauţi aici, Barrett?

El ridică din umeri şi zâmbi.

— Mă săturasem de insulă. Aveam nevoie de un drum pe uscat.

— Aşa că ai venit *aici* să mă vezi *pe mine*? De ce?

— Nu ştiu, răspunse el. M-am tot gândit la tine. Noi nu am fost niciodată împreună.

— Aşa e. Nu am fost niciodată împreună.

— Aşa că m-am gândit că poate acum...

— Poate acum, ce?

— Poate acum o să fim împreună. Aşa că am venit până aici.

— Nu ai sunat, spuse Chess. Nu m-ai anunţat. Aveam planuri pentru acest weekend.

— Aveai?

— Da! Pentru început, ar trebui să mă aflu la meciul acela de fotbal. Prietenii mei mă aşteaptă.

— Vin şi eu cu tine. Mi-ar plăcea să-ţi cunosc prietenii.

— Nu am niciun bilet în plus. Pentru că habar n-am avut că vii. Iar meciul se ţine cu casa închisă.

— E un meci important?

— Toate sunt meciuri importante. Sunt doar şase meciuri pe teren propriu şi toate sunt importante. Încercă să se liniştească; ţipa ca un copil. Aveam planuri de picnic după meci, apoi planuri pentru cină şi pentru petrecerea de diseară, la care se intră doar cu invitaţie. Asta nu era chiar adevărat, însă cei de la Sigma Epsilon nu ar fi fost deloc încântaţi să apară un tip ciudat în casa frăţiei lor; le plăcea să păstreze raportul bărbaţi-femei în favoarea lor. Iar mâine trebuie să învăţ. Trebuie să predau o lucrare.

— O lucrare? se miră el.

— Da, răspunse ea. O lucrare. O lucrare de facultate. Cincisprezece pagini despre *Naşterea Venerei*. El o privi lung. E un tablou, îl lămuri Chess. De Botticelli.

Barrett se ridică.

— Mor de foame, se plânse el. Vrei să mănânci? Am văzut în oraş un loc care arăta bine.

— N-ai auzit ce-am zis? se încruntă ea. Ar trebui să fiu la meci.

— Nu te duce.

— *Vreau* să mă duc. Chess se purta ca un copil bosumflat. O clipă se întrebă ce ar fi vrut Birdie să facă. Să lase totul şi să petreacă un weekend cu Barrett Lee? „Fă un compromis, ar fi spus Birdie. Ia prânzul cu el, apoi ia-ţi rămas-bun”. Însă Chess nu putea face asta. Ascultă, continuă ea, apreciez că te-ai trezit cu noaptea-n cap şi ai luat primul avion şi ai mers atâta drum până aici ca să mă vezi. Dar nu ştiam că vii. Şi, Barrett, îmi pare rău, însă deja am planuri. Am planuri pentru tot weekendul şi nu te pot include în ele.

— Nu poţi?

O făcea să se simtă ca un monstru, egoistă, inflexibilă. Şi îl ura că o făcea să se simtă astfel. Nu era corect. Apariţia lui aici nu era corectă; viza exploatarea sentimentelor ei. Se uită la ceas: era unu şi jumătate. Prima repriză aproape se terminase.

— Trebuie să plec, îl anunţă ea.

— Să te aştept aici?

„Mă săturasem de insulă. Aveam nevoie de un drum pe uscat”. De fapt, se gândi Chess, avea nevoie să meargă şi el la facultate. Într-o clipă de milă îşi dădu seama că aceea era prima toamnă în care Barrett nu avea şcoală. Pescuitul, tâmplăria şi petrecerile nu-l împlineau.

— Ar trebui să pleci, spuse Chess.

— Să plec?

— Sau să rămâi. Poţi să rămâi în oraş dacă vrei. Însă nu poţi rămâne aici cu mine. Dacă m-ai fi sunat poate aş fi reuşit să aranjez ceva, însă nu ai făcut-o. Pur şi simplu ai apărut şi acum te aştepţi să las totul baltă.

— E vorba de un weekend, insistă el.

— Iar weekendurile mele sunt *ocupate.* Am o *viaţă.*

— Bine. Nu te supăra. O să plec.

— Perfect. Iar acum mă simt îngrozitor că ai condus şase ore ca să ajungi aici şi eu te resping. Însă de ce mă simt atât de îngrozitor? Nu am făcut nimic rău.

— Nu ai făcut nimic rău, o asigură el. Am crezut că poate o să ieşim împreună. Dar nu mai contează... Mă duc să-mi iau rucsacul.

— Ţi-l aduc eu, se oferi Chess. Nu ştii unde e camera mea. Intră în grabă, urcă scările şi înşfăcă rucsacul de pe balansoar. „Îmi pare rău, Birdie!” îşi spuse ea. Mama ei ar fi fost îngrozită, era sigură de asta. Jos, salonul din faţă era pustiu. Luă două brioşe cu dovleac şi le împachetă într-un şerveţel de hârtie pentru Barrett. Dovadă că nu era complet insensibilă. Barrett stătea pe treapta de sus, privind spre stradă. Unde ai parcat? se interesă ea. Ca o concesie, voia să-l însoţească la maşină în drum spre stadion. Însă chiar şi acel gest l-a făcut doar ca să se asigure că urcă în maşină şi pleacă.

— Chiar aici. Arătă spre un Jeep albastru ponosit, cu acoperiş negru de vinil. Tate, se gândi Chess, ar fi iubit acea maşină. Dacă Barrett ar fi fost mai inteligent, s-ar fi îndreptat spre sud, nu spre nord. S-ar fi dus la New Canaan să-i facă o surpriză lui Tate. Ea ar fi fost pe atât de fericită pe cât fusese Chess de agitată şi tulburată.

— Bine, spuse ea. Îi întinse rucsacul şi brioşele, pe care le acceptă fără alt comentariu, apoi îl conduse pe scări şi rămase lângă uşa jeepului. Dacă se grăbea, ajungea la timp pe stadion. Îmi pare rău că n-a ieşit nimic, simţi nevoia să adauge.

— Mda, şi mie.

— Îmi pare rău, repetă ea. De ce îşi cerea *ea* iertare? Nu era vina ei, însă cumva era.

Ar fi vrut ca el să spună „E în regulă”. Ar fi vrut ca el să o ierte, să o elibereze. Însă doar o privi lung, apoi îşi apropie faţa de a ei şi o sărută.

Sărutul fusese drăguţ, chiar drăguţ, însă poate doar pentru că Chess ştia că asta însemna sfârşitul.

Sfârşitul, până în vara asta. De-a lungul anilor, îşi amintise cu silă de acea zi de 18 octombrie şi de apariţia-surpriză a lui Barrett Lee, gândindu-se că ar fi trebuit să renunţe la meci şi să meargă să ia prânzul cu el. Ar fi putut să-l ia cu ea la celelalte activităţi şi la petrecere. Ar fi putut chiar să doarmă pe podea în camera ei. Însă Chess îl dorea plecat de acolo. Dincolo de orice altceva, era o chestiune de clasă. Era sigură că el nu s-ar fi adaptat.

Birdie nu aflase. Rămăsese doar ruşinea lui Chess, care acum era veche şi slăbită în comparaţie cu ruşinea pe care o încercase mai recent.

Ar fi putut să fie ea în acea dimineaţă la Nantucket cu Barrett Lee. Întâi o invitase pe ea. O dusese unde era parcat Scoutul şi spusese:

— Mâine-seară merg la o petrecere. E foarte elegantă şi am nevoie de o parteneră. Vrei să vii cu mine?

Întrebarea lui îi amintise lui Chess într-o secundă de întreaga întâmplare. Asta era ocazia de a îndrepta răul pe care i-l făcuse. Însă nu putea accepta. Ideea de a merge la o petrecere o paraliza, şi asta fără legătură cu faptul că avea să primească priviri pline de milă de la cei care credeau că are cancer. Nu era suficient de puternică cât să vadă oameni, să facă nonşalant conversaţie, să mănânce, să pretindă că totul era în regulă. Şi nici nu voia să-l amăgească pe Barrett Lee; nu voia să-i dea speranţe. Faptul că trecuseră doisprezece ani şi Barrett Lee era acum văduv, iar Chess era şi ea într-un fel văduvă părea o ironie incredibilă, însă nu suficient de puternică încât să-i aducă împreună. Ea iubea pe altcineva.

— Nu pot, răspunsese Chess.

— Ai alte planuri? o iscodise el, cu un zâmbet vag şi ironic. Ea îşi potrivise şapca albastră croşetată.

— Nu mă simt foarte bine.

— Mda. Văd asta. Mă gândeam că o ieşire o să-ţi facă bine.

— Nu îmi va face bine. Îmi pare rău. Nu pot să explic.

— Hei, zisese el ridicând mâna într-un gest defensiv, nu-ţi cere nimeni să explici.

— Întreab-o pe Tate de petrecere, sugerase ea.

— Aşa o să fac. Oricum era alegerea mea principală.

Poate că spusese asta ca să o rănească. Însă Chess nu putea fi rănită de Barrett Lee şi, în plus, ştia că o merita.

— E o idee bună.

— Este, întărise Barrett.

∵

„Tu ai fost alegerea lui principală”, gândi Chess. Ar fi trebuit să-i spună asta şi lui Tate înainte să plece la petrecere. De ce nu o făcuse? Ora unsprezece. Amiază. Nici urmă de Tate.

La douăsprezece şi jumătate, Birdie strigă de pe scări: supa de fructe de mare era gata. Chess era absorbită de cartea ei – ajunsese la unul dintre acele pasaje de referinţă, cu Nataşa la tribunal – însă nu era nicio grabă, aşa că lăsă volumul jos.

Birdie şi India îşi turnară vin. Pe masă erau trei castroane cu supă aburindă, precum şi o cutie de biscuiţi cu stridii.

— Chess, vrei un pahar de Sancerre? întrebă India.

Tânăra femeie refuză. Îşi ocupă locul. Era suficient de tristă cât să plângă, însă nu putea spune de ce, fapt care înrăutăţea lucrurile. Mama ei îi aduse un pahar de ceai cu gheaţă cu o felie de lămâie, aşa cum îi plăcea ei. Ochii i se umeziră, însă nu dorea ca mama ei sau India să observe; dacă o vedeau plângând ar fi întrebat-o de ce, iar ea nu putea răspunde.

Uşa se deschise larg. Tate dădu buzna înăuntru, acoperită cu un poncho impermeabil verde. Era udă leoarcă.

— M-am întors! strigă ea. V-a fost dor de mine?

∵

Tate adusese un DVD player portabil şi un exemplar din *Fantoma,* care fusese filmul preferat al celor două surori în copilărie. Prezenţa DVD playerului contravenea uneia dintre cele mai vechi reguli de pe Tuckernuck, însă Barrett insistase ca Tate să îl împrumute, pentru că ce altceva ar fi putut să facă în casa de pe Tuckernuck pe ploaie?

Lui Chess îi fusese dor de sora ei, însă, acum că Tate se întorsese, fierbea de furie. Tate era ameţită şi strălucea de efectele sexului şi ale noii ei iubiri,

era Tate in extremis, Tate amplificată de o sută de ori, iar Chess nu-i putea face faţă. Tate putea să se uite la film, Tate putea să se bucure de film, Tate putea să plângă la film (mereu făcea asta), pe când Chess nu putea să i se alăture. Ştia că era meschină, însă nu putea să treacă peste furia pe care o simţea. Sigur i-ar fi plăcut să se bage sub cuvertură cu Tate şi să se uite la film, i-ar fi plăcut la fel de mult ca o baie fierbinte, însă nu putea trece peste abisul care o despărţea de o fericire oricât de mică. Era înecată în nefericirea ei. Înecată!

— Nu mă uit, declară ea.

— Poftim? sări Tate. Haide! E filmul nostru preferat.

— *A fost* filmul nostru preferat, o corectă Chess.

— Şi ce dacă, acum eşti mare şi ai alt film preferat? Prea bine. Asta nu înseamnă că nu poţi să te uiţi şi la ăsta. O să fie distractiv.

— Nu, insistă Chess.

— Bine, o să mă uit singură.

— N-ai decât.

— Deci nu o să mă întrebi cum a fost.

— Exact.

— A fost minunat, continuă Tate. Făcu o pauză, aşteptând ca Chess să spună ceva sau să o privească, dar sora ei nu făcu niciuna, nici alta. Sunt îndrăgostită. Aşa că îmi poţi spune orice şi voi înţelege. Voi înţelege pentru că acum sunt şi eu îndrăgostită.

Chess îi privi chipul sincer. Aşa fusese întotdeauna: Tate încercând să ţină pasul cu Chess. Rolurile pe care nu aveau să le abandoneze niciodată.

— Ştii ceva? spuse Chess. Aici a fost chiar foarte bine fără tine. Tate tresări. Ochii ei încă erau umbriţi de rămăşiţele machiajului din noaptea precedentă.

— Da? întrebă ea.

— Da.

Tate scotoci prin rucsacul cu care fusese plecată şi scoase o sticlă de Veuve Clicquot. O ţinea ca pe o bâtă, iar preţ de o secundă Chess se gândi că avea s-o lovească pe nepusă masă cu ea.

— Ţi-am adus asta, spuse Tate, aruncând sticla pe pat. S-o bei cu plăcere.

Tate

Când se trezi luni de dimineață, cerul era albastru, soarele era sus și întreaga insulă Tuckernuck era verde și strălucitoare. Tate coborî la cafea și o găsi pe Birdie storcând portocale pentru suc.

— Bună dimineața, șopti Birdie.

Tate sărută obrazul moale al mamei ei. Dumnezeule, viața era dură. Chess fusese atât de rea cu o zi în urmă, atât de crudă și tăioasă; era ca și când ar fi fost din nou adolescente. Practic o făcuse să plângă. Tate fusese cât pe ce să spună „Să te ia naiba, nu mai înghit așa ceva, plec”. Experimentul eșuase. Tuckernuck nu le apropia; nu le vindeca. Chess nu-i spusese nimic din ce se întâmplase între ea și Michael Morgan; nu trăsese draperiile și nu dezvăluise nici măcar un centimetru. Era ca întotdeauna: nu o considera pe sora ei suficient de deșteaptă sau *evoluată din punct de vedere emoțional* cât să înțeleagă.

Știi, aici a fost chiar bine fără tine.

Ar fi plecat în aceeași zi cu rucsacul în spate și cu iPod-ul dat la maximum dacă n-ar fi fost îndrăgostită de Barrett Lee. Și nici nu o putea părăsi pe Birdie. Birdie, care îi făcea suc de portocale și îi măcina cafeaua; Birdie, care oferea exact acel tip de dragoste de care avea ea nevoie.

„Chess e o nenorocită!” Tate aproape că rostise asta cu voce tare. Și ar fi făcut-o dacă n-ar fi știut că acele cuvinte ar fi distrus-o pe Birdie. Iar ea era suficient de evoluată emoțional cât să-și dea seama că Chess suferea și își dorea ca și alții să sufere. Se gândise că, potrivit obiceiului, avea să se urce în pat lângă ea, iar, dacă ar fi făcut-o, ar fi primit-o și ar fi iertat-o. Dar nu o făcuse. Pentru prima dată de când ajunseseră la Tuckernuck, Chess dormise în propriul ei pat.

Tate își începu încălzirea. Când termină cafeaua, o anunță pe Birdie:

— Am plecat.

— Ai grijă! răspunse mama ei.

Pe măsură ce alerga, gândurile lui Tate se îndreptară către Barrett. Nu știa la ce să se aștepte. Îl iubea total, dar sentimentele ei aveau un avans de treisprezece ani. Nu putea pretinde ca și Barrett să simtă la fel. În mod clar, simțea ceva. O plăcea, dorea să fie împreună cu ea. Însă ce însemna asta? Cum ar fi arătat viața lor de zi cu zi? Habar nu avea să mențină o relație, însă nu-i mărturisise asta lui Barrett. Se temea că avea să afle singur.

Termină de alergat, iar înainte să urce din nou scările, privi spre orizont. Nici urmă de barcă.

Se agăţă cu genunchii de creangă. Nu se mai putea concentra.

Venea, nu? Trebuia să vină – nu pentru ea, ci pentru că era slujba lui. Un ibric supravegheat nu dă niciodată în foc. Niciodată? Făcu douăzeci şi cinci de ridicări şi se hotărî să mai facă zece când îl auzi:

— Hei, Maimuţico.

Se îndrepta către casă cu alimentele într-o mână şi o pungă cu gheaţă în cealaltă. Rânjea.

Inima ei atârna cu susul în jos. Cum să reacţioneze? Mai făcu zece ridicări în timp ce Barrett rămase în bucătărie să vorbească cu Birdie, apoi sări la pământ. Era sfâşietor. Îl iubea, ar fi vrut să urle asta, să se năpustească asupra lui. Nu ştia cum să se poarte sau cum să-l privească. Nu mai vorbiseră de altă întâlnire. Nu vorbiseră despre cum aveau să fie lucrurile.

Era încinsă şi transpirată. Oare trebuia să intre la duş şi să-l lase să îşi vadă de treabă? Nu ştia. Era încurcată. El încă era în bucătărie cu Birdie. Spunea: „Da, i-a făcut pe toţi să-i mănânce din palmă. Au plăcut-o foarte mult”. Adică pe Tate la petrecerea de sâmbătă? Sigur că despre asta era vorba. Însă poate spusese aşa doar de dragul lui Birdie. Ar fi vrut să se repeadă asupra lui, dar se stăpâni. Opreşte-te. Taci. Nu face nicio mişcare. Lasă-l pe el să vină la tine. Până una, alta, îşi făcu exerciţiile de relaxare.

— Bine atunci, ne vedem după-amiază, spuse Birdie.

Îi auzi paşii în timp ce ieşea din casă. Nu se întoarse. Avea să plece oare fără să spună nimic? Murmura începutul de la *Hungry Heart,* încet, ca să-şi liniştească nervii. Dintr-odată, i se păru că aude o şoaptă.

— Pssst. Oare îşi imagina? Pssst.

Se întoarse. Barrett îi făcu un semn din cap. „Vino cu mine”. Neliniştea ei trecu; era uşurată, plină de speranţă.

Îl urmă până în faţa casei.

— *Nu poţi* să mă ignori aşa. O să mă înnebuneşti. O împinse de zid şi o sărută. Acel sărut era atât de nou, atât de pasional, încât ar fi fost în stare să-l continue ore întregi. Limba lui, chipul lui, părul lui, umerii lui. Nu se putea sătura de el. Şi iată că şi el simţea la fel ca ea. El nu se retrase, nu se uită la ceas şi nici nu privi în zare. Era concentrat asupra ei. Timp de zece, cincisprezece minute. Când se opriră din sărut suficient de mult cât să vorbească, el spuse:

— Dumnezeule, ţi-am simţit lipsa după ce ai plecat.

— Ştiu.

— M-am gândit la tine toată ziua, toată noaptea, în fiecare secundă din dimineaţa asta. Faptul că urma să te văd îmi dădea aripi, ştii? Dădu din cap. Nu credeam să mai simt vreodată asta.

— Ce faci azi? întrebă ea.

— Acum am cinci locuri în care trebuie să fiu.

— Deci trebuie să pleci?

— Şi să te las? Nici vorbă. Se desprinse din îmbrăţişare. Anita Fullin avea nevoie de el la ora zece şi nişte clienţi din Sconset îl chemaseră în dimineaţa aceea să distrugă un cuib mare de viespi de sub streaşină. O să mă întorc după-amiază, bine?

Se sărutară, nu le venea să se despartă, dar până la urmă Tate îl împinse. El se întoarse şi făcu de trei ori cu mâna pe drumul dintre casă şi faleză.

∵

Tate parcă era vrăjită. Făcu duş, luă micul dejun, îşi puse costumul de baie şi se îndreptă spre plajă. Chess coborî şi ea pe malul oceanului, dar sora ei o ignoră. Spre surprinderea ei, era foarte uşor s-o facă. Birdie şi India coborâră cu şezlongurile şi masa de prânz; India ducea Frisbee-ul. Îi spuse lui Tate:

— Ai uitat asta.

— Nu vreau să joc, răspunse ea. Era distrasă. Tot ce voia să facă era să se gândească la Barrett.

— Eşti mult prea tăcută, observă Chess.

— Râde ciob de oală spartă, pufni Tate.

— Vrei să mergem să ne plimbăm?

— Nu cu tine.

— Revino-ţi. Tonul lui Chess o plesni ca un bici.

— Bine, acceptă ea. Vrei să ne plimbăm? Ne vom plimba, dacă vrei.

Chess le privi pe Birdie şi India.

— Mergem să ne plimbăm.

— Foarte frumos, zâmbi Birdie.

Tate dădu din cap. Mama ei era minunat de naivă. Se gândea că ajunseseră în sfârşit să deschidă o breşă în relaţia lor. În fine, era un fel de breşă, pentru că Tate renunţase să mai încerce.

Se plimbară o bucată lungă de timp fără să scoată o vorbă. Tate îşi zise că poate Chess avea să-şi ceară scuze pentru ce spusese cu o zi în urmă. Apoi se hotărî să nu deschidă gura dacă Chess nu-şi cerea scuze. Aşa că se lăsă liniştea. Chess nu-şi ceru scuze, iar Tate nu vorbi. Era un test al voinţei şi, ca în orice fel de competiţie cu Chess, Tate ştia că avea să piardă. Merseră până la Bancul Balenelor, unde Tate văzuse pescăruşii certându-se.

— Te urăsc pentru că eşti fericită, rosti Chess.

Tate încercă un sentiment uşor de împlinire. În sfârşit, Chess îi spunea adevărul.

∵

În acea după-amiază, Barrett apăru mai devreme decât de obicei. Stăteau toate pe plajă când văzură barca.

— Barrett chiar a venit devreme, remarcă Birdie.

— Mă întreb oare de ce, zâmbi India.

Tate se ridică în capul oaselor pe pătură. Femeia dinăuntrul ei ţopăia de fericire.

Barrett ancoră barca şi înaintă spre ţărm. Într-o mână avea punga de cumpărături şi în cealaltă un buchet de flori – hortensii albastre, crini roz, stânjenei albi. Tate îşi ţinu răsuflarea. El îi oferi florile.

— Pentru tine, spuse el.

— Pentru mine? Nu-i venea să creadă, avea lacrimi în ochi. Avea treizeci de ani şi nu mai primise flori de la un bărbat de când o luase Lincoln Brown să o ducă la balul de absolvire şi îi adusese un buchet de prins la încheietura mâinii.

Barrett îi întinse cealaltă pungă.

— Şi patru fripturi, salată verde cu oţet, o bucată de brânză cu mucegai albastru Maytag şi o revistă de cuvinte încrucişate.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, spuse India.

— O să duc totul sus. Doamnă, pot să vă pun florile în apă?

Tate sări în picioare.

— Vin cu tine.

Chess, pe care sora ei o credea adormită, ridică fruntea de pe prosop şi mormăi:

— Cred că o să vomit.

Tate îi mulţumea fără încetare.

— Sunt atât de frumoase! exclamă ea. Sunt minunate. Nu trebuia să faci asta.

— Am vrut să fac asta.

Îşi îngropă faţa în buchetul de flori şi le inhală parfumul. Oare se putea mai bine de-atât? Se putea? Bărbatul de care se îndrăgostise tocmai îi adusese flori. Puteau să se căsătorească şi să aibă copii, însă oare putea fi mai fericită decât era chiar în clipa asta?

— Vreau să le priveşti şi să te gândeşti la mine. Şi să ştii că mă gândesc la tine. Chiar şi atunci când schimb becurile pentru Anita Fullin.

În bucătărie lăsă cumpărăturile, iar ea despachetă florile, le tăie tulpinile şi le puse într-un borcan plin cu apă. Barrett o prinse în braţe. Erau singuri în casă.

— Vrei să mergem sus? întrebă Tate. Simţea un fel de îndrăzneală nervoasă. Nici într-un milion de ani nu şi-ar fi imaginat să facă sex clandestin în casa de pe Tuckernuck. Fără îndoială, casa văzuse multe relaţii conjugale – mama şi tatăl ei, mătuşa India şi unchiul Bill, bunicii ei, străbunicii ei. Felul acela de sex era necesar şi util, întrucât dădea naştere generaţiilor viitoare care aveau să se bucure la rândul lor de acea proprietate. Însă casa de pe Tuckernuck nu se preta unor acte pline de pasiune care trebuiau să rămână secrete; pereţii erau subţiri şi podelele nesigure. Dacă patul începea să se mişte, ar fi putut ajunge în camera de dedesubt.

— Am o idee mai bună, răspunse Barrett.

∵

O luă la plimbare cu barca. Tate se temea că avea s-o invite şi pe Chess, ba chiar pe Birdie şi India, însă el anunţă simplu: „O să o fur un pic pe Tate”. Apoi săriră în barcă şi dispărură în viteză. Chess, India şi Birdie îi priviră lung şi cu poftă.

Tate se simţi vinovată preţ de treizeci de secunde; apoi se instală starea de euforie. Îi plăcea să fie pe apă, la soare, cu vântul în faţă. Ocoliră Tuckernuck, făcându-le cu mâna oamenilor pe care îi zăreau pe ţărm. „Viaţa e frumoasă!” Se îndreptară spre Muskeget, o insulă chiar mai mică decât Tuckernuck, pe care se aflau doar două case. Muskeget era adăpostul unei colonii de foci; pe ţărmul stâncos stăteau câteva la soare, iar Barrett se apropie atât de mult, încât Tate putu chiar să le atingă. Era fericită că vedea foci, mult mai fericită decât ar fi fost în alte contexte. (Îşi aminti că tatăl lui Barrett le luase într-o expediţie de căutare a focilor când Tate avea doisprezece sau treisprezece ani. Atunci nu fusese deloc impresionată, simţise doar plictiseală adolescentină şi o urmă de dezgust – focile miroseau!)

Barrett se întoarse la Tuckernuck, către coasta pustie din nord-est, până la o semilună micuţă de plajă din capătul East Pond, de a cărei existenţă Tate nu ştia, apoi opri motorul şi aruncă ancora. Îşi scoase tricoul.

— Haide, spuse el. Înotăm.

Şi asta făcură. Se luară la întrecere. Tate adora genul acela de tovărăşie, de joacă. Aproape îl întrecu, era o înotătoare foarte bună, însă el ajunse pe ţărm cu o secundă înaintea ei şi, până ca ea să-şi recapete răsuflarea, o culcă la pământ. Făcură dragoste în nisip. Se spălară în apă – era nisip peste tot – şi se întinseră din nou la soare.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care vreau să le ştiu, spuse Tate.

— Ia-mă uşor.

— Cum ai cunoscut-o pe Stephanie?

— Nu prea mă pricep la vorbit, oftă Barrett. Cu atât mai puţin despre Steph.

— Doar răspunde-mi la întrebare. Te rog.

— Lucram de un timp împreună la pensiunea de aici. Eram ospătari.

— Ai fost ospătar?

— Timp de trei veri. Primele două au fost lipsite de evenimente, în a treia vară a apărut Stephanie.

— Era din Nantucket?

— Din Quincy, Massachusetts. Irlandeză catolică. Au fost ea şi cinci fraţi la părinţi. Ai ei au o căsuţă la Chatham. Obişnuia să lucreze verile acolo, la Squire, însă a venit un an în Nantucket căci se plătea mai bine. Se întinse şi îi atinse chipul. Pot să termin cu asta?

— Vreau să te cunosc, spuse ea.

Barrett îşi lipi strâns buzele, iar Tate se temu că o dăduse în bară. El îi şopti în ureche:

— Vrei să vii cu mine în noaptea asta? Să dormi la mine? Te rog.

Ea simţi că leşină. „Da!” Dar nu, nu putea. Nu le putea abandona pe mama ei şi pe mătuşa India. Nu o putea abandona nici pe Chess, care tocmai făcuseră un mic pas înainte.

— Aş vrea, răspunse ea. Însă nu pot. Trebuie să stau cu familia mea. Au nevoie de mine.

— Şi eu am nevoie de tine.

— Ele au mai multă nevoie.

— Mai multă ca mine?

— Cred că da.

India

India dormea noaptea.

Era un miracol. Prima noapte fusese extenuată după călătorie, însă a doua noapte dormise buştean, la fel într-a treia, a patra, a cincea, a şasea. Se întindea pe salteaua ei gelatinoasă, înconjurată de pernele noi şi tari comandate de Birdie dintr-un catalog, şi îi lăsa pe îngeri să o ducă departe, aşa cum făcea când venea acolo când era copil, apoi adolescentă (pe atunci dormea până la amiază), în fine tânără soţie şi mamă alături de Bill. Avea un somn excelent şi se trezea în lumina soarelui care intra pe fereastră şi în firicele de praf care dansau prin aer şi în miros de bacon şi în melodiile Lindei Ronstadt pe care le fredona Birdie. Iar India se simţea triumfătoare, mândră de ea ca şi când ar fi alergat într-un maraton de patru ore.

M-am înşelat în privinţa ta?

Scrisoarea de la Lula nu îi stricase somnul. Se temuse că se va întâmpla asta; se temuse că se va agita şi va repeta în gând acea întrebare stupidă, rostogolind-o de colo-colo ca pe o bilă de obsidian, neagră şi de nepătruns. India se culcă, pregătită pentru ce era mai rău, însă fu primită imediat în sala de aşteptare albastră a crepusculului, în care se plimbă în stare semiconştientă până să fie condusă în alcovul somnului.

Pe de altă parte, în timpul zilei nu avea stare. Se gândea la sensul acelei întrebări, compunea răspunsuri posibile, refăcea în minte evenimentele din primăvară până când i se făcea frică de veridicitatea lor. Oare toate acele lucruri chiar se întâmplaseră, sau le înflorea India? Era preocupată; nu se putea relaxa.

Ceea ce o punea pe picior de egalitate cu restul lumii.

∵

India făcu o plimbare, nu către nord-vest, unde le plăcea lui Birdie şi Tate să meargă, ci spre nord-est, dincolo de East Pond. Aceea era prima ei ieşire în afara proprietăţii de când veniseră; era leneşă când venea vorba de mişcare, aşa fusese întotdeauna, iar ţigările îi pedepseau plămânii cu o arsură mistuitoare. Însă îi plăcuse mereu acel traseu – aerul era parfumat de mirosul dulce de liliac şi caprifoi. Trecu pe lângă casa unui pilot, care avea un aparat de zbor Cessna parcat în curte precum o maşină. În curte era şi o femeie în vârstă, care tăia nişte crini galbeni. Îi făcu semn Indiei şi o salută:

— Viaţa e frumoasă!

— Viaţa este frumoasă! răspunse India, în timp ce i se strângea inima. Şi ea şi Birdie fuseseră învăţate din copilărie să folosească salutul tradiţional de pe Tuckernuck, însă ei i se părea o culme a ipocriziei. Grăbi pasul, ca să nu fie nevoită să facă o vizită neaşteptată.

Era într-un fel de misiune.

Trecu pe lângă vechea şcoală cu pereţi din şindrilă. India aproape că o auzea pe învăţătoare lovind cu rigla pe bănci. Fusese transformată în reşedinţă privată, însă vreme îndelungată rămăsese părăsită; cu mulţi ani în urmă, India şi Bill intraseră înăuntru şi făcuseră dragoste în clasă. Încăperea mirosea a praf de cretă.

— O să te învăţ şi eu câteva lucruri, spusese Bill.

Atunci India fusese o elevă ascultătoare. Ea şi Bill aveau o viaţă sexuală foarte activă – în fiecare noapte, timp de zile în şir, cu gemete, respiraţie accelerată şi şoapte perverse în ureche. Birdie îi prinsese odată goi-puşcă pe bancheta din spate a Scoutului.

Acum, India îşi spuse: „Te rog, Bill, mă laşi în pace?"

În ultimele câteva zile, India îi urmărise pe Tate şi Barrett împreună şi ea văzuse în ei acea scânteie de energie sexuală pură. Remarcase cum o privea el, cum îl atingea ea. Era electrizant. Chiar cu o noapte în urmă, visase că stătea întinsă pe plajă, cu faţa în jos pe nisip şi cu soarele pe spate. Ştia că era observată, însă când privise la stânga şi la dreapta nu văzuse pe nimeni. Apoi îşi dăduse seama că un bărbat o urmărea din far. (Era un vis ciudat; Tuckernuck nu avea far.) Bărbatul venise pe faleză. Era Bill. Nu, nu era Bill. Era Barrett Lee. India rămăsese nemişcată; se prefăcea că doarme. Îl auzise pe Barrett apropiindu-se. Tălpile îi scârţâiau în nisip. Simţise ceva rece pe şira spinării. Cutremurându-se, ridicase fruntea. Nu era Barrett Lee – era Chuck Lee, cu două sticle de bere între degete.

În vis, Chuck Lee era aspru şi sexy, aşa cum fusese când India, pe atunci minoră, era foarte îndrăgostită de el.

„L-am cunoscut pe fiul tău", spusese India.

El trăsese un fum de ţigară. „Pe fiul meu?"

India se trezise în acel moment, înfierbântată. Excitată de vechile amintiri despre Chuck Lee? Era tulburată.

M-am înşelat în privinţa ta?

India ajunse la East Pond. Era înconjurat de tufe dese de trandafiri sălbatici, însă găsi o potecă îngustă care ducea în apă. Băieţii ei obişnuiau să vină aici şi să lanseze bărcuţele simple pe care le făcea Bill pentru ei – bucăţi lungi şi late de lemn, care puteau fi chiar beţe de amestecat vopseaua, cu o gaură într-un capăt şi de care era prinsă o bucată de sfoară. În acea zi, în

ochiul de apă erau câteva raţe, iar India se simţi mai puţin singură. Avea martori.

Scoase scrisoarea Lulei din buzunarul bluzei de plajă şi o rupse în fâşii egale, apoi rupse fâşiile în pătrate. Aruncă pătratele în aer ca pe confetti, iar hârtiile plutiră la suprafaţa apei. Raţele înotară spre ele, crezând că erau firimituri de pâine, dar se îndepărtară când descoperiră că era hârtie.

Ceremonia era inutilă, chiar prostească, iar India ştia asta; ar fi putut să mototolească foaia şi să o arunce în gunoiul de la bucătărie. Dar să lase hârtia să plutească părea lucrul cel mai potrivit. India nu avea nevoie de drame sau de poveşti de dragoste; avusese parte de destule astfel de episoade şi supravieţuise. Acum trecuse de toate astea. La urma urmei, practic era bunică.

Chess

Ziua a douăsprezecea.

La câteva zile după fuga mea din Irving Piaza, Nick m-a sunat la birou.

— Te-ai supărat din cauza Rhondei? a început el. Nu am răspuns. Te-ai supărat din cauza Rhondei, a continuat el.

— Meriți să ai pe cineva, am spus eu. Iar Rhonda arată bine. Îmi dau seama de ce îți place.

— Arată bine. Însă nu ești tu.

— Mă iubești?

— Nu-mi dau voie să gândesc în termenii ăștia. Ești prietena fratelui meu. Dar dacă tot întrebi, o să îți spun că am pentru tine sentimente care mă depășesc. Nu sunt sigur că e dragoste, însă e ceva măreț de care nu pot să scap.

— Și eu simt exact la fel, i-am mărturisit. S-a lăsat o tăcere lungă. În cele din urmă am zis: Deci o să-i spunem.

— Nu putem, s-a opus Nick. N-o să meargă. O să iasă urât, iar tu o să fii nefericită. Amândoi o să fim nefericiți. Chess, eu nu sunt Michael. Michael este fratele cel bun. Eu nu sunt bun. Eu sunt muzician cu o trupă aproape decentă. Nu fac bani. Michael urcă pe scara corporatistă, în timp ce eu urc pe munți. Făcu o pauză. Și îmi plac jocurile de noroc.

— Asta mă atrage la tine. Spiritul liber.

— Conferi prea mult romantism situației. Adevărul este că eu locuiesc într-o șandrama, iar dacă nu am noroc la cărți o să mă mut înapoi în Bergen County cu Cy și Evelyn. Meriți mai mult, Chess; asta îmi spun de fiecare dată când mă gândesc să te fur. Meriți pe cineva ca Michael.

— Dar te vreau pe tine, am spus eu.

— Sentimentul e reciproc. Niciodată în viața mea n-am vrut ceva atât de aprig.

Am tăcut o vreme, după care m-am confesat:

— Îmi doresc din tot sufletul ca Michael să se îndrăgostească de altcineva.

— Iar eu îmi doresc din tot sufletul ca Michael să moară, completă Nick. Probabil se așteptase să fiu șocată, însă nu eram. A continuat: Vrei să ne vedem în treizeci de minute? La trei?

Am acceptat.

∵

A venit vara, iar eu și Michael am făcut o excursie la Bar Harbor. Era perfect: homar, afine, pini și apă rece și limpede. Mergeam mult cu bicicleta prin Parcul Național Arcadia. Ne trezeam de dimineață să alergăm; am văzut căprioare. Ne înțelegeam perfect; nu ne certam. Tot ce voiam eu voia și el și invers. Stăteam în fotolii și citeam la soare și, cu toate că era plăcut, aveam sentimentul dureros că eram de optzeci de ani.

Am escaladat muntele Champlain. Era un traseu greu, iar eu eram în toane proaste. Cu o noapte în urmă ne întâlniserăm cu un prieten al lui Michael de la Princeton și cu logodnica lui să luăm masa la hotelul Bayview. Numele lor erau Carter și Kate. Kate era încântătoare, dar plicticoasă; vorbea doar de nunta ei, care urma să aibă loc în toamna aceea la Hotel Pierre. Carter vorbea despre casa pe care urmau să o cumpere în Ridgewood, New Jersey. Vorbea despre ipoteci și costuri și cât de bune erau școlile publice. M-a privit în față și mi-a spus: „Pentru că, într-un viitor apropiat, o să ne petrecem zilele de sâmbătă urmărindu-i pe copiii noștri jucând fotbal".

I-am zâmbit lui Carter, însă mi s-a strâns inima de tot. Oare avea dreptate? Sigur, viața mea se desfășurase într-un anumit fel, însă chiar eram predestinată traiului într-un cartier de bogătași cu soț și copii și un Range Rover și un loc în consiliul unei organizații caritabile importante ca să-mi țin mintea ocupată? Aceea era viața pe care și-o dorea Michael, însă eu nu eram gata să mă predau. Doream ceva mai puțin predestinat, ceva la limită, mai profund și cu mai mult sens. Voiam să călătoresc în India, să scriu un roman, să găsesc dragostea adevărată, acea dragoste care să mă lase fără suflare.

Când am ajuns în vârful muntelui Champlain și am privit copacii verzi învăluiți în ceață de dedesubt, am vrut să-i strig numele lui Nick. Am vrut să-l strig. Am vrut să-i spun lui Michael atunci și acolo.

Ar fi fost obligat să priceapă că nu-mi mai puteam stăpâni sentimentele.

Însă nu puteam să-mi neg firea. Nu eram o rebelă. N-am scufundat barca.

Nu am spus nimic.

∵

Pentru Chess era un adevărat chin să-i vadă pe Tate și Barrett. Însă erau pe Tuckernuck; nu avea altceva de făcut *decât* să vadă.

Barrett îi aducea flori lui Tate. O ducea la plimbare cu barca. Se duceau pe plaje izolate din Tuckernuck și la Muskeget. Făceau dragoste în barcă sau pe nisip. Chess nu întreba despre asta, iar Tate nu spunea, dar își dădea seama din felul în care strălucea sora ei.

Barrett și Tate pescuiau de pe plajă. Glumeau între ei – o glumă veche despre momentul în care tatăl lor îl plătise pe Barrett să o ducă pe Tate la pescuit („A fost nevoie să te plătească să ieși cu mine!") iar ea lansase

cârligul singură („Avea talent!”) şi prinsese cel mai mare peşte pe care îl văzuse el vreodată fără niciun ajutor din partea lui („Un peşte de un metru!”) Chess nu dorea să ia parte la glumele dintre ei, despre trecutul sau prezentul lor. Îşi îngropa faţa în braţe şi îşi dorea ca plaja să fi fost un pic mai mare.

— Haide! Vrei să încerci? o strigă Tate.

— Nu, răspunse Chess.

După câteva zeci de aruncări, Tate simţi că plumbul se afundă şi trase. Prinsese un peştişor, ai cărui solzi argintii sclipeau în soare. Peştele sărea şi se chinuia să se elibereze, iar Tate spuse:

— Priveşte!

Când Chess văzu peştişorul, se văzu pe ea însăşi.

Barrett preluă iniţiativa, tăie firul şi trase cârligul cu atenţie din gura peştişorului, care începu să se zbată cu disperare pe nisip; Chess nu putea suporta să se uite. Îi imploră în gând: „Of, Dumnezeule, aruncaţi-l înapoi în apă”.

Barrett şi Tate începură să se sărute. Era încântată de rezultatele ei, iar el era mândru de ea, însă era doar o scuză ca să fie iar unul în braţele altuia.

Birdie veni să cerceteze peştele.

— Vrei să-l gătesc diseară la cină?

— Nu, nu cred, răspunse Tate.

Barrett aruncă peştele în ocean. Chess închise ochii.

∵

Tate se duse la Nantucket să petreacă altă noapte cu Barrett. Urma să ia cina la Company of the Cauldron; rezervase o masă privată în grădina din spate. Chess se zbârli când auzi acea informaţie. Scria, copilăreşte, în jurnal frazele care o deranjau. „Masă privată în grădina din spate”. Chess îşi amintea că şi ea fusese răsfăţată cu astfel de gesturi romantice. Michael obişnuia să-i trimită flori la serviciu. Curierul intra în biroul revistei cu un braţ de floarea-soarelui sau de trandafiri cu tulpini lungi şi toţi spuneau „Sunt pentru Chess”. Michael obişnuia să o scoată la cine romantice în tot felul de ocazii. La Babbo când încheia un număr nou; la Café des Artistes pentru că era miercuri şi ploua.

∵

Tate nu veni acasă decât după-amiază târziu în ziua următoare. Din nou, Chess îi simţise lipsa şi o aşteptase cu nerăbdare, însă când sora ei se întoarse, o găsi din nou bosumflată şi ranchiunoasă.

— Mâine vin copiii, anunţă Tate.

Birdie şi India erau încântate de idee, astfel că Birdie îi ceru lui Barrett să aducă tot ce era necesar pentru o petrecere. Aveau să mănânce homari pe

plajă şi să facă ditamai focul pentru a-i amuza pe Cameron şi Tucker. Surorile mai vârstnice doreau să retrăiască zilele când erau tinere mame. Tate voia să fie cu Barrett. Chess dorea doar să supravieţuiască.

Barrett săpă o groapă în nisip, iar Tate adună lemne pentru foc. Barrett aduse beţe ca să frigă bezele şi undiţe pentru ca Tate şi Cameron să pescuiască. Birdie îşi făcu de lucru răcind vinul, pregătind salată de cartofi, topind untul la plită. În aer plutea nerăbdarea. Urma să dea o petrecere. Chess voia să se închidă în mansardă şi să plângă.

Tate plecă împreună cu Barrett să-i ia pe copii. Chess o ajută pe India să ducă lăzile frigorifice şi pungile cu mâncare pe plajă, întinse păturile şi îndesă ziarele sub lemne. Petrecerea cu foc în aer liber necesita un efort imens, se gândi ea, de la chibrituri şi pungi de gunoi până la vase pentru untul topit şi biscuiţi pentru homari.

— Lui Bill îi plăceau grozav nopţile în care făceam focul, spuse India.

Da, îşi amintea Chess. Unchiul Bill se ocupa întotdeauna de foc. Toţi copiii frigeau bezelele şi i le arătau unchiului Bill ca să-şi dea cu părerea. Băieţii Bishop îşi înfigeau mereu beţele în foc, aprinzându-le ca pe nişte torţe, astfel că bezelele se murdăreau şi erau pline de cenuşă. Chess era mereu atentă cu bezelele ei; ţinea băţul la o distanţă corespunzătoare, cât să nu se ardă. Avea răbdare până obţinea culoarea maro-aurie care se carameliza peste mijlocul alb. „Asta e o bezea friptă perfect, spunea unchiul Bill zâmbind. Ştii să ai răbdare. Tu, draga mea, eşti un meşteşugar desăvârşit".

Chess fusese stânjenită şi încântată de laudele lui. Când unchiul Bill spunea acele lucruri, păreau importante şi adevărate.

Apăru barca, iar Chess îi văzu: doi băieţei blonzi şi pistruiaţi, atât de drăgălaşi încât păreau comandaţi dintr-un catalog. Chess nu ştia nimic despre copii, decât că şi ea fusese unul. Nu fusese niciodată babysitter; nu fusese niciodată consilier de tabără sau lider al unui grup de tineret. Când Michael vorbea despre căsătorie şi copii, Chess dădea din cap veselă în semn de aprobare, însă ideea maternităţii nu-i spunea nimic. Totuşi, când o văzu pe Tate, se simţi ciudat de geloasă, ca şi când sora ei plecase o oră şi se întorsese cu o familie gata formată. Băieţii erau aproape identici, unul o versiune mai mică a celuilalt. Purtau veste de salvare portocalii, la fel ca acelea pe care le purtau Chess şi Tate. Chess se ridică. Pentru prima dată în acea zi era interesată să vadă ce se întâmpla.

Barrett îl ducea pe băiatul mai mare, iar iubita lui pe cel mai mic. Tate avea un talent înnăscut, ceea ce era surprinzător, pentru că, din câte ştia Chess, nu avea mai multă experienţă decât ea în privinţa copiilor. Însă băieţelul i se agăţase de gât, iar ea părea în largul ei.

— Salut! spuse Chess. Spre surprinderea ei, avea o voce aproape prietenoasă.

Toţi intrară în apă, iar Barrett şi Tate îi lăsară pe băieţi pe ţărm.

— El e Cameron, făcu Barrett prezentările. Şi el este Tucker.

Cei doi se chinuiau să dezbrace vestele de salvare, iar Chess îşi aminti sentimentul pe care i-l dădea greutatea aceea restrictivă în jurul gâtului. Îl ajută pe Cameron să o desfacă pe a lui.

— Bine ai venit la Tuckernuck, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Chess îşi atinse capul. Purta şapca albastră croşetată, chiar dacă părul începuse să-i crească la loc. Însă pentru copii părea tot cheală.

— Cameron, se răsti Barrett.

— L-am tăiat, răspunse Chess.

— Aha. De ce?

— Cameron, încetează, îi ceru Barrett. Ea e sora lui Tate, Chess.

— Pentru că aşa am simţit nevoia, explică Chess.

Acest răspuns avu efect, bineînţeles, doar era răspunsul unei persoane de cinci ani pentru altă persoană de cinci ani. Cameron dădu din cap şi întinse mâna. Chess i-o strânse.

— Iar ele sunt doamna Birdie şi doamna India, continuă Barrett.

Cele două surori se înclinară în faţa lui Cameron ca şi când ar fi fost un prinţişor. Chess zâmbi. El întrupa regalitatea tinereţii, care lipsise din gospodăria de pe Tuckernuck timp de aproape douăzeci de ani. Cameron le privi lung pe cele două doamne şi îşi dădu seama că nu prezentau niciun interes (nu aveau nici bomboane, nici bani), aşa că se îndepărtă pe plajă. Între timp, Tucker se duse direct în apă.

— Ei, băiete! strigă Tate. Trebuie să-ţi iei costumul de baie! Privi spre Barrett. Unde e slipul lui?

— În geanta de pânză.

— Copiii sunt fermecători! exclamă Birdie. De zile întregi nu mai fusese atât de fericită. Seamănă leit cu tine.

— Seamănă cu mama lor. Părul, pistruii.

— Ai şi tu un merit, spuse Birdie. Sunt nişte îngeraşi.

— Vă asigur că sunt *departe* de a fi îngeraşi, răspunse Barrett. Cameron! strigă el. Nu te duce prea departe, ai înţeles?

— Bine, promise Cameron. Era deja jos pe plajă, adunând scoici într-o găleată. Tate îl schimba fără probleme pe Tucker în costum de baie. Chess era uimită. Tate arăta ca şi când ar fi urmat un curs de puericultură, atât era de competentă.

∵

Copiii făceau ca lucrurile să fie mai bune, mai frumoase, mai fericite. Era straniu felul în care se plasaseră în centrul atenţiei şi detensionaseră atmosfera. Nu era timp să-ţi faci griji pentru propria persoană când trebuia să-ţi faci griji pentru copii: Erau în siguranţă în apă? Porumbul lor avea unt? „Atenţie să nu verşi băutura!” Chess făcea şi ea treabă, ajutând la pregătirea platourilor cu mâncare şi la turnarea vinului; scoase carnea din homarul lui Tate pentru că Tate îl avea pe Tucker în braţe. După ce apuse soarele, Barrett aprinse focul. Cameron şi Chess făceau concurs de aruncat cu pietre. Chess arunca o piatră, iar Cameron încerca să arunce piatra lui şi mai departe. Sau arunca o piatră mai mare şi mai grea. Sau una mai netedă şi mai strălucitoare. Chess era impresionată că i se alăturase în jocul ei personal („Scapă de lucrurile apăsătoare”); era foarte conştientă că el nu avea mamă, aşa că orice femeie din intervalul de vârstă potrivit era perfectă. Încercă să aprecieze emoţia pe care o simţea el pentru ceva atât de simplu precum o piatră albă de forma unui ou cu un punct portocaliu pe ea.

— Da, spuse ea. Asta o să ajungă departe. Cameron o aruncă cu un mormăit. Chess zâmbi.

India făcu poze cu aparatul ei de unică folosinţă. Îi poză pe băieţi pe rând şi împreună, apoi pe Barrett cu băieţii, apoi pe Barrett şi Tate cu băieţii.

— Asta e ca o vedere de Crăciun! remarcă India.

— Mai e mult până atunci, spuse Tate, însă Chess îşi dădu seama că-i plăcea ideea.

India dădu să-i facă o poză lui Chess cu Cameron, însă Chess întinse mâna în faţa obiectivului ca şi când s-ar fi ferit de paparazzi.

— Te rog, nu. O să se strice aparatul.

— De ce? întrebă Cameron.

— Pentru că sunt urâtă.

India lăsă jos aparatul şi îi aruncă lui Chess o privire mustrătoare.

— Nu eşti urâtă, o linişti Cameron. Eşti doar cheală, ca bunicul Chuck.

India izbucni în râs.

— Gura copiilor.

Focul ardea fierbinte şi elementar în noaptea întunecată. India şi Birdie se prăbuşiră în scaune şi îşi înfăşurară picioarele goale în prosoape de plajă. Chipul lor era cald şi portocaliu de la flăcări. India părea mulţumită, iar Birdie părea tristă, combinaţia exactă a felului în care se simţea Chess.

Nimeni nu se atinsese de bezele. Chess scoase beţele şi îi oferi unul lui Cameron.

— E un băţ ca să frigi bezele.

— Nu, mulţumesc, răspunse el. Era ocupat să înşire pe marginea păturii pietrele pe care le găsise.

Tate şi Barrett erau îmbrăţişaţi, iar Tucker era întins pe picioarele lor.

— Băţ pentru bezele? întrebă Chess.

Barrett scutură din cap, iar Tate duse un deget la buze. Tucker era aproape adormit.

— Bine, spuse Chess. Atunci o să fac eu una.

Înfipse o bezea în băţ şi se aşeză pe pătură lângă Cameron, apoi întinse băţul la câţiva centimetri de cărbunii strălucitori, care ardeau molcom. India începu să cânte *Songbird* a celor de la Fleetwood Mac, melodia preferată de tabără din tinereţea lor, iar Chess fu străbătută de un fior. Nu mai auzise *Songbird* de ani întregi, poate chiar de la ultima bezea pe care o fripsese pe acea plajă. Vocea Indiei era subţire şi lină; nu putea să cânte o arie, însă putea să fredoneze un cântec de leagăn.

Focul trosni. Ochii lui Tucker se închiseră. Chess verifică bezeaua. Avea o culoare uşor caramelizată. O lăsă câteva secunde să se răcească. Simţi buna dispoziţie a copilăriei, uşurătatea, eliberarea de greutatea pe care o purta. Doar pentru o clipă.

Chess îi arătă băiatului bezeaua.

— Vrei să guşti? întrebă ea.

Cameron dădu din cap aprobator. Chess îi dădu să guste. Era perfectă, crocantă şi cleioasă.

— E bună, spuse el.

India cânta: „Şi te iubesc, te iubesc, te iubesc aşa cum n-am iubit niciodată”.

∵

Era o adevărată provocare să ducă totul în casă, inclusiv doi copii adormiţi, însă reuşiră, în sfârşit stinseră focul, împachetară păturile şi puseră în frigider restul de salată de cartofi. Chess dormea în celălalt pat din camera lui Birdie, pentru ca Barrett, Tate şi copiii să stea în mansardă. Însă, din obişnuinţă, Chess şi Tate merseră la baie împreună. Se spălară pe dinţi şi făcură pipi una în faţa alteia, ca să economisească apa de la toaletă. Înainte să iasă, Chess îi surprinse privirea în oglinda neclară.

— Chiar eşti norocoasă, spuse ea.

Birdie

Tate era îndrăgostită pentru prima dată în viaţă. Birdie ar fi vrut să fie fericită pentru ea, dar se trezi gândind ca o cinică realistă. Tate şi Barrett îşi exprimau foarte public afecţiunea, iar Birdie considera asta deranjant, nu pentru că i-ar fi rănit sensibilităţile (cu toate că, într-un fel, se întâmpla şi asta; mereu fusese conservatoare în privinţa asta), ci pentru că era invidioasă. *Hank!*

Lui Birdie îi era greu să fie în preajma lui Barrett şi a lui Tate şi a fericirii lor delirante, în care erau acum incluşi şi copiii lui Barrett, Cameron şi Tucker, cei mai drăguţi şi mai dulci băieţei de pe pământ (pistruii, mânuţele grăsune, manierele lor exersate), pentru că inima ei sângera.

Avea clipe de luciditate, ca un soare care iese din nori. Îl cunoştea pe Hank de mai puţin de şase luni, nu ar fi trebuit să plângă după el nici măcar o secundă, era o prostie să se întrebe ce făcea sau de ce nu răspundea la telefoanele ei de după-amiază; încerca să nu se întrebe de ce nu îi răspunsese la telefoanele pe care i le dăduse în toiul nopţii. Unde fusese? Ce făcuse? Nu avea importanţă, nu era treaba ei, nu-i datora ei nimic, nu îşi făcuseră jurăminte sau promisiuni. Nu avea să lase tăcerea să-i strice vacanţa.

Imediat apărea însă ceva care-i amintea de el, ceva simplu precum trandafirii agăţători de la casa Constable sau un pahar de Sancerre, iar ea se simţea din nou furioasă şi rănită. Povestea romantică de acolo ar fi putut şi a lor: dragostea pe care o găsise după o căsnicie dificilă şi nesatisfăcătoare care durase treizeci de ani. Hank şi Birdie ar fi putut să fie cei pe care restul să-i privească cu invidie: ei doi ţinându-se de mână, sărutându-se şi hrănindu-se unul pe altul cu bucăţele de homar înmuiate în unt, ei doi făcând excursii în Islanda şi Rio de Janeiro, primind în vizită familiile lor unite, copii, nepoţi, ei doi cu aceleaşi interese, mergând la o expoziţie Chagall marţea, lucrând în grădină joia, amestecându-şi vocile de soprană şi de bariton la rugăciunile de duminică. De ce nu erau în această ipostază?

∵

Veni dimineaţa, iar după ce Tate fusese plecată o noapte la Nantucket cu Barrett şi după o noapte în care îi găzduiseră pe Barrett şi pe copiii lui, lucrurile reveniseră la normal. Tate dormise în mansardă şi se trezise să alerge. Birdie făcuse cafeaua şi tăia căpşune şi kiwi pentru salata de fructe. Tate îşi sărută mama pe obraz aşa cum făcea de fiecare dată. Mereu îşi

manifestase afecţiunea cu generozitate şi o apreciase pe Birdie şi eforturile ei.

Îşi luă cafeaua şi ieşi la masa de picnic unde începu să-şi întindă tendoanele. Avea un corp frumos şi era foarte bronzată de la soare. Niciodată nu arătase atât de bine. Birdie lăsă jos cuţitul, abandonă salata de fructe şi ieşi la soare să o privească pe fiica ei.

După o oră, India coborî scările în kimono.

— Ai dormit bine? întrebă Birdie.

— Am dormit minunat. Luă cafeaua pe care i-o întinse Birdie şi o porţie de salată de căpşune şi kiwi. Kiwi, spuse ea. Îţi dai seama ce-ar fi spus mama dacă ne-ar fi văzut mâncând kiwi pe Tuckernuck? Birdie izbucni în râs. Îţi aminteşti cum îi dicta prin staţia radio lui Chuck lista de cumpărături? continuă India. Îţi aminteşti ce câine avea Chuck când eram mici? Cel pe care îl lua în barcă? Dumnezeule, oare cum îl chema?

— Queenie, răspunse Birdie.

— Queenie! exclamă India. O privi pe Birdie. Unde ţi-e plăcerea că am descoperit o comoară ascunsă a copilăriei noastre comune? Ai păţit ceva?

Birdie lăsă să cadă patru cercuri de aluat în tigaia încinsă. Se gândise să-i spună Indiei despre necazurile ei cu Hank, însă India îl cunoștea pe Hank, India *ieşise* cu Hank, aşa că era un subiect pe care nu dorea să-l deschidă.

— Sunt îngrijorată pentru Tate şi Barrett, i se confesă ea.

— Îngrijorată? Ce motiv ai să fii îngrijorată? Cei doi arată minunat împreună. Ca două vedete de cinema.

Birdie întoarse clătitele. Pe o parte erau aurii.

— Mi se pare că relaţia lor se mişcă prea repede. Şi, ştii tu, e un pic fantezistă. Peste două săptămâni plecăm. Tate se va întoarce la viaţa ei, iar Barrett – la a lui. Ce se întâmplă acum e fantezie.

— Să-ţi spun ceva, zise India. Barrett Lee e fantezia oricărei femei.

— Şi ştii cum e Tate. E naivă ca un copil. Nu vede că chestia asta cu Barrett e doar o poveste de dragoste de-o vară. Nu are cum să reziste. Asta sunase dur, chiar şi pentru Birdie, însă vorbea serios. Nimic nu rezista. Îndrăgostirea aceea ameţitoare, până peste cap, se stingea; se transforma în altceva. Te căsătoreşti, apoi divorţezi. Sau ţi se sinucide soţul. Sau sinapsele din creierul tău sunt prinse într-o crustă cleioasă şi începi să pui tigaia în cutia cu gheaţă în loc să o pui în dulap unde îi e locul. Mi-e teamă să nu fie rănită, adăugă Birdie. Habar n-are ce face.

În acea clipă, Tate intră în bucătărie. Chipul ei era roşu şi transpirat de la alergat, însă Birdie văzu că avea ochii plini de lacrimi.

— Mulţumesc mult, mamă, bolborosi ea.

— O, draga mea, eu... spuse Birdie. Derulă tot episodul în minte, întrebându-se cât de mult auzise Tate. Clătitele începuseră să miroasă a ars.

— Eşti exact ca Chess, se răsti fata.

Acum era rândul lui Birdie să rămână uimită. Nu fusese comparată niciodată cu Chess.

— Poftim?

— Nu vrei să fiu fericită, spuse Tate, apoi o luă la fugă pe scări.

∵

În acea după-amiază, Birdie se întoarse la Bigalow Point cu telefonul mobil. Îşi spuse că dorea să facă o plimbare; exerciţiul fizic avea să-i facă bine, iar timpul petrecut singură avea să-i fie de folos. Când ajunse acolo, îl sună pe Hank. Nu avea aşteptări. Nu avea să-i răspundă, iar ea nu intenţiona să-i lase niciun mesaj. Era inutil să sune. Însă nu putea să nu sune. Cumva, să nu sune o depăşea.

Formă numărul şi aşteptă. Marea era scăzută, iar apa îi ajungea până la glezne. Purta pălăria tatălui ei, care o proteja de soarele arzător. Oare o proteja şi din alte puncte de vedere? Se întrebă dacă tatăl ei l-ar fi acceptat pe Hank. Se hotărî să răspundă negativ; nu, nu l-ar fi acceptat din principiu. Tatăl ei fusese un tradiţionalist; îl adorase pe Grant.

Telefonul sună de două ori, de trei ori, de patru ori. Previzibil. Birdie aşteptă să audă sunetul vocii lui Hank la robotul telefonului. Să-i audă vocea, chiar şi în acea înregistrare de cinci secunde, făcea ca plimbarea de o oră să merite: „Aici Hank. Nu sunt disponibil. Lăsaţi un mesaj”.

Omul spunea adevărul, se gândi Birdie. Nu era disponibil. N-avea de gând să-i lase vreun mesaj. Închise. Privi apa şi îşi spuse ceea ce îşi spunea întotdeauna: „Gata, Birdie! Treci peste asta!”

Îşi dori să nu-i fi zis nimic Indiei despre Tate în acea dimineaţă. Fusese mamă timp de treizeci şi doi de ani şi încă făcea greşeli regretabile.

Telefonul se trezi la viaţă în mâna ei. Vibra, emitea sunetul său electric de apel. Îl ţinu la distanţă ca să poată citi pe ecran. Era Hank, o suna înapoi.

Îşi deschise telefonul.

— Alo?

— Salut, Birdie, spuse el.

— Salut, Hank, zise ea. Mâna în care ţinea telefonul îi tremura. Era un caz de „ai grijă ce-ţi doreşti”. Îl avea pe Hank la telefon, însă nu ştia ce să spună. Ar fi trebuit să fi pregătit ceva.

— Ce faci? întrebă el.

Ce faci? Cum ar fi trebuit să răspundă la asta? Dacă *chiar* răspundea la întrebarea asta? Dacă îi spunea adevărul? Se va sfârşi lumea?

— Am avut două săptămâni foarte încărcate emoţional, spuse ea. Ştii, e greu să stau cu fetele şi cu India în pustietatea asta. Mă rog, partea grea e că vorbim tot timpul, nu avem altceva de făcut decât să vorbim şi din când în când ne călcăm pe nervi şi batem în retragere şi... Dumnezeule, îţi poţi imagina. Hank nu răspunse. Poate că nu-şi imagina. La urma urmei ce ştia el despre relaţiile dintre mame şi fiice sau dintre surori? Şi mi-a fost dor de tine, urmă Birdie. Mă gândesc mult prea des la tine. Simt dorul ăsta, durerea asta, care e şi mai rea pentru că mi se pare că nu ţi-e dor deloc de mine. Săptămâna trecută când te-am sunat păreai dezinteresat. Iar când te-am sunat în toiul nopţii nu mi-ai răspuns. Ţi-am lăsat un mesaj. L-ai primit?

— Da.

— Unde ai fost? De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Am sunat de patru sau de cinci ori.

— Nu eram acasă, spuse Hank. Mi-am auzit mobilul sunând, însă nu eram într-un loc în care aş fi putut să răspund.

— Ieşi cu altcineva? întrebă Birdie. Aceea era cea mai mare teamă a ei: că cineva i-l va fura pe Hank. Lumea era plină de femei singure, iar Hank era o partidă de dorit. Birdie şi-o imagină pe rivala ei precum Ondine Morris, sirena cu păr roşu care umblase după Grant cu ani în urmă. Ondine Morris juca golf şi era o persoană importantă, iar când soţul ei îşi pierduse toţi banii odată cu prăbuşirea bursieră din 1987, începuse să umble fără ruşine după Grant, cu toate că ea şi Birdie erau prietene. Lui Grant nu-i păsa deloc de Ondine Morris; toate femeile erau străine pentru el. Însă ameninţarea lui Ondine Morris sau a cuiva ca ea rămăsese pentru Birdie ca o fantomă mereu prezentă.

— Nu, răspunse Hank.

— Poţi să-mi spui dacă ieşi, stărui Birdie. Înţeleg.

— Nu ies cu nimeni, Birdie. Însă am avut multe griji şi nu am fost prea deschis şi îmi cer scuze pentru asta.

— Atunci fii deschis măcar acum, te rog, spuse Birdie. Explică-mi.

— Este vorba de Caroline. Hank scoase un oftat greu. A murit.

Lui Birdie îi scăpă un ţipăt.

— A murit? E moartă?

— În noaptea aceea când ai sunat, eram cu ea la clinică. O mutaseră sus. Adormisem pe scaun lângă patul ei, o ţineam de mână. Avusese un atac grav, mi-au spus că era foarte rău, iar eu m-am dus la ea. A murit duminică dimineaţă.

— O, Hank, îngăimă Birdie.

— Înmormântarea a avut loc miercuri, continuă el. Biserica era arhiplină. Am suficiente caserole cât să-mi ajungă toată viaţa.

— Îmi pare rău, spuse Birdie. Habar n-am avut. Nici măcar o secundă nu se gândise că s-ar fi putut întâmpla ceva cu Caroline. Caroline avea Alzheimer, iar Birdie își dăduse seama că, odată cu trecerea anilor, starea ei avea să se agraveze. Însă nu se așteptase să se prăbușească atât de dramatic. Moartea lui Caroline era cu siguranță o veste tristă, însă viața ei nu fusese prea bună, iar acum Hank era liber. Avea să fie o perioadă de doliu, poate chiar de un an, înainte ca Birdie să poată fi prezentată oficial, înainte să-i cunoască pe copiii și nepoții lui Hank, însă va merita așteptarea. Of, Hank, murmură ea. Nu am spus asta înainte să plec, însă am vrut, așa că o voi spune acum: Te iubesc. Te iubesc, Hank Dunlap.

Hank tuși sau își drese glasul.

— Birdie, ești o femeie minunată.

Iar Birdie se gândi: „Vai, Dumnezeule, nu!"

— Hank... spuse ea.

— Nu mai pot ieși cu tine. Eu... ei bine, nu mi-a picat prea bine moartea lui Caroline. Nu pot să dorm, nu pot să mănânc, sunt foarte trist, însă și măcinat de vină. Mă simt vinovat că mă bucuram de viață alături de tine – mergeam la teatru și în camere de hotel cu tine, în timp ce ea era întemnițată într-un sanatoriu. Ar fi trebuit să aștept până murea.

Birdie încerca să-i înțeleagă afirmațiile, însă punea cu greu totul cap la cap. *Regreta* mersul la teatru? *Regreta* noaptea lor de la Sherry Netherland?

— Și atunci de ce n-ai făcut-o? De ce nu ai așteptat?

— Eram atât de singur...

— Hank, continuă Birdie, e *în regulă.* Caroline era foarte bolnavă. Unul dintre primele lucruri pe care mi le-ai spus a fost că nu vă recunoștea pe tine și pe copii. Că se gândea că ești un străin bun la suflet care îi aduce bomboane de ciocolată în fiecare săptămână. Aveai tot dreptul să-ți continui viața.

— A fost mai mult decât relația cu tine, spuse Hank. I-am fost necredincios lui Caroline și înainte să se îmbolnăvească. Nu i-am meritat niciodată dragostea. Acum îmi dau seama de asta și simt că îi datorez ceva, o ispășire, o pedeapsă. Și ca pedeapsă o să renunț la tine.

— Să renunți la mine? întrebă Birdie. De ce?

— Pentru că am avut o relație cu tine în timp ce eram căsătorit.

— Însă Caroline ar mai fi putut trăi încă cincisprezece sau douăzeci de ani; atunci ce-ai fi făcut? Ai fi irosit toți acei ani? Am crezut... am crezut că te-ai împăcat singur cu acțiunile tale.

— Și eu am crezut același lucru.

— Pur şi simplu ai nevoie de timp, spuse Birdie. Pentru că motivele lui Hank erau atât de ciudate şi de încurcate, părea un caz de nebunie temporară.

— Birdie, rosti el.

Şi, odată cu acel cuvânt, numele ei, ştiu. Îl pierduse. Era stupid, faptul că o oferea în semn de ispăşire soţiei sale moarte, precum un miel de sacrificiu, era o cacealma. Fusese necredincios în timpul căsniciei: pentru Birdie asta era o noutate importantă. Vorbiseră ore în şir despre căsniciile pe care le avuseseră, le disecaseră şi povestiseră ce fusese bine şi ce fusese rău, însă Hank nu-şi mărturisise niciodată adulterul. Era un mincinos, îşi zise Birdie. Poate că soţia lui nici măcar nu murise. Poate că toate astea nu erau decât o poveste elaborată, născocită ca să pună capăt relaţiei lor. Însă nu avea importanţă. Sfârşitul poveştii era la fel indiferent de context: nu o iubea. Se terminase.

— Eram perfecţi împreună, îi aminti ea.

— Eşti o femeie minunată, Birdie, răspunse el.

Putea îndura multe, însă nu să i se vorbească de sus. Închise telefonul fără să-şi ia rămas-bun.

El sună înapoi în clipa următoare, însă Birdie nu răspunse. *Asta* chiar o făcea să se simtă bine.

Stătea acolo, în acelaşi timp furioasă şi uimită. Să-l ia naiba pe Hank Dunlap! (Nu putea să îndure imaginea lui la uşa ei cu un buchet de zambile, purtându-şi ochelarii micuţi; ca un demon trimis să o păcălească.) Crezuse că Hank era altfel decât în realitate. Era în regulă. Se întâmpla şi la case mai mari.

Îl sună pe Grant la serviciu. Secretara lui, Alice, îi făcu imediat legătura, iar când îi auzi vocea, „Hei, Bird", atât de firească şi de familiară, izbucni în lacrimi. El încercă s-o liniştească cu un oftat; mereu reuşise să o liniştească cu un oftat, pentru că asta nu necesita limbaj sau exprimarea unui sentiment.

— Iar Hank? întrebă el.

— Ne-am despărţit.

— Pentru totdeauna?

— Pentru totdeauna.

— Ce s-a întâmplat?

Îi povesti totul: Caroline moartă, Hank vinovat, Birdie dispărută.

— Deci dacă l-ai fi cunoscut la şase luni după moartea soţiei totul ar fi fost în regulă?

— Mda, bombăni Birdie. Nu are logică.

— Birdie, ce pot să spun? Tipul e un prost.

— Nici măcar nu-l cunoşti.
— A renunţat la tine. E un prost.
— Şi tu ai renunţat la mine.
— Şi eu sunt un prost, răspunse Grant.
Fără să vrea, Birdie zâmbi. Acela era felul lui Grant de a fi drăguţ.
— Nu eşti un prost, îl contrazise ea.

Tate

Oficial, erau „împreună” de doar nouă zile, însă pe Tuckernuck fiecare zi era o viaţă, aşa că se părea că erau de-o veşnicie. Făcuseră dragoste de şaisprezece ori, luaseră masa împreună de unsprezece ori, văzuseră trei filme, merseseră la două restaurante, făcuseră cinci plimbări cu barca şi prinseseră doi peşti. Îi iubise pe copii din primul moment şi asta nu doar pentru că erau copiii lui. Îl liniştise pe Cameron după un vis urât şi îi schimbase pijamaua şi aşternuturile lui Tucker după ce făcuse pipi în pat.

Barrett spusese că nu-i plăcea să povestească despre Steph, însă devenise chiar de neoprit când venea vorba despre răposata lui soţie, mai ales noaptea târziu, când stătea întins în pat lângă Tate. Îi spunea fragmente care împreună formau povestea întreagă. Şi nu era chiar basmul pe care şi-l imaginase Tate.

Barrett o cunoscuse pe Stephanie în vara în care fuseseră amândoi ospătari la pensiune. Barrett nu o considerase drăguţă din prima, însă era prietenoasă şi avea o voce dulce. Intraseră într-o rutină previzibilă în care închideau restaurantul împreună după câteva băuturi de după tură; uneori mergeau să danseze la Chicken Box, alteori se duceau cu maşina pe plajă. O sărutase pentru prima dată la magazinul de sandvişuri Henry’s. Era dimineaţă şi se îndreptau spre Great Point să bea o bere rece. La tejghea, Stephanie comandase un sandviş cu carne de vită, maioneză cu hrean şi castravete, iar Barrett o sărutase pentru că acela era exact sandvişul pe care se pregătea să-l comande pentru el însuşi.

Fuseseră împreună trei ani. Steph absolvise şcoala de asistente la Colegiul Simmons din Boston. Slujba ei de chelneriţă se transformase într-una de asistare la naşteri în Spitalul Nantucket Cottage. Barrett le ceruse părinţilor săi bani împrumut şi cumpărase casa din Tom Nevers, care atunci era doar o carcasă abandonată de alt constructor, aşa că o luase la un preţ de nimic şi o terminase aşa cum dorise el. Steph se mutase cu el, iar viaţa lor nebunească se liniştise. Ea avea o slujbă adevărată; el avea de plătit o ipotecă. Se căsătoriseră, iar el preluase afacerea tatălui său.

— Lucrurile au mers mai departe, spuse el. Dintr-odată eram adult. Eram căsătorit, aveam casă şi o afacere. Trebuia să fiu serios. Aveam douăzeci şi şase de ani şi pot să-ţi spun că nu voiam să fiu serios. Voiam să-mi recuperez viaţa anterioară – băutul, fumatul, dansatul până la două noaptea, apoi statul în cada cu apă fierbinte până în zori. Însă Stephanie mi-a aruncat iarba şi a

hotărât ca în fiecare seară de sâmbătă să ieşim împreună. Eu voiam să ieşim împreună în fiecare noapte, două nopţi să merg la pescuit şi duminica să merg la golf. Stephanie lucra la salonul de naşteri; tot ce voia era un copil. Eu nu doream un copil. Eu însumi eram un copil! Stephanie a încetat să mai ia anticoncepţionale fără să-mi spună şi am fost foarte nervos când m-a anunţat că era însărcinată. Am plecat de pe insulă; am mers cu maşina până la Baltimore să îmi văd un prieten care lucra la Orioles. Am mers la trei meciuri, am mâncat crabi, ne-am dus la Hammerjacks să vedem o trupă de heavy metal. Nu mi-a plăcut nimic; Mă simţeam singur. Voiam acasă.

Atunci s-a născut Cameron, iar viaţa noastră s-a schimbat şi mai mult; şi brusc a început să-mi fie dor de zilele în care singura mea obligaţie era să o scot în oraş. Ne-a fost foarte greu să avem un copil. Steph încă lucra, iar băieţelul era la creşă şi mereu lua câte o boală de la alţi copii, iar eu sau Steph trebuia să rămânem cu el acasă sau o rugam pe mama să îl ia. Apoi, chiar când începuse să mai crească – mergea, începuse să vorbească, să doarmă toată noaptea – şi lucrurile mergeau cât de cât spre bine, pac! Steph rămâne din nou însărcinată. Şi, chiar dacă eşti fericit pentru că ştii cât de minunat e să ai un copil, mai e şi senzaţia de „Ce naiba facem?" Mă simţeam îngropat. Afacerea mergea bine, însă nu ne îmbogăţea. Am început să am probleme cu respiraţia, nu puteam să trag aer în plămâni sau să expir. M-am dus la spital ca să fac raze X la piept. Eram convins că una dintre casele la care lucram conţinea azbest; Steph credea că mă drogăm. Ştii ce mi-au spus doctorii? Că era de la stres. Aşa că a fost un fel de reţetă de la doctor să ies şi să mă distrez. M-am înscris în liga de darts de la Chicken Box; ieşeam în fiecare marţi şi joi la bere cu prietenii mei din liceu. Lui Steph nu-i plăcea deloc; o apucase paranoia femeii însărcinate şi începuse să creadă că poate am pe altcineva.

— Şi aveai? întrebă Tate.

— Nu, răspunse Barrett. Făcu o pauză şi îşi umezi buzele. A fost o perioadă în care ne certam tot timpul, în care nu suportam să ne vedem, iar când mă suna pe mobil nu răspundeam. Apoi, când era însărcinată în şapte luni, a scăpat ceaşca de cafea pe jos.

— A scăpat ceaşca de cafea? repetă Tate.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, murmură Barrett, îngropându-şi capul în umărul ei.

∵

Reluă după câteva zile şi fără vreo provocare întâmplarea cu ceaşca de cafea, iar Tate fu recunoscătoare. Nu dorea să fie insistentă, însă voia să afle. Se simţea ca şi când urmărea un film în care ştia că urma să se întâmple ceva rău, apoi, în momentul critic în care se pregătea pentru deznodământ, se

rupea pelicula, iar ecranul devenea alb. Tate era cuprinsă de un sentiment bolnăvicios de groază. „Spune-mi odată!” Dacă era vorba de un film de coşmar, atunci ea putea fi finalul lui fericit.

— A lăsat ceaşca de cafea să cadă şi s-a făcut ţăndări pe podea, continuă el. Eu am crezut că a aruncat-o de furie, căci asta simţeam unul faţă de altul. Multă furie şi ranchiună, iar o ceaşcă de cafea aruncată n-ar fi fost cel mai rău lucru care se întâmplase. Însă Steph mi-a spus că a scăpat-o din greşeală. A spus că mâna nu-i mai funcţiona.

Asta i se păruse ciudat, însă nu acordaseră atenţie incidentului. Mâinile lui Steph erau amorţite, apoi şi picioarele. Avea probleme cu mersul drept; se clătina ca un om beat. Scrisul ei de mână devenise tot mai urât pentru că nu-i mai funcţionau degetele. Era ciudat. Credea că era vreun simptom al sarcinii; unele femei sufereau de tunel carpian acut. Avea legătură cu poziţia copilului. Când Steph îi menţionă obstetricianului simptomele, adăugând că îşi muşca permanent limba, acesta îi sugerase să meargă la Boston să facă analize. La început, Stephanie refuzase. Nu aveau bani să meargă la Boston, nu ştia dacă asigurarea ei medicală acoperea acele analize şi nu putea lipsi de la lucru. Dar simptomele se înrăutăţeau şi până la urmă acceptase să meargă. Se dusese singură. Barrett trebuia să lucreze şi să-l ducă şi să-l aducă pe Cameron de la creşă.

— Ar fi trebuit să merg cu ea, spuse Barrett. Însă, sincer, nu eram îngrijorat.

Stephanie fusese diagnosticată cu ALS, boala Lou Gehrig, care era întotdeauna fatală, însă nimeni nu ştia cât de repede avea să evolueze.

Întotdeauna fatală.

Barrett se stăpâni din greu să nu plângă, însă vocea îi era răguşită, iar buza inferioară îi tremura. Tate văzuse aceeaşi expresie pe chipul lui Tucker în ziua în care căzuse în barcă şi îşi julise genunchii.

— Aşa că ne-am schimbat complet felul de a fi. Ea *murea.* Aveam un copil de doi ani şi altul nenăscut încă, iar Stephanie ştia că nu va trăi să-i vadă mari. Nu era sigură că le va apuca nici următoarea zi de naştere. Nu ştiu dacă e ceva mai trist decât o mamă care ştie că trebuie să-şi lase copiii, însă dacă există situaţia aceea eu nu vreau s-o văd.

Plângea. Tate, cu ochii plini de lacrimi, şi-l aminti pe Barrett Lee, în vârstă de cinci ani, stând pe pupa bărcii tatălui său într-o vestă de salvare portocalie. Nu ştii ce-ţi rezervă viaţa. Nu ştii ce dragoste vei găsi sau ce dragoste ţi se va lua.

Barrett povesti că ea făcuse cezariană şi născuse copilul cu cinci săptămâni mai devreme. Tucker rămăsese în incubator timp de şase zile, însă era sănătos. Doctorii şi-au îndreptat imediat atenţia asupra lăuzei –

medicamente, terapii, proceduri experimentale ca să încetinească scleroza. Însă boala era brutală şi agresivă. Tucker se născuse în februarie; în mai, Steph era deja în scaun cu rotile. Cameron mergea cu tricicleta, iar Barrett împingea căruciorul lui Tucker cu o mână şi scaunul cu rotile al lui Steph cu cealaltă. Se plimbau pe stradă; era fericirea maximă de care aveau parte în acea vreme, însă Barrett spuse că nu se putea gândi la asta.

Steph îşi pierduse capacitatea de a vorbi şi nu mai putea să scrie, însă folosea un fel de limbaj al semnelor. Mâna făcută pumn în dreptul inimii însemna „Te iubesc”. Cameron încă ducea mâna la inimă de fiecare dată când se despărţea de Barrett, iar Barrett spera că avea s-o facă mereu.

— Lucrul cel mai rău era că Steph era lucidă. Din punct de vedere intelectual era perfect sănătoasă, spuneau doctorii, însă îşi pierduse capacitatea de comunicare. Era blocată în acel trup din ce în ce mai fragil. Şi îmi făceam griji că nu reuşea să transmită totul. Erau atâtea lucruri pe care dorea să ni le spună mie şi copiilor. O privi pe Tate. Nu ştiu cum să-i cresc.

— Bineînţeles că ştii, îl asigură ea.

— După moartea lui Steph au fost tot felul de situaţii, ca atunci când Cameron a făcut pojar, în care mă gândeam: „Nu mi-ai spus cum să rezolv asta. Unde eşti?” Steph murise în noiembrie, îngrijită de o asistentă pe care Barrett o plătise cu o sumă mare de bani luată cu împrumut. Stephanie căzuse la pat în septembrie şi fusese hrănită prin tub din octombrie. Barrett îi ducea pe copii la ea şi le citea tuturor poveşti. Doar poveşti amuzante. Cu final fericit. Apoi a murit, urmă Barrett. Dimineaţa devreme, în timp ce eram lângă ea. M-a privit şi mi-am dat seama că încerca să-şi mişte braţul, iar în secunda următoare a închis ochii şi a încetat să mai respire. Şi într-un fel am fost uşurat pentru că nu mai trebuia să fiu puternic. Am plâns în fiecare zi timp de douăsprezece luni. Plângeam cu băieţii şi plângeam şi de unul singur. M-am gândit la toate certurile noastre şi la cât de furioşi am fost şi mi-a fost ruşine. Însă la vremea când se întâmplaseră, acele lucruri păruseră inevitabile. Eram părinţi tineri, cu un copil mic, cu bani puţini şi timp şi mai puţin. Mereu ştiusem că acea fază din viaţa noastră avea să treacă. Eram sigur că lucrurile vor fi mai simple, iar noi vom fi mai maturi şi mai înţelepţi şi vom avea şansa noastră la o fericire perfectă.

Fericire perfectă: Tate ştia că era naivă, însă credea în asta. De exemplu, găsise fericirea perfectă pe plajă când copiii veniseră la Tuckernuck la focul de tabără. Când stătuse pe nisipul rece lipită de Barrett, cu Tucker dormind pe picioarele lor, lângă foc, cu mama ei şi mătuşa India înfăşurate în pături şi cu Chess aruncând pietre în apă cu Cameron şi cu luna plină şi stelele pe cer, Tate îşi spusese: „Opreşte timpul. Vreau să rămân aici”.

Când Barrett termină de povestit, Tate se cuibări lângă el, umilă. Nu îl merita. Nu trecuse prin ce trecuse el. Nu trecuse prin nimic. Viaţa ei fusese fără complicaţii. Poate că asta o făcea partenera ideală. Era întreagă şi puternică şi neatinsă; ar fi putut fi un stâlp de sprijin pentru el dacă i-ar fi îngăduit.

∵

Fericirea perfectă exista, însă probabil doar în doze mici. Pentru că, la nici două zile după aceea, Birdie, mama cea dragă şi iubită a lui Tate, rostise cuvintele care îi înfipseseră pumnalul în inimă. Considera relaţia dintre Tate şi Barrett o „fantezie"; spusese despre ea că era „fantezistă". Tate era îngrozitor de rănită şi de furioasă. În plus, cu toate că Birdie urcase în mansardă să-şi ceară scuze, nu-şi retrăsese cuvintele. Iar Tate se întrebă: oare relaţia ei cu Barrett *chiar* era o fantezie? De ce? Pentru că era vară? Pentru că ea ar fi trebuit să se întoarcă în apartamentul din Charlotte? Sau subtextul era altul? Dacă Tate avea o relaţie, înseamnă că nu avea cum să fie ceva serios. După cum spusese Birdie, ea era „naivă ca un copil". Doar relaţiile lui Chess trebuiau luate în serios, cum fusese cea cu Michael Morgan. Acea relaţie fusese luată în serios pentru că ei locuiau în New York City, pentru că Michael Morgan avea propria afacere şi mergea la serviciu în costum – şi iată ce se întâmplase cu ei. Tate nu ştia de ce Birdie spusese acele lucruri, însă nu îndrăznea să se gândească mai profund. Nu putea îndura să o audă spunând că Barrett nu era suficient de bun pentru ea deoarece nu urmase o facultate, presta o muncă manuală şi se născuse pe insulă, fiind aşadar mai prejos decât Tate, care se născuse şi crescuse în New Canaan.

Toate celelalte erau geloase, se gândi ea. Mama ei, sora ei şi India – iar India era singura care ar fi recunoscut asta.

Îşi spuse că toate trei puteau să se ducă la naiba (era tristă că trebuia să gândească aşa ceva despre mama ei). Avea să petreacă mai mult timp în Nantucket cu Barrett şi copiii.

∵

Când Barrett veni cu barca pentru popasul lui obişnuit de după-amiază, Tate aştepta liniştit pe plajă cu rucsacul pregătit.

— Ce înseamnă asta? spuse el.

— Vin cu tine, îl informă ea.

Chipul lui înregistră o expresie pe care ea nu i-o mai văzuse (îi catalogase toate expresiile): era stânjeneală, nelinişte, teamă. Tate se simţi imediat ca o proastă. În ultimele şapte zile el o întrebase de patru ori dacă vrea să doarmă la el în Nantucket, şi de trei ori din patru refuzase pentru că simţise că trebuia să rămână cu familia ei. Acum era gata să vină, iar el nu o dorea.

— Nu mă iei?

Barrett scutură din cap.

— Îmi pare rău. Habar nu aveam că îţi plănuiseşi...

— Chiar nu mi-am *plănuit,* îl corectă ea. A fost o decizie spontană.

— Îmi plac lucrurile spontane. Tate ştia asta. Însă în seara asta am ceva de făcut, se scuză bărbatul.

— Ce anume? întrebă ea, chiar dacă nu era treaba ei.

— Ceva pentru serviciu.

— Asta e foarte vag.

Însă el nu dezvoltă răspunsul, ci îşi văzu de treabă: duse două pungi de cumpărături şi una cu gheaţă în casă. În mână ţinea un plic.

— Ce e plicul acela? se interesă Tate.

— Văd că eşti plină de întrebări azi, remarcă el.

Lui Tate nu-i plăcu felul în care o rostise. Erau iubiţi, nu? făcuseră dragoste şi dormiseră unul în braţele altuia; îşi spuseseră lucruri intime. Ar fi trebuit să-l poată întreba orice şi să i se răspundă imediat. Însă iată cum o făcea să se simtă aşa cum se simţise de cele mai multe ori în viaţă: ca un băieţel pisălog de zece ani. Şi, de parcă n-ar fi fost de ajuns, trebuia să-l urmeze sus pe scări cu rucsacul devenit inutil. Birdie, India şi Chess priveau de la locul lor obişnuit de pe plajă şi îşi dădeau seama ce se întâmpla.

Era umilitor.

Se târî pe scări în spatele lui Barrett, urându-l, urându-se pe ea însăşi, urându-şi furia şi durerea. Ar fi putut fi exact invers: ar fi putut accepta bucuros propunerea ei, iar ea ar fi aşteptat nerăbdătoare în barcă până ducea el pungile. Birdie, Chess şi India n-ar mai fi considerat asta o fantezie, o scenă din imaginaţia bogată a lui Tate: totul era real, erau îndrăgostiţi, iar Tate mergea la Nantucket să stea peste noapte.

Dragostea era cumplită. Era nedreaptă.

Tate intră în grabă în casă în spatele lui Barrett şi trecu pe lângă el pe scări.

— Distrează-te în seara asta, spuse ea. Cu planurile pe care le ai.

— Plicul e o scrisoare pentru mătuşa ta, răspunse el.

— Nu mă interesează plicul. Ajunse la etaj, apoi urcă în mansardă şi îşi aruncă în aer rucsacul, care ateriză cu o bubuitură pe care speră că Barrett o auzise. Se aruncă pe pat cu faţa în jos. Avea să vină după ea, nu? Era prima lor ceartă. Sigur avea să vină. Aşteptă. Nu auzi nimic şi, pentru că singura fereastră era inaccesibilă, nici nu văzu nimic.

După un timp care i se păru mult prea lung, auzi paşi pe scări şi îşi ţinu respiraţia de nerăbdare.

— Eşti bine? vru Chess să ştie.

Tate ridică privirea. Inima ei bolborosea precum un motor stricat. Chess? Nu!

— Unde e Barrett? întrebă ea.

— A plecat.

— A plecat?

Chess se aşeză pe marginea patului lui Tate. Părea îngrijorată într-un fel enervant, de soră mai mare.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ironia i se păru prea de tot: Chess s-o întrebe *pe ea* dacă voia să vorbească despre asta. Ha! Era prea bună.

— Nu, spuse Tate. Dumnezeule, nu!

∵

Pentru prima dată de când ajunseseră la Tuckernuck, Barrett Lee nu apăru de dimineaţă. La început, lui Tate nu-i veni să creadă. Alergă ca de obicei, îşi făcu ridicările atârnată de creanga copacului ca de obicei, mâncă micul dejun pe care i-l pregătise Birdie ca de obicei şi în tot acest timp stomacul o ardea de nelinişte, aşteptând sosirea lui Barrett. Oare avea să-şi ceară scuze? Ar fi trebuit să-şi ceară ea?

Tate îşi privi ceasul: 09.15, 09.29, 10.07, 10.35. La ora unsprezece, îşi scoase ceasul şi îl aruncă în sufragerie, lăsându-l să alunece pe sub masa de cafea ca un şoarece. Era destul de clar că Barrett nu avea să vină.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu Barrett, zise Birdie. Asta nu-i stă în fire.

— Poate că s-a îmbolnăvit unul dintre copii, zise India.

— Da, sigur aşa s-a întâmplat. E bine că nu ne lipseşte nimic. Mă rog, mai avem doar un ou. Şi chiar citesc ziarul de dimineaţă.

Tate nu spuse nimic. Se îndoia că băieţii erau bolnavi, iar când se îmbolnăveau, mama lui Barrett avea grijă de ei. Aşa că Barrett nu venise... din cauza ei? Pentru că imposibilul se întâmplase şi nu mai dorea să o vadă?

∵

În sfârşit, apăru la ora patru după-amiază. Tate auzi motorul bărcii; fusese atât de atentă să-l audă, timp de atât de multe ore, încât, atunci când în sfârşit se materializă, întâi în depărtare, apoi din ce în ce mai aproape, se temu că nu era decât imaginaţia ei. Întoarse uşor capul din poziţia în care stătea pe prosop şi deschise un ochi. Barca lui. Şi – avalanşă de înjurături – nu-i venea să creadă. Era însoţit de o femeie. Anita Fullin.

Tate închise ochii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. O adusese pe Anita Fullin.

— Cine e femeia aceea? întrebă Birdie.

— E foarte frumoasă, remarcă India.

— O, uite, Barrett a adus iar flori, Tate, spuse Birdie.

„Te rog, mamă, taci”, se răsti ea în gând. Încercă să intre într-o stare zen – pentru Tate, cel mai simplu să facă asta era când se afla în faţa unui monitor – însă nu putea să nu audă cum Barrett o ajută pe Anita să coboare din barcă. Anita susura: „Sincer, florile acelea sunt minunate. Cineva e foarte norocos!” iar Barrett o îndemnă: „Intră în apă. Eu trebuie să iau pungile”.

Tate nu se mişcă, nu se întoarse şi nu privi. O auzi pe Birdie ridicându-se de pe scaun.

— Salut, salut! rosti Birdie pe tonul ei politicos.

— Salut! răspunse Anita Fullin. Ajunsese pe plajă; Tate îşi dădea seama după cât de aproape i se auzea vocea. O, ce proprietate minunată aveţi! Sper că nu vă deranjează că am apărut aşa, însă i-am spus lui Barrett că trebuie să văd şi eu Tuckernuck. Şi vorbeşte atât de mult de familia voastră, încât simt că vă cunosc deja.

Birdie chicoti şi gânguri, iar Tate simţi că se înfierbântă. Mama ei era *atât* de uşor de sedus.

— Ca să vezi! Sincer, recunosc să îmi pare bine să avem vizite. Ne obişnuim prea mult una cu alta aici. Eu sunt Birdie Cousins.

— Anita Fullin.

— Iar ea e sora mea, India Bishop.

— Salut, răspunse India. Îmi pare bine să te cunosc.

— Iar ea e fiica mea, Tate. Tate!

Tate se întrebă dacă să continue şarada şi să se prefacă adormită. Chess era norocoasă, ea chiar dormea sus în casă. În cele din urmă, se rostogoli încet. Ridică fruntea şi se chinui să se prefacă surprinsă să o vadă pe Anita Fullin pe plaja ei.

— Salut. Tate înţelegea acum de ce Adeliza Coffin stătea în prag cu puşca. Ce cauţi *tu* aici?

Întrebarea era nepoliticoasă, Birdie avea să fie cu siguranţă stânjenită de brutalitatea ei, însă Anita Fullin pur şi simplu scoase un râs puternic ca un nor de furtună şi replică:

— L-am convins, în sfârşit, pe Barrett să mă ia.

Îl priviră toate pe Barrett mergând prin apă spre ţărm cu o pungă de cumpărături (Tate vedea ziarul şi un cofraj de ouă ieşind pe deasupra) şi un buchet mare de flori. Florile erau măreţe, aproape ţipătoare; erau împachetate în plastic şi legate cu o panglică lată roşu cu auriu. „Florile n-o să meargă de data asta”, îşi zise Tate. Nu era atât de uşor de sedus precum mama ei. Dorea să audă scuze şi o explicaţie foarte bună. Cu toate că să o aducă pe Anita Fullin pe Tuckernuck era de neiertat.

— Ce flori frumoase, rosti Birdie admirativ.

— Sunt pentru dumneavoastră, răspunse Barrett.

— Pentru mine? se miră Birdie.

„Pentru Birdie?” îşi spuse Tate. Era tare bucuroasă că purta ochelari de soare, aşa că nimeni nu putea vedea că ochii ei se transformaseră în două bile de foc. O privi pe mama ei deschizând cu grijă celofanul şi scoţând biletul. Avea nevoie de ochelari ca să citească, aşa că îi împrumută pe ai Indiei. Tate îşi spuse că florile erau probabil de la prietenul ei, Hank, şi o clipă simţi o fericire pură şi generoasă înainte să-şi plângă iar de milă. Nimic nu era drept.

— La naiba, murmură Birdie, sunt de la Grant.

— De la tata? exclamă Tate.

— De la Grant? adăugă şi India.

— Sunt de la Grant, confirmă Birdie. Îi returnă Indiei ochelarii de citit, iar obrajii i se înroşiră. N-ar fi trebuit, dar sunt foarte frumoase.

— Le duc eu sus şi le pun în apă, se oferi Barrett. Pot să îi fac Anitei un tur al casei?

— Sigur, răspunse Birdie. Vin şi eu. Tate, vii?

— Chess doarme acolo, o preveni Tate.

— Nu vreau să deranjez pe nimeni, spuse Anita.

— Stai liniştită, zise Birdie. Dacă Chess se trezeşte, asta e. Ar trebui să se trezească. Doarme de prea mult timp.

— Păi cam asta e ideea, insistă Tate. Adică a venit aici să se odihnească. Lumea se întorsese complet pe dos: tatăl ei îi trimitea mamei ei flori, iar ea o apăra pe Chess. Pentru că tot nu avea nimic de pierdut, Tate îi urmă pe Birdie, Barrett şi Anita Fullin pe scări şi pe faleză până la casă.

Chess era trează. Stătea la masa de picnic cu ochii tulburaţi şi un pahar de ceai cu gheaţă. Tate încercă să o vadă aşa cum o vedea Anita Fullin. Părea mai mică decât oricând. Nu avea şapca albastră croşetată, iar capul ei acoperit cu puf blond era expus. În ciuda orelor petrecute pe plajă, era lipsită de culoare. Avea faţa ciupită şi buzele crăpate. Purta tricoul ei murdar cu Diplomatic Immunity şi pantalonii scurţi de camuflaj. Tate scutură din cap. Ar fi dorit să se laude cu sora ei – redactor culinar la *Glamorous Home*, cel mai tânăr redactor de la o publicaţie a Grupului Diamond – însă imaginea lui Chess de atunci nu era deloc impresionantă; de fapt, Anita Fullin nici măcar nu păru să o observe pe Chess şi ar fi trecut pe lângă ea dacă Barrett nu s-ar fi oprit să spună:

— Iar ea este cealaltă doamnă din această casă, Chess Cousins.

— Îmi pare bine să te cunosc, Jess, răspunse Anita.

Chess nu se deranj a s-o corecteze, fapt care arăta fie că Anita Fullin nu prezenta vreun interes pentru Chess, fie că era prea uimită să o vadă pe intrusă acolo, cu Barrett.

O privi alarmată şi confuză pe Tate şi, pentru prima dată de când urcaseră în Mercedesul mamei lor cu nouăsprezece zile în urmă, Tate simţi o legătură cu sora ei. Ridică din sprâncene spre Chess şi promise în gând: „Oho, da, o să vorbim despre asta”.

— Deci asta e casa Tate, îşi continuă Barrett explicaţiile, construită în 1935 de bunicii lui Birdie şi ai Indiei, Arthur şi Emilie Tate.

— O mie nouă sute treizeci şi cinci? zise Anita. Serios? Cum ajungeau oamenii aici în 1935?

— Cu barca, răspunse Barrett, iar Tate nu se mai putu stăpâni să nu zâmbească. Pe atunci, Tuckernuck avea şcoală. Oamenii care trăiau aici tot anul erau pescari sau fermieri.

— Dar nu se mai întâmplă asta în zilele noastre, adăugă convinsă Birdie. Pe vremea noastră era chiar aşa: reşedinţe de vară private.

— Eşti un adevărat istoric, Barrett, îl lăudă Tate.

El o privi preţ de o clipă ca să-şi dea seama dacă era o glumă sau o răutate, însă nici ea nu ştia sigur.

— Aici e bucătăria, spuse el. Există un generator care furnizează apă, doar rece, iar doamnele au un frigider mic care, din păcate, nu răceşte prea bine. Şi un răcitor plin cu gheaţă pe care îl umplu eu mereu. Şi fac mâncare la plita de aici sau pe grătar.

— O plită! exclamă Anita Fullin. Purta un tricou alb şi pantaloni pescăreşti Lilly Pulitzer portocaliu aprins şi sandale albe cu şireturi, îşi vopsise unghiile în portocaliu. Acum, Tate detesta oficial portocaliul.

— Aici e sufrageria, anunţă Barrett.

— E încântătoare, constată Anita. E atât de *golaşă.*

Barrett se uită spre Birdie.

— Pot să o duc pe Anita sus?

— O, da! zise Birdie, însă nu ridică privirea. Era prea ocupată cu aranjatul florilor. Erau prea multe ca să încapă într-o singură vază, sau chiar în două, aşa că le împărţea în urcioare vechi de ceramică. Tot etajul mirosea ca o seră.

Barrett şi Anita urcară scările, urmaţi de Tate.

— Două dormitoare, spuse Barrett. Deschise uşa dormitorului lui Birdie: paturi duble, pe care erau aşezate aşternuturile galbene şi cuverturile cu şnur, potrivite pentru o mănăstire. Şi o baie.

— Se poate trage apa la toaletă? întrebă Anita. Cada funcţionează?

— Da, răspunseră în cor Tate şi Barrett.

— Cada are doar apă rece, adăugă Barrett.

Anita o privi pe Tate.

— Sincer, nu ştiu cum rezistaţi. Visam să construiesc o casă aici, însă nu cred că aş fi în stare să stau.

„Ai dreptate", replică Tate în minte.

Barrett deschise larg uşa de la camera Indiei. Salteaua gelatinoasă alunecase de pe arcuri precum glazura de pe un tort. Cearşafurile erau în dezordine şi camera mirosea a tutun stătut. Dacă Barrett şi Anita nu simţeau vreo jenă că se uitau la dormitorul privat al Indiei, Tate era stingheră. Dormitorul lui Birdie era curat ca o cameră de la Holiday Inn, dar vizita în cuibul Indiei era mult prea indiscretă. Din nefericire, privirea Anitei se opri asupra lui Roger, care stătea la locul lui lângă lampa de birou.

— Uite ce sculptură! remarcă. E lucrul cel mai fabulos pe care l-am văzut vreodată. Cine e autorul?

Barrett tăcea. Tate spera că se simţea ruşinat că o adusese pe Anita Fullin în casa lor şi îi permisese să le analizeze ca pe un spectacol de circ.

— Unchiul meu, răspunse Tate. Apoi, într-un acces de mândrie, adăugă: Bill Bishop.

Anita Fullin scoase un ţipăt.

— Bill Bishop e *unchiul* tău?

— A fost. A murit.

— Sigur. Ştiu povestea. Mă *gândeam* eu că arată ca un Bishop, însă apoi mi-am spus că nu e posibil. E prea mic... însă are ceva *distinct*. Îi zâmbi. Trebuie să recunosc că într-un fel sunt admiratoarea lui. În faţa primului bloc în care am locuit în New York era un Bishop. Sculptura unei femei cu câinele. Însă foarte abstractă. Atât de *personală.* Mă simţeam ca şi când ar fi fost sculptura mea, simţeam că îmi vorbea, apoi ne-am mutat în cartierul de vest şi n-am mai văzut-o decât rar, însă când o vedeam o salutam. Ca şi când mi-ar fi fost prietenă.

Tate dădu din cap. Aşa simţeau toţi despre operele unchiului Bill. Erau mari, industriale şi civice, însă în acelaşi timp personale.

Înainte ca Tate să-şi dea seama ce se întâmplă, Anita Fullin scoase iPhone-ul şi îi făcu o fotografie lui Roger.

— Ah... făcu Tate.

— Anita... interveni şi Barrett.

— Sper că e în regulă, spuse Anita. E doar pentru mine, ca să-mi aduc aminte de ăsta mic. Cum îl cheamă?

— Roger, o informă Tate. Apoi se simţi ca şi când ar fi dezvăluit un secret.

Anita vârî din nou telefonul în buzunar.

— Aş vrea să îl cumpăr pe Roger, declară ea.

— Nu e de vânzare.

— Vă dau cincizeci de mii de dolari.

— O poţi întreba pe mătuşa mea, însă îţi va spune că nu e de vânzare.

Barrett părea dezgustat.

— Anita, spuse el, vrei să vezi şi mansarda?

— Mansarda? Anita strâmbă din nas. Mai sunt sculpturi Bishop ascunse acolo?

— Nu, răspunse Tate.

— Atunci nu, nu cred, zise Anita.

Tate se simţi jignită. Pentru ea, mansarda era cea mai frumoasă parte a casei, pentru că era zona ei. Anitei Fullin nu i s-ar fi părut decât o cameră pătrată şi fierbinte, plină cu paturi şi colţuri întunecate, în plus, Tate dorea s-o vadă pe Anita Fullin plecată din casă, de pe proprietatea şi de pe insula lor. Tuckernuck era un paradis neatins în primul rând pentru că acolo nu existau oameni care să-l strice.

Coborâră la parter, unde vazele cu flori fuseseră răspândite peste tot. Birdie, India şi Chess stăteau la masa de picnic şi aşteptau. Nu deschiseseră sticla de vin. Tate era uşurată. Dacă ar fi fost vin, ar fi trebuit să-i ofere un pahar şi Anitei Fullin. Însă aşa, Anita putea pur şi simplu să plece.

Aceasta se opri însă lângă masă. Privirea ei trecu de la Birdie la India, ca şi când ar fi încercat să-şi dea seama care dintre ele era văduva lui Bill Bishop.

— Casa voastră e atât de autentică, li se adresă ea. Aminteşte de veri trăite frumos.

Birdie dădu din cap.

— Mulţumesc. Suntem foarte fericite aici.

Chess îşi frecă ochii roşii, o imagine a fericirii.

— Am văzut sculptura de sus, spuse Anita Fullin, privind-o pe India. Omuleţul acela.

— A, zise India, luată prin surprindere. Roger?

— Da. Roger. Îi rosti numele cu atâta afecţiune şi respect, încât parcă vorbea de un prieten de-al ei. Aş vrea să vorbesc cândva cu tine despre Roger. India făcu ochii mari. Dar nu acum, continuă Anita. Văd că sunteţi ocupate. „Ocupate?” se minună Tate. Iar Barrett trebuie să mă ducă înapoi pe insula mare, urmă Anita. A fost drăguţ să vă cunosc pe toate.

— La revedere, spuse Birdie.

— La revedere, adăugă şi India.

„La revedere, pe curând, mulţumim de vizită!” Tate fu cea mai înflăcărată dintre ele când îşi luă rămas-bun de la Anita Fullin, însă, când o văzu îndreptându-se cu Barrett spre scările plajei, nu-i veni să creadă că îl lăsase pe Barrett să plece. Ar fi vrut să-i strige să se întoarcă şi să poarte o discuţie între patru ochi; dorea să ştie exact ce se întâmpla. De ce o respinsese cu o

noapte în urmă şi de ce nu apăruse în acea dimineaţă. Care era povestea cu Anita Fullin? Tate crezuse că ea şi Barrett se îndrăgosteau.

Oare visase?

India

Nu răspunsese la scrisoarea Lulei. Nu-şi putea permite să lase ceva în scris; Lula ar fi putut să-l folosească drept un fel de dovadă. India se gândea ca şi când ar fi fost comisă o crimă, iar ea era obligată să se asigure. Da, existaseră sentimente; da, existaseră aluzii; însă India nu făcuse nimic, nu încălcase nicio limită. Nu păcătuise. Nu putea fi acuzată de nimic rău, nu putea fi pedepsită pentru vreun rău şi, Doamne păzeşte, nici nu putea fi concediată pentru vreun rău. India fusese grijulie. Se retrăsese din faţa puştii în ultimul moment.

Nu răspunse la scrisoare.

Şi ce-ar fi putut spune?

Ca răspuns la tăcerea Indiei sosi încă o scrisoare. India văzu plicul pe masa din sufragerie, lăsat acolo de Barrett, iar respiraţia i se acceleră. Simţi cum i se urcă sângele la tâmple. Acea reacţie însăşi îi dovedea Indiei că între ea şi Tallulah Simpson era ceva dincolo de o relaţie colegială obişnuită. Însă ce era între ele? Gelozie? Tensiune sexuală? Dragoste?

Ar fi dorit să deschidă plicul chiar atunci, însă îl păstră pentru un moment liniştit în care se va afla în dormitorul ei. India bău un pahar de vin şi fumă o ţigară; Birdie era jos şi pregătea cina. Fereastra dormitorului Indiei era deschisă; un vânt uşor zburlea algele care alcătuiau părul lui Roger.

Rupse cu grijă capătul plicului. Deschise scrisoarea şi citi singurul rând. Închise ochii.

„Ce trebuie să fac?”

∵

Anii ’90 nu fuseseră prea buni pentru Bill Bishop. Într-un fel, se demodase şi căzuse în dizgraţie. Era un declin lent, aproape imperceptibil, care începuse în 1985, odată cu acea recenzie negativă a sculpturii din New Orleans. Sculpturile lui Bill erau din cupru şi sticlă, masive, abstracte, ciudate, însă industriale. Făceau parte din epoca costumelor cu dungi, a mogulilor de pe Wall Street, a lui Ronald Reagan şi a celor trei pahare de martini date peste cap la prânz. Bill nu ştia nimic despre computer sau internet; nu-i păsa de ecologie. Prin urmare, se trezise că opera lui devenise greoaie şi demodată. Cineva de la Institutul de Artă din Chicago îl abordase pe Bill pentru o retrospectivă marcând a douăzeci şi cincea aniversare a primei lui instalaţii – care fusese montată acolo, la Navy Pier.

„Retrospectivă? spusese Bill. Asta înseamnă că eşti mort, trecut. E ca un album cu cele mai mari hituri. Înseamnă că nu mai ai lucrări noi sau că lucrările tale noi sunt irelevante”.

Problemele cu operele lui îi alimentau depresia. Era greu să-l distingi pe Bill sculptorul de Bill omul. Şi totuşi India nu dădea vina pentru starea mentală tot mai deteriorată a lui Bill pe popularitatea lui în scădere. Era sigură că la fel ar fi fost chiar dacă noile lui lucrări ar fi avut un succes fantastic. Depresia lui, credea ea, era chimică, nu de situaţie. În anii ’90, băieţii erau adolescenţi. Nivelul de testosteron din casă era ridicat; cu toţii erau conduşi de agresivitate şi de dorinţă sexuală. Cei patru bărbaţi se luptau pentru primul loc. Billy şi Teddy se băteau aproape zilnic; se băteau cu pumnii, îşi învineţeau ochii, îşi spărgeau nasul. India nu putea să le facă faţă; lăsase totul în seama lui Bill, iar asta fusese o greşeală, pentru că furia lui Bill era mai mare decât a zece de Billy sau douăzeci de Teddy. Dădea un exemplu foarte prost – urla şi ţipa şi arunca obiecte de pereţi şi le rupea caietele de teme, le dădea umeraşe de haine şi le spunea:

— Vreţi să vă omorâţi între voi? Atunci omorâţi-vă între voi.

India le punea plasturi pe tăieturi şi gheaţă pe zgârieturi; făcea oale întregi de spaghete şi chiftele ca să le satisfacă apetitul nelimitat; cânta muzică clasică, făcea băi de relaxare, citea romane de Jane Austen şi refuza să se implice. Vedea că totul se îndrepta spre dezastru, însă urma o politică neintervenţionistă. „De ce?” se întrebă ea acum. Era vizibil că Bill suferea de o maladie gravă, că avea nevoie de medicamente şi că întreaga familie avea nevoie de consiliere. Ce o împiedica pe India să ceară ajutorul? Erau în Main Line, unde ambianţa era blândă şi fermecătoare – cu sângeri înfloriţi şi crochet pe peluzele îngrijite – însă, în ciuda aparenţelor, India cunoştea şi alte familii care treceau prin momente grele. Ar fi putut să găsească lesne ajutor. Oare era inerţie? Optimismul ei etern? Teamă? Privind în urmă, credea că în acele zile suferea, de fapt, de apatie. Nu-i păsase suficient încât să se bage. Nu fusese motivată să-şi salveze soţul. Oare ar fi fost posibil? India îl iubise pe Bill cu o ardoare ridicolă. Era soarele ei, primul ei gând dimineaţa şi ultimul seara. Însă în 1993 sau 1994 era sfârşită. Copiii erau creaturi uriaşe, extraterestre, care beau direct din sticlă şi se masturbau peste cearşafuri fără să se deranjeze să se ascundă sau să cureţe; se uitau la filme de groază şi jucau hochei şi aveau convorbiri lungi şi secrete cu fete pe care le cunoscuseră; pe deasupra, colindau prin magazinele de tineri de pe South Street. Şi decât să fie prinsă în hăţişul de cine, unde, când, cum şi de ce, India preferase să se retragă.

În toamna lui 1994, Bill avusese o relaţie extraconjugală cu profesoara de matematică a lui Teddy, Adrienne Devine. Chiar de la începutul anului

şcolar, Teddy chiulea de la trigonometrie. Primiseră înştiinţări acasă, iar India i le arătase puştiului. Teddy bombănea că trigonometria e stupidă, că nu avea să-i fie de folos niciodată, că încercase să renunţe la curs, însă i se spusese că avea nevoie de el ca să treacă. India îl informase că avea nevoie de trigonometrie nu doar ca să treacă; pentru a ajunge la o facultate bună, avea nevoie de o notă pe măsură, de un A sau un B.

El pretindea că-i era imposibil. India îi pasase responsabilitatea lui Bill.

„Rezolvă tu”, spusese ea. Personal, îi dădea dreptate lui Teddy: trigonometria era stupidă şi inutilă.

Bill se dusese să discute cu profesoara de matematică, Adrienne Devine, o frumuseţe de douăzeci şi patru de ani şi de patruzeci şi cinci de kilograme, brunetă, care tocmai terminase un masterat de pedagogie la Columbia. Când Bill venise acasă şi India îl întrebase cum fusese, Bill răspunsese:

— Nu pot să cred că au lăsat pe cineva ca ea să-i înveţe pe băieţii ăia.

India nu îl întrebă pe Bill ce voia să spună; presupunea că rezolvase problema şi, într-adevăr, notele lui Teddy la matematică începură să fie vizibil mai bune.

După cum i se explicase ulterior Indiei, relaţia amoroasă începuse curând după şedinţa cu părinţii, când Bill o sunase pe Adrienne Devine acasă şi îi spusese că dorea să vină la ea şi să facă dragoste cu ea. Adrienne Devine acceptase fără să stea pe gânduri. La şedinţă se produsese o scânteie între ei. Era atrasă de faptul că Bill era sculptor. (Atrasă de faptul că Bill era sculptor? Nu putea găsi o scuză mai bună? Dar nu. Era atât de tânără şi nu-i cunoştea nicio lucrare.)

Relaţia lor continuase în toate după-amiezile în care erau disponibili, toată toamna, în timpul sărbătorilor de iarnă, până de Anul Nou. Bill îi spusese Indiei adevărul în ianuarie, în timpul unei excursii în Suedia. Primăria din Stockholm îi comandase lui Bill o serie de lucrări. Era cea mai mare şi mai elaborată comandă pe care o primise de ani de zile. India ştia că era neliniştit de faptul că, de atunci încolo, cea mai mare parte a operei lui va fi în alte ţări, însă aşa mergeau lucrurile. Popularitatea lui începea să scadă acasă; ar fi trebuit să fie recunoscător că începea să fie cunoscut în locuri precum Dubai, Thailanda şi Suedia, unde faptul că exista o lucrare a lui Bill Bishop era o dovadă de prestigiu american (chiar dacă era vorba de un artist pe care americanii îl considerau demodat – precum un ceas de aur Rolex sau un Cadillac).

În acea excursie din Suedia, Bill ar fi trebuit să fie plin de energie şi motivaţie, însă părea apatic şi trist. India îl întrebase nevinovat ce se întâmplase, iar el îi spusese despre relaţia lui extraconjugală.

La început, India primise vestea în tăcere. Era curioasă să afle detaliile, iar Bill era fericit să i le comunice, însă nu erau prea interesante, pentru că Adrienne Devine nu era interesantă – era o profesoară de matematică de douăzeci şi patru de ani. Toată relaţia aceea însemnase tinereţe şi sex; furie împotriva Indiei şi împotriva lui Teddy. Bill îi arăta lui Teddy cine era şeful încurcându-se cu profesoara lui de matematică. Oare bărbaţii erau chiar atât de idioţi şi de superficiali? India credea că da. Îşi dădu seama că, deşi îl iubea pe Bill, îşi pierduse respectul faţă de el. Şi asta se întâmpla de ani buni.

Într-adevăr, lucrul cel mai supărător în legătură cu acea aventură era că Teddy nu învăţase deloc matematică; Adrienne Devine îi dădea note de trecere datorită lui Bill.

În mod cert, sculptorul se aşteptase la altă reacţie din partea soţiei lui, iar faptul că nu avusese o reacţie prea puternică – sau că nu avusese de fapt nicio reacţie – îl amărâse. Ce ar fi putut India să spună? Nu era surprinsă. Când se căsătorise cu Bill Bishop, se aşteptase ca el să aibă aventuri. Era un bărbat cu pofte nemăsurate. Faptul că nu avusese relaţii extraconjugale înainte de aceea fusese un lucru care o surprinsese în mod plăcut. Aventura aceea îl făcea previzibil. Îi spusese asta în timp ce aşteptau pe peronul unui metrou. El o plesnise. Ea îl privise lung, suedezii îl priviseră lung, însă nu intervenise nimeni.

— Eşti un laş, Bill, şoptise ea. Şi se îndepărtase.

În acea noapte se cazase la alt hotel, iar a doua zi, când se întorsese în camera lor, îl găsise pe Bill în pat, gol, beat, plângând. Când intrase pe uşă îşi dăduse seama că exact la asta se aşteptase.

∵

În octombrie, când Bill se dusese la Bangkok să discute despre o comandă pentru palatul de vară al regelui Thailandei, India rămăsese acasă. Aventura cu profesoara de matematică se sfârşise cu luni în urmă, însă efectele ei erau toxice. Căsnicia lor era pe muchie de cuţit; India se mutase practic în camera de oaspeţi, un fel de „sanctuar” al ei, iar Bill dormea de multe ori în atelierul lui; patul lor devenise o suprafaţă pe care făceau teanc rufe şi cărţi şi reviste şi ziare. Se duseseră la Tuckernuck în acea vară şi fuseseră fericiţi aşa cum erau de fiecare dată pe mica insulă; însă când se întorseseră în Pennsylvania, avuseseră impresia că asupra casei lor se abătuse un nor de furtună. În septembrie, Billy se dusese la Princeton şi, chiar dacă îi ducea dorul, faptul că plecase de acasă era o uşurare pentru India. Teddy şi Ethan jucau fotbal şi ajungeau acasă atât de extenuaţi, încât nu mai aveau energie să se bată între ei. Casa era ciudat de tăcută. Nu existau conversaţii.

Când Bill o anunţase despre comanda thailandeză, India fusese fericită pentru el, însă îi spusese că nu avea să-l însoţească. El o implorase; nu se

simţea bine. Da, ştia şi ea că nu se simţea bine. Luase nouă kilograme în greutate, nu făcea exerciţii fizice, bea prea mult. Lipsise de la toate meciurile de fotbal fără ca măcar să-şi ceară iertare de la copii. India ştia că venise vremea unui ultimatum. Ori mergea la psihiatru, ori se muta. Trebuia să-l mobilizeze, să-l facă să iasă din filmul lui, să răspundă, să se poarte ca o fiinţă umană. Însă nu-i dăduse niciun ultimatum. Îl lăsase în pace. La urma urmei, ea nu era deprimată. Avea prieteni şi invitaţii la prânz şi băieţi de care să aibă grijă; avea timpul ei şi mult spaţiu personal. Nu avea să meargă la Bangkok pentru că pur şi simplu nu voia. Era sătulă până-n gât să fie soţia lui Bill Bishop; nu putea înghiţi o săptămână întreagă într-o cameră de hotel singură cu Bill; nu putea suporta să fie atât de aproape de schimbările lui de dispoziţie. Abia aştepta să-l vadă plecat. Într-o noapte avea să dea o petrecere pentru douăsprezece prietene, în altă noapte urma să facă un foc de tabără şi să frigă un porc pentru toată echipa de fotbal Malvern Prep. India abia aştepta ambele evenimente şi celelalte seri senine. Abia aştepta să trăiască în casa ei fără să se teamă de Bill, care pândea ca un tigru.

Venise în camera de oaspeţi în noaptea de dinainte să plece. Era târziu; India dormea. Se speriase când deschise ochii şi îl văzuse aplecat asupra ei ca un intrus.

— Bill? spuse ea. El continua să tacă. Bill, ce s-a întâmplat? insistă ea.

El se urcă în pat şi o luă în braţe pe la spate. India şi Bill făcuseră dragoste doar de câteva ori de când se întorseseră de la Tuckernuck şi de două ori Bill suferise de impotenţă. India îşi aminti că în acea noapte sexul cu el fusese excitant într-un fel ciudat, de parcă se împreunase cu un străin. Rămăsese întinsă în pat, fără suflare şi transpirată, spunându-şi „Dumnezeule”.

Însă Bill începuse să plângă. Pentru un om atât de mare şi de puternic, plângea ca un copil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Vino cu mine la Bangkok, te rog, India, spuse el. N-o să fac faţă singur.

Ea îl linişti, îi luă capul în braţe, îi mângâie părul.

— O să fie bine. Totul o să fie în regulă. Nu dădu glas altor gânduri – de exemplu, că separarea temporară avea să fie benefică pentru amândoi – deoarece nu voia să-l ia de sus. Îi părea rău pentru el, dar abia aştepta să plece.

Îl duse la aeroport. Aşteptă cu el la poarta de îmbarcare. Îl sărută de rămas-bun aşa cum obişnuiau să se sărute când erau mai tineri – încet, cu limba. El părea că nu dorea să se despartă de ea. India fu nevoită să se desprindă de el; îşi aminti că îl împinsese uşor. El îi întinse biletul însoţitoarei de bord; apoi dispăru în Jetway.

Se simţea eliberată.

∵

Bill aşteptase până în ultima zi. Era foarte posibil – India se gândise şi la asta – ca însăşi ideea de a se întoarce acasă să-l fi determinat să facă asta. La urma urmei, excursia lui fusese un succes: îl întâlnise pe regele Thailandei, discutase schiţele sale cu echipa de arhitecţi peisagişti ai suveranului şi cu ataşatul cultural al acestuia, fusese plătit bine şi avusese parte de un tratament regal – o cină pe iahtul regelui cu o croazieră pe fluviul Chao Phraya, un tur privat la Wat Po, Wat Arun şi la palatul în care se afla Buddha de Smarald. Fusese cazat într-un apartament la Hotel Oriental, unde înaintea lui mai fuseseră mulţi oameni de vază: Kipling, Maugham, Joseph Conrad. Bill găsise timp să se aventureze şi în cartierul rău-famat Paptong, unde găsise o prostituată şi îşi cumpărase un pistol. Prostituata fusese pentru toată săptămâna, însă păstrase arma pentru ultima zi. O plătise pe fată, îi spusese să plece, apoi se împuşcase în cap.

Chelnerii de la uşă auziseră zgomotul şi bătură. Bătură de mai multe ori, apoi intrară cu cheia lor.

Un secretar al regelui o sună pe India acasă. Era trei dimineaţa. Petrecerea pentru cele douăsprezece prietene se încheiase doar cu două ore în urmă. Avusese un succes imens, fusese unul dintre lucrurile cele mai plăcute din viaţa ei: mâncarea fusese delicioasă, masa arătase minunat, scăldată în lumina lumânărilor, ascultaseră muzică bună – Carole King, Paul Simon, Beatles – şi băuseră prea mult vin – şampanie, Meursault, şiraz. Femeile se despărţiseră şovăielnic, cu îmbrăţişări, jurând că fusese cea mai reuşită petrecere la care fuseseră vreodată. India făcuse curat singură, ascultând Van Morrison. Terminase vinul şi fuma o ţigară.

Când sună telefonul ştiu că se întâmplase o tragedie. Se gândi că poate unul dintre băieţi – amândoi dormeau la nişte prieteni – intraseră în comă de la băutură. Sau că vreuna dintre femeile de la petrecere pierduse controlul maşinii şi murise sau omorâse pe cineva. La început nu înţelese vocea aceea cu accent puternic, însă în cele din urmă primise mesajul. Pricepuse: Bill era mort. Se împuşcase.

Fusese ca o cădere într-o fântână. Întunecată, rece, umedă, înfricoşătoare, fără speranţă. Bill era mort. Îşi luase viaţa. India îşi aminti că se ridicase din pat, înghiţise un pumn de Advil, îşi făcuse un ibric de cafea. O sunase pe Birdie în Connecticut şi vorbise cu o voce calmă. „Bill e mort”. Birdie spusese că venea imediat. Avea să rămână cu băieţii, iar India avea să meargă la Bangkok.

Nu-şi mai amintea zborul; nu-şi mai amintea drumul cu taxiul de la aeroport la hotel sau cum se vedea Bangkokul de pe fereastră. Era ridicol, însă îşi amintea îmbrăcămintea portarilor de la Hotel Oriental – pantaloni

albaştri cu turul până la genunchi. Pălării nostime. „Oare nu le era ruşine să se îmbrace aşa?” se întrebă ea. Imediat ce India coborî din taxi în căldura ameţitoare de afară, un oficial de la hotel – un thailandez cu un costum de pânză bej – veni spre ea, făcându-i o plecăciune tradiţională şi luându-i mâinile. Ea îl privi şi îşi dădu seama că acesta se aşteptase să o vadă plângând sau tremurând disperată, în felul în care o făceau americanii în filme, însă ceea ce simţea India în acel moment era remuşcare. La urma urmei, Bill se împuşcase în hotelul lor frumos. Sigur fusese o experienţă îngrozitoare şi tulburătoare pentru cei care-l găsiseră. (Cum s-or fi dus acasă la familiile lor să ia cina cu amintirea creierului lui Bill împrăştiat peste tot pe covorul de pluş?) India era la fel de îngrozită pe cât ar fi fost dacă băieţii ar fi dat o petrecere teribilă şi ar fi rupt mobila şi ar fi dat găuri în pereţi. Dincolo de aceste griji superficiale, simţea o ruşine teribilă.

Administraţia hotelului şi reprezentanţii regelui erau sobri şi înţelegători. Nu dădeau vina pe nimeni; nu întrebau ce anume mersese atât de prost. Se părea că înţelegeau totul, ca şi când, într-un fel, s-ar fi aşteptat să se întâmple asta. Thailandezii îl considerau pe Bill un geniu din aceeaşi categorie cu Vincent van Gogh şi Jackson Pollock, iar geniile erau excentrice. Nebuni. Îşi tăiau urechile; luau supradoze; îşi zburau creierii.

India identifică trupul. Nu-şi mai amintea acel moment, însă şi-l amintea pe Bill în coşciug. Era încărcătura ei; trebuia să-l aducă acasă. Se gândea la cadavrul din coşciug ca la „Bill”, însă acum era un simplu bagaj. Şi totuşi era ceva drag şi familiar. Era o femeie care călătorea acasă cu trupul neînsufleţit al soţului ei. Era o situaţie suprarealistă, nu-i venea să creadă ce se întâmpla, dar nu avea de ales. Nu-l putea lăsa în Thailanda.

Băieţii şi Birdie veniseră cu toţii s-o aştepte la aeroportul din Philadelphia. Băieţii arătau cu mulţi ani mai tineri; păreau nişte copilaşi şi plângeau cu uşurinţă. Billy era cel mai puternic, mereu liderul, aşa că o strânse pe India în braţe, urmat de Teddy şi Ethan, iar în mijlocul Sălii C, toţi patru deveniseră o grămadă mişcătoare de lacrimi.

∵

Toţi au în viaţă momente în care li se pune tăria la încercare, iar pentru India acel moment fusese sinuciderea lui Bill. Pentru Chess era accidentul lui Michael Morgan. Birdie spusese că Chess „se simţea vinovată”, iar India cunoştea prea bine acel sentiment. Şi ea se considerase responsabilă pentru moartea lui Bill, se simţea ca şi când ar fi apăsat ea însăşi pe trăgaci.

Nu lăsase niciun bilet. Însă chiar dacă ar fi lăsat unul, ce-ar fi scris în el? „Te-am rugat să vii cu mine. Ţi-am spus că nu pot să trec singur prin asta. Ar fi trebuit să mă ajuţi. Nu era clar că aveam nevoie de ajutor? Cum ai putut să mă părăseşti? De ce nu ţi-a păsat? Ştiai că se va întâmpla asta”.

Ar fi putut scrie oricare dintre acele lucruri şi ar fi fost adevărat.

∵

India se ridicase şi mersese mai departe – şi o făcuse chiar spectaculos. Din multe puncte de vedere, întoarse sinuciderea lui Bill în favoarea ei. Îşi construise o carieră, îşi făurise o personalitate; îşi crease o identitate. Şi, la naiba, era mândră de asta.

Însă nu luase în considerare dragostea. Nu mai era capabilă să iubească din nou, nu? Ţinea în mână scrisoarea Lulei. „Ce trebuie să fac?”

India răspunse imediat la această a doua misivă. Nu-i mai era teamă să fie prinsă de oficialii de la PAFA. Deja fusese prinsă de circumstanţele vieţii; nu mai avea de ce să se teamă. „Nu e vorba de ce trebuie să faci tu. E vorba de ceea ce trebuie să fac eu”.

Să se ierte.

Să se împace cu asta şi să meargă mai departe.

Nimic nu era mai greu.

Chess

Ziua a optsprezecea.

Nick a încetat să mai iasă cu Rhonda. Am aflat asta nu de la el, ci de la Rhonda, cu care m-am întâlnit în lift la două săptămâni după noaptea în care am plecat de la Irving Piaza. Se întorcea de la Fairway, cu brațele încărcate cu pungi de alimente; am văzut chiar fenicul și anghinare. Era foarte neobișnuit pentru ea: acasă mânca iaurt sau tăieței chinezești la pachet.

— Fenicul? am întrebat eu.

— Gătesc în seara asta pentru tipul cu care ies mai nou, mi-a răspuns.

Eu aproape că mi-am ținut răsuflarea.

— Te referi la Nick?

M-a privit ca și când habar n-avea despre cine vorbeam. Nick*? Apoi s-a dumirit:*

— O! Nick a fost ceva trecător. Am fost cu el la concertul lui, apoi n-am mai auzit nimic de el. A dispărut.

— Dispărut?

— Tu știi ceva de el?

— Nu, am răspuns eu. El și Michael nu sunt chiar atât de apropiați.

Au trecut câteva săptămâni. Michael s-a îmbolnăvit grav de gripă, iar eu am făcut pe asistenta. Îi făceam supă, mă duceam la farmacie să-i iau rețetele, îi spălam rufele. Am petrecut șapte nopți la rând în apartamentul lui, am făcut cumpărăturile, am decorat interiorul cu flori.

— Aș vrea să te muți la mine, mi-a spus Michael.

— Febra te-a făcut să delirezi, i-am replicat.

— Vorbesc serios, a insistat el strângându-mi mâna.

Știam că vorbise serios, pentru că aceea era direcția în care se îndreptau lucrurile: mutatul împreună, căsătoria. Dacă voiam să ies din asta, trebuia s-o fac atunci. L-am studiat pe Michael. Era un bărbat frumos și bun și, din atâtea puncte de vedere, perfect pentru mine. Îmi plăcea cum se îmbrăca, cum mirosea, gândeam la fel, ne pasionau aceleași lucruri, eram pe aceeași lungime de undă. Nu ne certam niciodată, iar când ne contraziceam o făceam cu respect. Era bărbatul pentru care fusesem crescută. Era prietenul meu. Însă nu eram îndrăgostită nebunește și fără speranță de Michael Morgan.

— Hai să vorbim despre asta când te simți mai bine, i-am spus eu.

∵

În ziua următoare l-am sunat pe Nick de la serviciu. Nu-i mai telefonasem niciodată; părea surprins și îngrijorat.

— Spune-mi să-l părăsesc, am început eu.

— Poftim?

— Spune-mi să-l părăsesc.

— Cine e?

— Dacă îmi spui să-l părăsesc, o să-l părăsesc. Dacă nu, o să mă mut cu el.

S-a lăsat o tăcere lungă. Încercam să-mi imaginez unde era: pe stradă, într-un bar, într-un studio de înregistrări izolat fonic, în apartamentul lui pe care nu-l văzusem niciodată. Nu-mi puteam imagina. Nu-l cunoșteam așa cum îl cunoșteam pe Michael, iar el nu mă cunoștea pe mine. Erau atât de multe părți ale vieții mele pe care mă temeam că nu le va înțelege: dragostea mea pentru mâncare, pentru citit și scris, felul în care adoram confortul – taxi în loc de metrou, restaurantele bune, tratamentele balneare, etajul al cincilea de la Bergdorf's. Michael se potrivea în toate compartimentele vieții mele. Dar Nick? Fuseseră crescuți de aceiași părinți, însă Nick parcă s-ar fi oploșit într-o haită de lupi; avea o foame și un devotament încăpățânat pentru ceea ce era pur și autentic. Iubea muzica, iubea cățăratul pe stânci, adrenalina jocurilor de noroc. Viața lui nu avea echilibru, era doar pasiune. Voiam să trăiesc și eu așa. Oare puteam să trăiesc așa? Credeam că sunt îndrăgostită de Nick, însă chiar eram îndrăgostită de el, sau el era pur și simplu băiatul rău după care tânjeam? Nici măcar nu-mi dădeam seama dacă ceea ce pretindeam că îmi doresc era adevărat.

— Hai să ne vedem în parc în douăzeci de minute, mi-a spus el.

— Asta n-o să rezolve nimic, am răspuns eu. L-aș fi sărutat și aș fi fost amețită de el și aș fi fost cuprinsă de o dorință nebună, însă tot n-aș fi găsit un răspuns. Ce-o să facem? l-am întrebat. O să ne vedem în parc pentru tot restul vieții noastre?

— Sunt obsedat de tine. De câte ori îl auzeam spunând asta, îmi pierdeam echilibrul. Însă nu contează, a continuat el.

— Poftim? am întrebat eu.

— Mută-te cu Michael.

∵

M-am hotărât să nu mă mut cu Michael din motive care nu aveau legătură cu Nick. Voiam să-mi păstrez propriul spațiu. Gândul că trebuia să renunț la apartamentul meu mă îngrozea. Nu doream să-mi compromit ideea de individualitate. Michael mi-a spus că înțelegea. Și chiar înțelegea; era matur din punct de vedere emoțional și incredibil de sigur pe el. Dacă asta mă făcea fericită, atunci trebuia neapărat să-mi păstrez apartamentul.

L-am păstrat. Am încercat să nu mă gândesc la Nick. Era inutil! Nick era obsedat de mine, iar eu de el, însă ce însemna asta? Era stupid, era o joacă de copii; era un limbaj împrumutat din filme. Nick era un laş, iar eu eram la rândul meu o laşă. Altfel m-aş fi despărţit de Michael pentru un motiv care nu ar fi avut legătură cu Nick. Însă nu am făcut-o.

În octombrie, Michael m-a cerut de soţie. Privind în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să mă aştept la asta şi, că, dacă m-aş fi aşteptat la asta, aş fi fost pregătită. Era prima noastră aniversare şi ne-am dus să luăm masa în oraş cu Cy şi Evelyn. Cina a fost încântătoare; Cy şi Evelyn erau fermecători şi nostimi. Îi iubeam pe amândoi cu o ardoare care ar fi trebuit să mă neliniştească, însă nu plănuiam să-i pierd. La urma urmei, erau şi părinţii lui Nick. După cină, Michael mi-a spus că avea o surpriză şi ne-a înghesuit pe toţi într-un taxi. Ne-am dus în centru, la Knitting Factory.

— Cântă Diplomatic Immunity, ne-a anunţat el.

Evelyn a scos un ţipăt de plăcere; băuse destul de mult vin la cină.

— O, super! s-a entuziasmat ea.

Eu eram deopotrivă emoţionată şi înspăimântată, aşa cum se întâmpla de câte ori mergeam la un concert de-al lui Nick. Ambele sentimente erau amplificate de prezenţa lui Cy şi Evelyn. Ce părere ar fi avut dacă ar fi aflat?

Ne-am cumpărat ceva de băut şi ne-am făcut cu greu loc până în rândul din faţă, unde se adunaseră toate fanele înrăite, majoritatea minore. Michael părea neliniştit şi am crezut că starea lui se datora prezenţei părinţilor – nu era ceva obişnuit ca oamenii de şaizeci de ani să meargă la Knitting Factory – însă Cy şi Evelyn erau activi şi la modă precum vedetele de film. Se simţeau bine.

Când Diplomatic Immunity şi-au făcut apariţia pe scenă, mulţimea s-a dezlănţuit. Nick avea microfonul într-o mână, iar cu cealaltă făcu semn să fie linişte. Era foarte ciudat; de obicei ar fi început direct să cânte Been There sau Kill Me Slow. A aşteptat răbdător până când în public s-a lăsat tăcerea, apoi a luat cuvântul:

— Asta e o noapte specială, iar înainte să începem aş vrea să îl chem pe fratele meu, Michael, pe scenă.

L-am privit pe Nick, nu pe Michael. Nick, cu toată bravada lui de star rock, era verde la faţă, părea că stă să vomite şi m-am întrebat dacă nu cumva luase ceva. Michael, ca un atlet înnăscut, a sărit pe scenă sprijinindu-se doar pe o mână, apoi a luat microfonul. Cei doi fraţi stăteau unul lângă celălalt – Michael în sacou şi cămaşă Robert Graham şi pantofi Ferragamo, iar Nick în tricoul Bar Harbor pe care i-l cumpăraserăm noi în acea vară, blugi şi o pereche de adidaşi negri. Michael era bărbierit şi cu aspect profesionist; ar fi putut ţine un discurs. Nick avea umerii cocârjaţi. Nu-i plăcuse şcoala aşa

cum îi plăcuse lui Michael, nu fusese jucător în vreo echipă ca fratele său, nu avea un instinct perfect pentru tranzacţii şi făcut bani, iar talentul lui în relaţiile cu oameni era, practic, inexistent. Cine plecase de la o cină de familie? Cine îşi anulase venirea de Crăciun? Nick era trist şi posac şi talentat şi cel mai sexy bărbat pe care îl văzusem vreodată. Cei doi unul lângă altul erau o lecţie pentru mine, şi, dacă aş fi avut ceva mai mult timp să studiez, aş fi luat examenul cu brio; însă totul se mişca mult prea rapid pentru mine. Habar nu aveam ce se petrecea; am crezut că poate Michael voia să cânte, ceea ce ar fi fost o idee proastă. Michael nu avea deloc voce.

— O să termin rapid, a spus el, ca să trecem la motivul adevărat pentru care aţi venit aici, iar acela este să-i vedeţi pe cei de la Diplomatic Immunity, nu pe mine cerând-o de soţie pe prietena mea...

Mulţimea a început să aclame.

„Poftim?” Chiar nu-mi venea să cred. Îl auzisem, dar nu înţelegeam.

— Sunt îndrăgostit de o femeie pe nume Chess Cousins, a continuat Michael. Apoi a scos o cutie de catifea din buzunarul sacoului, a deschis-o şi a arătat spre public un inel imens cu diamant. Chess, vrei să te căsătoreşti cu mine? m-a întrebat el.

Mulţimea urla. Am vrut să-l privesc pe Nick, însă cum aş fi putut? M-aş fi dat imediat de gol. Cy şi Evelyn erau în raza mea vizuală periferică şi o zăream pe Evelyn strălucind de o încredere fericită. Sigur că era încrezătoare. Oare mai exista vreo femeie care să fi fost cerută în public şi să fi refuzat? Poate că exista vreuna, însă aceea nu eram eu. Am făcut un semn aprobator din cap, iar Michael mi-a zâmbit plin de o fericire incredibilă. Da? a repetat el. A spus da! Apoi a ridicat pumnul în aer. Cu ochii închişi, Nick şi-a îmbrăţişat fratele. Mulţimea izbucnise în urale. Michael a sărit înapoi în public, iar Nick a început să cânte Okay, Baby, Okay, *despre care ştia că era melodia mea preferată şi pe care de obicei o păstrau pentru bis.*

Însă nu era în regulă.

Era aşa cum se aşteptase toată lumea să fie – eu şi Michael ne căsătoream. Faptul că Michael mă ceruse în acel mod spectaculos de ciudat mă ameţise. Să mă scoată în evidenţă în faţa tuturor acelor străini? Mi-a povestit ulterior că voise să mă surprindă. Mereu mă plângeam că era previzibil, că puteam ghici cuvintele pe care urma să le rostească. Se gândise să mă ducă la o cină în doi la Per Se sau la Blue Hill şi să mă ceară la desert, însă asta era exact ceea ce m-aş fi aşteptat eu să facă, nu?

Într-adevăr.

Oare răspunsul meu ar fi fost altul dacă am fi fost singuri, dacă eram doar noi doi şi adevărul plutind undeva în jurul nostru? Mi-aş fi găsit curajul să-i spun adevărul?

∵

Nu l-am mai văzut pe Nick jumătate de an. Ceva se întâmplase în noaptea concertului The Strokes: Diplomatic Immunity găsiseră un agent de la aceeaşi companie care îi reprezenta pe The Strokes, Death Cab for Cutie, Kings of Leon şi The Fray. Urma să semneze un contract pentru un album – agentului îi plăcuse enorm Okay, Baby, Okay, *cântecul meu – însă, înainte să producă albumul, trebuiau să facă un turneu de şase luni, cântând în diverse locuri din ţară în deschidere pentru The Strokes şi Kings of Leon.*

Michael îl însoţise pe Nick la Autoritatea Portuară. După cum mi-a relatat el, Nick avea un singur rucsac în care se aflau blugi, tricouri şi echipamentul de alpinism. Michael îi dăduse şi bani, cinci sute de dolari, iar Nick bombănise „Ce, eşti tatăl meu?", însă îi luase oricum.

— Ai face bine să n-o scrânteşti, spusese Michael.

— Tu *ai face bine să n-o scrânteşti, replicase Nick.*

— Ce crezi că a vrut să zică? am întrebat eu.

— Naiba ştie, a mormăit Michael.

Michael a rămas în staţie până a plecat autobuzul; iar acea imagine mă urmărea.

— A fost trist? am vrut să ştiu.

— Trist? a repetat Michael.

∵

Totul se sfârşise. Nick plecase; eu urma să devin soţia lui Michael. Însă nu păream capabilă să fac faţă realităţii căsătoriei, aşa că am rugat-o pe Birdie să aibă grijă de toate detaliile nunţii. Eram uşor stânjenită de cât de onorată se simţea că îi cerusem să-mi planifice nunta. Aveam senzaţia că înainte îi oferisem doar firimituri.

În timp ce Birdie organiza nunta, eu munceam din greu şi mă distram din greu. Începusem să-mi dau seama că zilele mele de libertate aveau să se termine curând. Am petrecut mai multe nopţi ca niciodată în apartamentul meu; nu puteam îndura ideea să renunţ la el. L-am întrebat pe Michael dacă era de acord să păstrăm apartamentul meu după ce ne căsătoream. El a râs. Mi-am reluat prietenia cu Rhonda, care, spre norocul meu, era între două relaţii. Ieşeam o dată, de două ori pe săptămână, uneori şi în weekend. Beam mult; luam barurile la rând şi săream peste cină; mergeam în cluburi şi opream taxiurile în zori. Rhonda era impresionată de rezistenţa şi de energia mea.

— Petreci ca o femeie care tocmai a divorţat, nu ca una care se pregăteşte să se mărite, a remarcat ea.

∵

Primeam vederi în cutia poştală. Uneori direct la apartamentul meu, alteori la birou. Erau din Vancouver, din Minneapolis, din Boulder. De cele mai multe ori, erau nescrise, doar cu numele și adresa mea, dar una avea un abţibild cu un chip zâmbitor (din Santa Fe), iar alta un desen cu un omuleţ din linii și o stea aurie în locul inimii (din Daytona Beach). Pe ultima vedere (din Athens, Georgia) scria „Da, vreau", iar eu am recunoscut scrisul lui Nick.

„Da, și eu vreau", mi-am spus eu.

Apoi, în aprilie, Nick s-a întors la New York.

∵

Dacă Chess nu putea s-o suporte pe Tate când era fericită, chiar nu putea deloc s-o suporte când era supărată. Tate supărată însemna un monolog pe care sora ei nu-l putea îndura. Barrett nu dorise ca Tate să meargă peste noapte la Nantucket.

— Chiar dacă efectiv mă implorase cu o zi în urmă să vin, iar eu îl refuzasem pentru că nu de asta sunt aici, singura dată când îl aştept pe plajă cu rucsacul pregătit ca să stau peste noapte la el, îmi spune că are alte planuri. „Ce planuri?" îl întreb eu. Şi nu vrea să-mi spună. Sunt planuri „secrete". Mi-a zis: „Se pare că eşti plină de întrebări azi". Chess nu putea decât să dea din cap în semn de răspuns. Pentru ea, asta nu era deloc o problemă adevărată. Din ce ştia ea, Tate nu avusese niciodată o problemă adevărată. Cred că are o aventură cu Anita Fullin, o informă Tate.

— Ce te face să crezi asta? spuse Chess.

— Tot felul de lucruri.

Chess se gândi la cuvântul „aventură". Se gândi la infidelitate. Oare termenul i se aplică și ei? Îl sărutase pe Nick de trei ori, de două ori chiar pasional, însă nu aveau o aventură. Nu se culcase cu Nick decât în imaginaţia ei. Nu îi fusese „necredincioasă" lui Michael în sensul clasic. Măcar atât.

— Anita Fullin îl iubeşte pe Barrett, continuă Tate. La petrecere nu se dezlipea de el. Au dansat împreună cât timp am dansat eu cu Roman Fullin, ca un fel de escortă angajată. Şi tot spunea că Barrett e „superb". E geloasă pe noi pentru că el vine la Tuckernuck de două ori pe zi. A zis că ne urăşte.

— Ne urăşte?

— A spus-o ca pe o glumă, însă nu glumea.

— Hmm, răspunse Chess. O văzuse pe Anita Fullin și trebuia să recunoască faptul că acea femeie era frumoasă într-un sens mai matur, mai neted, mai „aranjat"; părul, hainele şi machiajul formau o carcasă smălţuită strălucitoare. Deci te simţi ameninţată?

— Ameninţată? Nu. Ba da.

Stăteau întinse una lângă alta pe ţărm la East Pond, doar ele două. East Pond nu era la fel de pitoresc precum North Pond – nisipul era mai puţin fin,

muștele zumzăiau agasant, iar apa avea un miros de mlaștină și forma cercuri ciudate, despre care Chess credea că sunt făcute de țestoase – însă era mai aproape de casă decât North Pond și încă nu ajunseseră acolo, lucru pe care îl făceau cel puțin o dată pe vară, conform tradiției. Soarele era puternic, iar Chess simțea că se topește în nisip. În acea dimineață se trezise cu un ghimpe în suflet. Rămăseseră doar douăsprezece zile până să se întoarcă acasă. Când ajunseseră pe insulă, cele treizeci de zile i se păruseră o condamnare pe viață. Fiecare dintre acele prime zile fusese atât de crudă și de dureroasă și trecuse foarte greu – fiecare minut i se păruse o oră, fiecare oră i se păruse o zi. Însă acum fiecare moment i se părea sacru și trecător; nisipul se scurgea mult prea repede din clepsidră. Tuckernuck îi oferea o alinare extraordinară. Chiar dacă nu putea să se bucure, putea măcar să se relaxeze. Nu spusese un cuvânt nimănui și nu avea importanță. Casa cu pereții ei golași și protectori, podelele în pantă, grinzile crăpate și mobila veche și familiară era refugiul de care avea nevoie. Simplitatea care la început o înspăimântase era acum un mod de viață. Nu mai trebuia să se gândească la telefonul mobil sau la e-mailuri sau la vecini sau la taxiuri sau la Shakespeare in the Park sau la ce să facă în weekend. Aici nu erau impozite, dentiști, magazine, spălătorii, drumuri de făcut și obligații. Nu era nimic altceva decât peisajul, oceanul și cerul. Sora ei, mama ei și mătușa ei.

Ce avea să se întâmple la întoarcere? Singurul lucru de pe uscat pe care și-l dorea era Nick, iar el n-o voia.

— În după-amiaza asta o să-l întreb dacă are o aventură cu Anita, o anunță Tate.

— Eu n-aș face asta, răspunse Chess.

— N-ai face asta?

— N-aș face asta.

— Nu pot să cred că a adus-o aici pe Anita fără să întrebe, continuă Tate. Asta este o încălcare a îndatoririlor profesionale.

— Și acum ar trebui să-l concediem?

— Probabil ea a insistat până când el n-a mai putut să reziste. Știi că îl cheamă chiar și să-i schimbe șervetele de bucătărie?

— Nu se poate, se miră Chess.

— Ba da, spuse Tate.

O muscă se târî pe coapsa lui Chess; o strivi, apoi își acoperi genunchii. Un avion zbura deasupra lor la altitudine mică; era aparatul Cessna de opt locuri al unui locuitor de pe Tuckernuck, care se pregătea de aterizare. Ce avea să se întâmple la întoarcere? Televizor, fast-food, aer condiționat. Se cutremură.

— Unde crezi că *s-a dus* noaptea trecută? întrebă Tate. Sincer. Crezi că a fost cu Anita?

— Tate! strigă Chess. Vocea ei era puternică şi agresivă. Gata! Opreşte-te!

Se gândi că sora ei avea să se apere, poate chiar să se înfurie, însă replică pe un ton calm, fără inflexiuni:

— Nu pot să mă opresc. Asta fac eu. Fac obsesii.

Poate că trebuia să mai rămână o lună. Poate că trebuia să rămână până la Ziua Muncii. Bineînţeles, avea să stea singură. Ar fi fost în regulă? Trebuia să-l păstreze pe Barrett; avea bani în bancă, putea să-l plătească.

— Şi ce o să faci cu Barrett când o să pleci? întrebă Chess.

Tate scoase un geamăt.

— Totul pe rând, surioară, te rog.

— Bine, îmi pare rău.

— Ce o să fac cu Barrett când o să *plec?* repetă Tate.

Birdie

Florile pe care i le trimisese Grant erau extravagante. Buchetul era un amestec de douăzeci şi patru de trandafiri cu tulpini lungi, crini asiatici, patru zambile olandeze, doisprezece stânjenei, trei gerbera portocalii, şase cale şi şaisprezece gura leului în patru culori. După estimarea lui Birdie, îl costase două sute de dolari, o nimica toată pentru Grant, şi, judecând după marea diversitate, Birdie bănui că fostul ei soţ sunase la o florărie din Nantucket şi ceruse „câte puţin din toate". Ca de obicei, era vorba de o afacere. Însă de data aceea elementul diferit era mesajul de pe bilet. Grant îi mai trimisese flori de zeci de ori în decursul căsniciei lor, iar biletul, scris de secretara de la florărie, conţinea de fiecare dată un text formal şi lipsit de imaginaţie: „La mulţi ani pentru a 48-a aniversare!" Sau: „Cu dragoste, de aniversarea noastră". De data aceea florile erau trimise fără nicio ocazie. Iar pe bilet scria: „Mă gândesc la tine. Cu dragoste, Grant".

„Mă gândesc la tine". Era ciudat de intim, mai intim, îşi spuse Birdie, decât prescurtarea „Gând la tine" pe care i-ar fi stat în fire s-o folosească. O făcea să creadă că Grant chiar se gândea la ea. Dar în ce mod? Avea gânduri romantice? (Şi ce anume însemna romantic pentru Grant? O cină la La Grenouille? Birdie ieşind de pe terenul al unsprezecelea în fusta scurtă de golf şi cu ochii umbriţi de cozoroc, uşor transpirată, ca să meargă cu Grant la un rom Mount Gay şi un tonic?) Oare Grant avea gânduri sexuale? (Era aproape înspăimântător să-şi imagineze, cu toate că în trecut viaţa lor sexuală fusese una stabilă, chiar dacă nu neapărat satisfăcătoare.) Oare florile erau trimise ca un fel de condoleanţe pentru ceea ce se întâmplase cu Hank? Oare lui Grant îi era *milă* de ea? Sau... Grant se simţea cumva singur? Da, îşi zise Birdie, asta era: Grant se simţea singur. Era normal să se întâmple asta. Serviciul nu-i oferea acel fior visceral şi bărbătesc şi, în egală măsură, nici golful nu mai era o activitate la fel de plăcută ca în trecut, îmbătrânea şi devenea mai lent, iar handicapul său se accentua. Chelneriţele de la Gallagher's, care cândva fuseseră precum concubinele lui, erau ori prea bătrâne, prea simple şi irascibile, ori prea tinere ca să-şi dea seama că scotch însemna whisky.

Birdie venise de pe plajă devreme, lăsând-o pe India adormită pe scaunul ei. Fetele plecaseră la East Pond, şi deja îi era dor de ele. Îi mai era dor şi de drumurile pe care le făcea după-amiaza ca să-l sune pe Hank. Fusese frumos să aibă o misiune personală. Luă telefonul mobil din dormitor. Se hotărî să îl

sune pe Grant ca să-i mulţumească pentru flori. Poate se întreba dacă le primise.

Plimbarea până la Bigalow Point fu înviorătoare şi observă că se simţea mai puţin morocănoasă şi tristă decât atunci când vorbise ultima dată cu Hank. „Hank e un ticălos!” Acela era strigătul ei de luptă, cu toate că ştia că nu era adevărat. Deoarece trecuseră câteva zile, era capabilă să privească lucrurile dintr-o perspectivă mai generoasă. Hank îşi iubise soţia, chiar dacă nu-i fusese în totalitate credincios; iar acum că era moartă se simţea vinovat. Birdie putea înţelege asta. Să-ţi pierzi jumătatea, indiferent de context, era un lucru dureros, care te consuma, iar Hank poate că nu avea energia să facă faţă acelei tristeţi şi sentimentelor pe care începuse să le aibă faţă de Birdie. Fuseseră împreună doar trei luni. Birdie avea să-şi revină. Avea să cunoască pe altcineva.

Nu-i plăcea că ajunsese să-l compătimească pe Grant. Îl proteja. Se minuna de cum o soţie putea să preia atât de multe roluri – părinte, copil, iubită, prietenă. Grant nu îi fusese un prieten prea bun prieten de-a lungul anilor; fusese prea ocupat cu munca. Şi se împrietenea mult mai repede cu bărbaţii; chiar şi el recunoştea asta. Însă Birdie spera că ea şi Grant aveau să devină prieteni în viitor. El îi fusese prieten de când venise ea aici pe Tuckernuck, asta era sigur, răspunzându-i la telefon după ce îl suna pe Hank.

Când ajunse la Bigalow Point trebui să se hotărască unde să-l sune pe Grant. La birou? Pe telefonul mobil? La apartament? Habar n-avea ce zi era. Telefonul indica 19 iulie, dar oare era weekend? Nu-şi amintea. Tuckernuck nu oferea niciun indiciu calendaristic. Formă numărul de mobil.

— Alo? spuse el. Răspunsese de la primul apel. După toată prostia cu Hank, asta o mulţumea.

— Grant? Sunt eu, Birdie.

— Salut, Bird. Ai primit florile?

— Le-am primit. Şi te-am sunat să-ţi mulţumesc pentru ele. Sunt foarte frumoase. Atât de bogate! Sincer, Grant, nu trebuia.

— Aşa le-am ales. Mă bucur că-ţi plac.

— Casa noastră veche miroase a parfumerie, spuse ea.

— Cum merge treaba? întrebă Grant.

— Ah, făcu Birdie. Chess e neschimbată. E foarte tăcută. Scrie în jurnal. Priveşte în gol. Iar Tate are un prieten.

— Are un prieten?

— Pe Barrett Lee. Iese cu Barrett Lee.

— Serios? se miră Grant. Ca să vezi! Părea surprins, dar încântat. Birdie nu se aşteptase la această reacţie. Mereu mi-a plăcut Barrett, comentă el.

— Aşa e. Ţi-a plăcut. Sigur, e doar o chestie de-o vară. Nu cred că va avea vreun viitor...

— Sunt adulţi. O să se descurce.

— Cred că da. Dar ştii cum e Tate. E atât de... entuziasmată. E îndrăgostită nebuneşte de Barrett şi s-a ataşat şi de copiii lui...

— Are copii?

— Doi băieţi, de trei şi cinci ani. Soţia lui a murit acum doi ani.

— Dumnezeule, se cutremură Grant.

— El şi Tate ies împreună de mai puţin de două săptămâni, iar noi mai avem mai puţin de două săptămâni de stat aici...

— Birdie, spuse Grant, nu te băga.

— O, ştiu, însă...

— Birdie.

— Ştiu.

— Spune-mi despre tine, continuă Grant.

— Despre mine? Ce să spun despre mine?

— Cum îţi merge? Ai vorbit cu Hank?

— Nu. Hank a ieşit din peisaj.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

— E bine atunci, spuse Grant.

— Dar tu? întrebă Birdie. Ieşi cu cineva?

— Dumnezeule, nu. Femeile nu aduc decât necazuri.

— Mda.

— Cu excepţia ta, adăugă Grant. Nu m-am referit la tine.

Birdie simţi soarele pe faţă. Ce se întâmpla?

— Şi biletul care a venit cu florile... tu l-ai compus?

— Compus? spuse el.

— Adică pe bilet erau cuvintele tale? Fata de la florărie nu te-a ajutat să le scrii?

— Nu, fata de la florărie nu m-a ajutat să le scriu, ripostă Grant, pe un ton aproape ofensat. Le-am compus singur. M-am gândit foarte mult la tine.

Birdie îşi strânse buzele. Simţi o undă de plăcere şi încercă să-şi spună că la capătul celălalt totuşi era *Grant,* Grant Cousins, bărbatul cu care împărţise patul şi cina timp de treizeci de ani. Bărbatul care o ţinuse captivă din punct de vedere emoţional, care îi distrusese şansa la o carieră şi la împlinire personală, bărbatul care o făcuse să devină la fel ca orice altă soţie casnică din New Canaan, Connecticut: frustrată şi singură şi devotată excesiv copiilor ei.

În ciuda acestor gânduri, rosti:

— Şi eu m-am gândit la tine.
— Mă suni şi mâine? întrebă el.
— Da, răspunse ea.

India

Era singură pe plajă când apăru barca lui Barrett. Dormea în șezlong, cu capul lăsat pe umărul stâng. Se auzise sforăind exact în momentul în care auzise motorul bărcii, se trezise brusc și își ștersese firul de salivă de pe bărbie. Nu era nimic atrăgător la o femeie în vârstă care trăgea un pui de somn. Cartea ei, *Cortul roșu* – citea lucruri pe care alte femei le citiseră cu zece ani în urmă – îi căzuse din poală pe nisip. Avea ochelarii de soare la ochi și ochelarii de citit ai lui Bill pe piept.

Îi făcu semn cu mâna lui Barrett, sperând că nu văzuse spectacolul grotesc cu ea dormind. El o salută din cap; mâinile sale erau ocupate cu sacoșele cu alimente și gheață. Bietul băiat. Era sclavul lor. Apoi India își aminti că avea ceva pentru Barrett: scrisoarea pentru Lula și douăzeci de dolari ca să se asigure că îi era trimisă prin Fedex. Era bucuroasă că se afla singură pe plajă.

Barrett merse prin apă până la țărm. În mod normal s-ar fi dus direct în casă să ducă proviziile, însă de data aceea se îndreptă spre India. Ea căută disperată în geantă să găsească plicul, pe care scrisese adresa apartamentului Lulei din Philadelphia.

— Îmi pare bine că te-am prins singur, spuse ea. Îi întinse plicul lui Barrett; acesta lăsă gheața pe șezlongul gol al lui Birdie și luă scrisoarea și bancnota de douăzeci de dolari. Vrei să trimiți asta pentru mine? Să ajungă mâine.

El încuviință din cap. Lăsă punga cu alimente pe nisip și băgă scrisoarea în buzunarul din față al pantalonilor scurți.

— Și mie îmi pare bine că v-am prins singură, mărturisi el.

Ceva din tonul lui o miră pe India. Era ca și când urma să-i facă o propunere. Dumnezeule, oare chiar era posibil? Dar Tate? Ideea unei partide de sex cu Barrett Lee exista undeva în fantezia profundă a Indiei, însă doar ca o glumă amuzantă. Era un scurt film porno pe care și-l derula în minte ca să se distreze și să-și dovedească că nu era chiar *atât* de bătrână.

— Serios? Era tentată să-l privească pe Barrett peste ochelarii de soare, încercând să o imite cât de bine putea pe Anne Bancroft, dar se răzgândi.

— Da, răspunse el. Aș vrea să discut cu dumneavoastră despre ceva.

Părea agitat, iar asta o liniști pe dată.

— Te ascult, spuse ea.

El trase adânc aer în piept.

— Clienta mea Anita Fullin, care a fost aici ieri? începu el, ca și când India poate nu și-o amintea pe Anita Fullin, deși fusese singura lor vizitatoare de când ajunseseră acolo. Cum să nu-și amintească? Dădu din cap afirmativ.

— Vrea să cumpere statuia cea mică din camera dumneavoastră.

— Statuia? Te referi la Roger?

— Da, Roger, confirmă Barrett expirând zgomotos.

— Ah, făcu India.

— Vrea să vă ofere cincizeci de mii de dolari pentru ea.

— Cincizeci de mii?

— E o admiratoare.

— Ei poftim, se minună ea. Nu știa cum să reacționeze. Cincizeci de mii de dolari pentru Roger? Se gândi la începutul căsniciei ei cu Bill. Bill era profesor de artă la Liceul Conestoga. Locuiau într-un apartament din Devon, chiar lângă autostrada 252. Noaptea auzeau zgomotul din trafic al mașinilor care se îndreptau spre Mallul King of Prussia și din când în când câte o melodie, două – Kenny Rogers sau Bob Seger – de la Valley Forge Music Fair. Nu aveau deloc bani. Părinții Indiei plătiseră taxa ei de școlarizare la Penn, însă nu erau de acord cu evoluția lucrurilor. Cum se gândeau Bill și India să trăiască decent, să câștige suficient de mult cât să înceapă o familie? Ei bine, explica India, se bazau pe sculpturile lui Bill. Avea o instalație la Navy Pier în Chicago și alta, mai mică, la Penn's Landing, pe care o vânduse orașului pentru 750 de dolari.

În 1992, când Bill îl crease pe Roger, sculpturile lui – instalații urbane de mari dimensiuni – valorau peste un milion de dolari. Însă pentru acelea avea nevoie de un an. Bill îl făurise pe Roger într-o singură după-amiază; Roger era înalt de doar treizeci de centimetri. În mintea Indiei, ori făcea cinci dolari, ori era neprețuit.

— Hm, spuse ea. Și-ar fi dorit ca Bill să fi fost acolo. Și-ar fi dorit să-i poată trimite *lui* o scrisoare și să-i spună că femeia aceea amuzantă din Nantucket îi oferea *cincizeci de mii de dolari* pentru Roger. Oare ce-ar fi spus Bill? Aproape că îl auzea țipând „Ia-i!"

Însă India nu putea să-i ia. Nu-l putea vinde pe Roger, așa cum nu și-ar fi putut vinde nepotul nenăscut. Roger era personificarea fericirii ei și a lui Bill pe Tuckernuck. Îl privea pe Roger și își imagina că stă în brațele lui Bill pe salteaua gelatinoasă. Se gândea la cum îi desfăcea pantalonii în Scout. La Bill adunând lemne pentru foc și scoici, recunoscând păsările de mare, verificând direcția vântului, admirând iahturile care treceau, ducându-i pe băieți pe umeri. Se gândi cât de furioasă fusese pe el: totul era perfect pe Tuckernuck și devastator acasă. „De ce nu putem fi la fel de fericiți și acasă? strigase ea de pe faleză în acea după-amiază de demult. Ce naiba se întâmplă

cu tine?” Iar Bill răspunsese: „Tu! Tu eşti ceea ce nu merge bine la mine!” Se certaseră atât de tare, încât Birdie venise de pe plajă să-i liniştească. Trebuiau să se gândească la copii şi la ceilalţi locuitori de pe Tuckernuck. Strigau atât de tare, încât Birdie se temea că cineva de la asociaţia proprietarilor îi va auzi şi le va trimite o avertizare scrisă.

Bill dispăruse pe plajă, se întorsese mai târziu, iar în acea seară i-l oferise Indiei pe Roger – un trup din lemn plutitor, cu păr de alge, ochi de sticlă albastră, nas, urechi şi dinţi şi degete de la picioare din scoici.

Roger era felul lui de a-şi cere iertare.

— E în stare să ofere chiar mai mult de-atât, stărui Barrett. Ştiu că şi-l doreşte foarte mult.

— Roger nu e de vânzare, răspunse India zâmbind.

— Probabil o să ofere şaptezeci şi cinci.

India scutură din cap.

— Serios? spuse Barrett. Părea dezamăgit, ca un băieţel, iar asta o luă prin surprindere pe India. Soţia lui murise. India se gândise că măcar din acest motiv va înţelege. Chiar nu e de vânzare?

— Nu e de vânzare, confirmă ea.

— Şi nu pot să fac nimic? Nu pot să vă ofer nimic?

— Nu poţi să faci nimic. Nu poţi să-mi oferi nimic. Îmi pare rău.

Barrett privi lung către apă. Părea atât de trist, încât India ezită. Era uşor de sedus, mult mai asemănătoare cu Birdie decât voia să recunoască. Era tentată să i-l dea pe Roger lui Barrett pe gratis doar ca să-l înveselească, mai degrabă decât să-l vândă pe şaptezeci şi cinci de mii de dolari unei femei venite în vacanţă.

— A pus o mare presiune asupra mea, spuse Barrett.

— Asta e, într-adevăr, cumplit, răspunse India. Şi, din nou, îmi pare rău. Roger are o mare valoare sentimentală. Soţul meu l-a făcut pentru mine. Nu pot să-l vând.

— Nu, înţeleg, murmură tânărul. Mă simt un ticălos pentru simplul fapt că am întrebat.

— Nu eşti un ticălos că ai întrebat. Dacă aş putea, i-aş explica eu însămi Anitei.

— E obişnuită să primească tot ce doreşte, spuse Barrett posac. India se întrebă dacă Barrett se culca cu femeia aceea. Oare era posibil? Bineînţeles că era posibil, dar cum rămânea cu Tate?

— Asta o s-o înveţe minte, nu crezi? zâmbi ea.

Barrett dădu din cap şi, fără să mai scoată o vorbă, se îndreptă spre casă. India spera să nu uite de scrisoarea ei.

Tate

N-avea de gând să-l piardă, aşa că Tate urmă sfatul lui Chess şi dădu uitării toată povestea. Nu-l întrebă pe Barrett ce făcuse în noaptea în care spusese că avea planuri, nu-l acuză de o aventură cu Anita Fullin şi nu îl certă că o adusese pe Anita la Tuckernuck neinvitată. Se purtă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Şi totul fu bine, sau cel puţin aşa părea. Barrett era încă la ele când Tate şi Chess veniră de la East Pond. Tate se strecură în spatele lui şi îi puse mâinile la ochi şi spuse „Ghici cine e?" El se întoarse, o luă în braţe şi se sărutară. Chess urcă scările cu un oftat de dezgust, însă lui Tate nu-i păsa.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea.

— Vii cu mine acum?

Tate ştia că în seara aceea Chess pregătea cina pentru prima dată de când veniseră acolo – peşte-sabie la grătar cu lămâie verde şi ardei iute şi un sos de avocado. Asta demonstra un fel de schimbare în bine. Oare Chess ar fi înţeles dacă Tate pleca? Doar petrecuse o după-amiază întreagă ascultându-i văicărelile. Avea să înţeleagă.

— Da. Aşteaptă să-mi aduc rucsacul, spuse Tate. Alergă până în mansardă. Chess se schimba în tricoul ei cu Diplomatic Immunity şi cu pantalonii scurţi de camuflaj. Nu-i dăduse nici măcar o dată tricoul sau pantalonii scurţi lui Barrett să i le spele; se părea că mai aveau puţin şi se duceau singure. Mă duc cu Barrett, o informă sora ei.

— Nu vii la cină? întrebă Chess.

Tate e aşeză pe pat şi îşi o privi fix.

— Nu. Îmi pare rău. Te superi?

Chess ridică din umeri.

Tate şovăi. Oare se impunea să rămână? Mai aveau puţin de stat; îi era teamă să numele zilele. Barrett o aştepta jos. Era doar un peşte-sabie. Însă Tate nu era complet insensibilă. Era mai mult decât o cină: era o cină pregătită de Chess.

— O să rămân, spuse Tate.

— Nu trebuie să rămâi.

— Vreau să rămân.

Chess îşi privi sora, apoi se întâmplă un lucru uimitor, ceva mai uimitor decât faptul că gătea. Zâmbi.

— Nu vrei să rămâi, mincinoaso, spuse ea. Aşa că pleacă, du-te; pleacă acum.

Era în egală măsură o permisiune şi o chiar binecuvântare. Tate aruncă în rucsac câteva haine şi pantofii de alergat. Plecă.

∵

Ar fi trebuit să rămână acasă; era evident chiar după prima oră. Plimbarea cu barca era minunată, iar Tate se bucură de ea ca o persoană care ştia că nu-i mai rămăseseră multe astfel de plimbări cu barca. Soarele ardea, însă picăturile de apă din ocean o răcoreau. Absorbea frumuseţea incredibilă a liniei de coastă din Nantucket într-o zi de vară – verdele algelor, nisipul auriu, celelalte bărci, suple şi albe. Se gândi la femeile din blocul ei care stăteau toată vara la piscină în căldura de o sută de grade; se gândi la vârstnicii cu aparate pentru auz care duceau pungi de cumpărături la Harris Teeter. Curând avea să revină la acea viaţă. Era posibil? Avea de lucrat pentru o companie de covrigei din Reading, Pennsylvania, pe 1 august, şi imediat după aceea la Nike în Beaverton, Oregon. Poate că reuşea să le facă rapid pe ambele, apoi să facă naveta la Nantucket.

Barrett purta cozorocul şi ochelarii, dar se vedea că privea cruciş. Tate stătea lângă el pe scaunul copilotului, însă nu se atingeau. Era normal: să conduci o barcă era o treabă la fel de serioasă precum condusul unei maşini. Nu putea să-i distragă atenţia. Şi totuşi nu se putea abţine. Îl mângâie cu degetul pe spate şi îi simţi trupul încordat, îşi retrase mâna. Nu-şi vorbiră.

El ancoră în portul Madaket şi legă ambarcaţiunea. Tate coborî în bărcuţa care avea să-i ducă la mal. Era zveltă şi se pricepea la asta. Aşteptă cu rucsacul la picioare în timp de Barrett făcea ultimele pregătiri. Într-un final, i se alătură şi vâsli spre ţărm. Încă privea cruciş; arăta ca şi când l-ar fi durut ceva.

— Totul e în regulă? se interesă Tate. Eşti prea tăcut.

— Sunt bine, răspunse el.

— Şi cum i s-a părut Anitei la Tuckernuck?

— Să nu vorbim despre Anita. Te rog.

— În regulă.

Cu asta, conversaţia lor luă sfârşit. Barrett era ori nervos, ori îngrijorat, iar Tate şi-ar fi dorit să-l bombardeze cu întrebări, însă asta ar fi înrăutăţit lucrurile. Când ajunseră pe plajă, Barrett legă bărcuţa şi se îndreptară spre camioneta lui din parcarea debarcaderului. Interiorul maşinii era fierbinte; Tate îşi arse pielea pe scaun. În consolă era jumătate de pahar de cafea cu o dâră de lapte pe margine, ca o spumă. Tate îl ridică.

— Vrei să-l arunc? E un coş de gunoi acolo.

— Lasă-l, răspunse Barrett, şi întoarse cheia în contact. Volumul radioului era dat dureros de tare. Tate îl micşoră.

— Ţi-am spus să-l laşi! se răsti bărbatul.

Tate îl privi lung.

— De ce strigi?

— Nu strig.

Tăcură tot drumul. „Asta e, îşi spuse Tate. Asta era viaţa adevărată". Plutirea pe nori se terminase; asta era viaţa adevărată, fierbinte, plictisitoare şi epuizantă cu Barrett Lee. Avusese poate o zi proastă la serviciu; oricum, ceva se întâmplase. Îl privi. Frumuseţea lui era de-a dreptul chinuitoare.

— Ce-ai făcut în noaptea aceea? întrebă ea. Nu mi-ai spus.

— Tate...

— E secret?

— Nu, nu e secret. Am fost la Anita la un grătar. Roman avea o întâlnire sau ceva în Washington şi nu putea veni şi avea nevoie de mine să-i ţin locul.

Tate simţi un gust acru, până în stomac.

— Să-i ţii locul?

— Exact. Să fac pe soţul. Am făcut fripturile, am deschis vinul, am stat în capul mesei, tot nenorocitul de tacâm.

— Te-ai culcat cu ea?

— Dumnezeule, Tate!

— Ai făcut-o? insistă ea.

— Nu. Dar îţi mulţumesc că ai întrebat. Asta îmi arată ce crezi de fapt despre mine.

— Ce-ar trebui să cred? *Ştiam* că ai fost cu ea în noaptea aceea, apoi în dimineaţa următoare n-ai venit deloc, iar când în sfârşit ai apărut erai cu ea. Spune-mi tu, *ce ar trebui să cred*?

Barrett nu zise nimic.

Piesele formau prea bine întregul pentru ca Tate să poată tăcea, deşi exact asta îi poruncea creierul ei. „Taci! Nu forţa lucrurile!"

— De ce nu ai venit ieri-dimineaţă? vru ea să ştie.

— Am fost ocupat.

— Cu Anita?

— Cameron a avut programare la dentist.

— Sincer? Părea o minciună.

— Sincer.

Ea privi pe fereastră în timp ce mirosul de pantofi de sport vechi se infiltră în maşină; treceau pe lângă groapa de gunoi. Ar fi dorit să-l întrebe de viitor sau cel puţin de restul verii. Ar fi vrut să se mute cu el, să

călătorească în locurile în care o chema serviciul şi să se întoarcă. Oare dorea şi el acelaşi lucru? Însă nu-l putea întreba atunci.

— Vrei să ieşim diseară? propuse ea. Să ne îmbătăm? Să mergem la Chicken Box să dansăm?

— Sunt prea obosit, spuse el. Vreau să beau o bere pe terasă, să frig burgeri şi să stau cu tine şi cu copiii.

Era viaţa adevărată.

— În regulă, acceptă ea.

∵

Tate era flexibilă; putea să urmeze orice plan şi să fie fericită. Îi luară pe băieţi de la părinţii lui Barrett. Tate primi o îmbrăţişare călduroasă de la Chuck Lee, care arăta mult mai bătrân faţă de vârsta lui. Din cauza atacului mergea în baston şi vorbea lent şi cu greutate, aşa că Tate aşteptă răbdătoare să o întrebe de Grant, Birdie, India, Chess, Billy, Teddy şi Ethan. (Spre uimirea ei, ţinea minte numele tuturor, şi îşi amintea şi că Bill Bishop murise, ceea ce era şi mai uimitor.) Tate îi spuse că toţi erau bine şi că Birdie, India şi Chess erau fericite în casa de pe Tuckernuck.

— Mama ta a fost o femeie foarte frumoasă şi puternică, spuse Chuck.

— Încă este, răspunse Tate.

— Şi la fel şi mătuşa ta.

— Şi ea arată superb.

— N-am nicio îndoială.

Ar fi putut vorbi cu Chuck Lee toată după-amiaza, însă îşi dădea seama că Barrett era nerăbdător să-şi bea berea pe terasă, iar copiii începuseră să se plictisească. Tate se duse spre camionetă cu Tucker în braţe, promiţând că-l va vizita curând pe Chuck.

Tucker plânse când Tate îi legă centura după ce îl aşeză pe scaunul lui din maşină, apoi Cameron scânci şi el.

— Mă doare capul, spuse Barrett.

Când ajunseră acasă la Barrett, Tate îl ajută să-i desprindă pe copii din scăunele şi îi duse spre duşul de afară. Apa îi făcu să plângă şi mai tare.

— O să mă duc să le aduc pijamalele, spuse Barrett.

— Vrei să-i spăl pe cap? întrebă Tate.

— Ai vrea?

Bineînţeles, ar fi făcut orice pentru Barrett şi pentru cei doi soldăţei ai lui. Avea un sentiment de fericire casnică – Barrett plecat să aducă pijamalele, Tate spălând părul băieţilor cu şampon Suave pentru copii, care mirosea a cremă de cireşe, dulce şi artificială. Plângeau, şamponul le intra în ochi, apa era prea fierbinte, apoi, când Tate întoarse robinetul, prea rece. Tucker fugi de la duş şi rămase în mijlocul pătratului uscat şi prăfuit în care Barrett se

străduise să încropească o grădină de zarzavaturi. Părul lui era alb de la săpun, iar picioarele i se murdăriseră de noroi.

— Tucker, vino înapoi! strigă Tate.

Copilul plângea, iar Cameron i-o lua pe urme, însă cel puţin era spălat şi clătit. Tate îl înfăşură într-un prosop. Unde era Barrett cu pijamalele?

— Tucker! îl chemă ea. Vino încoace, dragul meu!

El continua să plângă, fără să se mişte de unde era.

Tate alergă în grădină şi îl luă pe sus, dar puştiul se zbătu şi se agită ca un purcel murdar în braţele ei. Îl duse sub jetul de apă, iar el începu să urle. Tate se îngrijoră de ce avea să zică Barrett, se îngrijoră în privinţa vecinilor, se îngrijoră că duşul impus de o femeie care nu era mama lui avea să constituie un subiect pe care Tucker să-l discute după mulţi ani la vreo şedinţă de terapie. Îl clăti şi se udă leoarcă şi ea, însă apa caldă era minunată, o simţea ca pe ceva magic. Fu cât pe ce să se dezbrace şi să intre şi ea sub duş, dar asta chiar l-ar fi trimis pe Tucker la psihanalist.

Închise robinetul. Avusese doar un prosop, nu două, aşa că Tucker rămăsese în pielea goală.

— Barrett! răcni Tate. Adu şi un prosop!

Barrett nu apăru. Cameron se strecură pe uşa glisantă în timp ce Tucker urla gol puşcă şi ud. Tate îl luă în braţe şi îl duse înăuntru.

Îl strigă din nou pe tatăl băieţilor. Nu primi niciun răspuns. Merse cu Tucker în camera lui. În drum luă un prosop din baie şi îl şterse pe băiat. Acesta se opri din plâns şi se îndreptă gol spre măsuţa lui cu trenuleţe.

— Unde ţii pijamalele? întrebă ea.

Tucker arătă spre un şir de cârlige. Pijamale!

Tate îi îmbrăcă pe amândoi copiii şi luă prosoapele ude. Se simţea ca şi când ar fi alergat într-o cursă cu obstacole. Unde era Barrett?

Cameron declamă:

— Mi-e foame.

— Pregătim acum cina, răspunse Tate. Aşteaptă. Merse în sufragerie. Dacă Barrett era pe terasă cu berea, avea să-l strângă de gât. Dar sufrageria era pustie, la fel şi terasa. Tate ieşi din nou afară la duş, gândindu-se că poate nu se văzuseră din greşeală, însă el nu era acolo. Ca o soţie perfectă, atârnă prosoapele pe frânghia de rufe. Barrett? strigă ea din nou. Niciun răspuns. Se întoarse în casă şi îi verifică pe băieţi, care se jucau cu trenuleţele lui Tucker. L-aţi văzut pe tatăl vostru?

— Mi-e foame, repetă Cameron.

Tate traversă coridorul până în camera lui Barrett. Dacă adormise în vârful patului, avea s-o păţească.

Uşa camerei lui era închisă. Încercă clanţa, dar uşa era încuiată.

— Barrett? îi auzi glasul. Vorbea la telefon. Ciocăni iarăşi. El crăpă uşa şi făcu semn către receptorul de la urechea lui, apoi o închise din nou. Îl auzi spunând:

— Anita, ascultă. Ascultă-mă.

Ea se întoarse din nou pe coridor şi se aşeză în capătul scărilor. Se gândi la Chess care amesteca lămâia verde şi marinata de ardei iute şi o turna peste bucăţile albe de peşte-sabie, întorcându-le ca să se asigure că ambele părţi sunt acoperite egal. Se gândi la Chess cu şapca ei albastră croşetată, cu şorţul violet al lui Birdie, mişcându-se prin bucătăria mică, de tabără, cu un scop pentru prima dată în săptămâni întregi. Oare sora ei zâmbea, fluiera, le dădea ordine lui Birdie şi Indiei ca unor subalterni?

Tate se strădui să nu plângă.

∵

Barrett rămase la telefon cu Anita Fullin timp de aproape o oră. Între timp, Tate le pregăti cina băieţilor: hotdog la microunde tăiat rondele, aşa cum le plăcea lor, servit cu ketchup. Ambii copii primiră câte un pumn de sărăţele Goldfish şi un pahar de suc de mere. În plus, Tate le puse sirop Hershey se în lapte. Mâncară înfometaţi şi fericiţi, iar Tate încercă să-şi ascundă furia şi neliniştea care creşteau cu fiecare minut petrecut de Barrett la telefon. Oare despre ce ar fi putut vorbi cu Anita? Relaţia lor întrecuse limitele. Alţi administratori nu vorbeau cu clienţii ore în şir în spatele unor uşi încuiate; era sigură de asta.

După cină, le dădu copiilor budincă pe care turnase frişcă.

— Îmi placi, decise Tucker.

— Unde e tata? întrebă Cameron.

∵

Când Barrett termină de vorbit, ceasul era opt fără zece. Bătu din palme şi folosi un ton vesel, de comandant.

— Unde sunt locotenenţii mei? Tate şi copiii erau pe canapea şi urmăreau un episod din *Go, Diego, Go!* Tucker moţăia rezemat de braţul ei. Cameron nu-şi mişcă ochii de pe ecran. Barrett îi atinse umărul lui Tate. Nici ea nu-şi mişcă ochii de pe ecran. Diego încerca să salveze un pui de jaguar. Dacă l-ar fi privit pe Barrett, ar fi urlat. Dacă ar fi deschis gura, l-ar fi muşcat. Îmi pare rău că a durat atât de mult, se scuză el. Îl ridică pe Tucker. Mă duc să-l culc. Vin imediat.

— După ce se termină, Cam, trebuie să ne spălăm pe dinţi, îl anunţă Tate pe fiul mai mare.

— Bine, spuse Cameron.

Tate îl însoţi la baie şi se interesă:

— Ai fost ieri la dentist?

— Da, răspunse el. Am o periuţă nouă! I-o arătă vesel. Deci Barrett nu minţise cu dentistul. În mod bizar, Tate se simţea dezamăgită.

Cameron se urcă în pat, iar Tate îi citi trei poveşti. Era o mamă minunată. Îl sărută pe frunte, aprinse veioza şi lăsă uşa deschisă câţiva centimetri, aşa cum îi plăcea lui. Să ducă un copil la culcare îi oferea un sentiment enorm de împlinire.

Vârî apoi capul în camera lui Tucker. Micuţul adormise, iar Barrett sforăia lângă el. Era imposibil să se înfurie – cei doi erau adorabili – şi totuşi nu-şi putu reprima enervarea. Nu-l trezi pe Barrett.

Urcă, îşi deschise o bere şi scormoni prin cămară până când găsi o cutie de alune. Se aşeză pe canapea şi porni televizorul. Asta era un lux. Putea să vadă oricare dintre emisiunile ei preferate de pe HBO sau Showtime; putea să se afunde în dramele vieţii ei vechi – toate fictive – şi să uite de dramele vieţii ei celei noi. Însă găsi meciul dintre Red Sox şi Yankees! Şi se mulţumi cu asta.

Ridică o fotografie cu Stephanie: o imagine cu ea în rochie de plajă. Fusese făcută peste o masă, părea că se afla la un restaurant. Steph era bronzată şi zâmbea fericită.

Oare ea fusese nevoită să se confrunte cu tâmpeniile legate de Anita Fullin? Dacă da, oare lăsase în urmă un manual?

Tate adormi pe canapea cu televizorul pornit. Băuse trei beri Corona şi mâncase jumătate de cutie de alune. Când o trezi Barrett la unu şi zece, dovezile erau pe masa de cafea: sticle goale, cutia de alune deschisă, fotografia lui Steph.

— Hei, spuse el. Se aşeză şi îi luă picioarele în poala lui.

— Hei, răspunse ea. Nu mai era furioasă. Obosise să mai fie furioasă.

— Îmi pare rău pentru telefonul acela, murmură Barrett. Tate tăcea. Nu voia să spună ceva greşit. Trebuie să-ţi dau o explicaţie, urmă el. Ea îl privi prin întuneric. Oare ce urma să spună? Anita a vrut să cumpere sculptura mătuşii tale. Cea mică din dormitor pe care am văzut-o ieri.

— Pe Roger?

— Pe Roger. Chiar voia să-l cumpere. Şi când Anita se hotărăşte să cumpere ceva, dă acelui lucru o importanţă incredibilă. Face o obsesie. Pentru că nu are ceva mai bun de făcut. Adică nu are nici slujbă, nici copii. Scopul ei în viaţă e să-şi cumpere lucruri. Tate ar fi dorit să spună că i se părea trist şi patetic, însă nu era nevoie. Barrett continuă: Aşa că am întrebat-o pe mătuşa ta. I-am zis că Anita vrea să-l cumpere pe Roger cu cincizeci de mii de dolari şi că probabil ar fi în stare să meargă până la şaptezeci şi cinci. Însă mătuşa ta a refuzat. A zis că nu vrea să-l vândă.

— Are o grămadă de bani. Iar locul lui Roger este pe Tuckernuck.

— Aşa e. Oricine altcineva ar înţelege asta. Însă nu şi Anita. Nu e obişnuită să fie refuzată. Nu e obişnuită să dea peste lucruri care nu sunt de vânzare, căci pe lume nu mai există nimic care să nu fie de vânzare.

— E supărată pentru că nu-l poate cumpăra pe Roger?

— Devastată. Şi trebuie s-o cunoşti pe Anita. Ea vede lucrurile ca şi când mătuşa ta şi voi – cele patru de la Tuckernuck – aveţi ceva ce ea nu poate avea. Şi este geloasă pe voi şi din alte motive – pentru că vin la voi de două ori pe zi, pentru că ţin la familia ta, pentru că eşti iubita mea. Aşa că în noaptea aceea m-a implorat să vin la ea la un grătar. Mi-a spus că mă plăteşte în plus, ştiind că nu pot refuza o asemenea sumă. Apoi m-a făcut să promit că o aduc pe Tuckernuck în ziua următoare. Aş vrea să poţi înţelege cât de manipulatoare este. Nu am cum să-i spun nu.

— Te-ai culcat cu ea? întrebă Tate.

— Nu. Sunt sigur că ţi-e greu să crezi asta, însă răspunsul e nu. Anita nu mă atrage. E insistentă şi nepoliticoasă şi o persoană foarte tristă şi pustie.

— Bine, şi atunci ce a fost cu telefonul acela? Anita era supărată că nu îl poate cumpăra pe Roger şi tu i-ai explicat şi... ce? O alinai?

— Nu. Nu chiar.

— Atunci ce?

— Mi-a oferit o slujbă.

— Ai deja una. Ai o afacere.

Barrett oftă.

— Practic mi-a oferit o sumă de trei ori mai mare decât fac într-un an, plus asigurare de sănătate, ca să lucrez doar pentru ea.

— Glumeşti.

— Nu glumesc.

— Să lucrezi pentru ea aici, în Nantucket? Sau trebuie să mergi şi la New York?

— Aici, răspunse el. Să fac totul – să am grijă de casă, de grădină, de bărci, de maşini, de tot. Să coordonez totul şi pe toţi, să le fac rost de şofer, să le fac rezervările la cină, să le programez zborurile, să mă asigur că primesc ziarele, să fac comandă la flori, să le supraveghez pe menajere. Să fiu managerul şi administratorul casei, asistentul lor personal.

— Şi ai mai lucra pentru noi? Sau pentru alţi clienţi? Pentru familia AuClaire?

Barrett scutură din cap.

— Doar pentru familia Fullin.

— Asta e ceea ce vrei?

— Nu poate să fie cum vreau eu. Mi-au dat-o pe *Girlfriend;* o pot lua înapoi. Şi alt lucru pe care nu îl ştii e că am împrumutat mulţi bani de la

Roman şi Anita când Steph a fost bolnavă. *Foarte* mulţi bani. Două sute de mii de dolari.

— Sfinte Sisoe, exclamă Tate.

— Aveam nevoie de ei ca să plătesc asistente private, spuse Barrett. Ca la final Steph să poată sta acasă.

— Înţeleg.

— Mă pregăteam să merg la bancă şi să fac al doilea împrumut, continuă el, însă Anita şi-a oferit ajutorul. Mi-a spus că îi pot returna când doream. Nu trebuia să-mi fac griji că o să fiu în imposibilitate de plată şi să-mi pierd casa.

— Aha.

— A meritat. Chiar dacă sunt nevoit să accept această slujbă şi să renunţ la afacerea mea, a meritat să o am pe Steph acasă.

Tate privi fotografia cu Steph, zâmbind. „Sigur, ar fi trebuit ea să răspundă. Sigur că îi eşti dator Anitei Fullin pentru tot restul vieţii pentru că ţi-a dat *Girlfriend* ca bonus şi ţi-a împrumutat banii care ţi-au permis să o ţii acasă pe soţia ta muribundă”. Dar nu era adevărat.

— Ăsta e şantaj, se indignă ea. Sau ceva de genul ăsta.

— Nu pot refuza banii, replică Barrett. Sau asigurarea de sănătate. Am doi copii.

— Ştiu că ai doi copii. Le-am făcut baie şi i-am îmbrăcat şi i-am hrănit în timp ce tu vorbeai la telefon.

— Tate...

— Încearcă să te cumpere, urmă ea. Spune-i că nu eşti de vânzare. Spune-i că renunţi la ea. Că nu o mai vrei drept clientă.

El râse, însă nu era un râs plăcut.

— Şi ce-ar trebui să fac ca să câştig bani? Şi ce-o să fac cu datoria? Îmi spui că încearcă să mă cumpere şi ai dreptate, aşa este, dar nu sunt un om bogat, nu m-am născut cu bani, nu am crescut în New Canaan cu o casă de vacanţă pe Tuckernuck. Sunt eu, am nevoie de bani. Accept slujba asta, Tate, pentru că nu am de ales.

Ea nu credea.

— Ba ai de ales. Poţi alege să lucrezi pentru alţi clienţi. O poţi plăti pe Anita treptat sau poţi face încă un împrumut să-i restitui toţi banii odată. Îmi dau seama de ce crezi că e mai simplu să lucrezi pentru Anita. Este ceva rapid şi îţi vin mulţi bani. Însă vei sfârşi prin a plăti mult mai mult. Vei plăti cu integritatea ta. Şi cu libertatea.

Barrett se ridică.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti.

— Oare?

— Noapte bună, spuse el.

Odată cu prima lumină a răsăritului, Tate se strecură în camera lui Barrett şi făcu dragoste cu el înainte ca acesta să se trezească complet. El o acceptă, o primi cu braţele deschise, o proteja; simţea dragoste în atingerea lui. Disperare. Iertare. Apoi plânse la pieptul lui. Urma să-l piardă.

Chess

Ziua a douăzecea.

Planurile pentru nuntă îmi dominau viaţa. Mama insista să avem o insulă plutitoare în bazinul ei; era visul ei şi era hotărâtă să-l transforme în realitate. Tata nu dorea să dea bani pentru o insulă plutitoare. M-am implicat, am susţinut cauza mamei mele, m-am prefăcut că îmi doream într-adevăr o insulă plutitoare, deşi nu-mi păsa. Poate că tatăl meu s-a prins că nu-mi păsa, însă a cedat. Am închis telefonul, apoi l-am privit, gândindu-mă că dezinteresul meu nu privea doar insula plutitoare, ci şi planurile de nuntă în general.

Nu doream să mă mărit.

Ştiam că Nick se întorsese la New York, întrucât îmi spusese Michael. Evelyn dorea o cină de familie în cinstea întoarcerii lui Nick, ca să sărbătorească acel contract cu casa de discuri. Se gândea să organizeze totul la club.

— Nick nu va niciodată de acord cu aşa ceva, am spus eu.

— Deja a fost, mi-a replicat Michael.

Era jumătatea lui aprilie, iar New Jersey primise primăvara precum un dar binefăcător. Copacii erau de un galben-verzui strălucitor, iar la club tocmai se tunsese pentru prima dată iarba. Acolo erau brazde cu narcise, şofrănel şi lalele de culoarea ouălor de Paşti. Mulţi dintre membrii clubului erau încă în Florida, însă datorită vremii frumoase îşi făcuseră deja apariţia câteva maşini pe alee. Clubul era a doua casă a familiei Morgan; Cy şi Evelyn se înscriseseră când copiii erau mici şi pentru ei locul devenise un refugiu bogat, liniştit şi sigur, unde viaţa de familie se desfăşura aşa cum trebuia. Ştiam că Nick ura clubul, care reprezenta un simbol al bogăţiei şi al exclusivităţii. Lui Michael îi plăcea foarte mult; a trebuit să-l conving să nu ţinem acolo cina din preziua nunţii.

Am mers la club cu o maşină închiriată din oraş. Acolo urma să ne întâlnim cu Cy şi Evelyn, Nick şi Dora.

În ciuda împrejurimilor frumoase, eu eram complet înnebunită.

În adâncul sufletului meu eram convinsă că Nick nu va veni.

Tocmai încheiase un turneu de şase luni prin ţară, cântând prin baruri şi cluburi necunoscute şi săli jerpelite; sigur n-o să stea să bea martini şi să mănânce cotlet cu părinţii. Avea să anuleze, iar aşteptările mele urmau să fie din nou distruse.

Mi-am ocupat mintea cu lucrul. Îmi venise ideea unui articol despre mesele de la un club: variaţiuni de sandvişuri şi salate Cobb şi supe reci care se servesc în curte. Îmi vedeam picioarele mergând pe poteca de piatră ce ducea la intrare; braţul meu era petrecut după al lui Michael. Am intrat. Clubul mirosea ca orice alt club al protipendadei din suburbii: a cartofi prăjiţi, fum de pipă, piele tocită şi alamă lustruită.

— Iată-i, mi-a zis Michael. În foaier erau Cy şi Evelyn, Dora şi Nick. Michael se duse întâi la fratele lui, îi strânse mâna, apoi îl îmbrăţişă. Arăţi minunat, a comentat el.

L-am sărutat automat pe Cy; apoi pe Evelyn, căreia i-am remarcat parfumul, care îmi plăcea în mod deosebit; apoi pe Dora, care venise în vacanţa de primăvară de la Duke. După aceea m-am îndreptat spre Nick. Trebuia să-l salut, însă mă temeam.

— Hei, am spus eu.

— Hei şi ţie. M-a sărutat cast, pe obraz. Însă mi-a luat şi braţul, pe care mi l-a strâns atât de tare încât ar fi putut să-mi lase semn.

— Nu pot să cred că am toată familia reunită, s-a bucurat Evelyn. Îmi vine să plâng.

— Cred că o să comand un cocktail, a anunţat Cy.

— Vin cu tine, s-a oferit Nick. Vocea lui avea o veselie pe care nu i-o mai remarcasem până atunci. Ia-o înainte.

Mi se părea că suna a Michael. Furia dispăruse, aura de băiat rău era sub control. Şi arăta ca Michael. Îşi tunsese părul şi purta pantaloni kaki călcaţi şi un sacou bleumarin. Şi pantofi. Arăta lustruit şi curat. Ce însemna asta? Deloc surprinzător, am rămas în urmă; din familia Morgan aveau toţi pasul mare şi tendinţa agresivă de a se impune în concursul de tip „cine ajunge primul”, mai ales când era vorba de cocktailuri. Nick s-a întors şi mi-a făcut cu ochiul.

— Frumos sacou, am observat eu.

— Îl port pentru tine, mi-a răspuns el.

∵

La masă s-a aşezat lângă mine, ceea ce însemna că eu stăteam între el şi Michael. „Pot să fac asta”, mi-am zis. Apoi am comandat un cosmopolitan în loc de chardonnay. Cy a făcut un toast scurt, urându-i lui Nick bun venit; am băut cu toţii. Pe masă era un coş de pâine cu biscuiţi în folie. Dora a luat un pachet – două bucăţi de pâine cu susan – şi ni s-a confesat:

— Chestia asta e retro, dar o ador.

Nick vorbi despre turneul lui – Charleston şi Houston fuseseră oraşele lui preferate şi nu avea de gând să se întoarcă în Ohio vreodată dacă îi stătea în puteri (îmi pare rău, Ohio). Ascultam cu mare atenţie. Era acolo, lângă mine,

îl puteam atinge, l-am atins, i-am dat vasul în care se aflau fâșiile de unt pe gheață, iar degetele noastre au intrat în contact. „Ce mă fac?” Intrasem în panică. Nick chiar venise la club, se tunsese și își luase sacou și pantofi ca să-mi demonstreze mie ceva. Să-mi demonstreze că poate.

— Planurile noastre de nuntă încep să capete contur, a declarat Michael.

— Da, așa el aprobă Evelyn. Spune-i lui Nick despre insula plutitoare, Chess!

— Nu vrea să audă despre insula plutitoare.

— Spune-mi despre insula plutitoare, a intervenit Nick. În acel moment mi-am cerut scuze ca să merg la toaletă.

Toaleta avea o anticameră, un salonaș cu scaune cu perne din satin în fața unei oglinzi lungi. Sub oglindă era o bordură pe care se aflau scrumiere de sticlă. M-am așezat și mi-am imaginat femei măritate din cartierele din New Jersey stând acolo să fumeze și să-și refacă machiajul și să bârfească. Sigur aveau și ele probleme mari și decizii teribile de luat. Erau nefericite în căsnicie și aveau amanți, soțul era în pericol să-și piardă slujba sau avea probleme cu băutura ori cu jocurile de noroc. Purtau o sarcină nedorită sau nu puteau rămâne însărcinate.

M-am privit o vreme în oglindă, nu știu cât. Prea mult.

„Nu vreau să mă mărit”, mi-am zis.

S-a auzit un ciocănit la ușă. M-am gândit că era Michael, care venise să mă caute. Evelyn ar fi intrat pur și simplu.

— Vin! am strigat și am deschis ușa.

Nick.

Am privit în jur. O hispanică în uniformă de femeie de serviciu împingea un aspirator pe covorul roșu închis.

— Nu vreau să mă mărit, l-am informat.

— Atunci ai face bine să faci ceva în privința asta.

Aș fi vrut să-l îmbrățișez și să-l sărut, și să-l trag în sala goală de bal, și să-l ating, însă nu prea puteam să fac asta în mijlocul Clubului Fairhills. Ne-am întors unul lângă altul la masă, vorbind blând unul cu celălalt, ca niște adevărați viitori cumnați.

— Mi-ai trimis vederi, am spus eu.

— Da.

— Ți-a fost dor de mine?

— Da.

— Cât de mult?

El s-a oprit. Se auzea un orologiu.

— M-am ofilit de dor. Asta m-a făcut să zâmbesc. Te așteaptă o treabă grea, a continuat el.

— Mă ajuţi?

— Nu. Asta e o treabă pe care o faci sau o desfaci singură. Pentru motive proprii. Asta nu trebuie să aibă legătură cu mine. Eu n-am răspuns. Înţelegi?

Înţelegeam, însă tot mă simţeam abandonată. El râse cu amărăciune.

— N-o vei face niciodată.

M-am aşezat la masă, eram înfierbântată. Fusesem provocată. Eram hotărâtă să câştig. M-am hotărât ca data viitoare când iau cina cu acei oameni să fiu cu Nick.

Însă odată intrată în maşină cu Michael m-am temut că Nick avusese dreptate. Eram fericită cu Michael, suficient de fericită. Ne potriveam, se plănuia o nuntă, se cheltuiseră zeci de mii de dolari în numele meu. Nu eram genul de persoană care să răstoarne lucrurile cu susul în jos. Nu eram genul de persoană care să schimbe cursul istoriei, oricât de aproape aş fi fost să o fac.

∵

Michael a plecat în California. În ciuda naturii solicitante a serviciului său, nu pleca niciodată în călătorii de afaceri. Plecarea lui fusese un lux neaşteptat. Întregul oraş mi se părea diferit. Eram liberă! Am sunat-o pe Rhonda şi ne-am făcut planul: începem să bem la Bar Seine, apoi ne mutăm în Aureole, apoi la Spotted Pig şi Bungalow 8.

În acea seară eram fericită. L-am sunat pe Michael şi am vorbit cu el pe drumul dintre Spotted Pig şi Aureole. Eram foarte beată; faptul că vorbeam cu el mi se părea ireal. Era pe alt fus orar. Părea serios şi morocănos; avea nu unul, ci doi candidaţi în finala pentru un post de director la o companie foarte importantă de tehnologie. I-am urat baftă şi am închis.

Cu mintea înceţoşată de băutură, i-am trimis lui Nick un mesaj: „Hai să ne vedem la Bungalow 8". Nu credeam că o va face. Nu se întâlnise vreodată cu mine. Dar nici nu-i cerusem vreodată să ne vedem. M-am întrebat dacă ştia că Michael era plecat din oraş. Verificam cu conştiinciozitate site-ul web Diplomatic Immunity; ştiam că Nick era liber.

Imediat ce am ajuns cu Rhonda la Bungalow 8, l-am văzut pe Nick. Bea ceva; stătea la bar şi vorbea cu doi tineri ce păreau fericiţi ca nişte fani.

Nick m-a văzut. Am ridicat mâna. Aveam nevoie de un minut. La urma urmei, eram cu Rhonda. Ea a avut nevoie doar de treizeci de secunde ca să găsească pe cineva cunoscut, un tip înalt şi brunet, mediteraneean, care a absorbit-o precum buretele apa.

— Vin imediat, am spus eu.

L-am luat pe Nick şi am plecat.

— Unde vrei să mergem? m-a întrebat.

— În Central Park.

— Acela nu e un loc sigur noaptea, Chess.

— Hai să ne plimbăm, am propus atunci.

Am străbătut pe jos tot centrul până în cartierul rezidențial, aproape șaptezeci de cvartale. M-am dezmeticit din beție și am tot vorbit. Ce făceam? Era real? Cum avea să fie? El înregistra un album. Deja primise un cec și căuta un loc în care să stea. Voia să călătorească și să vin cu el. Oare aș fi acceptat? Oare mi-aș fi lăsat serviciul? I-am spus că da.

— N-o să faci asta, m-a contrazis el.

Însă aș fi făcut-o. Îmi plăcea să fiu redactor culinar la Glamorous Home, *însă mă aștepta ceva mai mult, mai măreț, mai profund. Doream să-l părăsesc pe Michael chiar în acea noapte. Aveam să rup logodna – nu pentru el, ci pentru mine. Îl doream pe Nick. Oare el mă dorea pe mine?*

M-a oprit la colțul Broadway cu Thirty-third Street. Nu era în niciun caz un colț romantic. Mi-a luat fața în mâini și a spus:

— Nu vreau nimic altceva decât pe tine. Renunț la trupă, renunț chiar și la muzică, renunț la poker și la alpinism. Renunț la carnea roșie, bere, țigări, tot, doar ca să fiu cu tine. O să te țin de mână și o să umblăm prin lume și o să vă cânt ție și copiilor noștri și asta o să-mi fie de ajuns.

— De ajuns?

— E tot ce vreau.

Ne-am sărutat. Lumea se învârtea.

∵

În noaptea aceea, când am ajuns acasă, l-am sunat pe Michael și am rupt logodna. Am rupt-o așa cum rupi o mână de spaghete deasupra unei oale cu apă fiartă. Pac, în jumătate. Fără posibilitatea de a le mai reconstitui. Fără ezitare; n-am lăsat loc de îndoială.

∵

Chess pregăti cina. Era un pas uriaș; cu doar o lună în urmă jurase să nu mai gătească niciodată. Însă iată: pește-sabie cu ardei iute și lămâie verde și sos de avocado, salată de porumb și roșii cu brânză cu mucegai albastru și bacon. Era un adevărat festin. Tate nu era acolo, însă lui Chess îi părea rău mai degrabă pentru sora ei decât pentru ea însăși. Chess, Birdie și India aprinseră lumânări cu miros de lămâiță și se așezară toate la masa de picnic; băură, mâncară și vorbiră în sunetul valurilor. Soarele apunea. Chess se gândi la noaptea din Bungalow 8 și la plimbarea cu Nick ca și când ar fi fost singurii oameni din Manhattan și lumea era plină de posibilități noi. Oare trecuseră doar trei luni de atunci? Se schimbaseră atât de multe. Blestemă felul în care se schimbase totul; blestemă faptul că Michael era mort, însă furia ei era un pas în direcția bună. „Aruncă pietrele acelea. Scapă de greutatea de pe umeri”, își aminti ea.

Începu brusc să plângă. India şi Birdie se opriră din povestit despre cât de nepricepută fusese mama lor la gătit (ajunseseră la acel subiect după ce lăudaseră talentele de bucătar ale lui Chess: peştele-sabie se topea în gură), iar Birdie se întinse spre ea, apoi şi India, astfel încât cele două o încadrau şi o îmbrăţişau pe Chess, pentru ca ea să poată doar să plângă. Avusese nevoie de aproape trei săptămâni, dar se îndrepta spre altceva – altă stare de spirit, alt fel de a fi.

— Descarcă-te, draga mea, o îndemnă Birdie.

— Aşteptam asta, adăugă India. Aşteptam exact asta.

Viaţa era tristă şi dificilă. Îi rănim pe cei pe care îi iubim cel mai mult. Michael era mort. Nick dispăruse. Chess dorea să simtă totul – durerea, suferinţa, vina. *Era pregătită.*

∵

Ieşi la plimbare. Tate era o persoană matinală, însă lui Chess îi plăcea să facă exerciţii după-amiaza târziu, înainte de cină. Atunci obişnuia să alerge prin oraş – după serviciu, în timpul orei sacre care îi separa ziua de noapte. Plecă de acasă la patru şi jumătate cu o sticlă de apă rece, şapcă, ochelari de soare şi pantofii de alergat, care i se părea că o strângeau după trei săptămâni în papuci. Intenţiona să traverseze Tuckernuck până pe coasta vestică şi înapoi. I-ar fi plăcut să alerge, însă ar fi rămas fără suflare în câteva minute, dezamăgită şi descurajată. Obişnuia să alerge cu Michael în Central Park; acelea erau perioadele în care se simţea cel mai apropiată de el. El îşi potrivea întotdeauna pasul după al ei, chiar dacă putea alega mult mai repede. Nici lui, nici ei nu le plăcea să vorbească în timp ce alergau. Când era necesar comunicau prin semne. Era în egală măsură înviorător şi reconfortant să îl aibă pe Michael lângă ea, cu pasul sincronizat cu al ei, cu inima bătându-le în acelaşi ritm.

Peisajul era superb. Era, îşi spuse Chess, cel mai frumos loc de pe pământ. Oceanul, cerul albastru, potecile simple cu noroi şi pietriş care tăiau hectarele fostelor terenuri cultivabile, acum spaţii deschise pentru iepuri, şoareci de câmp şi vulturi cu coadă roşie. Ici şi acolo mai erau şi case, complexuri de familie; mama şi mătuşa ei ştiau exact cine erau proprietarii fiecăreia şi când o cumpăraseră. Acei oameni – unii bogaţi, alţii faimoşi – învăţaseră secretul vieţii şi, preţ de o clipă, Chess se simţi ca şi când l-ar fi ştiut şi ea.

O fetiţă blondă cu părul strâns în coadă venea pe bicicletă în direcţia ei. Chess urca un deal mic, însă abrupt, iar fata îl cobora. Bicicleta prinse viteză, cauciucul din faţă oscila.

— Bicicleta n-are frâne! strigă fetiţa. Picioarele ei se mişcau ciudat, expresia de pe chipul ei era comică, iar Chess începu să râdă, însă îşi dădu

imediat seama că fetiţa urma să cadă şi, mai rău de-atât, să o lovească. Sări din faţa ei, dar se împiedică de o rădăcină şi căzu într-un tufiş. Fata şi bicicleta căzură cu zgomot. Copila ţipă, apoi începu să plângă.

Chess se ridică şi se şterse. Se îndreptă spre fetiţă, care avea probabil treisprezece sau paisprezece ani.

— Cum te simţi?

Fetiţa avea pe genunchi o julitură plină de praf care îi sângera, iar palmele îi erau jupuite. Încercă să se ridice, iar Chess o ajută să-şi îndrepte bicicleta. Fata îşi şterse lacrimile.

— Sunt bine, spuse ea. Îşi cercetă genunchiul, îşi şterse mâinile de pantalonii scurţi de blugi şi îi zâmbi tinerei femei. Viaţa e frumoasă, conchise ea. Se urcă pe bicicletă.

— Viaţa e frumoasă, răspunse Chess.

∵

În dimineaţa următoare, Chess o simţi pe Tate ridicându-se din pat ca să meargă la alergat, însă nu putu deschide ochii. Cu două nopţi în urmă, Tate dormise la Barrett în Nantucket şi se întorsese într-o stare irascibilă – se întâmplase ceva. În ajun, Chess o întrebase pe Tate dacă mergea la Nantucket peste noapte, iar Tate răspunsese negativ.

— Barrett trebuie să ia o hotărâre importantă, spusese ea, iar eu o să-l las să facă asta în linişte.

Chess era tentată să întrebe despre ce era vorba, însă ar fi fost nedrept să facă asta din moment ce ea încă nu dezvăluise nimic despre propria viaţă, aşa că nu întrebă, iar Tate nu-i spuse. Chess murmură un „Spor la alergat”, însă buzele ei nu formară cuvintele cum trebuia. Era acoperită cu o cuvertură de somn.

Se trezi mai târziu. *Era* trează, era perfect conştientă, însă nu putea deschide ochii. Îşi duse mâinile la faţă. Ceva era în neregulă cu faţa ei. Era aspră şi cu umflături. Îşi forţă ochii să se deschidă, iar camera întunecată deveni vizibilă ca printr-o peliculă lăptoasă. Chess se sperie. Ce se întâmpla? Îşi scărpină mâna şi, într-o clipă, întregul ei corp explodă de mâncărimi. Mâncărime! Îşi scărpină braţele, gâtul, faţa. Se dădu jos din pat şi se îndreptă împleticindu-se spre uşă. Coborî scările şi dădu buzna în baie. Ce i se întâmpla? Se privi în oglinda murdară şi îşi văzu chipul monstruos, acoperit cu pete roşii. Ochii ei erau umflaţi, însă vedea suficient de bine cât să-şi dea seama că lucrurile nu stăteau deloc bine.

Iederă otrăvitoare.

O mânca interiorul urechii. Îşi imagina canalul auricular căptuşit cu seva la care era atât de alergică. Îi venea să-şi înfigă periuţa de dinţi în ureche şi să se scarpine, să se scarpine, să se tot scarpine. Îşi imagină cum pe creierul

ei înfloreau umflături roz. În creierul ei era iederă otrăvitoare. Cum putea să se scarpine acolo?

Își zgârie fața. Îi venea să se jupoaie. Plângea. Iederă otrăvitoare. O adevărată năpastă. Își scărpină fața până îi dădu sângele, chiar dacă știa că exact asta nu trebuia să facă. O cuprinsese în totalitate – fața, urechile, pieptul, gâtul, brațele. Între degetele de la mâini.

Alergă pe scări până în bucătărie.

— Mamă! strigă ea. Mami!

Birdie se întoarse și făcu ochii mari.

— Vai, nu, draga mea!

— Am căzut ieri. Venea o bicicletă din direcția opusă și am sărit din drum și am căzut în tufiș.

— Ce pot să fac? spuse Birdie. Îți aduc calamină?

— Calamină? repetă Chess. Calamina n-o putea ajuta decât dacă aveau de gând să umple o cadă cu calamină și să o bage pe Chess în ea ca pe o vrăjitoare din Salem. Avea nevoie să se scalde în calamină. Jumătatea de sticlă de praf roz pe care o aveau sus nu rezolva problema. Și ochii ei? Și urechile ei? Și creierul ei? Mamă, am nevoie de ajutor, se tângui ea. Am mare nevoie de ajutor.

— Barrett e încă aici. Tocmai a plecat, o să aleg să-l prind din urmă. Birdie ieși în grabă pe ușă strigând: Barrett! Așteaptă!

Chess nu-și prea dorea ca Barrett să o vadă în acea stare hidoasă, însă nu avea de ales. Înșfăcă pălăria mare și albă de pescuit a bunicului ei, care îi acoperea fața mai bine decât șapca albastră croșetată. Era îmbrăcată în cămașă de noapte. Dacă pleca avea nevoie de haine, însă nu reușea să se întoarcă sus. Abia vedea. Se așeză pe canapea tremurând, chiar dacă nu-i era frig. Îi era cald și avea mâncărimi. Și chiar când lucrurile începeau să meargă mai bine... ce ghinion! Se scărpină, apoi își încleștă mâinile ca să nu se mai scarpine. Înjură.

Înjură din nou, și mai rău, din toți rărunchii. Asociația proprietarilor ar fi amendat-o dacă ar fi auzit-o.

Simți o mână pe spate. Birdie.

— A venit Barrett, spuse ea. O să te ducă la spital.

— Bine, răspunse Chess. Apoi se întoarse spre el.

— Dumnezeule, exclamă Barrett.

∵

În barcă lăsă privirea în jos. Își luase chiloții și pantalonii scurți de camuflaj pe sub cămașa de noapte. Cu pălăria de pescuit a bunicului ei și cu lepra care îi cuprinsese fața arăta ca un drac. Ar fi speriat copiii. Încerca să nu se scarpine, însă nu se putea stăpâni; se fixa asupra unei zone – ceafă,

interiorul braţelor – şi se scărpina până când băşicile se spărgeau. Asta nu făcea decât să întindă otrava, dar nu se putea stăpâni. Îi venea să-şi smulgă ochii.

Nu ridică faţa spre Barrett. Oricum nu putea vedea nimic. Simţi cum barca încetineşte şi se opreşte; îl auzi pe Barrett ancorând.

— Urmează-mă, spuse el. Apoi o luă de mână şi o conduse în partea laterală a punţii. Trebuia să sară în mica şalupă. Barrett îi ţinea mâna cu grijă, iar Chess era îngrijorată să nu-i dea otrava. Oare Barrett era şi el alergic? Când îşi va redobândi capacitatea de a vorbi, îi va spune să se spele bine pe mâini cu apă şi săpun. Se gândi la momentul în care căzuse în braţele plantelor rele, veninoase, contorsionate.

„Viaţa e frumoasă”, spusese fetiţa printre lacrimi.

Chess reuşi să urce în şalupă. Simţea mâncărimi pe scalp. Îi venea să-i ceară lui Barrett să o stropească cu gaz şi să-i dea foc.

Era distrusă.

∵

În douăzeci de minute ajunseră la spital, douăzeci de minute teribile în care Chess făcuse doar două lucruri: se scărpina şi încerca să nu se scarpine. Odată ce ajunse să respire aerul condiţionat rarefiat şi steril al Spitalului Nantucket Cottage, odată ce se află într-un loc în care existau oameni care o puteau ajuta, începu să gândească pozitiv: nu căzuse de la o sută de metri, nu-şi rupsese coloana şi nici nu-şi zdrobise capul. Avea o alergie.

Barrett o duse la recepţie, unde îi dictă informaţiile relevante femeii care purta ecusonul cu numele Patsy. Degetele lui Chess erau umflate şi o mâncau, iar Patsy nu părea prea grăbită să-i dea pixul, lucru pentru care nu o putea învinovăţi. Li se spuse să aştepte şi aşteptară, în timp ce tânăra femeie îşi reluă scărpinatul frenetic. Telefonul lui Barrett sună.

— Chiar trebuie să răspunzi? întrebă ea.

— Nu, zise el oprind soneria aparatului.

— Cum îţi mai merge? se interesă Chess.

— E prea mult de explicat.

„Slavă Cerului”, îşi spuse ea.

— Îţi mai aminteşti când ai venit să mă vezi tocmai în Vermont?

— Dacă-mi *amintesc*? Bineînţeles că îmi amintesc.

— Am fost foarte nepoliticoasă, continuă ea.

— *Eu* am fost foarte nepoliticos, replică Barrett. Am apărut în faţa ta fără avertisment. Ar fi trebuit să te sun să te anunţ că vin.

— Aş fi putut măcar să iau prânzul cu tine. Mereu m-am simţit prost din cauza asta.

— Cred că motivul pentru care nu am sunat înainte a fost teama că îmi vei spune să nu vin. Mă gândeam că şansele erau mai mari dacă apăream pur şi simplu.

— Nu au fost mai mari.

— Nu, continuă Barrett. N-au fost. Mi-ai frânt inima.

— Nu ţi-am frânt inima. Abia ne cunoşteam. Am ieşit o singură dată împreună, iar eu am vomat...

— Mi-a părut bine că ai făcut asta. Pentru că în mintea mea erai o zeiţă cu un an mai mare ca mine care mergea la facultate şi citea acele cărţi groase. Când ai vomat am fost uşurat. Erai un om normal, la fel ca mine.

— A fost scârbos, spuse Chess. Şi am observat că n-ai încercat să mă săruţi.

— Aşa e. Începură amândoi să râdă.

— Dar te-am sărutat în Vermont, continuă Barrett. Lângă maşina mea; îţi aminteşti?

— Îmi amintesc.

— Pentru mine a fost misiune îndeplinită. Am plecat fericit.

Chess se simţi plină de căldură. Ea şi Barrett rezolvau ceva.

Apăru o asistentă:

— Mary Cousins?

— Eu sunt, răspunse Chess şi se ridică.

Asistenta îl zări pe Barrett şi rămase surprinsă.

— Hei, Barrett.

— Hei, Alison, răspunse Barrett. Se priviră o clipă. Alison avea părul negru, era foarte înaltă şi slabă, ca un model. Abia împlinise patruzeci de ani, prea în vârstă ca să fie o fostă prietenă. Sau poate că nu.

— Aşa, Mary, te rog să vii cu mine, zise Alison.

— Te aştept aici, spuse Barrett.

Asistenta Alison îi dădu lui Chess o doză de Prednison, care, spunea, ea, avea să-i reducă spectaculos disconfortul. Nu-i plăcea să administreze acel medicament, pentru că avea efecte secundare puternice – creştea glicemia, creştea apetitul, inducea stările de spirit sumbre, încuraja psihoza – însă alergia lui Chess era atât de puternică, încât Alison considera că Prednisonul era necesar. Chess era mulţumită. Ce mai conta o psihoză în plus? Înţepătura acului nici măcar nu o durea; îi aducea salvarea. Expiră adânc.

— Cât va dura?

— Douăzeci şi patru de ore, răspunse Alison.

— Pot să vin şi mâine? spuse Chess.

Alison râse. Chess presupuse că asta însemna nu.

— Şi îţi dau şi un unguent.

— Am nevoie de un butoi, răspunse Chess.

— E foarte puternic, adăugă Alison. Scutură un tub şi stoarse un unguent transparent pe deget, apoi îl întinse uşor pe faţa lui Chess. Chess închise ochii şi se prefăcu că e la un tratament de înfrumuseţare. I se părea uimitor că fusese vreodată suficient de relaxată, fericită şi normală cât să meargă la tratamente de înfrumuseţare, însă lui Michael îi plăcea să-i ofere cadou bonuri la masaj şi tratamente faciale. I le lăsa noaptea pe pernă sau se prefăcea că le găseşte printre meniurile de mâncare chinezească la pachet. Michael fusese un prinţ. Acum era mort, într-o cutie de mahon. Nu te supăra că întreb, i se adresă Alison, dar ce s-a întâmplat cu părul tău? Faci tratament?

Chess se înroşi.

— Nu, răspunse ea. L-am tuns. A fost o decizie luată într-o perioadă de instabilitate mintală extremă.

Alison nu păru mişcată de acea declaraţie atât de directă. Era o profesionistă.

— Aha, spuse ea, ca şi când se confruntase de multe ori cu asemenea situaţii.

Se lăsă tăcerea, se auzea doar sunetul lipicios al unguentului aplicat de Alison. *Un subiect nou!* îşi spuse Chess.

— De unde îl cunoşti pe Barrett? întrebă ea.

— Am lucrat cu soţia lui, răspunse Alison. Cu Stephanie. Era asistentă în sala de travaliu şi naşteri. A fost una dintre cele mai minunate persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Dar *tu* de unde îl cunoşti pe Barrett?

— Stăm pe Tuckernuck, răspunse Chess. Are grijă de casa noastră.

— Aha! făcu Alison. Este un tip minunat. Şi un tată extraordinar.

— Într-adevăr, confirmă Chess. Ridică bărbia ca să o lase pe Alison să-i aplice unguent pe gât. Alifia îi provoca înţepături pe piele şi simţea Prednisonul curgându-i prin vene precum o rachetă. Se simţea liniştită şi alinată. Asistenta îi aplică unguent pe braţe.

— Am crezut că eşti prietena lui, continuă Alison.

— O, răspunse Chess. Avea mâncărimi la ochi, îşi simţea pleoapele grele şi lipite cu alifie. Nu.

∵

Alison o conduse înapoi în sala de aşteptare şi o lăsă lângă Barrett. Avea un tub de alifie într-o pungă de hârtie şi o reţetă pentru mai mult.

— Va supravieţui, spuse Alison.

— Asta e bine, răspunse Barrett. Tu ce mai faci?

— Ei, ştii tu. E vară. Ne vin tot felul de cazuri de accidente de motocicletă şi arsuri solare acute. Şi alergii.

— Îmi pare rău, murmură Chess. Se simţi ca un turist ciudat. Arăta grotesc în cămaşă de noapte, pantaloni scurţi şi o pălărie ridicolă. Pielea ei era acum nu doar pătată, ci şi alunecoasă şi murdară. Voia să plece de acolo.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, răspunse Alison. E slujba mea. Îşi mută atenţia către Barrett: Şi tu ce faci? Cum sunt copiii?

— Eu sunt bine, răspunse Barrett neconvingător. Şi copiii sunt bine. Lecţii de înot, dentist. Cameron o să fie suficient de mare cât să meargă la toamnă la Clubul Fetelor şi Băieţilor.

— Mă gândesc tot timpul la Steph, continuă Alison. Barrett dădu din cap. Chess simţea o nevoie incredibilă să-şi treacă unghiile prin unguent. Asistenta îl bătu pe Barrett pe umăr, apoi îi spuse pacientei: Curând ar trebui să te simţi mai bine.

Barrett merse la farmacia Dan's şi cumpără reţeta pentru Chess. Când se întoarse la maşină îi sună telefonul. Verifică ecranul şi spuse:

— O să mai ignor apelul ăsta o vreme. Îi zâmbi lui Chess. Vrei să luăm prânzul?

— *Prânzul?* se miră ea.

— Da, parcă stabiliserăm că îmi eşti datoare cu un prânz.

— Vai, Dumnezeule, Barrett. Nu pot să apar aşa în public.

— Sigur că poţi.

— Nu, nu pot. Oamenii mă vor vedea şi îşi vor pierde pofta de mâncare.

— În regulă atunci. Îţi spun ce facem. Luăm sandvişuri de la Something Natural şi le mâncăm pe plajă.

— Poate n-ar trebui să stau la soare.

— Am umbrelă. Mai găseşti şi alte scuze?

— Nu, răspunse Chess. Era aproape ora unu şi nu mâncase nimic. Şi brusc înţelese ce dorise asistenta Alison să spună când menţionase creşterea apetitului de la Prednison. Simţi deodată o foame de lup!

— Bine atunci, zise Barrett.

∵

Chess comandă un sandviş de curcan cu avocado, şvaiţer şi maioneză. Era de mărimea unui dicţionar şi totuşi, după estimarea ei, nu avea să-i ajungă. Barrett îi mai aduse o pungă cu chipsuri de cartofi, un ceai cu gheaţă şi o prăjitură cu fulgi de ciocolată. Chess îşi ţinea prânzul în poală, abia stăpânindu-se să nu înceapă deja să mănânce, însă Barrett mai avea puţin de condus pe Eel Point Road. Era frumos să ieşi în lumea largă; îi plăcea să se uite la celelalte maşini şi la casele de vacanţă pe lângă care treceau. Intrară pe plajă şi văzură şi alţi oameni – mame cu copii şi un grup de liceeni cu un grătar şi casetofon. Ce mulţi erau! Barrett îşi duse camioneta pe alee către o

parte mai pustie a plajei. Montă umbrela şi aşeză două scaune sub ea; apoi veni şi deschise portiera pentru Chess.

— Mă simt groaznic, spuse ea.

— Te rog, nu.

— Sunt în cămaşă de noapte.

— Nimeni nu ştie asta. Şi nimănui nu-i pasă.

Avea dreptate. Chess sări din camionetă pe nisipul fierbinte. Picioarele şi tălpile îi erau în regulă, neatinse de urticarie. Abia aştepta să mănânce. Se aşeză pe scaun. Buza de sus îi era umflată, iar faţa îi era amorţită, ca şi când ar fi fost injectată cu novocaină.

Barrett se aşeză lângă ea. Arătă spre apă.

— Vezi bucata aceea de pământ? Ştii ce e?

Desigur, răspunsul nu putea fi decât unul; totuşi o surprinse pe Chess.

— Tuckernuck?

— Da.

Tânăra femeie privi lung linia de coastă verde din depărtare. Arăta suprarealist. În ultimele trei săptămâni şi ani la rând înainte de asta, se uitase la Nantucket fără să se gândească nici măcar o clipă că şi oamenii din Nantucket se uitau la ea. Şi le putea imagina pe Tate întinsă pe plajă şi pe Birdie şi India în scaunele lor drepte, mâncându-şi sandvişurile sau baghetele subţiri, citind, înotând, aruncând Frisbeeul, poate plimbându-se pe plajă şi găsind pietricele sau scoici. Lui Chess îi era dor de ele, aşa cum îi era dor de toţi ceilalţi. Avea sentimentul ciudat că nu avea să le mai vadă niciodată.

— Mă simt ca şi când mi-aş lua vacanţă de la vacanţă, spuse ea.

Barrett îşi despachetă sandvişul, iar Chess o luă ca pe un semn de aprobare. Scoase cu grijă straturile de folie din jurul sandvişului ei, tremurând de nerăbdare. Muşcă din el – afumat, crocant, suculent, condimentat. Dumnezeule! Nu-şi mai amintea de când nu mai mâncase cu atâta poftă. Înainte de „tot ceea ce se întâmplase”, mâncarea fusese pasiunea lui Chess. După cum o tachina Michael, pentru ea mâncarea era mai importantă decât sexul. Era şi o doză de adevăr în asta; Chess găsea o plăcere foarte senzuală în mâncare, de la chipsurile sărate şi sosurile reci şi cremoase până la textura catifelată de foie gras şi cristalul cu bule al şampaniei franţuzeşti. Era subiectivă cu roşiile, zmeura, porumbul pe cocean, brânza bună, uleiul de măsline, rozmarinul, ardeii afumaţi şi ceapa călită în unt. Obiectivul ei la *Glamorous Home* fusese să creeze reţete care să fie în egală măsură de încredere şi surprinzătoare: un preparat foarte bun din paste care să devină mâncare uzuală, un anumit tort aniversar care să devină tradiţie.

Mai muşcă o dată din sandviş şi îl savură. După „tot ceea ce se întâmplase”, Chess îşi pierduse interesul pentru mâncare. Mâncarea devenise cenuşie, ca toate celelalte lucruri. Era trist, însă nu se putea convinge să-i mai pese. Atunci şi acolo, faptul că-i revenea acea pasiune nu-i provoca o încântare exagerată, ci o stare de calm.

Însă Prednisonul începea să-şi facă efectul. Chess desfăcu punga de chipsuri şi aproape că trebui să se stăpânească să nu le înfulece dintr-odată. Sorbi hulpav din ceaiul cu gheaţă.

— Totul e bine cu Tate? întrebă ea.

— Vrei să vorbim despre Tate? răspunse Barrett.

— N-ar trebui? Câmpul de forţă strălucitor al unguentului de pe chipul ei o făcea să se simtă în siguranţă. Poate n-ar trebui.

Tăcură. Chess se hrănea cu dificultate. Pentru că buza de sus îi era umflată, nu putea mesteca normal. Bucăţi de mâncare îi cădeau din gură pe cămaşa de noapte.

— Lucrurile au mers bine o vreme, spuse Barrett. Acum au devenit ciudate.

— Ciudate?

— Încurcate.

— Cum aşa?

— Clienta mea, Anita Fullin – cea care a venit să vă vadă casa – vrea să mă angajeze cu normă întreagă. Ceea ce ar însemna să nu mai lucrez pentru voi. Mă rog, probabil aş putea să mai lucrez mâine şi poimâine, apoi aş fi nevoit să subcontractez pe cineva care să se ocupe de voi şi de restul clienţilor mei până găsiţi un administrator nou în timp ce eu lucrez pentru Anita.

— Asta îţi doreşti? Să lucrezi pentru Anita?

— Dumnezeule, nu. În niciun caz. Însă mă are la mână din punct de vedere financiar. Nu pot să refuz oferta ei.

— Tate ştie?

— Crede că n-ar trebui să accept. Nu ştiu dacă înţelege situaţia în care mă aflu.

— E nebună după tine, spuse Chess.

— Eu sunt nebun după ea, replică Barrett.

— Eşti îndrăgostit? El clipi. Nu era corect din partea ei să-l întrebe atât de direct. Nu eşti obligat să-mi răspunzi, adăugă ea.

— E prea curând ca să spun. Însă da. Se înroşi, muşcă din sandviş, apoi privi peste apă către coasta insulei Tuckernuck. Însă nu ştiu ce o să fac. Săptămâna viitoare pleacă. Nu pot să mă ofer să vin cu ea. Nu pot să-i dezrădăcinez pe copii.

— Poţi să-i ceri să rămână. Chess mai luă o gură de ceai. Ştii ce, asta nu e treaba mea.

— E în regulă, spuse Barrett.

— Tate ne-ar urî dacă ar şti că vorbim despre ea.

Barrett îi ignoră cuvintele.

— I-aş cere să rămână, dar dacă rămâne şi nu e fericită?

— Atunci va pleca.

— Trebuie să mă gândesc şi la copii. Nu pot s-o invit în viaţa lor şi apoi să văd că pleacă.

— Orice ai face, ai grijă de ea, îl rugă Chess. De când o ştiu pe Tate, asta e prima oară când o văd atât de serioasă cu cineva. Nu vreau să o răneşti.

Barrett mototoli învelişul de plastic al sandvişului.

— N-aş răni-o niciodată intenţionat.

„Aşa e, îşi spuse Chess. Însă rareori se întâmplă ca oamenii să-şi facă rău intenţionat”.

Telefonul lui Barrett sună din nou.

— La naiba, mormăi el.

Tate

Când se întoarse acasă de la alergat și află că Barrett o dusese pe Chess la spital să-și trateze, în sfârșit, alergia, Tate avu o criză de gelozie.

— De ce a trebuit să o ducă la spital? se răsti ea. De ce nu și-a pus calamină?

— Arăta oribil, spuse Birdie. Toată fața, gâtul și brațele erau acoperite. Chiar și în urechi. Ochii îi erau umflați și abia deschiși. Se scărpina până la sângerare. Calamina n-ar fi fost suficientă.

„Atunci de ce nu au așteptat să mă întorc și eu? ar fi dorit Tate să întrebe. Aș fi mers cu ei. Aș fi ajutat”. Însă acel gând era imatur și irațional. Alergia la iederă era o urgență. Sigur că nu puteau s-o aștepte pe ea. Barrett procedase corect. Însă Tate ardea de gelozie, veche și nouă. Întinse prosopul pe plajă, privind orizontul să vadă barca lui Barrett, întrebându-se unde erau, ce făceau, când se vor întoarce. Era aproape ora două. Plecaseră în urmă cu cinci ore și jumătate. Încă erau la spital? Se duseseră altundeva? Se duseseră acasă la Barrett? Pe Tate o strângea stomacul. Își aminti de acel prânz din urmă cu treisprezece ani cu Barrett la masa de picnic. De câte ori se uitase plin de dorință la Chess? Își adunase tot curajul să o invite să iasă cu el. Dacă Chess n-ar fi vomat în spatele bărcii, poate s-ar fi sărutat. Poate ar fi devenit un cuplu în vara aceea. Chiar și în vara asta, Barrett o invitase prima pe Chess. De ce? Tate nu-l întrebase niciodată; fusese mulțumită că ea era cea cu care rămăsese el. Însă acum își dorea să știe. Oare Barrett discutase mai întâi cu Chess deoarece insistase Birdie, sau din cauză că rămăseseră vestigii ale vechilor lui sentimente? Oare Chess era cea pe care o dorea de fapt?

— Cum arăta? se interesă Tate. Rău de tot?

— Îngrozitor, răspunse Birdie.

∵

Se întoarseră abia la ora patru. Tate stătea în picioare pe plajă cu mâinile în șolduri, așteptându-i. Barrett trase barca, o ancoră și o ajută pe Chess să coboare în apă.

Ea spuse ceva; el zâmbi. Apoi el făcu un comentariu și ea izbucni în râs. Chess *râdea.* Tate era în pericol să-și expună furia într-un fel complet nepotrivit. Încercă să se înfrâneze. Sora ei chiar arăta înfiorător – încă era în cămașă de noapte și cu acei pantaloni scurți urâți și cu pălăria bunicului lor. Când se apropie de țărm, Tate observă că fața ei era un dezastru. Alergia pusese stăpânire pe ea.

Tate nu avea alergie. Pentru Chess, poate că *asta* era nedrept.

— Dumnezeule, murmură ea.

— N-o să câştigi premiul pentru sensibilitate, ripostă Chess.

Barrett avea o pungă cu alimente şi una cu gheaţă. Înaintă prin apă, privindu-şi picioarele.

— Deci eşti bine? întrebă Tate. Te-au tratat la spital?

— Mi-au făcut o injecţie, spuse Chess. Şi mi-au dat un unguent, îi arătă punga albă de la farmacie. Eu urc.

Barrett se opri în faţa lui Tate.

— Salut, ce faci?

— Eu? A, sunt bine.

— Ascultă. O să accept slujba oferită de Anita.

— Mda, mormăi Tate. Mi-am dat şi eu seama de asta.

— Ştiu că nu înţelegi.

— Ba înţeleg.

— Nu, nu înţelegi...

— Eşti în ghearele ei, Barrett, continuă Tate. Te-a adus acolo unde voia ea. Barrett scutură din cap. „Atinge-mă! i se adresă Tate în gând. Spune-mi că-ţi pasă de mine!" Totul mersese perfect, fuseseră atât de aproape, dar totul se năruise într-o clipită. Era ca o scenă din *Mary Poppins* la care obişnuia să plângă – desenele frumoase în cretă de pe alee spălate de ploaia de primăvară. Ce-aţi făcut? se interesă ea. Cum s-a descurcat Chess?

— A fost bine. Am dus-o la spital, apoi i-am cumpărat reţeta. Apoi ne-am oprit să mâncăm şi ea a tras un pui de somn. După aceea a trebuit să merg să fac cumpărăturile pentru mama ta, iar Chess a rămas în camionetă. Nu dorea să-i vadă cineva faţa.

Tate nu primi prea bine afirmaţiile „ne-am oprit să luăm prânzul" şi „a tras un pui de somn". Se gândi la Chess stând pe locul *ei* din camioneta lui Barrett.

— Nu cred că ar trebui să ne mai vedem, zise ea. Barrett păru lovit de trăsnet. Lui Tate nu-i venea să creadă că rostise acele cuvinte.

Le spusese impulsiv, ca şi când ar fi aruncat un pahar într-o cameră: acum, răsunetul îi spărgea urechile. Gândurile ei erau iraţionale şi de nestăvilit: Barrett o iubea pe sora ei, mereu o iubise pe sora ei, mereu tânjise după ea, chiar şi când fusese căsătorit cu Stephanie; chiar şi când Stephanie era pe moarte, inima lui fusese a lui Chess, care nu o merita. Mai am doar o săptămână până plec, continuă Tate. Trebuie să încheiem socotelile acum.

— Să încheiem *socotelile?* Asta e ceea ce crezi?

Tate ridică din umeri. Nu credea asta, însă nu voia să dea înapoi. Nu dorea să lupte pentru acea relaţie. Dorea ca Barrett să fie cel care luptă. Dorea ca

Barrett să-i spună că o iubea. Însă dacă simţea ceva pentru Chess – şi era evident că aşa era – Tate nu putea rămâne cu el.

— Bine, încuviinţă el, atunci o să-i spun Anitei că pot începe de mâine. Şi o să-l trimit pe Trey Wilson să vă aducă proviziile. E un băiat foarte frumos. O să-ţi placă de el.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Tate.

Barrett lăsă pungile cu gheaţă şi cumpărături în nisip, la picioarele ei. Se întoarse prin apă la barcă. Înainte să urce, strigă:

— O să le transmit la revedere copiilor.

Copiii. Inima lui Tate se pulveriză în motorul bărcii când Barrett îl porni, cabră ambarcaţiunea precum un cowboy, apoi se îndepărtă. „Prietenul care pleacă cu *Girlfriend*[4], îşi zise Tate. Apoi: „Copiii. Barrett".

Barrett!

Ar fi vrut să strige, însă era prea târziu. Se gândi să înoate – Nantucket era la doar un kilometru distanţă – însă era prea slabă.

Se aşeză pe scările cele noi făcute din cherestea galbenă cu miros dulceag şi izbucni în plâns.

Stătea acolo de zece, cincisprezece minute când coborî Chess.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ce s-a *întâmplat?* repetă Tate. Ce s-a *întâmplat?* Tu te-ai întâmplat, asta s-a întâmplat!

— Nu înţeleg.

— Cred că simte ceva pentru tine, bodogăni Tate. Mereu a fost aşa.

Chess scoase un râs ascuţit.

— Dumnezeule, Tate, priveşte-mă! M-a dus la *spital,* apoi la *farmacie.*

— Te-a scos să luaţi prânzul.

— Nu m-a scos să luăm prânzul, o contrazise Chess. Am cumpărat sandvişuri şi am mers pe plajă. Am vorbit o vreme, apoi eu am adormit sub efectul injecţiei. Când m-am trezit ne-am dus la magazin să facem cumpărăturile pentru Bird, apoi ne-am întors.

— Despre ce-aţi vorbit? o descusu Tate. Spune-mi exact. Despre ce-aţi vorbit?

— Nu ştiu. Despre tot felul de lucruri. Începu să-şi scarpine gâtul; era carne vie, roşu şi plin de umflături. Doar uitându-se, lui Tate îi venea să se scarpine şi ea. Am avut de gând să-ţi spun asta, în noaptea în care ai ieşit prima dată cu Barrett.

— Ce să-mi spui?

[4] Joc de cuvinte: *girlfriend* – „prietenă" (n.tr.).

— Că, în urmă cu un milion de ani, Barrett a apărut la Colchester. Să mă vadă. Iar eu m-am purtat urât. Pur şi simplu l-am alungat din oraş. Şi mereu mi-a părut rău pentru ce am făcu. Aşa că azi a fost bine. Ziua de azi mi-a oferit o şansă de a-mi cere scuze.

— Despre ce vorbeşti?

— Barrett a venit la Colchester când eu eram în anul întâi, o lămuri Chess. A venit cu maşina de la Hyannis. Apoi îi dădu toate detaliile: cum lucra la taraba de cârnaţi, cum a alergat cu cutia cu bani către cămin, cum Carla Bye stătea în salon şi sporovăia cu Barrett. Cum Barrett condusese şase ore într-un Jeep albastru ca să o vadă. Cum îl alungase.

Povestea o lăsă pe Tate cu răsuflarea tăiată de ruşine pentru sora ei; Chess era o snoabă, fusese rea şi josnică să se poarte aşa cu Barrett. În plus, îi stârni gelozia – nu, i-o confirmă. Avea şi motive să fie geloasă: Barrett o iubise pe Chess suficient de mult cât să se ducă după ea la Colchester. Asta o făcu pe Tate să pălească: de ce nu-i spusese Chess de istoria asta până atunci? Şi de ce Barrett tăcuse mâlc?

— Am încercat să îţi spun în prima noapte în care ai ieşit cu el, zise Chess. Însă nu ai vrut să auzi. Şi sunt sigură că Barrett n-a făcut-o pentru că a uitat. Nu contează.

— Nu contează? Şi uite-aşa ai simţit tu nevoia să îţi ceri iertare tocmai azi, când eraţi singuri împreună. Ai luat prânzul cu prietenul meu. Ai dormit cu prietenul meu.

— Nu fă o întreagă tevatură din nimic, o mustră Chess. Folosea tonul ei de soră mai mare, tonul ei nenorocit de redactor culinar. Am tras un pui de somn într-un şezlong de plajă în timp ce Barrett stătea pe bara maşinii şi vorbea la telefon cu Anita Fullin.

— Deci ştii despre Anita Fullin? Ştii despre slujba pe care i-a oferit-o?

Chess nu răspunse. Nu *trebuia* să răspundă. Sigur că ştia despre ofertă; Barrett i se confesase. De dimineaţă, când se trezise, cea mai mare problemă a lui Tate fusese Anita Fullin. Acum, cea mai mare problemă era sora ei.

— Trebuia să-mi spună despre slujbă, căută Chess o justificare. Îi tot suna telefonul.

— Te *urăsc,* mârâi Tate. Se ridică în picioare pe scări ca să o poată privi de sus. Te urăsc din suflet! *Distrugi* totul şi furi totul. Îmi distrugi viaţa de când m-am născut. Mereu ţi-ai oprit ce era mai bun şi mie mi-ai lăsat firimiturile.

— Tate...

— Nu-mi vorbi! Tate deja striga. Te *urăsc*! Îl iubesc pe Barrett de când avea şaptesprezece ani, însă el mereu te-a vrut pe tine. Se pare că tu eşti

sora mai frumoasă, mai tare, *superioară.* Obţii tot ce vrei, mereu a fost aşa şi sunt sigură că mereu va fi aşa...

— Tate, ştii că asta nu e adevărat...

— Ba e adevărat! Tate era isterică; abia putea să respire. Privi în depărtare către Nantucket. Probabil nu avea să-l mai vadă niciodată pe Barrett. Îl alungase într-un mod absolut idiot. Nu pot să respir când eşti tu în preajmă! Iei tot oxigenul. Eşti atât de fixată pe tine însăţi, atât de *absorbită* de propria ta persoană...

— Tate... murmură Chess.

— Mi-ai furat prietenul, continuă Tate. Ai petrecut ziua cu el! Ai mâncat cu el, ai dormit cu el, aţi făcut cumpărături împreună, ţi-a făcut confesiuni.

— Da, răspunse Chess. Da, da, da. Mi-a făcut confesiuni. Mi-a spus că te iubeşte.

Tate o înşfăcă pe sora ei de încheietura mâinii. Era aspră şi umflată de la alergie. Ar fi vrut să-i smulgă braţul din umăr.

— Ţi-a spus asta? Ţi-a spus *ţie* asta? Pentru că mie nu mi-a spuse niciodată. Vezi? Vezi cum te bagi şi strici totul? Îi împinse braţul înapoi, iar Chess se dezechilibră şi căzu de pe trepte în nisip. În loc să-şi ceară scuze, Tate se năpusti asupra surorii ei. Îi înfipse mâinile în piept şi o doborî.

— Tate! strigă Chess. Lasă-mă în pace!

— Tu să mă laşi în pace! Mă faci să-mi doresc să nu mă fi născut!

— Îmi pare rău! Chess plângea. Îmi pare rău că am făcut alergie, îmi pare rău că a trebuit să merg la spital. Îmi pare rău că prietenul tău era singurul care mă putea duce. Îmi pare rău că simţi că ţi-am distrus viaţa. Îmi pare rău dacă tu crezi că viaţa mea e perfectă. Te asigur că viaţa mea nu e deloc perfectă. Te asigur că nu am obţinut deloc tot ce am vrut. Nici pe departe.

— Dacă e ceva în neregulă cu viaţa ta, atunci de ce nu-mi spui ce anume? Spune-mi ce s-a întâmplat cu Michael! Spune-mi secretul tău înfiorător!

— Nu pot! suspină Chess. Nu pot să-ţi spun. Nu pot să spun nimănui!

— I-ai spus lui Barrett? I-ai spus astăzi?

Chess îşi apăsă degetele pe ochii roşii şi umflaţi. Faţa ei era îngrozitor de inflamată; petele provocate de alergie păreau că devin mai roşii şi mai furioase.

— Eşti atât de imatură, constată ea. Ar trebui să te auzi. Vorbeşti de parcă ai avea doisprezece ani.

— Taci din gură! strigă Tate.

— Tu să taci din gură! replică sora ei. Şi lasă-mă în pace!

— Te urăsc! Îmi pare bine că suferi!

Birdie şi India

India era în camera ei când începu cearta. Îşi dădea seama că strigătele veneau de pe plajă, însă avu nevoie de o secundă în plus să priceapă că era vorba de Chess şi Tate. Se aşeză pe pat şi închise ochii. Dumnezeule, durerea de a avea o soră, altă fată, altă femeie, nu tu, dar aproape tu. Prietenă, confidentă, rivală, inamică. Îşi aminti acea vară în care... Billy avea trei ani, Teddy paisprezece luni, iar India era însărcinată cu Ethan. Erau acolo, pe plaja de la Tuckernuck; ea stătea într-un şezlong cu Teddy în braţe, iar Billy era la marginea apei. Fusese atât de obosită după primul trimestru de sarcină, încât nu-şi putea ţine pleoapele ridicate, apoi următorul lucru pe care îl văzuse când deschisese ochii fusese Billy care se scufunda, ca şi când ar fi fost absorbit de un aspirator. India încercase să strige – „Ajutor! Billy!” – vru să sară de pe scaun, însă Teddy dormea greu ca plumbul în braţele ei. Trupul letargic o trăda. Nu reuşea să se mişte suficient de repede.

— Bill! strigase ea. Unde era Bill? Billy!

Birdie apăruse din senin. Se repezise în apă şi îl scosese pe băieţel, care întâi scuipase apă, apoi începuse să plângă. Birdie îl bătuse pe spate, ca să-i elimine apa de mare, apoi îl liniştise la pieptul ei. India o urâse în clipa aceea, urâse faptul că Birdie fusese cea care îl scosese pe Billy din ocean şi îi salvase viaţa. În acelaşi timp însă, o iubise. O iubise cu o profunzime şi o pasiune pe care nu şi le putea explica. Atunci când nimeni nu fusese acolo, apăruse Birdie.

Strigătele continuau. India coborî scările.

Birdie tocmai îşi turna un pahar de Sancerre când începu cearta. La început nu-şi dădu seama ce era, aşa că ieşi pe marginea falezei. Păreau să fie Chess şi Tate. Oare se putea să fie ele? Le văzu în capătul scărilor. O auzi pe Tate spunând: „Te urăsc!”

Birdie se întoarse şi se îndreptă din nou spre casă. Inima i se strângea cu fiecare pas. Era îngrozitor să le audă pe fetele ei vorbind aşa una cu cealaltă. I se părea la fel de grav cât i s-ar fi părut unui copil care îşi aude părinţii certându-se. Cel puţin ea şi Grant nu se ciondăniseră niciodată în faţa fetelor. Acesta era unul dintre puţinele lucruri cu care se puteau mândri.

India stătea în picioare lângă masa de picnic când se apropie Birdie. Îi întinse mâna şi o îmbrăţişă fără cuvinte. Birdie îi simţi parfumul de mosc, ţepii părului tuns scurt şi pielea catifelată pe obraz.

Se desprinseră una de alta. India îi dădu paharul cu vin şi îi oferi o ţigară.

— Mulţumesc, şopti Birdie.
— Cu plăcere, şopti, la rândul ei, India.

Chess

Eu și Nick am căzut de acord: întâi trebuia să mă despart de Michael fără a pomeni vreun cuvânt despre fratele lui. Iar asta nu-mi lăsa alt motiv să rup logodna decât un „Nu mai sunt îndrăgostită de tine” sec și fără drept de apel.

Discuția mea cu Michael, care a însemnat de fapt o serie întreagă de discuții, a fost cam așa:

Eu (plângând):

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine.

— Poftim?

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine. (A trebuit să repet de șase, șapte ori ca să mă fac înțeleasă.)

— De ce? Ce s-a întâmplat?

„Ce s-a întâmplat?” era marea întrebare pe care mi-au pus-o pe rând Michael, mama mea, tatăl meu, sora mea, Evelyn, prietenii mei, asistenta mea. Când Michael l-a sunat pe Nick să-i spună că rupsesem logodna, am fost curioasă dacă și Nick întrebase „Ce s-a întâmplat?” Eram destul de sigură că nu pronunțase cuvintele, însă nu puteam ști. Stabiliserăm să nu mai vorbim unul cu celălalt până nu se clarifica situația.

— Nu s-a întâmplat nimic, am răspuns eu. Pur și simplu nu mai simt același lucru.

— De ce? a insistat Michael. Nu înțeleg. Am făcut ceva greșit? Am spus ceva greșit?

— Nu, nu, nu, m-am grăbit să neg. Nu voiam să arunc vina pe umerii lui. Singurul lucru pe care îl făcuse el „greșit” fusese să mă ceară de nevastă în public. Mă obligase să accept. Însă aș fi putut să retractez imediat după ce încuviințasem; în momentul acela nodul era slab. Nu fuseseră întocmite planurile organizatorice, nu vorbisem cu domnișoarele de onoare, nu se cheltuise niciun ban. Aș fi putut să spun că am nevoie de timp, apoi de și mai mult timp, și într-un final să pun capăt întregii tărășenii.

— Nu ar fi trebuit să spun da.

— Pentru că nici măcar atunci nu mă iubeai? Nu m-ai iubit niciodată?

— Te-am iubit. Și acum te iubesc.

— Atunci mărită-te cu mine.

Ceea ce nu am spus a fost: „Nu te iubesc suficient de mult și nu te iubesc așa cum ar trebui. Dacă m-aș căsători cu tine am avea probleme enorme. Poate nu imediat, dar pe parcurs. O să mergem la reuniuni de familie și o să-l

privesc cu dor pe Nick. O să dau peste el în spatele magaziei de unelte din curtea părinților tăi, unde unul dintre copiii noștri va fi aruncat un Frisbee, și el o să mă sărute. Apoi, când ne vom întoarce în oraș, o să fiu în toane proaste și când ajungem acasă o să-mi fac bagajele. Sau o să te înșel pur și simplu cu cineva care îmi amintește de Nick, însă care nu se gândește la binele tău așa cum face el. Iar acest bărbat o să mă ia de lângă tine; o să-ți strice căminul și o să-ți ia copiii. Și o să rămâi cu mult mai puțin decât ai acum".

Am spus doar:

— Nu pot.

— Ba da, poți.

— Atunci nu vreau.

Nu înțelegea. Nimeni nu înțelegea. Eu și Michael arătam perfect împreună. Ne plăceau aceleași lucruri; păream fericiți. Oamenii se împărțeau în două categorii: cei care înțelegeau calitatea intangibilă a dragostei și considerau că am fost inteligentă să ies din asta cât mai puteam, respectiv cei care nu înțelegeau calitatea intangibilă a dragostei. Aceștia se uitau la mine și la Michael, vedeau o pereche – perfectă pe hârtie – și se gândeau că fac o greșeală imensă, care mă va distruge.

Mi-am tot găsit explicații până când în mine nu mai rămăsese decât sâmburele de adevăr pe care nu aveam să-l divulg: îl iubeam pe Nick.

Michael bănuia că am pe cineva. Mă întreba de fiecare dată în toate conversațiile:

— Ai pe altcineva?

— Nu, răspundeam eu.

∵

Iar asta era adevărat. Nick nu era al meu în sensul adevărat al cuvântului. Nu avea pretenții asupra mea, nici eu asupra lui. Dar știam că aștepta.

Am vorbit după zece zile. I-am făcut rezumatul și la fel a făcut și el. Pentru că Michael nu vorbea doar cu mine; vorbea și cu Nick.

— E foarte greu, mi-a mărturisit Nick. Povara mă apasă pe suflet.

— Ce-ar trebui să facem? am întrebat eu.

— Pe zece iunie plec la Toronto să înregistrez albumul. Vreau să vii cu mine.

— Să vin cu tine?

— Vino la Toronto cu mine. Să locuim împreună. Să vedem dacă între noi e ceva ce poate dura.

Asta însemna să renunț la slujbă. Însemna să plec din New York. Cu locul de muncă era destul de simplu. Fusesem redactor culinar timp de trei ani; ceea ce în trecut fusese cea mai mare provocare a vieții mele se

transformase într-un maraton previzibil. Ianuarie/februarie: alimente consistente. Martie/aprilie: alimente uşoare. Mai: numărul cu bucătărie internaţională. Iunie: verdeaţă de grădină. Iulie: grătar. August: picnic. Septembrie: chermeze cu prilejul meciurilor de fotbal. Octombrie: Ziua Recoltei. Noiembrie: Ziua Recunoştinţei. Decembrie: Crăciun/Hanukka. Demisia nu-mi punea nicio problemă.

∵

Am terminat devreme numărul de iulie, astfel că am putut pleca la ora două. Era o zi minunată de primăvară şi i-am dat asistentei mele Erica liber pentru tot restul după-amiezii. Apoi am intrat în biroul şefului meu direct, David Nunzio, căruia i-am spus că demisionam de la revistă. După aceea m-am dus la redactorul-şef, Clark Boyd, urmată de David Nunzio care îşi exprima speranţa că nu vorbeam serios, nu puteam să plec aşa pur şi simplu. Cum mă puteau convinge să rămân? Mă tot întreba el. Voiam mai mulţi bani? I-am dat vestea lui Clark Boyd.

— Demisionezi? a repetat el.

— Gata, demisionez.

Clark Boyd şi David Nunzio m-au studiat o clipă, ca şi când şi ar fi dat seama amândoi în acelaşi timp că nu sunt în toate minţile, într-adevăr, o parte esenţială din mine lipsea; iubeam acea slujbă, mă pricepeam la ea şi totuşi plecam.

— Ştiu că treci printr-un moment mai dificil, a zis Clark.

Am râs, însă râsul meu suna mai degrabă a sughiţ. Nu eram în stare nici măcar să râd. Dar mi se părea amuzant că redactorul-şef era la curent cu logodna mea ruptă, cu toate că, desigur, birourile de la Glamorous Home, *la fel ca oricare loc de muncă, erau un cuib de bârfe şi zvonuri. Încercasem să ţin totul sub control; nu răspunsesem la niciun telefon personal.*

— Asta nu are legătură cu... Dintr-odată m-am oprit. Nu le datoram explicaţii.

— Dacă ai nevoie de timp...

— Plec, am rostit eu ferm. S-a terminat. O să vă dau scrisoarea de demisie. Chiar dacă asta mi se părea doar o formalitate stupidă. Pur şi simplu voiam să fiu liberă.

Odată ajunsă afară, m-am simţit mai bine. Privindu-le pe newyorkezele care defilau în costumele lor de primăvară, pe tocuri înalte, ducând pungi de la Duane Reade şi Barnes and Noble, m-am întrebat: „Şi acum ce fac?”

∵

Nick şi Michael urmau să plece să facă alpinism în Moab în weekendul de Ziua Eroilor. Nick urma să-i mărturisească adevărul. Trebuia s-o facă, deoarece urma să vin cu el la Toronto. Eu aş fi vrut să merg în Canada pe

ascuns. Michael nu trebuia să afle deocamdată; ar fi fost mai înțelept să-i mai lase timp, să aștepte până-și găsea pe cineva. Însă Nick era un om direct, iar Michael era fratele lui. Urma să-i spună când erau singuri în deșert. Michael putea să urle cât îl ținea gura; putea să-l lovească cu pumnii. Nick ar fi încasat fără să crâcnească.

Era pariul suprem. Mi-era teamă că asta i se părea de fapt atrăgător lui Nick. Nu pierduse niciodată la cărți, dar dacă pierdea acum?

— Ce ai de gând să-i spui? l-am întrebat eu.

— Adevărul. Că te iubesc. Că te-am iubit din prima secundă în care te-am văzut.

Mi-am închiriat apartamentul unei prietene de-a Rhondei de la New School (apartamentul acela era precum copilul meu, așa că nu am putut să renunț de tot la el), mi-am făcut bagajele și am ajuns la ușa mamei mele aproximativ în același timp în care Michael și Nick aterizau, în sfârșit, la Utah. Nu mi-era bine. Eram neliniștită, nervoasă, morocănoasă. Nu mă puteam imagina în pielea lui Nick sau a lui Michael. Am încercat să-mi arunc telefonul, însă mama l-a luat din gunoi gândindu-se că mai târziu îi voi mulțumi.

Am dormit aproape tot weekendul. M-am ascuns în spatele revistelor Vogue; *am încercat să citesc un roman, însă mi se părea că în paginile lui se strecurase povestea propriei mele vieți. Am încercat să-mi amintesc cine eram înainte să-i cunosc pe frații Morgan. Unde era fata cea fericită care intrase în Bowery Ballroom în acea noapte de octombrie? Am încercat să fac un plan; mereu mă pricepusem să fac planuri și să le urmez. Mă duceam la Toronto, plecam la Tuckernuck două săptămâni cu mama și sora mea (aveam să le spun atunci), apoi mă întorceam la Toronto. Iar dacă relația rezista, dacă eram îndrăgostită și fericită, aveam să-l însoțesc pe Nick în turneu. Cum aveam să-mi câștig existența? Ca liber-profesionistă? Sau poate ar fi fost o idee să scriu un roman? Părea un clișeu. Părea ca o criză de la jumătatea vieții. Aveam doar treizeci și doi de ani.*

∵

Când s-a întâmplat, Nick și-a sunat întâi părinții, apoi m-a sunat pe mine. La telefon avea o voce calmă, complet inexpresivă. Nu înțelegeam. Încă nu înțeleg. Robin, terapeuta mea, mi-a spus că cel mai probabil era în stare de șoc.

În stare de șoc.

— Michael e mort, m-a informat el. A căzut. S-a trezit în zori și s-a dus singur să se cațăre. Nu era legat cum trebuia.

A căzut. Nu am întrebat. Știam. Nu am întrebat.

— I-am spus azi-noapte, a continuat Nick. Părea că înţelege. Era furios, chiar foarte furios, a făcut o gaură în peretele camerei de hotel, a trecut efectiv prin perete, iar eu mi-am zis: „Aşa, e un început”. I-am comunicat adevărul: ne-am sărutat, însă doar atât. I-am spus că dacă aş fi putut să schimb ceea ce simţeam aş fi făcut-o şi că ştiam că şi tu ai fi făcut-o, însă nu puteam. Era acolo, exista. Aveam sentimente puternice şi înspăimântătoare pentru tine, iar tu pentru mine. Da, a zis el, înţelegea. Ne-am dus la un bar, am băut bere şi tequila şi am mâncat burgeri. S-a îmbătat şi l-am lăsat să se îmbete. De ce să n-o fi făcut? Încasase lovitura bărbăteşte, chiar se purta frumos, gentleman ca întotdeauna. Ne-am întors la hotel, el m-a întrebat dacă îl uram pentru că el primise mereu totul mai uşor, iar eu am spus: „Nu, Mikey, nu te urăsc. Nu despre asta e vorba”. M-a întrebat apoi dacă îl uram pentru pumnul acela dat cu ani în urmă şi care mi-a spart nasul. Şi atunci ne bătuserăm tot pentru o fată, o fată de la şcoală pe nume Candace Jackson. El câştigase bătaia şi pe Candace. Iar eu am răspuns: „Nu, omule, nu e vorba de Candace sau de nasul meu”. „Bine, te cred”, mi-a zis el. Apoi, în dimineaţa următoare, s-a dus să se caţăre singur la Labyrinth. Este o ascensiune foarte periculoasă, iar el nu era legat cum trebuie. Nick a izbucnit în plâns. Chess, a suspinat el. Chess.

— Ştiu, am răspuns. Dumnezeule, ştiu.

— Le-am spus părinţilor că nu era legat cum trebuie, a continuat Nick. Însă, Chess...

— Ce e? am întrebat eu. Ce?

— Nu era legat deloc.

∵

Michael nu murise din cauza echipamentului de siguranţă. Murise pentru că se dusese să se caţăre fără echipament de siguranţă.

Diferenţa dintre aceste două realităţi, dintre accident şi intenţie, era monstruoasă. Era secretul îngrozitor care mă lega de Nick.

∵

Chess închise caietul. Confesiunea ei se încheia acolo. La înmormântare, Nick se dusese la altar şi declarase în faţa tuturor celor din biserică: „Chiar te-a iubit, Chess”. Nu spusese „Chiar te iubesc, Chess”. Probabil simţise asta, Chess ştia că simţise asta şi, indiferent unde era – la Toronto sau undeva pe drum – simţea acelaşi lucru şi acum, aşa cum simţea şi ea, ca o săgeată care o străpunsese din faţă până în spate, dor, dragoste, regret. Însă nu o spusese pentru că Michael era fratele lui, acum mort, iar să rostească adevărul cu voce tare ar fi fost o blasfemie.

∵

Tate luă Scoutul şi dispăru într-un nor de fum şi pietriş. India şi Chess stăteau la masa de picnic în timp ce Birdie pregătea cina.

— N-o să mai vorbească vreodată cu mine, spuse Chess.

— O să fii surprinsă, o linişti India.

Tate nu veni la cină. Rămase afară până la apus; rămase până se lăsă întunericul. Birdie, India şi Chess ieşiră pe veranda acoperită, Birdie cu gherghelful, India cu cuvintele ei încrucişate, Chess prefăcându-se că citea *Război şi pace,* dar încercând din greu să nu îşi scarpine faţa şi să nu ciulească urechile după zgomotul maşinii.

— Nu poate să stea afară toată noaptea, spuse ea.

— Nu-ţi face griji, o să se întoarcă, o asigură India. O să-i facă bine să stea departe o vreme. Sunt sigură că se gândeşte. Şi că regretă lucrurile pe care ţi le-a spus.

Însă Chess ştia că nu regreta lucrurile pe care i le spusese. Aşteptase o viaţă întreagă să i le aducă la cunoştinţă. Chess, pur şi simplu pentru că era cine era, o pusese întotdeauna în umbră pe sora ei. Îi mutilase creşterea. Însă nu o făcuse intenţionat şi în niciun caz nu dorise să fie o ameninţare în povestea cu Barrett.

— Mi-aş fi dorit să fie şi Grant aici, oftă Birdie.

Chess se duse la culcare înainte să ajungă Tate acasă. Lăsă confesiunea pe perna acesteia.

Când se trezi Chess, patul lui Tate era gol. Era neatins, iar confesiunea era exact acolo unde o lăsase în ajun.

Se duse la baie şi trase cu ochiul pe fereastră. Scoutul era parcat.

Coborî încet scările, cu inima cât un purice. Îi era frică de propria ei soră. Se simţea vinovată pentru ani întregi de gafe, chiar dacă toate fuseseră involuntare. Voia iertare; avea nevoie de dragostea necondiţionată a lui Tate, însă acum i se refuza. *Te urăsc! Mă faci să-mi doresc să nu mă fi născut!* Deci, la urma urmei, Chess *chiar* era toxică, aşa cum se temuse încă de când plecaseră în acea excursie. Chess otrăvea încet şi pe neobservate apa potabilă a lui Tate, îi polua atmosfera. *Îmi iei tot aerul şi nu pot respira!* Acesta e sfârşitul cel mai rău, îşi spuse Chess. Îl putea pierde pe Michael, îl putea pierde pe Nick – erau bărbaţi – însă nu-şi putea pierde sora.

Când ajunse la parter, văzu şalul croşetat desfăcut pe canapeaua verde şi aspră.

— A...?

— A dormit pe canapea, completă Birdie.

— A spus ceva? Chess nu-şi dădea seama ce părere avea mama lor despre toate astea.

Birdie îi întinse o farfurie cu două ouă şi o felie de pâine albă unsă din belşug cu unt. Chess acceptă.

— E destul de furioasă, zise Birdie.

— Eu n-am făcut nimic, Birdie, oftă Chess. Dorea ca mama ei să înţeleagă asta. Nu vreau să i-l fur pe Barrett.

— O, Dumnezeule, ştiu! Şi ştie şi ea. Cred că e vorba de lucruri mai vechi.

Birdie nu o linişte a deloc pe Chess. Fusese mereu mai apropiată de Tate decât de ea. Tate o curta pe mama lor într-un fel pe care Chess îl considerase inutil. Însă acum îşi dădea seama că ar fi fost drăguţ să o aibă de partea ei.

— Probabil, răspunse ea.

— Sora ta a fost o viaţă întreagă geloasă pe tine, spuse Birdie. Aşa cum şi eu am fost pe India.

— Geloasă pe mine? întrebă India, coborând scările. Ce naiba vrei să spui?

După câteva minute, în pragul lor apăru un tânăr.

— Aceasta este casa Tate? vru el să ştie. Avea vreo nouăsprezece sau douăzeci de ani şi semăna atât de mult cu Barrett Lee când era mai tânăr, încât Chess clipi surprinsă. Părul blond care îi intra în ochi, trupul zvelt, cozorocul, ochelarii de soare, papucii.

— Da! răspunse Birdie.

— Eu sunt Trey Wilson, se prezentă băiatul. Lucrez pentru Barrett Lee.

— Ai putea fi dublura lui, remarcă India.

— Unde e Barrett? întrebă Birdie.

— Are altă slujbă, aşa că m-a trimis pe mine. De acum o să mă ocup eu. Spunea că trebuie să duc gunoiul şi rufele la spălat şi... lista?

— Nu înţeleg nimic, bombăni Birdie.

În acea secundă îşi făcu apariţia Tate. Îl privi pe Trey şi avu o reacţie întârziată; apoi alergă pe scări. Puştiul luă o pungă cu gheaţă şi una cu alimente de pe masa de picnic.

Chess luă gheaţa.

— Barrett are altă slujbă, aşa că l-a trimis pe Trey. De azi înainte o să vină Trey.

— Dar Barrett? spuse Birdie.

— *Nu mai vine!* strigă o voce de sus.

India

Indiei îi lipsea Barrett mai mult decât se aşteptase. Noul băiat era drăgălaş – arăta suficient de mult ca Barrett cât să fie fratele lui de mult pierdut – însă nu avea acelaşi lipici la oameni. Trey Wilson era un băiat care putea conduce barca. Nu-i păsa de Tuckernuck şi nu-i păsa de ele. Nu existau nici istorie, nici intrigă. Păcat că trebuiau să încheie vacanţa astfel, îşi spuse India.

Din câte îşi amintea, existase o singură zi în care Chuck Lee nu venise, şi asta din cauza ei. Era în vara de după ce Bill se omorâse; India venise la Tuckernuck ca de obicei, dar încă de la început se vedea că n-avea chef. Cu ea erau doi dintre cei trei băieţi; în acea vară Billy acceptase o slujbă de supraveghetor la o tabără de baschet a universităţii Duke. Se aflau acolo şi Birdie, Grant şi copiii, şi făceau cu toţii aceleaşi lucruri – lecţii auto, foc de tabără, plimbări la North Pond şi East Pond – însă India se simţise întotdeauna ca şi când ar fi privit de la un kilometru distanţă. Chuck Lee era cel care venea atunci de două ori pe zi, însă de multe ori îl aducea pe Barrett cu el ca să-l înveţe. Când Chuck venea singur, mereu îi spunea ceva frumos Indiei, îi lăuda părul sau cerceii, îi spunea că se bronza; de mai multe ori fumaseră împreună pe plajă. În acea perioadă nu se fuma sus în casă pentru că Grant ura mirosul. Chuck nu întrebase niciodată ce se întâmplase cu Bill, dar India bănuia că era la curent. Odată ridicase o scoică perfectă de pe plajă şi i-o oferise.

— Poftim. Suvenir de la Tuckernuck.

India păstrase scoica – încă o avea – pentru că o primise de la Chuck şi Chuck fusese primul bărbat pe care-l remarcase ea, încă de pe vremea în care încă purta doar bustieră. Se gândise că poate – doar poate – se va întâmpla ceva în acea vară, însă avea prea multe constrângeri ca să facă vreo mişcare, iar Chuck avea o soţie de partea cealaltă a apei. O chema Eleanor, era mama lui Barrett, soţia lui Chuck de un milion de ani, o adevărată luptătoare, după cum spunea el.

Aproape de finalul vacanţei lor, Chuck aduse nişte lufari prinşi de el; îi oferi Indiei într-o pungă închisă ermetic, iar după felul în care îşi ţinea umerii şi după cum se prefăcea că nu era mare lucru, îşi dădu seama că era chiar mare lucru. India se arătă foarte recunoscătoare, însă fileul de lufar avea o culoare roşie cadaverică, peştii erau alunecoşi şi uleioşi, iar India, la fel ca toţi ceilalţi membri ai familiei, detesta lufarul. Îi mulţumi din suflet lui

Chuck şi îi promise că va frige peştele pentru cină. Chuck părea încântat, mai încântat ca niciodată, zâmbind uşor în timp ce ducea ţigara la gură.

— Atunci e perfect, spuse el. Mă bucur că i-am adus.

Imediat ce dispăru Chuck, India aruncă lufarii pe faleză, iar pescăruşii se năpustiră asupra lor.

În dimineaţa următoare, India ţinu neapărat să spună cât de delicioşi fuseseră. Din nou, Chuck zâmbi uşor. La nici cinci minute după aceea, băiatul cel mic al Indiei, Ethan, ieşi afară, iar când Chuck îl întrebă dacă i-a plăcut peştele, răspunse:

— Mama a aruncat peştii pe faleză şi i-au mâncat pescăruşii.

India rămase împietrită. Faţa ei ardea; nu-şi mai găsea cuvintele. Chuck nici măcar nu o privea. Luă gunoiul şi plecă fără listă. În acea zi nu mai reveni, nici în dimineaţa următoare. Grant era furios deoarece voia numărul din *Wall Street Journal,* iar India rămase în camera ei, privind pe fereastră asemenea bătrânelor văduve din Nantucket care îi aşteptau pe soţii lor să se întoarcă de pe mare. Nu-i venea să creadă cât de prost se simţea. Deja trecuse prin ce era mai rău; nu-i venea să creadă că mai putea să o afecteze ceva. Însă îi păsa de Chuck. Îi explicase lui Birdie ce se întâmplase, iar confesiunea îi fusese de ajutor, căci sora ei îi înţelegea sentimentele pentru Chuck Lee, împărtăşindu-le într-o oarecare măsură. Chuck Lee fusese eroul romantic al tinereţii lor. Birdie şi India se agitaseră împreună, îngrijorate că nu avea să se mai întoarcă.

Se întorsese până la urmă, dar India simţise că lucrurile se schimbaseră. Nu o mai plăcea. Oare nu-şi dăduse seama că minţise doar ca să nu-l jignească? Nu-l putea înfrunta direct; nu era genul de bărbat căruia să-i ceri iertare. Era genul de bărbat cu care trebuia să te porţi întotdeauna frumos, întrucât un pas greşit era de ajuns ca să strice relaţia.

Nu mai fusese la fel. Complimentele încetaseră, la fel şi ţigările fumate împreună, scoicile şi peştii aduşi în dar. Când se întorseseră în vara următoare, Barrett era cel care se ocupa de gospodăria lor.

Iar acum şi Barrett dispăruse, spre nefericirea Indiei.

∵

În după-amiaza zilei următoare, Trey Wilson apăru cu un pachet pentru India. Nici măcar nu ştia sigur cui să i-l predea, aşa că, spre norocul ei, India stătea la masa de picnic, fumând. Chess era jos pe plajă, Tate plecase cu maşina la North Pond – cele două fete tot nu-şi vorbeau – iar Birdie pornise la „plimbare”, ceea ce însemna că se dusese fie să o consoleze în secret pe Tate, ori să dea iar un telefon clandestin.

— India? spuse Trey. Era atât de tânăr, încât firesc ar fi fost să i se adreseze cu „Doamna Bishop”, însă erau pe Tuckernuck, unde toată lumea se

ştia cu toată lumea; oricum, prietenii copiilor o strigaseră întotdeauna „India”. Trey îi întinse pachetul mic şi turtit.

— Pentru mine? întrebă ea. Îşi puse ochelarii de citit ai lui Bill. Scrisul de mână familiar, adresa scrisă absurd de lăbărţat. Mulţumesc.

— Cu plăcere, răspunse Trey Wilson. Îi zâmbi. Ce trebuie să fac cu pungile cu alimente?

— Lasă-le în bucătărie, te rog.

El se conformă, apoi mai rămase pe lângă ea, ca şi când aştepta bacşiş. Nu aştepta bacşiş, nu-i aşa? India nu se atinsese de bani de săptămâni întregi; nu ştia sigur nici măcar unde îi era portofelul. Îi zâmbi, iar el spuse:

— Ai ceva pentru mine? La ce se referea? Gunoi? continuă el. Rufe? Lista?

— Ah! India sări în picioare. Barrett obişnuia să ia singur gunoiul şi lista de la locul obişnuit – de sub un borcan cu scoici de pe blatul din bucătărie. India nu era gospodina-şefă, însă era responsabilitatea ei să-l ghideze pe acel tânăr. Însă mai avea rost dacă rămăseseră doar cinci zile?

— Gunoiul e acolo, îi arătă ea. Ridică punga şi strânse mânerul galben de plastic; apoi puse un sac nou, chiar dacă asta era ceva ce Barrett făcea întotdeauna de unul singur. Iar lista stă întotdeauna aici.

Trey dădu din cap şi luă foaia.

— Mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc, răspunse India.

Băiatul se îndepărtă. Lui India îi era dor de Barrett cel adevărat. Şi de Chuck Lee, omul visurilor ei.

∵

La masa de picnic întoarse pachetul pe toate părţile.

Voia un pahar cu vin sau o ţigară – sau preferabil ambele – însă nu avea timp. Era posibil ca celelalte să apară dintr-o clipă în alta. „Deschide-l, deschide-l!” o îndemna o voce interioară.

Era un tablou. De fapt era mai degrabă o parte dintr-un tablou, o parte dintr-un nud de-al Indiei, pe care Lula îl tăiase într-un pătrat de doisprezece centimetri pe doisprezece şi îl înrămase din nou. India îl studie; îl ţinu în lumină. Apoi înţelese: era forma şoldului ei, umbrită cu delicateţe pentru a accentua curbura senzuală către sud. Ştiu imediat ce tablou tăiase Lula: era pânza minunată pe care Spencer Frost o cumpărase pentru şcoală. Scoase un ţipăt la gândul că acel tablou extraordinar fusese vandalizat; Lula decupase şoldul din tablou la fel ca o femeie care decupează un cupon. Însă acel gest nu fusese deloc întâmplător, iar India ştia asta. Lula trebuise să coboare tabloul de pe perete şi să-l ducă în atelierul ei. Ar fi putut face asta foarte simplu fără să fie văzută; în timpul verii, coridoarele de la PAFA erau pustii, iar şcoala avea buget zero la capitolul măsuri de siguranţă pentru lucrările

studenţilor. Cu toate că Lula se retrăsese de la şcoală, nu trebuia să predea cheile sau să elibereze atelierul decât la jumătatea lui august.

India văzu atelierul Lulei cu ochii minţii: avea una dintre sălile cele mai râvnite de pe colţ, cu o fereastră mare care dădea spre sud, cu vedere la oraş. Acolo erau o canapea de piele tocită, murdară de vopsea, şi o ladă pe care o folosea pe post de măsuţă. Avea şi un frigider mic, o planşetă pe care o salvase din faţa unei firme de arhitectură şi teancuri peste teancuri de cărţi de artă şi reviste – *Vogue, Playboy, Nylon.* Avea şi un încărcător de iPod şi un dulap improvizat, unde îşi ţinea hainele ca să nu fie nevoită să meargă acasă să se schimbe înainte să iasă seara în oraş. Atelierul era spaţiul ei sfânt. Lula întinsese tabloul pe planşetă şi îl studiase ca să decidă de unde şi cât să taie. Operaţia fusese la fel de serioasă ca a unui chirurg. Tăind tabloul se tăia pe ea însăşi. India îşi dădu seama că ceea ce îi trimisese era propria ei versiune a urechii lui van Gogh. Semnifica deopotrivă dragoste şi nebunie.

Din anumite puncte de vedere, micul tablou îi aminti de imaginile de detaliu din manualele de istoria artei – fragmente mărite ca să-i arate cititorului o tuşă sau o tehnică de înalt nivel. Însă acea miniatură putea simboliza şi altceva. Putea fi interiorul unei scoici sau vârtejul dintr-o dună de nisip. Lula era, ca de obicei, un geniu. Acel tablouaş era un întreg de sine stătător.

Era însoţit de un plic alb micuţ, ca acelea folosite de florărese când trimit buchetele. India îl deschise. Un singur cuvânt: „Încerci?”

Semnul de întrebare o atinse. Lula întreba, implora, ruga. Încerca? Ar fi putut să încerce?

∵

Barrett ţinea o cutie cu unelte în dulapul din capătul de jos al scărilor. India căută prin ea şi găsi un ciocan şi un cui. Sus, în camera ei, bătu cuiul în perete. Încă din prima încercare cuiul trecu prin perete cu totul. Trebuia să găsească o grindă. Încercă în altă parte, iar cuiul întâmpină rezistenţă. India bătu; pereţii casei se zguduiră, făcând-o să-şi imagineze cum aveau să cadă unul peste altul ca la un castel din cărţi de joc. Însă înfipse cuiul şi agăţă tabloul. Arăta perfect acolo, îşi spuse ea. Arăta precum curbura de la Bigalow Point sau ca interiorul de piersică al unei scoici culese de copii la Bancul Balenelor.

Îl privi pe Roger.

— Ce părere ai? întrebă ea.

Părul lui de alge se mişcă în vântul domol.

Birdie

Îl sună pe Grant de la Bigalow Point.

— E într-o şedinţă, o informă secretara lui, Alice. Să-i spun să vă sune dumnealui?

— Nu, răspunse Birdie. E în regulă.

Închise telefonul, dezamăgită brusc. Ei bine, îl regăsise pe acel Grant Cousins pe care îl cunoştea de treizeci de ani. Într-o şedinţă. Pe terenul de golf. Într-o teleconferinţă cu Washington, Tokyo sau Londra. La cină la Gallagher's. Indisponibil. Să-i spun să vă sune dumnealui? Să-i transmit un mesaj? *Da, spune-i că am nevoie de el. Tate a împins un copil de pe tobogan şi copilul acela şi-a rupt mâna. O să fie un miracol dacă părinţii nu ne dau în judecată. E urgent. Pierd sarcina, din nou, sunt în drum spre spital. Să ducă fetele la grădiniţă. E o urgenţă. Spune-i că trebuie să discut cu el despre Ondine Morris. Cineva a auzit-o lăudând aspectul fizic al lui Grant în vestiarul doamnelor de la club. Spune-i să mă sune imediat. Sunt plictisită, sunt singură, n-ar fi trebuit să renunţ vreodată la slujba mea de la Christie's, iubeam covoarele, poveştile pe care le spun, mâinile care le împletesc, iar el ştia asta. De ce mi-a cerut să renunţ? Spune-i că cei zece milioane de dolari pe care-i câştigă pe an nu îi dau dreptul să-şi ignore copiii. Au nevoie de el.*

Eu am nevoie de el. Te rog, spune-i să mă sune.

Birdie dorea foarte mult să vorbească cu Grant despre fete. Era tatăl lor. Însă când avea să afle că fetele se certau, ce putea să spună? Avea să fie oare la fel de îngrijorat precum Birdie? Sau, ca întotdeauna, avea să aştepte ca Birdie să-i spună cum să se simtă? În săptămânile petrecute pe insulă i se păruse că decelează o schimbare la Grant. O sensibilitate nouă. La telefon fusese dulce şi atent, îi oferise sprijin în problemele ei cu Hank; fusese trist şi romantic. Îi trimisese acele flori şi scrisese cuvintele perfecte pe bilet. Lui Birdie îi era greu s-o recunoască, dar ideea de a se reconcilia cu Grant i se cuibărise în minte. Nu avea să mai locuiască vreodată cu el, însă puteau fi prieteni. Ar fi putut face lucruri împreună, singuri şi cu copiii. Devenise imună la suferinţă. *E într-o şedinţă. Să-i spun să vă sune dumnealui?*

Dar ea nu dorea asta.

Dădu peste Tate din întâmplare, însă Tuckernuck era mic şi Birdie ştia unde să caute. La început se gândise că era la North Pond, însă, când nu o găsise acolo, se dusese la East Pond. East Pond era mai mic decât North Pond şi nu la fel de frumos, cu toate că avea farmecul lui; partea cea mai

apropiată de ţărm a lacului era mărginită de trandafiri parfumaţi şi de pruni sălbatici. Birdie se gândi că Tate avea chef de East Pond, căci şi ea se simţea mică şi nu prea frumoasă.

Avusese dreptate. Tate era acolo, cu căştile în urechi. Stătea sprijinită în coate, însă când o văzu pe mama ei, se lăsă pe burtă. Birdie se gândi să treacă mai departe. Tate nu dorea să o vadă, iar Birdie nu trebuia să se bage în relaţia dintre fetele ei. Când erau adolescente, Birdie se descurca atât de greu cu certurile lor, încât se dusese la un consilier familial, care o sfătuise să le lase să îşi rezolve singure problemele. Ascultase sfatul lui? Nu. Erau fiicele ei; voia să se iubească una pe cealaltă. Atunci încălcase tratatele de pace, iar acum făcea acelaşi lucru.

Se duse şi se aşeză chiar lângă ea. Îi atinse braţul, iar Tate îşi scoase o cască şi se ridică într-o rână.

— Salut, spuse Birdie.

— Birdie, nu face asta, răspunse Tate.

— Ce să nu fac?

— Nu încerca să mă alini, pentru că n-o să meargă. Asta nu e ceva ce poate repara o mamă.

— În regulă, spuse Birdie.

— Mi-e dor de Barrett. L-am alungat şi acum îl vreau înapoi.

— Sunt sigură că şi lui îi e dor de tine.

— Nu ne-ai dat niciodată vreo şansă, o mustră Tate. Însă eu da. Pentru că îl iubesc. Îl iubesc dintotdeauna.

— Nu e vorba că nu v-am dat nicio şansă...

— Ai crezut că este o fantezie. O fantezie prostească de-o vară.

— Tate, nu fi rea.

— Tu ești cea care e rea. Tu şi sora mea.

— Tate.

— I-am spus lui Chess că o urăsc şi am vorbit serios. O urăsc. Mi-a luat tot ce mi-am dorit în viaţă.

— Asta nu e adevărat, o contrazise mama ei.

Tate îşi strânse buzele, iar Birdie o văzu în ea pe fetiţa încăpăţânată, sfidătoare şi furioasă. Mereu fusese afectuoasă, dar în aceeaşi măsură indignată. Nimic din ce făcuse Birdie în ultimii treizeci de ani nu reuşise să schimbe asta.

Birdie se ridică şi îşi şterse palmele de pantalonii scurţi.

— O să vă las să vă rezolvaţi singure problemele, declară ea.

Tate mormăi ceva şi se întoarse pe burtă, însă Birdie nu auzi şi nici nu-i ceru să repete, aşa cum ar fi făcut când Tate era adolescentă, însă, în timp ce mergea pe potecă spre casă, Birdie se întrebă ce spusese oare Tate. Probabil

„în fine” sau „Da, sigur”. Sau poate că rostise „Mulţumesc”, ceea ce era cel mai bun lucru la care putea spera Birdie.

Tate

În seara aceea, Tate plecă de acasă în timpul orei de relaxare petrecute în comun pe veranda acoperită şi coborî scările spre plajă. Luna, care în noaptea focului de tabără fusese plină şi mare, se transformase într-o semilună care o întrista. Mai aveau de stat doar patru zile, aşa că în curând trebuiau să-şi facă bagajele. Dincolo de apă se vedeau sclipind luminile din Nantucket.

Barrett!

Oare ce făcea în noaptea aceea? Era acasă cu copiii sau cu Anita la vreo petrecere de snobi pe motiv că Roman rămăsese blocat în oraş?

Trebuia să-i fie dor de ea. Trebuia să se gândească la ea. Era îndrăgostit de ea. Îi spusese lui Chess că era îndrăgostit de ea (asta dacă nu cumva Chess minţea, însă nu ar fi depăşit acea limită).

Rugăciunea funcţiona, îşi aminti ea. Aşa că se rugă. „Te rog, te rog, te rog, te rog, te rog, te rog, te rog”.

„Mâine va veni”, îşi spuse Tate.

∵

În dimineaţa următoare, Tate stătea în picioare pe plajă când *Girlfriend* ajunse în golfuleţ. Însă la cârmă se afla Trey.

„Cam asta a fost cu rugăciunea”, îşi zise ea.

— Ce face Barrett? întrebă cu prefăcută nonşalanţă.

— E ocupat, răspunse Trey ridicând din umeri.

După câteva minute, Tate ciocăni încet la uşa mătuşii India.

— *Entrez!* spuse ea.

Deschise uşa şi observă imediat schimbarea. Apăruse un tablou. Un tablou mic şi pătrat pe perete.

— Ce e asta?

— Interiorul unei scoici, o lămuri India. Era pe pat, fumând şi citind.

— A, făcu Tate. Mda, cred că trebuia să-mi dau seama. Cine l-a pictat?

— O studentă de la PAFA. India expiră fumul. Mă vizitezi cu un motiv anume sau doar de dragul socializării?

— Cu un motiv, răspunse Tate. Nu era sigură că putea face asta. Nu-i plăcea să ceară ajutor de la nimeni. De obicei *ea* era cea căreia i se cerea ajutorul. Aceea era slujba ei; aşa îşi ducea viaţa.

— Spune, o îndemnă mătuşa ei.

Tate se lăsă pe pat. Salteaua era într-adevăr neobişnuită. Era ca şi când ar fi fost plină cu nisip mişcător; te aşezai şi erai absorbit imediat înăuntru. Era sigură că dacă ar fi tăiat-o ar fi găsit înăuntru ceva ciudat şi oribil, plasmă sangvină sau oasele tuturor strămoşilor ei.

— Barrett are o clientă, Anita, începu Tate.

— Am cunoscut-o.

— Vrea să îl cumpere pe Roger.

— Da, ştiu. Mi-a zis Barrett. Cincizeci de mii de dolari.

— Tu i-ai spus că nu e de vânzare, şi el i-a transmis Anitei. Iar Anita s-a înfuriat. Acum ripostează: i-a oferit lui Barrett o slujbă cu normă întreagă, să lucreze doar pentru ea, cu un salariu de nerefuzat. Oricum îi e dator cu foarte mulţi bani din trecut, de când era soţia lui bolnavă şi avea nevoie de asistente private.

— O, se miră India. N-am ştiut nimic din toate astea.

— De aceea îţi şi spun. De aceea nu mai vine Barrett. De asta îl trimite pe Trey.

— Aha.

— Şi nu vine după mine pentru că m-am înfuriat la gândul că lucrează pentru Anita. Tate se holbă la noul tablou al Indiei. Avea ceva fascinant. Cred că poţi să spui că ne-am despărţit.

— Mulţumesc de explicaţii. M-am întrebat ce s-a întâmplat, însă am preferat să nu mă bag. Sunt doar mătuşa ta.

— Nu, eşti mai mult decât atât, o asigură Tate. Eşti una dintre noi.

— Îţi sunt recunoscătoare. Şi ştii că vă iubesc pe tine şi pe Chess ca pe propriii mei copii.

Tate dădu din cap şi îşi înghiţi nodul. Îşi simţea gâtul căptuşit cu o peliculă a disperării.

— De fapt, continuă ea, venisem să te rog să te răzgândeşti în privinţa vânzării lui Roger. India făcu ochii mari în semn de acceptare, nu de furie şi uimire, sau cel puţin aşa speră Tate. Cred că dacă ne întoarcem la rădăcina problemei, urmă ea, aş putea să o repar. Dacă i-l vinzi pe Roger Anitei, atunci Anita îl va lăsa pe Barrett în pace.

— Adu-l încoace pe Roger, îi ceru India.

Tate îl ridică pe Roger de pe noptieră – cu atenţie! Era delicat şi valoros. Era uşor ca fulgul, din lemn plutitor şi alge uscate, cioburi de sticlă de pe plajă şi scoici. Însă avea stil. Părul lui părea împletit în cozi şi ochii erau rotunzi precum ochelarii lui Elton John.

— Cum a lipit unchiul Bill sticla şi scoicile? întrebă Tate.

— Chuck Lee i-a împrumutat un pistol de lipit. Cred că în secret. Apoi a şterpelit electricitate de la generator. Bill era plin de resurse. Tate mângâie

bucata de lemn care devenise cenuşie de-a lungul anilor, făcându-l pe Roger să pară un bătrân adevărat. Unchiul Bill l-a făcut pentru mine după o ceartă teribilă, explică India. Tate dădu din cap. O ceartă teribilă. Nu pot să-l vând, continuă mătuşa ei. Locul lui nu e în casa Anitei Fullin sau într-un muzeu. Nici măcar în casa mea din Pennsylvania. Locul lui e aici, în casa asta. Va rămâne aici – pentru totdeauna, sper. Şi acesta este secretul anumitor opere de artă. Au propria lor integritate, iar noi, în calitate de fiinţe umane, trebuie să respectăm asta. Stinse ţigara. Tate, aş face orice pentru tine. Şi ştiu că îl iubeşti pe Barrett şi că suferi, însă nu cred că vânzarea lui Roger către Anita Fullin va aduce schimbarea pe care o cauţi. Doar tu poţi face asta.

Tânăra îl aşeză pe Roger înapoi pe noptieră. Într-un fel copilăresc, simţi lacrimi fierbinţi de dezamăgire în ochi, ca atunci când pierduse cursa de o sută de metri plat la Campionatele Regionale Fairfield în faţa Marissei Hart, pe care o detesta. Ca atunci când tatăl ei o pedepsise pentru un 4 la engleză şi pierduse concertul lui Bruce Springsteen de la Meadowlands. Nu progresase emoţional din adolescenţă – asta era problema. Avea nevoie să-şi dea seama cum sar purta o femeie matură.

— Ştiu, spuse ea. Însă m-am gândit totuşi să întreb.

— Mă bucur că ai întrebat. Mă bucur că simţi că poţi veni la mine când ai o problemă. Şi crede-mă că dacă aş putea să te ajut, aş face-o.

Tate încuviinţă cu mâhnire. Faptul că mătuşa India era atât de drăguţă înrăutăţea lucrurile. Când se ridică, ochii ei se opriră asupra tabloului. Interiorul unei scoici? Putea fi şi asta, însă curba palidă, de culoarea pielii, reprezenta pentru ea altceva: singurătate şi tristeţe.

Chess

Tate nu citise confesiunea, iar ăsta era un păcat pe care Chess nu-l putea ierta. Sora ei spusese că dorea să înţeleagă „ce se întâmplase” şi iată totul acolo, scris în detaliu, dar Tate nici măcar nu trecuse de copertă. Mutase jurnalul pe noptieră, însă Chess îşi dădu seama că rămăsese închis.

Mai rămăseseră doar trei zile. Pe de o parte, Chess se bucura. Nu mai putea îndura tensiunea dintre ea şi sora ei. Nu-şi vorbeau decât când era absolut necesar. Deschisese din greşeală uşa de la baie când Tate era pe toaletă, iar Tate strigase:

— Sunt eu aici!

Apoi, la cină, rostise:

— Dă-mi sarea.

Discordia dintre Chess şi Tate era ca o ceaţă care se aşternuse peste casă. Şi totuşi Chess nu voia să plece de pe Tuckernuck. Un lucru era adevărat: era în siguranţă acolo. Se întrebă dacă ar fi putut să stea acolo singură, iar dacă rămânea acolo singură ce s-ar fi întâmplat? Ar fi devenit asemenea unui pustnic bizar, nespălat şi nebărbierit, care vorbea singur. Însă ar fi putut să citească şi să scrie şi să gătească anumite lucruri; ar fi putut să se apuce de astronomie sau pescuit. Ar fi putut să-şi fie autosuficientă şi, după o vreme, amintirile ei despre alte persoane aveau să dispară treptat.

∵

După cină, Chess se retrase la mansardă. Tate plecase cu Scoutul să privească apusul pe faleza vestică; Chess dorise să meargă şi ea, dar nu îndrăznise să întrebe. Stătea întinsă în pat, ştiind că ar fi trebuit să coboare pe veranda acoperită cu mama şi mătuşa ei, însă îi lipsea motivaţia. Nu trebuia să rămână singură pe acea insulă; nu era sănătos. Trebuia să se întoarcă la New York şi să o ia de la capăt. Simplul gând o epuiza. Rămase întinsă în pat până când lumina zilei lăsă loc purpuriului serii. Chess trase cu urechea sperând să audă Scoutul sosind. Dar se lăsase doar o tăcere groasă.

Apoi auzi un zgomot. Un sunet ca un fâşâit. O altă prezenţă acolo, în cameră. Ştia ce însemna, undeva deasupra capului ei, fâlfâitul aripilor negre. Se ridică în capul oaselor cuprinsă de groază. „Of, Dumnezeule!” Toată viaţa se temuse de asta: sacii negri şi malefici desfăcându-se în formă de vampiri. Un liliac! Zbură peste capul ei; simţea aerul mişcându-se de la bătaia aripilor. Apoi încă unul. Erau doi, se năpusteau asupra ei.

Chess își puse brațele deasupra capului. Se gândi să se strecoare sub cuverturi, însă nu voia să rămână blocată. Trebuia să iasă din mansardă, însă era prea înspăimântată ca să se miște. Tate nu luase niciodată în serios frica de lilieci a lui Chess – întâi spusese că nu erau lilieci, apoi că, în orice caz, liliecii au capacitatea de ecolocație și nu s-ar atinge de fața sau de părul cuiva. Însă probabil acei lilieci suferiseră mutații genetice, pentru că păreau înnebuniți; îi auzea țipând pe un ton ascuțit.

Chess nu știa ce să facă, așa că începu să urle. Urlă din toți rărunchii.

— Aaau! Ajutor! Aaau! Își mișca brațele deasupra capului. Apoi se temu să nu atingă vreunul din greșeală. Nu-i dorea lângă ea cu ochii lor ca mărgelele, dințișorii lor ascuțiți și aripile negre și înspăimântătoare, care aveau să-i acopere gura și s-o sufoce. Urlă din nou. Urlatul îi făcea bine, îi făcea bine să se descarce, să dea glas nu doar fricii, ci și tristeții și furiei ei. Aaau! urlă până când i se umflă gâtul.

Ușa se deschise brusc și Tate dădu buzna înăuntru cu mătura din bucătărie. Purta și mănuși pe care probabil le luase din cutia cu unelte a lui Barrett. Îi spusese întotdeauna lui Chess că liliecii mâncau țânțari, nu oameni, Dar dacă realmente credea asta de ce purta mănuși? Chess ar fi vrut să aibă și ea mănuși; își dorea o armură întreagă. Niciodată nu fusese atât de fericită să-și vadă sora.

Tate învârti mătura spre lilieci. Aceștia zburară în jurul ei, parându-i atacurile. Acum apăruse și un al treilea – Chess reuși să deschidă ochii și văzu trei lilieci!

— Încerc să-i îndrept spre fereastră, o înștiință sora ei. Chess aproape zâmbi. „Să-i îndrept” era un eufemism cu care Tate descria o bătaie în toată regula. Chess rămase ghemuită în pat în timp ce Tate alerga prin mansardă cu mătura, schimbând direcția liliecilor. Singura fereastră din cameră, jalnic de mică, era deschisă, însă părea imposibil să-i facă pe lilieci să zboare spre ea, spre cerul deschis, spre aerul nocturn și spre ospățul de țânțari. Am altă idee, spuse Tate, apoi plecă.

— Nuuu! urlă Chess. Își strânse genunchii și își ascunse fața, apoi își acoperi capul cu mâinile, poziția preferată pentru cele mai multe cazuri de urgență și dezastre naturale. Tate! Taaate!

Tate se întoarse cu o plasă cu mâner lung, plasa pe care bunicul lor o folosise la pescuit și la prins de crabi. Alergă prin cameră încercând să prindă liliecii înăuntru, iar în timp ce o privea – Tate încă purta mănușile și o șapcă veche de baseball de la un magazin din Nantucket care probabil nu mai exista –, Chess își dădu seama că și surorii sale îi era frică de lilieci. Îi era frică! Asta o făcu să se simtă mai bine, iar priveliștea lui Tate alergând după lilieci prin încăpere cu plasa, într-un demers sortit clar eșecului, i se păru

brusc... amuzantă. Din gâtul lui Chess se auzi un chicotit, apoi un hohot de râs. Râse fără oprire, până când se ţinu cu mâinile de burtă şi începu să sughiţă.

Tate se uită şi rămase nemişcată. Lăsă plasa să cadă pe podea cu un clămpănit. Apoi veni la pat şi o îmbrăţişă pe Chess.

— Mă dau bătută, spuse ea. Să vină să ne devoreze.

— Să ne mănânce, adăugă sora ei.

— Poate o să ne transformăm în vampiri, continuă Tate. Vampirii sunt foarte la modă acum.

Rămaseră tăcute, îmbrăţişate pe jumătate, să vadă ce se întâmpla.

— Unde sunt Birdie şi India? întrebă Chess.

— Pe verandă. Le-am spus că indiferent despre ce este vorba, mă ocup eu.

— Păi chiar te-ai ocupat.

Se lăsă liniştea. Se părea că liliecii se domoliseră. Făceau cercuri, planau, zburau în opturi. Erau graţioşi, îşi spuse Chess. Urcară spre tavan, apoi coborâră – unul, doi, trei – în propriul lor balet. Mişcările lor aveau un efect hipnotic. Ce căutau? se întrebă ea, deşi ştia că răspunsul era unul foarte prozaic: căutau insecte. Liliecii se adunară în ghem; o secundă părură suspendaţi în aerul fierbinte din mansardă. Apoi, unul câte unul, descoperiră fereastra deschisă, pătratul acela al oportunităţii, poarta către visurile lor sălbatice de libertate.

∵

Chess şi Tate rămaseră treze aproape toată noaptea. Le era teamă să nu se întoarcă liliecii, aşa că închiseră fereastra şi îndurară căldura înăbuşitoare. Tate cercetă cu atenţie toate colţurile mansardei ca să se asigure că nu mai erau şi alţii ascunşi. Din fericire, nu mai găsi niciunul.

Chess îi citi confesiunea ei la lumina lanternei, iar Tate o ascultă fascinată. Îi amintea lui Chess de anii de demult, când obişnuia să-i citească din cărţile de poveşti. Tate nu îşi dădu cu părerea despre ceea ce auzise; Chess nu îşi dădea seama dacă rămăsese scârbită sau înţelegea. Pur şi simplu stătea întinsă cu ochii pironiţi asupra ei. Confesiunea era ca o poveste, ca un fragment de ficţiune şi, Dumnezeule, Chess şi-ar fi dorit – cât şi-ar *dorit* – să fie ficţiune.

După ce închise caietul, iar adevărul deja ieşise la suprafaţă şi plutea în aerul din jurul lor, Chess spuse:

— Deci ce crezi?

— *Tu* ce crezi? întoarse Tate întrebarea.

— Că ar fi trebuit să-i spun lui Michael ce simţeam pentru Nick. Însă nu eram sigură că sentimentele mele sunt reale şi, pentru că poate nu erau reale, erau simplu de ascuns. O privi pe Tate şi chiar şi pe întuneric zări o

expresie nouă pe chipul surorii ei. Chess rămase uimită; era ca şi când s-ar fi aflat atunci în mansardă cu altcineva. Tate părea serioasă; părea gânditoare.

— Ştiu de ce nu i-ai mărturisit lui Michael, spuse ea. Nu ai vrut. Îţi plăcea de Michael. Îl iubeai. Nu voiai să fii o persoană care avea o obsesie de neclintit pentru fratele lui mai mic devenit star rock. Nu ai vrut să schimbi mersul lucrurilor, Chess. Ai apucat să te formezi după un anumit model, dintr-un anumit aluat, cu mama şi tata şi toţi ceilalţi, în care tot ce făceai era *bine.* Michael era exact genul de persoană cu care lumea *se aştepta* să te măriţi. Se potrivea de minune în viaţa ta perfectă. Dacă te-ai fi căsătorit cu Michael – mai e nevoie să o spun? – ai fi locuit într-o casă de cinci sute de metri pătraţi, cu peluză tunsă şi copii superbi şi ai fi fost nefericită. L-ai fi trădat pe Michael prin faptul că nu i-ai fi spus despre Nick. Te-ai fi trădat pe tine. Nu voiai să fii persoana care avea sentimente pentru Nick, însă ştii ceva, Chess? Chiar eşti o astfel de persoană. Eşti exact acea persoană.

Chess o privea lung pe femeia întinsă pe pat, care putea la fel de bine să fie şi să nu fie sora ei.

— Ai dreptate.

— Ştiu că am dreptate.

Chess se ciupi de nas.

— Pot să îţi spun un lucru, surioară. Spusese „surioară” ironic; în acea clipă, Tate era cu siguranţă sora mai mare. Dragostea nu merită efortul.

— Ah, răspunse Tate. Aici te înşeli.

Tate

Scrise pe lista pentru Barrett, care acum devenise lista pentru Trey: „Nu pleca fără mine!”

Iar când se întoarse de la alergat, Trey, tânărul ascultător, o aştepta pe plajă. Nu-i spusese de ce se ducea la Nantucket, iar el nu întrebă. Nu era curios; nu-i păsa. Era cel mai bine aşa.

Aflase – de la Barrett – că Tate era fan Springsteen. Şi ghici ce? La fel şi el! Voia să discute despre The Boss[5], despre albumele vechi, despre albumele noi. Acest gen de conversaţie ar fi încântat-o pe Tate, însă acum abia reuşea să găsească un cuvânt ca să spună cât de mult iubea „Jungleland” şi că o considera o piesă genială, la nivelul *Poveştii din cartierul de vest.* Lucrurile care contau pentru ea în trecut, persoana care fusese cândva, nu mai contau. În mintea ei mai era loc doar pentru Barrett.

Dragostea merită efortul.

După ce aruncară ancora şi după ce vâsliră la ţărm (pe Tate o durea fizic să facă aceste lucruri cu Trey în loc de Barrett), puştiul o întrebă dacă avea nevoie să o ducă undeva.

— Am *Born to Run* în maşină, adăugă el.

Acceptă să-l însoţească până în oraş şi pe drum ascultară *Thunder Road* şi *Tenth Avenue Freeze-Out.* Trey ţinea ritmul cu degetul pe volan şi dădea din cap ca un fan adevărat ce era. Tate îl rugă să o lase pe Main Street, în faţa farmaciei.

— Cum o să te întorci? întrebă el.

— Cu taxiul, răspunse ea. O să fiu în portul Madaket la patru fără un sfert.

Tânărul ridică degetul mare spre ea şi zâmbi. În mintea lui erau deja prieteni.

Main Street era plină de lume. Două doamne încântătoare stăteau în faţă la Congdon and Coleman Insurance vânzând un covor brodat în beneficiul bisericii episcopale şi o grămadă de oameni se îngrămădeau în jurul tonetei Bartlett Farm ca să cumpere dovlecei şi gura leului şi porumb; nu aveai loc de turiştii cu hărţi şi de localnicii care ieşiseră la plimbare. Toţi păreau fericiţi. Oare toţi acei oameni de pe stradă găsiseră dragostea, mai puţin ea?

Se plimbă prin oraş şi se opri de două ori ca să ceară indicaţii pentru drumul spre Brant Point. Ajunse pe străzile rezidenţiale, iar Tate găsi colţul

---

[5] „Şeful” – porecla lui Bruce Springsteen (n.tr.).

familiar şi făcu dreapta. Era calmă, lucru care o surprindea. Era ca un lac liniştit şi răcoros.

Găsi cu uşurinţă casa Anitei; era imposibil să o uiţi. Trase cu ochiul prin spalierele acoperite cu trandafiri. Peluza şi grădinile din faţă erau cufundate în tăcere, se auzea doar susurul apei din stropitori.

Aşadar, şi acum? Trebuia să sune? Sau să intre pur şi simplu?

Nu văzu maşina lui Barrett. Oare făcea unul dintre nenumăratele drumuri pe care le solicitau Anita Fullin şi gospodăria ei? Tate studie faţada pitorească a casei – pereţii placaţi cu lemn vopsit în gri, numeroasele ferestre cu margini albe, tufele de hortensii mari şi fericite.

Deschise poarta şi se îndreptă spre uşa principală. Venise să discute cu Barrett; nu avea de gând să plece până n-o făcea. Pentru Tate, bărbaţii se încadraseră întotdeauna în două categorii: Barrett şi cei care nu erau Barrett. Sună hotărât. Aşteptă. Se gândi la Chess şi la tot ceea ce se întâmplase. Chess credea că îşi pierduse şansa la fericire; sistemul ei picase şi nu mai putea fi salvat sau restabilit. Michael murise; Nick nu se mai întorcea. Dar cu siguranţă avea să întâlnească pe altcineva.

— Da, răspunsese Chess. Însă nu va fi Nick. Tate îi dăduse dreptate: nu avea să fie Nick. Iar Michael este mort, urmase Chess.

— Moartea lui Michael a fost un accident, spusese Tate.

— A fost sinucidere, o corectase sora ei.

— Chiar crezi asta?

— Da, chiar cred asta.

∵

Tate era pregătită pentru orice când îi deschise Anita Fullin uşa. Sau cel puţin aşa credea.

Anita Fullin purta un costum de baie portocaliu. Părul îi era strâns în coc, iar faţa îi lucea de la crema de bronzat. Stătuse la soare, în casă, Tate văzu un prosop portocaliu întins pe un şezlong pe terasa din spate; mai zări şi un radio Bose pe masă şi un pahar de vin alb. Aşa îşi petrecea Anita Fullin fiecare zi? Nu era drept din partea lui Tate să o judece; ea petrecuse ultimele douăzeci şi cinci de zile făcând aproape acelaşi lucru.

Expresia Anitei era amabilă, întrebătoare, îngrijorată. De ce fusese deranjată de la plajă?

„Nu mă recunoaşte, îşi spuse Tate. Habar nu are cine sunt".

Asta o înfuria. Furia o făcea să se simtă bine; îi dădea energie.

— Hei, Anita! începu ea. Îmi pare rău că te deranjez. Îl caut pe Barrett.

Anita zâmbi nefiresc, apoi scoase un hohot scurt, ca un foc de armă.

— Ha! „O, Doamne", gândi Tate. Vrei să intri să iei un loc? întrebă Anita.

Tate îşi ţinu o clipă răsuflarea.

— Nu, mulţumesc. Îl caut pe Barrett.

Anita Fullin îşi duse degetul arătător sub nas şi trase aer în piept.

— Atunci n-o să-l găseşti aici.

— Nu?

— A plecat în dimineaţa asta.

— A plecat... unde?

— Chiar aşa, unde? se răsti femeia. La afacerea lui de doi bani, la ceilalţi clienţi, la oameni care au *nevoie* de el, după cum mi-a zis. La viaţa lui singuratică şi demnă de milă, în care nu va avea niciodată bani să facă ceva interesant şi nu va avea niciodată ocazia să se transforme într-un bărbat adevărat. A plecat pentru că, zice el, nu mă port cum trebuie. Că sunt căsătorită şi ar trebui să mă comport ca o femeie căsătorită, altfel îl va suna pe Roman să mă *pârască,* la fel ca un copil de şase ani, izbucni într-un râs ţipător, care fâlfâi precum un stol de păsări. Crede că poate să mă şantajeze. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu.

Tate făcu un pas înapoi. Anita îi prinse braţul.

— Te rog, intră să bem ceva.

— Nu pot, răspunse Tate.

— Te rog? insistă Anita. Nu sunt un monstru, aşa cum mă face el să par. Făcu un pas înapoi şi deschise uşa mai larg, iar Tate trecu pragul. Se gândi imediat la Chess, care făcuse ceea ce aşteptaseră toţi de la ea în loc să-şi urmeze instinctele primare. Tate ştia că nu trebuia să încalce teritoriul Anitei, însă ce făcu? Intră imediat.

Prezenţa musafirei părea s-o umple de energie pe Anita. Închise uşa hotărât în urma ei şi spuse:

— Vino, vino, stai aici şi îţi aduc un pahar cu vin. Chardonnay îţi place?

— Hm, ezită Tate. Nu era nici ora zece. Mai bine ceai cu gheaţă.

— Ceai cu gheaţă? Dispăru în bucătărie şi se întoarse după câteva secunde cu două pahare de vin. Poftim, spuse ea vesel. Te rog, stai jos.

Tate se aşeză pe braţul unui scaun, ceea ce îşi dădea seama că era destul de nepoliticos, însă acela era singurul compromis pe care era dispusă să îl facă. Nu dorea să stea jos. Anita aşeză paharele de vin pe măsuţa de cafea şi se trânti pe canapea, iar Tate nu avu de ales. Fusese crescută de Birdie. Se aşeză pe scaun şi îi zâmbi Anitei:

— Casa ta e minunată.

Anita ridică paharul de vin.

— Noroc! spuse ea. Întinse mâna, obligând-o să dea noroc. Asta era în regulă, însă Anita nu o putea face să bea. Tate duse paharul la buze. Anita o urmărea. Sorbi foarte puţin, doar cât să-şi umezească buzele.

— Îţi place?

— E delicios.

— Pari agitată, continuă Anita. Ești neliniștită?

— Un pic, răspunse Tate. Nu doream să te întrerup.

— O! Nu mă întrerupi din nimic. Pur şi simplu mă relaxam la soare. Chiar sunt foarte leneşă. Zâmbi în timp ce spunea asta, iar Tate crezu că glumea, aşa că râse exact cât să fie politicoasă. Însă Anita aproape că trânti paharul pe masa de sticlă, cu un clinchet ca de clopoţel. Tate se gândi că râsul ei fusese nepoliticos; poate ar fi trebuit să spună ceva de genul „Ești în vacanţă, este firesc”. Nu se pricepea deloc la socializare, în ciuda educaţiei primite de la Birdie. Roman crede că sunt complet inutilă, continuă Anita, că doar stau aici, la Nantucket, şi merg să iau prânzul, apoi cina, îi cheltuiesc banii, nu lucrez, nu contribui la comunitatea locală sau la ceea ce numeşte el „lumea largă”. Așa că ne-am despărţit, el e la New York, iar eu sunt aici, nu mai suntem cuplu și din partea mea *nu e nicio problemă.*

— O, făcu Tate. Îmi pare rău să aud asta.

— Îţi pare rău? *Îţi pare rău?* Sorbi iarăşi din vin, părul îi căzu pe faţă, iar Tate se întrebă cât băuse deja până în acel moment. Oare îşi înmuiase cerealele în alcool? Anita urmă: Sigur, ceea ce nu știe Roman, ceea ce n-aş fi putut să-i spun vreodată, este că aveam speranţe la Barrett. M-am apropiat *foarte* mult de Barrett când soţia lui era pe moarte, apoi *și mai mult* după ce a murit. I-am împrumutat o grămadă de bani, însă asta nu avea importanţă, întrucât îl *ador* pe Barrett şi aş face orice pentru el. Apoi, de curând, săptămâna trecută, când l-am angajat să lucreze doar pentru mine, m-am gândit că e o ocazie bună să-l transform.

— Să-l transformi? se miră Tate.

— Să-l transform într-un bărbat de succes. Să-l prezint oamenilor potriviţi, să-i găsesc o slujbă...

— Are o slujbă, o corectă fata. Are o afacere.

Anita o privi lung. Chipul ei era bronzat şi fără niciun rid. Rujul era aplicat perfect.

— Poate face mai mult. Poate fi ca Roman: bancher, om de lume. Un om bogat și puternic. Merită asta. Merită mult mai mult decât ce a primit până acum.

— Crezi asta?

— Da. Îşi termină vinul. Se uită pieziş la băutura neatinsă a lui Tate, iar aceasta aproape că i-o oferi. Sunt convinsă. Ceva din felul în care rostise aceste cuvinte o făcu pe Tate să-și dea seama că și pentru gazda ei bărbaţii se împărţeau în aceleaşi două categorii: Barrett şi cei care nu erau Barrett. Însă azi a făcut-o lată, continuă Anita. M-a părăsit. M-am hotărât să-i las timp până la prânz să se întoarcă. Altfel o să mă apuc să dau telefoane.

— Să dai telefoane?

— O să-i sun pe toţi clienţii lui să le spun că e un ticălos egoist. O să-i sun pe toţi prietenii mei şi o să le spun să-şi sune la rândul lor prietenii. O să-i iau barca înapoi. O să discut cu avocatul meu pentru banii pe care mi-i datorează. O să-i retez toate celelalte opţiuni ca să nu-i las altă alegere decât să se întoarcă la mine. Luă paharul de vin şi se ridică. V-aş fi sunat şi pe voi, însă nu aveţi telefon. Noroc că ai trecut pe aici! zâmbi ea.

∵

Anita se duse la bucătărie să îşi mai pună vin, iar Tate se scuză să meargă la baie. Străbătu un coridor lung, trecu de baie şi ieşi pe un balcon. Nu găsi ce căuta. Deschise altă uşă şi intră într-o sufragerie, unde două pisici galbene stăteau întinse pe un fotoliu. Se întoarse şi văzu nişte scări. Urcă şi bâjbâi – dormitorul principal, camera de oaspeţi, altă cameră de oaspeţi – până găsi biroul. Se aşeză la masă în faţa computerului şi apăsă uşor tastatura. Monitorul se aprinse. Tate rânji; era un model bun şi scump, un Dell, unul dintre preferatele ei. Tate se simţea ca şi când şi-ar fi revăzut un prieten vechi. Cercetă configuraţia desktopului şi trecu la treabă. Degetele îi zburau pe taste. Putea face asta şi în somn. Chiar era înspăimântător, dar postura de geniu al computerelor avea un dublu tăiş. O auzi pe Anita strigând-o de jos. Tate acceleră până când sistemul era la picioarele ei; dacă mai apăsa un singur buton, i-ar fi şters tot hardul – toate documentele, toate e-mailurile, toate fotografiile, toată muzica, totul. Să şteargă! Avea o putere ameţitoare.

— Hei? strigă Anita de lângă scări. Tate?

Tate îşi mişcă degetele în aer deasupra tastaturii, un gest teatral pe care îi plăcea să-l facă pentru a-şi aminti că era capabilă de magie. Să aibă posibilitatea de a trimite un adevărat uragan tehnologic asupra Anitei Fullin îi era de ajuns. Tate se ridică de la birou. Tocmai încercase o satisfacţie neaşteptată. Anita Fullin îi ştia numele.

Coborî la parter, unde o aştepta gazda.

— Cred că e cazul să pleci, spuse aceasta.

Tate ridică mâinile să-i arate că nu furase nimic. Sus, computerul aştepta, atârna doar de un fir de păr. Poate că Anita Fullin avea să apese chiar ea butonul magic.

— Cred că ai dreptate, aprobă tânăra femeie.

∵

Tate pomi prin aerul fierbinte spre oraş. Era momentul în care Barrett ar fi trebuit să apară şi să o ia şi să plece amândoi cu maşina în soarele amiezii. O părăsise pe Anita Fullin; se eliberase. Însă *unde* era?

Cumpără două sticle de apă rece şi merse pe jos până la portul Madaket. Soarele era foarte puternic şi, spre deosebire de Tuckernuck, pista de

biciclete era pavată şi plină; oamenii treceau pe bicicletă pe lângă ea, claxonând. *Rămâi pe stânga!* O depăşiră şi nenumărate maşini; poate că printre ele era şi a lui Barrett, îşi zise Tate. Se înşela.

Ajunse la portul Madaket la ora două. Cumpără un sandviş şi încă o sticlă de apă de la magazinul Westender şi mâncă pe ponton, bălăbănindu-şi picioarele în apă. Ar fi vrut să înoate, însă nu îşi adusese costumul. Se gândi să sară în pantaloni scurţi şi tricou, dar luase hotărârea să se poarte ca o femeie matură. Nu ca o femeie precum Anita Fullin sau ca Chess sau ca mama ei sau ca India, ci întocmai ca femeia dinăuntrul ei.

Apoi îşi spuse: „Femeia din mine e transpirată şi înfierbântată”. Şi sări.

Dormea pe ponton, în hainele care încă nu se uscaseră, când Trey o împinse cu vârful încălţării.

— Hei, zise el. Ea deschise ochii, apoi îi închise. Când avea să-i redeschidă ar fi trebuit să-l vadă pe Barrett stând lângă ea, nu pe Trey. Acum înţelegea de ce Chess dormea tot timpul: când viaţa nu merge cum vrei tu, e mult mai simplu să aţipeşti. Haide, repetă Trey. Plecăm.

Tate se ridică în capul oaselor, cu ochii tulburi. Portul Madaket se întindea ca un tablou în faţa ei. Apă albastră, alge verzi, bărci albe. Trey avea o pungă cu gheaţă şi una cu alimente şi tocmai dezlega şalupa. Ea se duse împleticindu-se spre plajă. Hainele i se întăriseră de la sare, iar la păr nici nu voia să se gândească.

Trey se aşeză în barcă, iar Tate îl întrebă:

— Unde e Barrett?

— S-a dus la aeroport să îl ia pe soţ.

— Pe soţ?

— Asta a spus el.

— Adică pe Roman? Credeam că a încetat să lucreze pentru Anita.

— Nu va înceta niciodată să lucreze pentru Anita, replică Trey.

Inima lui Tate bătea cu putere. Probabil avea dreptate. Probabil Anita îl sunase şi îi dăduse un ultimatum: „Întoarce-te înainte de prânz, altfel te distrug”. Iar Barrett nu avusese încotro şi se întorsese. Trebuia să se gândească la copii. Era ca un lufar pe care Anita îl prinsese dureros de buză. Indiferent cât se zbătea, nu avea de gând să-i dea drumul.

∵

Când ajunse acasă, le găsi pe Birdie, pe mătuşa India şi pe Chess la masa de picnic, bând Sancerre şi mâncând migdale Marcona. Ochii lui Tate se umplură de lacrimi de recunoştinţă.

— Cum ţi-a fost ziua? întrebă Birdie.

— Oribilă, răspunse tânăra femeie. Apoi se aşeză pe al patrulea scaun, acolo unde era locul ei.

Chess şi Tate stăteau la masă. În mod normal, cu doar două nopţi rămase până la plecare, Birdie ar fi făcut nişte combinaţii ciudate de resturi cum ar fi omletă cu porumb şi roşii, însă în seara aceea meniul era compus din fripturi, cartofi copţi, salată cu lapte bătut şi chifle.

Chess întinse feţele de masă, iar Tate aşeză vesela în urma ei.

— L-ai găsit pe Barrett? se interesă Chess.

— Nu.

— Totul e în regulă?

— Nicidecum.

— *Pssst.* Zgomotul semăna cu şuieratul aerului care iese dintr-un cauciuc găurit. Tate privi în jur, de teamă să nu se fi întâmplat ceva cu Scoutul. *Pssst.* Barrett urca scările dinspre plajă.

Era Barrett, nu? Şi nu Trey care semăna cu Barrett? Ridicase braţul, făcându-i semn să vină.

— Maimuţico!

Da, venea, iar Tate alergă exact ca în filme, sări în braţele lui. Dumnezeule, mirosea extraordinar, îl sărută pe gât, avea gust bun, era adevărat, era acolo, îl iubea, îl *iubea.* Râzând, o strânse la piept. Ea îl sărută. El... o lăsă să îl sărute, dar nu o sărută înapoi, sau cel puţin nu atât de pasional pe cât şi-ar fi dorit ea. Ceva se întâmplase, ceva era în neregulă. Urma s-o anunţe că încă lucra pentru Anita. Asta era? Şi ce avea să spună Tate? Oare ar fi putut să înţeleagă? *Ar fi putut?* Sigur, el părea fericit. Zâmbea.

— O, Dumnezeule, suspină Tate, niciodată n-am fost atât de fericită că văd pe cineva.

— Am o surpriză, şopti el îmbrăţişând-o.

O surpriză? auzi paşi. Adusese pe cineva. Iarăşi? Gâtul lui Tate deveni rigid. Încercă să se îndepărteze de el; Barrett o împiedică. Ea trase cu ochiul la persoana care urca scările.

Era tatăl ei.

Birdie

Presupunea că acea zi, în care aproape dăduse foc la casă, avea să devină o legendă de familie pe Tuckernuck.

Birdie avu nevoie de o singură secundă să-şi dea seama ce se întâmpla. Rămase uimită să vadă că Barrett se întorsese; era fericită pentru Tate. Apoi se întrebă cine era însoţitorul lui. Un bărbat mai în vârstă, bronzat, dichisit, chipeş. Un bărbat care îi amintea lui Birdie de... care arăta exact ca... un bărbat care era... Grant! Era *Grant!* Acolo, pe Tuckernuck! Acolo! Apoi Birdie îşi dădu seama că fuma şi nu se putea ca Grant să o vadă fumând, aşa că îşi aruncă ţigara, lucru care nu-i stătea deloc în fire.

Nu intenţionase să facă mizerie; pur şi simplu dorise să scape de ţigară înainte să o vadă Grant. Însă, din întâmplare, în loc să cadă pe pământ la picioarele ei, ajunse în punga de hârtie unde păstrau ziarele pentru reciclat. Punga şi ziarele luară foc în câteva secunde.

India arătă spre flăcări şi ţipă. Birdie era prea confuză să observe; era asaltată de o avalanşă de gânduri care i se rostogoleau în minte. Grant arăta bine, arăta *fantastic,* slăbise, se bronzase, arăta altfel. Avea pe el un tricou alb cu guler răsfrânt, pantaloni scurţi albaştri şi... *şlapi?* Grant purta cel mult pantofi de golf sau mocasini de condus. Şi totuşi iată-l pe Grant în şlapi, părând relaxat şi în largul lui şi atent la lumea înconjurătoare, trei lucruri pe care Birdie şi le dorise timp de treizeci de ani.

Apoi Birdie simţi miros de fum – nu fum de grătar, ci fum de *ars* – şi văzu flăcările atingând peretele casei. Avu o viziune de moment în care casa mult iubită a bunicilor ei ardea din temelii. Îl privi speriată pe Barrett. Pe insulă era o maşină de pompieri cu o tonă de apă, toţi cei de pe Tuckernuck ştiau asta, însă Birdie nu avea habar cine conducea vehiculul sau pe cine să sune.

Grant se repezi spre ea.

— Pleacă de acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă de acolo, Birdie!

Luă urciorul cu apă de pe masă şi îl aruncă peste flăcări. Se auzi un sâsâit şi în aer se ridică o trâmbă de fum. Grant verifică să se asigure că focul era stins. Luă sticla de Sancerre de pe masă şi stinse şi ultimele rămăşiţe aprinse. „Nu sticla de Sancerre!” îşi spuse Birdie. Însă, bineînţeles, asta trebuia să facă.

Barrett, India şi fetele priveau şocaţi. Birdie era stânjenită.

— Am aruncat din greşeală ţigara aprinsă în pungă.

— Fumai? întrebă Grant.

— Cam aşa ceva.

— Cam aşa ceva, o imită India râzând.

— Ce cauţi aici, Grant Cousins? vru Birdie să ştie.

Grant îi luă mâinile într-ale lui. Ochii lui păreau şi mai albaştri, iar părul îi crescuse mai lung decât obişnuia să-l ţină; se ondula la capete. Arăta „drăguţ” în sensul în care fetele îi considerau „drăguţi” pe cântăreţii de rock – era zburlit şi sexy.

— Am venit să te văd pe tine, răspunse el.

Birdie nu îşi găsea cuvintele. Rămase cu gura căscată. El o sărută... Grant Cousins o *sărută* în faţa tuturor. Şi altă surpriză: simţi dorinţă, ba chiar uitase complet cum era.

India

Își privi patul – acea masă gelatinoasă pe care erau întinse cinci perne tari și noi ca să compenseze – și știu că nu avea să adoarmă. Simțea cum îi revenea insomnia; era o corabie-fantomă de la orizont care o trăgea tot mai aproape. În minte percepea un bâzâit electronic; se simțea ca și când cineva o înșfăcase de ceafă și nu-i mai dădea drumul.

Sosirea lui Grant dăduse totul peste cap. India îl ura că venise neanunțat și devenise atracția principală. Birdie era în extaz, fetele erau fericite, Barrett era impresionat. Sosise bărbatul casei! Ca și când în aceste săptămâni îl așteptaseră de fapt doar pe el. „E greu”, își spuse India. Se simțiseră perfect acolo, toate patru, singure. Din punctul ei de vedere, Grant era un intrus obraznic.

Grant o salutase cu o anumită nervozitate, iar ea se gândise: „Foarte bine că ești agitat! Ar trebui să tremuri!” Aceea era casa Tate, casa lor, nu casa lui Grant; de când își amintea India, el nu făcuse altceva decât să sfideze stilul de viață de la Tuckernuck petrecând ore în șir la telefon pe faleză și cu nasul în teancul de documente pe care le primea zilnic prin Fedex. Obișnuia să transforme masa de picnic în biroul lui personal, punând pietre pe hârtii ca să nu zboare, rugând-o pe Birdie să-i aducă mai multă cafea. Birdie se supunea ca o soție ascultătoare, dar India știa în sinea ei că și ea îl considera la fel de ticălos.

— India, spuse Grant, îmi pare rău că am dat buzna aici... Se pregătea probabil să se justifice, însă India scutură din cap. La PAFA întotdeauna avea efect. Grant coborî vocea. Am venit pentru Birdie.

India nu știa ce să înțeleagă din replica lui. Venise pentru Birdie. Asta însemna că venise să o ia, să o ducă acasă? Sau venise pentru că îl rugase ea? Birdie plecase în multe expediții misterioase cu telefonul, așa că și această interpretare era destul de plauzibilă.

Era suficient de în vârstă cât să-și poată face autocritica. Se întrebă dacă nu cumva sosirea lui Grant o deranjase deoarece el venise pentru Birdie, în timp ce pentru ea nu venise nimeni. Furia ei se baza pe o rivalitate de aproape șase decenii între surori. Birdie era fericită, strălucea! Iar să îi poarte pică pentru fericirea ei era, de asemenea, o ticăloșie.

Ar fi putut să stea mai mult la cină, însă Tate plecase cu Barrett. India nu era geloasă doar pe Grant și Birdie, ci și pe Tate și Barrett care fugiseră cu barca *Girlfriend.* Barrett se întorsese, eroul romantic, și i-o luase de sub nas

pe nepoata tânără şi frumoasă. O sărutase pe India pe obraz, iar ea îl ciupise de fund. Apoi îşi spusese: „Femeie, vino-ţi în fire!”

∵

După cină se retraseră cu toţii pe veranda acoperită. Grant adusese o sticlă de scotch pentru el şi o sticlă de votcă şi tonic pentru India. (Ştia perfect cine avea să fie criticul lui cel mai înverşunat, aşa că încerca să se pună bine.) Şi pentru că nu avea deloc motiv să se abţină, India se îmbătă. Începu un concurs de poveşti cu Grant, tema fiind întâmplările cu Bill. O vreme, Bill şi Grant se întrecuseră în tot felul de glume: răscoleau cearşafurile, atârnau lufari de uşa dormitorului, îşi furau alcoolul, ţigările şi trabucurile, ascundeau crabi în pat, puneau apă în sticlele cu bere, pudră de talc şi prezervative în salată. Grant avea un apetit imens pentru astfel de farse, însă Bill era mai creativ. Fuseseră adversari potriviţi, demni unul de celălalt, care îşi arătau dragostea prin efortul, timpul şi planificarea alocate farselor.

Amintirile aproape că o făcură pe India să plângă. Grant orchestrase o întoarcere din morţi precum a lui Lazăr, însă Bill nu putea face asta. Şi nici Michael Morgan. Chess gândea probabil exact acelaşi lucru, pentru că se întinse, se ridică şi se scuză. Îşi sărută tatăl şi spuse „Îmi pare bine că ai venit, tati”. Apoi îşi sărută mama. După aceea veni şi o îmbrăţişă puternic pe mătuşa ei, ca un semn de solidaritate, iar India simţi cum o năpădeau lacrimile în ciuda eforturilor ei de a se stăpâni. Le şterse rapid şi anunţă:

— Mă retrag şi eu.

Când privi patul, India reflectă: „N-o să mai pot dormi niciodată”.

∵

Primise douăzeci şi şapte de nopţi de somn, câte opt, nouă, uneori zece ore încontinuu, în regatul plin de desfătări al lui Morfeu. Acum avea parte iarăşi de mâna rece, camera roşie, alarma care îi bâzâia în creier. Insomnia era călăul ei. Îşi scoase hainele şi se întinse pe salteaua ciudată care îi dăruise atâtea ore dragi de somn. Dormise buştean. Era beată – poate de asta se schimbaseră lucrurile. Pentru prima dată în săptămâni întregi băuse ceva mai tare decât vinul; votca era cea care o ţinea trează, sau tonicul ori chinina din tonic. Era Grant. Nu Grant, ci poveştile lui Grant despre Bill. Bill era cel care o ţinea trează. Bill fusese întotdeauna cel care o ţinuse trează. El era comandantul corabiei-fantomă de la orizont; el o dorea. Dorea ca ea să facă ceva. Dorea ca ea să asculte. Avea nevoie să comunice.

„În regulă, îşi spuse ea, deja furioasă. Zi-mi în faţă: a fost vina mea! Ai făcut-o din cauza mea! Ai făcut-o ca să mă ţii prizonieră! Ai văzut că mă retrăgeam, trebuia să mă aduci înapoi şi să mă ţii prizonieră. Sunt prizoniera ta! De cincisprezece ani sunt prizoniera ta!”

Gândurile îi fură întrerupte de un sunet. Sunete, zgomote: la început, India nu îşi dădu seama ce era. O izbitură, ceva care cădea pe podea sau lovea un perete, apoi o voce. Grant. Apoi un ritm, care intra prin perete precum valurile. Apoi vocea lui Birdie, un plânset sau un scâncet. Făceau dragoste. India închise ochii. Nu-i venea să creadă că se întâmpla asta. Bineînţeles că se întâmpla. Trebuia să iasă din cameră, să coboare, să fumeze pe verandă sau pur şi simplu să plece de acasă – să se plimbe pe plajă ori să meargă undeva cu Scoutul. Însă nu se putea mişca; era ţintuită de pat. Se gândi la toate nopţile în care ea şi Bill făcuseră dragoste pe acea saltea, fără să le pese că puteau fi auziţi. Atunci ştiau că Birdie şi Grant stăteau întinşi ţepeni în paturile lor înguste ca nişte coşciuge, ascultând (sau, în cazul lui Grant, sforăind), iar asta o excita pe India. Primea ceva ce lui Birdie îi era refuzat!

Asta era pedeapsa ei şi o acceptă ca atare.

∵

Aţipi vreo două, trei minute – aşa se întâmpla întotdeauna în nopţile ei de insomnie, şi era agonizant. Doar o fărâmă din ceva foarte dulce – somn, somn adevărat! – apoi se trezea. Era ca o sfoară de zmeu care îi scăpa din mână. Se ridică din pat; în cealaltă cameră era linişte, iar India şi-i imagină pe Grant şi Birdie înlănţuiţi într-unul din paturi, osteniţi şi fericiţi.

Ceva din cameră o striga. Da, era nebună, era la fel de nebună pe cât fusese Bill la sfârşit. Obiectele neînsufleţite îi vorbeau tot timpul. Asta însemna să fii sculptor: auzea formele vorbindu-i. Şi era treaba lui să le dea vocilor un trup.

O ţinuse prizonieră timp de cincisprezece ani.

Se uită pe fereastră. Nu avea o privelişte prea frumoasă; Birdie da. Pentru că, de fapt, aceea era casa lui Birdie; părinţii lor i-o lăsaseră lui Birdie, iar India primise echivalentul în bani, pe care îi folosise la cumpărarea casei şi terenului din Pennsylvania. Era corect, iar Birdie nu se impusese niciodată ca proprietară: lua toate cheltuielile asupra ei şi nu îi ceruse nici măcar un ban Indiei, iar India era liberă să vină oricând. Birdie era o femeie bună, o femeie micuţă cu suflet de aur. Merita ca bărbatul de care divorţase din frustrare să se întoarcă în genunchi la ea.

Ceva din cameră o striga. Afară nu era nimic, sub fereastra ei nu venise niciun amorez, nici vreun vecin beat care greşise adresa sau vreun grup de adolescenţi gălăgioşi cu ATV-urile; nimic altceva decât insula Tuckernuck, cu potecile prăfuite şi misterele ei.

Era Roger? Stătea pe noptieră, mic şi uşor şi perfect. Îl luă ca pe un pui şi îl legănă. „Vorbeşti cu mine, Roger?”

Tăcere. Îşi pierdea minţile. Îl aşeză pe Roger la loc. Roger nu era un om adevărat; nu era un talisman sau un obiect mistic. Nu era nici totem, nici idol, ci o statuetă.

Ceva din cameră o striga. Ascultă. Era Chess din mansardă? Alt liliac? Era vreun liliac în camera ei? Sau un şoarece? Sau un şarpe? Un păianjen? India luă de pe perete tabloul Lulei. Era singura prezenţă străină din casă; în afară de pernele şi lenjeriile pe care le comandase Birdie în acea vară, toate celelalte obiecte şi piese de mobilier se aflau acolo de zeci de ani.

Era atât de beznă, încât India nu vedea tabloul, dar asta nu conta: îi cunoştea fiecare detaliu. La urma urmei era trupul ei. Şoldul ei, adâncitura de sub şold. O dună de nisip. Interiorul unei scoici. Îşi aminti cum stătuse întinsă pe canapeaua albă de velur a Lulei; amintirea însăşi era la fel de puternică precum sexul. Lula schiţând, creionul ei acaparând pagina. Totul fusese senzual, privirea Lulei devorând-o, părul Lulei căzându-i pe faţă, pielea uşor transpirată, creionul de ochi deja întins. În cameră se simţea un anumit parfum, miros de femeie, de sex – parfumul ei de mosc sau al Lulei sau al ei şi al Lulei amestecate. Îşi imaginase sexul cu Lula – oricum ar fi arătat asta – însă Lula se gândise doar la lucru. Trupul Indiei era obiectul ei de lucru, cea mai măreaţă operă a ei de până atunci, subiectul geniului ei. India nu fusese niciodată muza lui Bill. Opera lui era prea masivă, prea masculină, prea urbană. Însă fusese muza Lulei.

M-am înşelat în privinţa ta?

Ce trebuie să fac?

Încerci?

Cum ar fi arătat viaţa cu Lula? Ar fi fost neconvenţională, chiar şocantă. În doar câteva săptămâni, India urma să devină bunică: oare ar fi putut o femeie căreia tocmai i se născuse un nepot să îşi ia o iubită care avea pe jumătate vârsta ei? Ce-ar fi spus băieţii? Ce-ar fi spus colegii de la facultate, administraţia, consiliul director, Spencer Frost? (Spencer Frost ar fi fost de acord, hotărî India. Era un om de lume, cu sensibilităţi europene). Ce-ar fi spus Birdie, Chess şi Tate? Oare Indiei îi păsa ce gândeau alţii? La cei cincizeci şi cinci de ani ai ei îi păsa?

Altceva îi stătea în cale, o împiedica să cunoască fericirea, să spună „Da, o să încerc”. Era cârmaciul corabiei-fantomă care bântuia prin apele sufletului ei. Era fantoma însăşi.

Ceva din cameră o striga. India atârnă din nou tabloul pe perete. Aruncă o privire în jur. Vocea era tot mai puternică; se apropia de ea ca un copil în jocul Marco Polo. Se întinse pe pat. Ochii îi ardeau. Ochii. Se întoarse spre noptieră – acolo stăteau cartea ei şi... ochelarii de citit ai lui Bill. *Ochelarii lui.*

Pur şi simplu străluceau. Lentilele captaseră lumina lunii de la fereastră – numai că satelitul nu era vizibil. Atunci de unde venea lumina?

India ridică ochelarii. Erau reci la atingere, aşa cum era firesc. Ramele erau din plastic verde, un verde ca jadul, care atrăgeau întotdeauna atenţia. *Sunt splendizi ochelarii tăi. O, mulţumesc. Sunt ai răposatului meu soţ.*

India luase ochelarii din camera de hotel din Bangkok. Fuseseră pe noptieră, lângă o agendă mică şi un stilou, dintre cele standard ale hotelului. Şi-l imaginase pe Bill purtând ochelarii în timp ce ridicase stiloul deasupra paginii goale, încercând să decidă ce anume să scrie. Dacă ar fi lăsat un bilet, ar fi putut suporta; însă pentru că nu existase nicio scrisoare, pentru că Bill nu găsise nici măcar un cuvânt de spus în apărarea lui, India îi luase ochelarii. Nu aveau nimic remarcabil. India ştia că Bill îi cumpărase de la CVS din Wayne. Însă îi luase ca amintire de la soţul ei şi timp de cincisprezece ani îi purtase atârnaţi la gât. Rezemaţi de inima ei.

Deschise uşa şi păşi pe coridor, apoi coborî scările în vârful picioarelor. Trecu prin sufragerie şi prin bucătărie şi ieşi afară. Noaptea era de un întuneric strălucitor. Stelele sclipeau – diamante pe fond de obsidian – însă nu erau însoţite de lună. Supravieţuiseră pe cer mai mult decât aceasta. India ar fi trebuit să se întoarcă după lanternă; nu vedea absolut nimic. Însă era pe Tuckernuck: putea merge până la plajă cu ochii închişi sau în somn. Traversă curtea şi bâjbâi după balustrada din capătul scărilor; era chiar acolo unde ştia ea. Coborî pe plajă. Ştia că scările sunt solide. Îşi aminti de vara în care Teddy scăpase piciorul printr-una dintre scândurile vechi şi îi intrase o aşchie sub piele. Bill i-o scosese cu cleştele lui de sculptor. India îşi dădu seama că fiecare lucru avea amintirea lui; era zadarnic să fugă de amintiri.

Însă asta nu însemna să-şi petreacă restul vieţii urmărită de fantoma soţului ei mort. Încă era tânără. Nu trebuia să-şi petreacă restul vieţii privind lumea prin ochii lui Bill Bishop.

Când ajunse la marginea apei, ochelarii i se încălziseră în mână. „Încerc? îşi spuse ea. Să încerc?” Îşi lăsă braţul pe spate într-o mişcare clasică (le aruncase multe mingi băieţilor în timpul lecţiilor nesfârşite din Little League. Fusese o mamă bună şi o soţie bună. Fusese o soţie bună, la naiba!) şi zbrrrrrrrrrrrrrrr... lansă ochelarii în zbor.

Îi auzi căzând în apă şi speră că erau suficient de departe cât să fie luaţi de maree. Iar dacă ajungeau din nou la ţărm avea să-i îngroape.

Se îndreptă letargică spre scări. Îi cădeau pleoapele. Alarma fusese oprită; camera din mintea ei era întunecată şi liniştită. Era pregătită de somn.

Tate

Se trezi de dimineaţă în patul lui Barrett, iar Barrett o ţinea în braţe.

„Fericirea absolută”, îşi spuse ea.

Copiii dormeau în camerele lor. Când apăruse acolo cu o noapte în urmă, îi săriseră în braţe, strigaseră şi chiuiseră de fericire, iar Tate se simţise precum Bruce Springsteen. Se simţise iubită. Era copleşitor.

Barrett dorise să-i povestească amănunţit toată desfăşurarea evenimentelor. Vorbea repede, iar Tate fusese nevoită să-i ceară să vorbească mai rar.

— Mai raaar, îl rugase ea.

Îşi promisese că, indiferent ce se întâmpla, avea să lucreze pentru Anita trei zile. Începuse ciudat, cu Anita conducându-l în dormitorul ei, deschizând larg uşile de la şifonierul lui Roman şi spunându-i că putea lua orice haine dorea. Înăuntru era o colecţie superbă de cămăşi Jay Gatsby croite manual la Londra, pulovere de caşmir, pantaloni de golf, pantofi italieneşti.

— Nu am nevoie de haine, îi răspunsese Barrett. Am tot ce-mi trebuie.

Ea îl implorase să se îmbrace cu un tricou polo roz. Îi aparţinea însă lui Roman. Barrett se simţea stânjenit. Ce-ar fi zis Roman dacă l-ar fi văzut purtându-i tricoul?

— O, nu-ţi face griji, spusese Anita. Roman nu se mai întoarce.

Apoi îl informase că ea şi Roman se despărţiseră. Puteau încerca; oricum el ura Nantucket. Acela era unul dintre motivele pentru care Anita îl angajase pe Barrett cu normă întreagă. Acum era pe picioarele ei.

Barrett îmbrăcase tricoul. Fixase un tablou pe perete, apoi curăţase barca Hinckley de la provă la pupa şi le dusese pe Anita şi pe prietenele ei într-o plimbare în largul portului. Aveau mâncare destulă, însă femeile se atinseseră doar de frunzele de salată verde şi de câţiva struguri, aşa că Jeannie, bucătăreasa, îi oferise acel prânz minunat lui Barrett. El mâncase pe săturate, iar restul urma să ducă acasă.

— Partea aceea n-a fost rea deloc, îi spuse el lui Tate.

La ora cinci, când venise vremea să-i ia pe copii de la părinţii lui, Anita nu-l lăsase să plece. Dorea să rămână cu ea şi să bea un pahar cu vin. Voia să-i facă masaj.

— *Masaj?* se încruntă Tate.

Anita avea o maseuză care venea în fiecare zi, însă în ultima vreme tot anula întâlnirile; în acea zi îl pusese chiar pe Barrett să anunţe prin telefon.

Dar gâtul şi umerii Anitei erau încordaţi. Nu ar fi vrut Barrett să-i destindă puţin muşchii? Avea nevoie doar de două mâini puternice.

„Nu”, răspunsese Barrett. Nu voia. Şi nu putea să stea nici la vin. Trebuia să-i ia pe copii.

Ea se bosumflase, dar păruse să-i accepte răspunsul.

În ziua următoare îi dăduse alt tricou. Albastru cu dungi albe.

— E ceva în neregulă cu hainele mele? întrebase el.

— Te rog, poartă-l.

Barrett îl considera un fel de uniformă. O uniformă menită să-l facă să arate ca soţul ei. Îl stânjenea, însă nu putea găsi nimic *greșit* la acele haine. Îl trimisese la poștă să-i expedieze un colet surorii ei în California; apoi o dusese cu maşina la Galley, unde luase prânzul cu prietenele din ziua precedentă. El se oferise să-i spele geamurile casei, dar ea replicase:

— O să plătesc pe cineva să facă asta.

— Ai angajat deja pe cineva să facă asta. Pe mine.

— Să nu îndrăzneşti să speli geamurile. O să sun la agenţie.

— Lasă-mă pe mine să o fac, Anita. Nu ai de ce să plătești pe altcineva.

— Cine e șeful aici, eu sau tu?

În timp ce ea lua prânzul, Barrett se apucase de treabă. Geamurile dinspre port erau acoperite de o peliculă de sare. Când se întorsese acasă, Anita îl găsise pe scară, cu un teu cu burete. Se schimbase în tricoul lui.

Ea rămăsese lângă scară cu mâinile în şolduri. După privirea de pe chipul ei, Barrett îşi dăduse seama că băuse vin la prânz.

— Ce faci? întrebase ea.

— Ce ţi se pare că fac?

Ea intrase furioasă în casă.

∵

În a treia zi, Anita se ferise din calea lui. Pe blatul de la bucătărie era o listă de lucruri mărunte de făcut – să ducă gunoiul reciclabil, să comande flori, să meargă la Bartlett Farm ca să cumpere salată de homari și broccoli. (Îi plăcea să aibă aşa ceva în frigider, chiar dacă nu mânca niciodată.) În capătul listei scria: „Cină la ora 19.00”.

Rămăsese aproape toată ziua pe terasa camerei ei, iar să o deranjeze ar fi fost echivalent cu trezirea unui leu din somn. La ora cinci, când împacheta totul, ea coborâse într-o rochie albă cu volane. Ţinea în mână un sacou bleu-marin. El avusese un presentiment.

— Unde te duci? întrebase ea.

El arătase ceasul.

— Trebuie să-mi iau copiii.

— Dar te întorci la şapte fără un sfert? Suntem aşteptaţi la şapte.

— Aşteptaţi unde?

— La cină la Straight Wharf. Familiile Jamieson şi Graham m-au invitat şi nu pot să mă duc singură.

— Dar eu nu pot să vin cu tine.

Barrett se gândise că o să scoată asul din mânecă. Avea să-i aducă aminte cât de mulţi bani îi dădea. (El nu uita nicio clipă de asta. Era o sumă impresionantă.) însă Anita se mulţumise să replice:

— Nu poţi?

— Am copii.

— Nu poţi să vorbeşti cu o bonă? Este important pentru mine.

El se înduplecase.

— De ce? îl întrebă Tate. Nu ţi-ai dat seama că te foloseşte?

Îi fusese milă de ea. Era foarte nefericită. În cele din urmă găsise o bonă pentru băieţi. Îşi pusese sacoul bleumarin din garderoba personală şi se dusese la restaurant. Anita îl sărutase pe gură în semn de bun venit. Îi atinsese piciorul pe sub masă. El se retrăsese. Vorbise cu ceilalţi bărbaţi de la masă despre pescuit. Era expertul; ceilalţi doi ascultau cu interes. Barrett se temuse să nu fie pus în inferioritate, dar în final se simţise mândru de sine însuşi. Aceşti oameni doreau să vadă adevăratul Nantucket; el era adevăratul Nantucket.

Anita băuse destul de mult vin roşu la cină, apoi, la desert, un pahar de şampanie. Era beată, ameţită şi plină de dulcegării. Barrett o condusese acasă. Ea încercase să îl convingă să intre; el refuzase. Îi ceruse să o ducă până la uşă. Bine, avea s-o ducă până la uşă. Femeia atârna pur şi simplu de braţul lui.

— Noapte bună, Anita, spusese el.

∵

— Deci aşa au trecut cele trei zile, îşi încheie Barrett istorisirea.

— Apoi ce s-a întâmplat? îl iscodi Tate. Pur şi simplu te-ai hotărât să renunţi?

— Nu. A sunat tatăl tău.

Grant Cousins îl sunase pe Barrett la unsprezece noaptea, când Barrett se întorcea acasă, la Tom Nevers. Domnul Cousins urma să le facă o surpriză doamnelor la Tuckernuck. Avea să aterizeze la ora cinci în după-amiaza următoare şi trebuia să fie luat de la aeroport şi dus pe insulă.

— O să-l trimit pe Trey, răspunsese Barrett. E băiatul care lucrează pentru mine acum.

— Dacă nu e mare deranj, aş vrea să vii tu, insistase Grant.

Barrett se pregătea să-i spună că renunţase la mica lui afacere.

Se pregătea să-l informeze că Trey era singura persoană disponibilă, însă conştientiză brusc faptul că îşi *dorea* să fie cel care îl duce pe domnul Cousins la Tuckernuck.

— Bine, da. Ne vedem la cinci.

De dimineaţă, Barrett îi spusese Anitei că avea să plece cu cincisprezece minute mai devreme. Şi explicase de ce.

— Păi nu mai lucrezi pentru familia aceea, îl dojenise Anita.

— Ştiu, răspunsese Barrett. E o favoare personală.

— Ei bine, nu o să pleci nici măcar cu un minut mai devreme de aici ca să faci favoruri personale *acelei familii.*

Tonul ei îl deranjase.

— Ce anume ţi-au făcut?

— Te rog, schimbi sulul de prosoape de hârtie din bucătărie? S-a terminat, pufnise Anita.

Să schimbe prosoapele de hârtie? Ajunsese de râsul lumii.

— Asta a fost? întrebă Tate.

— Asta a fost. Am plecat. Anita a început să dea telefoane la ora 12.05, aşa cum promisese că va face, iar la ora două după-amiază deja mă sunaseră cinci oameni să mă angajeze ca administrator.

— Glumeşti!

— Inclusiv Whit Vargas, care are o proprietate uriaşă în Shawkemo şi care mi-a zis că îmi va da dublu decât îmi oferise Anita doar pentru că am părăsit-o pe ea. Spune că e foarte bun prieten cu Roman Fullin şi este şi clientul tatălui tău. M-a întrebat dacă mai ieşim împreună.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Că da.

∵

Tate se simţea în egală măsură fericită şi speriată. Barrett se întorsese la ea! Însă avea să-l piardă.

— Mâine plec, spuse ea.

— Ştiu.

„Cere-mi să rămân! îl imploră ea în gând. Cere-mi să mă mut cu tine! Pot să te ajut să-i restitui banii Anitei! Pot să te ajut cu băieţii! Pot să mă adaptez la viaţa ta de aici! Pot, pot, pot!” În ultima clipă îşi aminti că nu trebuia să se pripească.

— Luni o să încep un proiect în Reading, Pennsylvania, pentru covrigeii Bachman.

El o strânse în braţe.

— Cât o să dureze?

— Depinde de cât o să am de lucru. Cinci sau şase zile.

— Apoi te întorci?

— Să mă întorc...?

— Te întorci aici? continuă el. Vii înapoi aici după ce termini proiectul acela? Ştiu că e scump, însă...

— O, Dumnezeule! răspunse Tate. Scump? Nu-mi pasă dacă e scump. Nu-mi pasă dacă trebuie să fac douăzeci de ture cu avionul. Faptul că sunt cu tine merită orice efort. Tu, Barrett Lee, meriţi!

El îi făcu semn să tacă şi o trase spre el. Nu voia să-i trezească pe copii.

Birdie

Mai auzise de cupluri care divorţaseră, apoi se reuniseră. Toată lumea auzise de astfel de cupluri. Aceste poveşti aveau un aer romantic, mai ales pentru copiii perechilor respective, care aveau experienţa unică de a-şi vedea părinţii recăsătorindu-se. Însă, în cazul ei şi al lui Grant, Birdie nu era chiar atât de naivă. Nu intenţiona să se lase prea uşor. Divorţase de Grant cu un motiv: după treizeci de ani de deşert emoţional, mergea mai departe. Ori avea să locuiască singură, ducând o viaţă plină şi stimulativă, ori avea să-şi găsească un partener care să-i împărtăşească pasiunile.

Îşi permise un ultim gând trist la Hank.

Hank!

Grant Cousins nu era un mister pentru ea. Avocat, strateg, vrăjitor al finanţelor, expert în găsirea portiţelor de scăpare, jucător de golf, iubitor de scotch, carne de vită, trabuc şi maşini scumpe. Fusese un tată bun, însă doar cu instrucţiuni de la Birdie. Şi le dădea mereu bani, trebuia să recunoască asta.

Care era probabilitatea ca, la vârsta de şaizeci şi cinci de ani, Grant Cousins să se schimbe? Nesemnificativă. Mai degrabă s-ar fi schimbat într-un munte sau într-un gheţar. Şi totuşi acel Grant Cousins care apăruse pe Tuckernuck era un bărbat total diferit de cel cu care fusese căsătorită Birdie.

Simplul fapt că venise acolo! Aşa, din senin!

— Ce faci aici? întrebă ea. Sincer.

— Ţi-am mai spus.

— Şi serviciul?

— Ce e cu serviciul? Am restanţă cinci ani de concediu şi am de gând să mi-i iau.

— Mda, sigur, murmură ea. Părea o adolescentă bosumflată, însă cine o putea învinovăţi?

Mai târziu, după cină, după o oră de depănat amintiri pe verandă cu India (Birdie observă cât de atent era Grant cu sora ei, spunând toate acele poveşti amuzante despre Bill), se confruntară cu problema spinoasă a cazării lui Grant. Geamantanul său rămăsese în sufragerie.

— Poţi ocupa celălalt pat din camera mea, îi propuse Birdie.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

Se schimbase, îşi zise ea. Ori asta, ori se droga. Se înmuiase; devenise mai senin şi mai în largul lui. Şi părul lui! Era surprinzător de lung.

Urcară scările împreună. Birdie băuse cantitatea obişnuită de vin, însă, din cauza prezenţei lui Grant, depăşise limita – sau, din cauza prezenţei lui, paharele consumate avuseseră o influenţă diferită asupra ei. Se simţea ameţită, tulburată, emoţionată ca o fetiţă, aşa cum nu mai fusese din vremea acelor weekenduri de demult din Poconos când Grant o vizita în toiul nopţii.

În dormitor îşi puse cămaşa de noapte de bumbac. Se gândise să se schimbe în baie, însă ar fi fost ridicol. Grant fusese soţul ei treizeci de ani. O văzuse dezbrăcată de mii de ori. Şi totuşi se simţea jenată, mai ales când îi auzi foşnetul hainelor în timp ce se schimba şi el în colţul celălalt al camerei. Când rămase în cămaşă de noapte (nu era chiar sexy, însă o cumpărase în acea vară – pentru nopţile cu Hank – şi era drăguţă şi feminină) iar el în pijama (cea pe care i-o cumpărase ea de la Brooks Brothers cu ani în urmă), se priviră şi zâmbiră. Birdie era neaşteptat de agitată.

— Haide, spuse el, făcându-i semn. Vino şi stai lângă mine pe pat.

Ea se supuse, recunoscătoare pentru acea chemare. Se aşezară amândoi, iar patul scârţâi atât de tare, încât Birdie se gândi că o să se rupă în jumătate. Mai făcuseră dragoste în acele paturi. Îşi aminti că în acele ocazii considerase că îşi îndeplinea datoria de soţie; se temea să nu audă copiii sau Bill şi India (pentru că Birdie şi Grant îi auzeau de fiecare dată pe ei) ori, mai grav, părinţii ei. Îşi amintea de câtă flexibilitate şi acrobaţie era nevoie ca să faci dragoste în acele paturi strâmte. Dorea să poarte discuţia serioasă cu Grant înainte ca ea să se facă de râs.

— Am vorbit serios când am spus de vacanţa de cinci ani, începu el. Ies la pensie, Bird.

Ea scoase un oftat. Oamenii precum Grant nu ieşeau la pensie. Lucrau necontenit până când făceau tromboză coronariană la birou.

— Când?

— La sfârşitul anului.

Fu tentată să-şi exprime scepticismul; spunea că se retrage, însă tot avea să meargă zilnic la birou ca să ţină evidenţa clienţilor şi a cazurilor sale.

— Sincer? întrebă Birdie. Nu-mi vine să cred. Nu m-am gândit vreodată că te vei pensiona. Am crezut că mai degrabă o să mori.

— Nu mai simt nicio plăcere în asta, îi explică el. Motivaţia s-a dus.

— Serios? se miră Birdie. Ar fi vrut să-l întrebe unde îi era inima şi ce anume i-ar putea reaprinde motivaţia, în afară de ţigara ei nestinsă.

— Serios, răspunse el. Îi luă chipul în mâini şi o sărută dându-i senzaţia că era alt bărbat. Dumnezeule, era ciudat – *era* Grant, nu? – şi, în egală măsură,

excitant. Se lăsară pe spate în pat, iar Birdie își dădu seama că urma să facă dragoste cu fostul ei soţ, venindu-i să râdă de bucurie. Grant!

Mai târziu, după ce terminară, iar ea zăcea epuizată şi cu capul în nori, în timp ce Grant sforăia din greu în partea cealaltă a camerei (nu li se păruse necesar să doarmă în acelaşi pat), Birdie se gândi din nou la cuplurile divorţate şi regăsite de care auzise. Oare acei oameni fuseseră atraşi din nou de partenerii lor din cauza singurătăţii, pentru că nu găsiseră ceva mai bun? Sau din obişnuinţă? Sau fuseseră atraşi de partener ca şi când ar fi fost amândoi oameni noi, cu lucruri noi de descoperit şi admirat unul la celălalt?

Pe când adormea, se rugă să fie ultima variantă.

∵

Mai aveau o zi şi jumătate. De obicei, Birdie petrecea ultima zi făcând bagajele, deretricând, strângând rufele şi pregătind mese ciudate cu ce mai rămăsese prin frigider. Însă, după cum îi aminti Grant, după ce plecau ei urma să vină o echipă de curăţenie şi nici nu se sfârşea lumea dacă aruncau jumătate de pachet de unt. Grant dorea să facă vreo câteva sandvişuri, să meargă în plimbare la North Pond, să stea la plajă, să înoate, chiar să pescuiască puţin. Şi voia ca Birdie să-l însoţească.

— Uite, adăugă el, aşezându-şi Blackberry-ul pe masă, nu-mi iau telefonul la mine.

— Dar Chess? spuse Birdie. Şi India? E ultima noastră zi... Pentru Grant era cât se poate de firesc să vrea o zi romantică doar cu Birdie, însă ea venise pe insulă cu un motiv, şi acela era să-şi petreacă timpul cu fiicele şi cu sora ei.

— Mergem cu toţii, răspunse Grant.

Birdie făcu o cantitate impresionantă de cafea, tartine cu bacon şi clătite cu afine. Grant ceru şi a doua porţie, apoi a treia. Se şterse la gură şi spuse:

— Mi-a fost dor de mâncarea ta, Bird. N-am mai avut parte de mâncare gătită de când ne-am despărţit.

Pe când Birdie încerca să găsească un răspuns (nu îl credea), Tate şi Barrett intrară în bucătărie. Birdie zâmbi. Se temea că Tate nu se va întoarce, însă, bineînţeles, iat-o. N-ar fi pierdut ultima zi.

— Micul dejun? întrebă ea.

— Mor de foame, răspunse Tate.

Barrett lăsă ultima pungă cu gheaţă şi instrumentele de curăţat pe care le ceruse gospodina-şefă.

— Asta e, anunţă el. Ultima aprovizionare.

India coborî scările.

— Îmi vine să plâng.

— Cred că a fost o lună interesantă, comentă Grant.

— O, da, a fost, răspunse Tate.

— Vii la cină? îl întrebă Birdie pe Barrett. Şi îi aduci şi pe băieţi? Te rog!

— Şi staţi peste noapte? adăugă Tate. Hai, băieţii pot dormi în paturile supraetajate.

— Băieţii se duc la ceilalţi bunici în acest weekend, dar eu o să vin la cină. Şi asta înseamnă că pot rămâne şi peste noapte. Însă o să dorm pe canapea.

— Să fii sigur că dormi pe canapea, se încruntă Grant cu severitate prefăcută.

— Oricum eu vreau să dorm cu Chess, continuă Tate. I se umeziră ochii, iar Birdie îi întinse un prosop de hârtie; li se terminaseră şerveţelele. Nu-mi vine să cred că se termină.

∵

Încă le rămăsese acea zi. O ultimă zi, de un albastru strălucitor, pe Tuckernuck, care părea incredibil de preţioasă. Acum, lui Birdie i se părea că lăsase celelalte zile să se scurgă fără să le aprecieze suficient; nu storsese viaţa din fiecare minut; nu trăise la intensitate maximă, cum ar fi trebuit. Pierduse vremea tânjind după bătrânul acela prost de Hank!

Nu avea de gând să risipească acea zi. Pregăti prânzul pentru toată lumea şi împachetă chipsuri, băuturi, prune şi prăjituri. Merseră împreună pe poteca spre North Pond. Era o zi însorită şi luminoasă, fierbinte, însă aerul era curat şi limpede şi mai puţin înăbuşitor decât înainte, iar Birdie se gândi că la întoarcerea pe uscat avea să ducă dorul acelui aer de o puritate absolută. Se întrebă dacă Grant putea aprecia frumuseţea neştirbită a acestei insule acum că nu era preocupat de procesul intentat de autoritatea pentru valori mobiliare împotriva clientului Cutare. Stânjeneii sălbatici tocmai înfloriseră, printre tufişuri se zăreau mierlele cu aripi roşii, iar parfumul pătrunzător al trandafirilor le invada simţurile.

A doua zi, Birdie avea să regăsească autostrada cu popasurile foarte bine cunoscute, Cracker Barrel, Olive Garden şi Target; chiar şi atmosfera rarefiată a Clubului New Canaan şi bistroul ei preferat şi librăria aveau să i se pară nişte artificii agresive. Era oare capabilă să suporte plecarea? Nu ştia. Aşa se simţea de fiecare dată când părăsea insula: de parcă i s-ar fi smuls inima din piept.

Ajunseră la lac şi întinseră tabăra: scaunele înfipte bine în nisip, prosoapele întinse, lada frigorifică aşezată la umbră. Grant adusese undiţa şi o luă pe Tate cu el în capătul celălalt al lacului. India se duse să se plimbe la Bigalow Point; nu-şi putea termina cartea, căci îşi pierduse ochelarii de citit.

Birdie era înspăimântată.

— Ai pierdut ochelarii de citit ai lui *Bill?*

— Exact, răspunse India. Părea ciudat de calmă. Ochelarii pe care îi tratase ca pe animalul ei de companie – în fiecare dimineaţă îi spăla cu Windex şi îi ştergea cu un şerveţel, îi purta la gât tot timpul, mai puţin când înota şi dormea – se *pierduseră?* S-ar putea să reapară, însă mă îndoiesc.

Apoi India se îndepărtă, cu ochii după nişte ghioci frumoşi. Asta dorea să le aducă tuturor celor de acasă drept cadou: cochilii albe şi osoase de melci de mare, perfecte, cu interior fin de culoarea piersicii. Voia una pentru preşedintele consiliului, Spencer Frost, una pentru secretara ei, Ainslie, şi una pentru o studentă.

— Ai studenţi preferaţi? se interesă Birdie.

— Cam aşa ceva, zise India.

∵

Aşa că Birdie rămase singură cu Chess, care stătea întinsă pe prosop cu faţa în jos. Birdie simţi brusc presiunea celor douăzeci şi nouă de zile. Nu avusese cu fiica ei discuţia pe care intenţionase să o aibă. Nu auzise întreaga poveste, de fapt nu aflase nimic. Iar să o oblige acum să vorbească ar fi fost ciudat şi nedrept. Şi nu era tipic pentru timpul petrecut pe Tuckernuck, sau pentru orice altă vacanţă de vară? Orele se întindeau precum o autostradă nesfârşită, apoi, brusc, dispăreau. Se evaporau. Aşa că Birdie trebuia să înghesuie totul în ultima zi.

Se aşeză pe nisip lângă prosopul fetei.

— Chess?

Nu primi niciun răspuns. Chess respira adânc şi regulat. Somnul ei părea liniştit. Birdie nu se îndură să o trezească.

Chess

Toţi aveau parte de un final fericit, mai puţin ea.

Părinţii ei se împăcau. Căci chiar asta se întâmpla, nu? Tatăl ei venise la Tuckernuck, un loc care nu-i plăcuse niciodată, însă acum îl entuziasma. Şi o privea pe mama ei aşa cum nu o mai privise de când se ştia Chess. Era atent – chiar exagerat; cărase scaunele şi răcitorul până pe malul lacului şi alergase după pălăria de paie a lui Birdie pe care vântul o zburase pe poteca prăfuită. Aşezase scaunul lui Birdie şi îi unsese umerii cu loţiune de plajă. O sărutase pe buze cu atâta blândeţe, încât Chess se simţise stânjenită. Ştia că părinţii ei împărţiseră acelaşi dormitor cu o noapte în urmă, iar când văzu sărutul îşi spuse „Sex". Părinţii ei făcuseră sex. Se simţise confuză – probabil mai confuză decât se simţise când auzise vestea despărţirii lor. Divorţul o rănise foarte mult, însă avusese o logică. Această împăcare o făcea foarte fericită, dar totodată o îngrijora. Dacă tatăl ei avea s-o dezamăgească din nou pe Birdie, ar fi mult mai grav decât în cazul în care dezamăgirea ar fi fost provocată de alt bărbat. Dacă tatăl ei se întorcea, era obligat să nu greşească.

Şi nu va greşi; Chess simţea asta. Povestea lor de dragoste era una de invidiat. Şi-ar fi dorit ca Nick să fi fost cel care apăruse din senin. Dacă tatăl ei făcuse asta, de ce n-ar fi putut-o face şi Nick?

Tate îl avea pe Barrett. Îi relatase lui Chess povestea dintre Barrett şi Anita Fullin în drumul spre lac.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebase Chess. Rămâi aici?

— Am un proiect în Pennsylvania luni. O să-l termin, mă voi întoarce pentru câteva zile, după care mă voi duce la Beaverton să fac un proiect pentru Nike, apoi mă voi întoarce. Încerc să nu mă gândesc pe termen prea lung. Tu ştii cât de greu este?

Chess ştia. Se confrunta cu un gol. Însă îi venise o idee, ca o scânteie într-o cameră întunecată. Voia să gătească. La urma urmei avea o diplomă culinară. Ştia că viaţa de restaurant era grea – orele, căldura, şovinismul – însă merita o pedeapsă. Gătitul fusese primul lucru pentru care simţise o urmă de pasiune după moartea lui Michael.

Să gătească – într-un restaurant bun, cu clienţi mulţi, curat, în centru, în Cartierul de Est sau de Vest. Avea destule alegeri.

Alegeri: nu era dragostea adevărată, dar tot era ceva.

∵

Chess stătu o vreme pe mal şi aruncă pietre în apă. „Scapă de greutatea de pe umeri. Scapă de ea”. Apoi se lungi pe nisipul cald. Mai avea o singură zi în care putea dormi la soare.

Se trezi şi o văzu pe Birdie fixând-o cu privirea.

„Vrea să mă vadă zâmbind, îşi spuse Chess. Vrea să ştie că o să fiu bine”. Buzele i se destinseră într-un surâs.

Birdie îi răspunse zâmbind larg.

— Te iubesc, spuse ea.

— Şi eu te iubesc, Bird, şopti Chess.

∵

Dar India? India fusese elementul necunoscut când începuseră acea vacanţă. Chess o cunoştea mai bine acum. India era puternică; trecuse prin tot ceea ce trecuse şi Chess, ba chiar mai rău, însă ieşise întreagă din asta. Nu ştia dacă urma să înceapă o relaţie cu o pictoriţă, dar, în orice caz, avea să se descurce. India era persoana pe care Chess o invidia cel mai mult. India era persoana în care spera Chess să se transforme: ea era propriul ei final fericit.

Barrett

Slavă Cerului că avea ochelarii de soare. Aşa nu vedea nimeni că era aproape să plângă.

Trebuia să se ocupe de logistică: să golească lada frigorifică şi să dezgheţe frigiderul, să verifice de două ori dacă ferestrele erau închise şi încuiate, să strângă lenjeriile de pat şi prosoapele şi să le ducă la spălătorie, să oprească generatorul, să depoziteze propanul pentru plită, să acopere Scoutul şi să atârne cheia de cârligul uşii din faţă. Să ducă masa de picnic la adăpost şi, în sfârşit, să dea jos semnul TATE şi să îl pună la locul lui în sertarul din bucătărie. După ce plecau ei venea o echipă pentru curăţenie; mai târziu, Barrett avea să aducă rufele împachetate în plastic şi să asigure ferestrele şi uşile.

Grant dusese cea mai mare parte a bagajelor la barcă. Barrett şi cele patru femei priveau cu tristeţe spre casă.

— O să mai treacă alţi treisprezece ani până când această insulă o să vă vadă din nou? întrebă Barrett.

Se auzi un suspin – era Birdie. Brusc se trezi în braţele lui Barrett, îmbrăţişându-l.

— Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine, spuse ea. Pur şi simplu nu ştiu ce ne-am fi făcut.

India li se alătură din stânga.

— Zilele în care l-ai trimis pe Trey au fost un adevărat iad, spuse ea. Nu era la fel de *drăguţ* ca tine şi nu puteam nici măcar să fluier după el.

Chess îl cuprinse din dreapta.

— Mulţumesc că m-ai dus la spital. Mi-ai salvat viaţa.

Iar Tate îl îmbrăţişă din spate. Iubita lui.

— Te iubesc, şopti ea.

Cele patru femei îl îmbrăţişau din toate punctele cardinale: nord, sud, est şi vest. În strânsoare, cineva îl ciupi de fund; el o bănui pe India.

Grant urcă scările gâfâind.

— Grant, fă-ne poză! strigă India. Repete, noi patru cu Barrett!

Îi dădu lui Grant aparatul ei de fotografiat de unică folosinţă, iar Barrett şi femeile se aşezară ca pentru poză şi zâmbiră.

— Viaţa e frumoasă! spuse Tate.

— Viaţa e frumoasă, repetă Birdie.

— Viaţa e frumoasă, adăugă India.

Se lăsă o clipă de tăcere. Grant aşteptă. Barrett era prea emoţionat ca să vorbească.

— Viaţa e frumoasă, murmură Chess.

Grant făcu poza, apoi încă una de rezervă. Îl privi pe Barrett peste aparat.

— Eşti un tip foarte norocos, remarcă el.

Epilog

Douăzeci şi cinci septembrie era ziua în care Mary Francesca Cousins ar fi trebuit să se căsătorească cu Michael Kevin Morgan.

Tate

Tate era la Fenway Park. Se ridicase de pe locul ei ca să meargă la toaletă şi să cumpere floricele de porumb pentru Tucker şi îngheţată pentru Cameron. Toneta de floricele se afla lângă baie, însă chioşcul unde se vindea îngheţată – cea pe care o dorise Cameron, servită într-o cască de baseball în miniatură – era la jumătate de stadion distanţă. Tate o găsi, dar aşteptă atât de mult la coadă, încât nu-şi mai amintea dacă trebuia să o ia la stânga sau la dreapta ca să se întoarcă. Nu avea biletul la ea şi îşi lăsase telefonul mobil în geantă. Pe lângă ea treceau sute de oameni, toţi diferiţi şi totuşi asemănători prin faptul că erau străini.

Dumnezeule, erau atâţia oameni pe lume. Cum poţi fi sigur că îl găseşti pe cel potrivit?

Vorbise cu Chess în ajun, ştiind că în urmă cu un an aceea ar fi trebuit să fie seara repetiţiei ei pentru nuntă, cu gustări şi caipirinha pentru o sută de prieteni apropiaţi la Zo, unde Chess ar fi strălucit în rochia ei portocalie cu buline – însă realitatea fusese cu totul alta. Ştiind asta, amândouă hotărâseră că era mai bine să ignore aniversarea. Chess păruse tristă, dar la sfârşitul convorbirii se revigorase; era în drum spre serviciu. Se angajase ca bucătar la un bistrou franco-vietnamez renumit din Village; personalul era exclusiv feminin, iar bucătarul-şef, Electa Hong, se împrietenise cu ea. Chess se mutase în vechiul ei apartament, dar se gândea să-şi găsească o locuinţă mai aproape de serviciu. Prea multe amintiri acolo, spusese ea.

Tate o sunase pe Chess în acea dimineaţă şi căzuseră de acord că, dacă viaţa ar fi mers altfel, ar fi fost amândouă în casa mamei lor, în pijamale şi cu părul pe bigudiuri, bând cocktailuri şi, cel mai probabil, certându-se.

Tate o întrebase pe Chess dacă avea planuri pentru acea zi. Chess spusese că lucra în tură dublă. Restaurantul era un loc sigur. „Are dreptate”, îşi zisese Tate.

— Mi-e dor de tine, spusese ea.

— Şi mie, răspunsese Chess.

∵

Kevin Youkilis de la Red Sox înscrise şi mulţimea se dezlănţui. Tate privi miile de oameni de pe stadion şi i se strânse inima. Mai avea doar două reprize şi jumătate ca să-şi găsească locul; îngheţata i se topea în mână. Se învinuia că nu fusese mai atentă la secţiune şi la numărul rândului, dar se

lăsase complet în seama lui Barrett, care deschidea drumul. Când ajunseseră la parc, Tate îl dusese pe Tucker la baie, iar o femeie remarcase:

— Fiul tău e adorabil!

— Mulţumesc, răspunsese Tate.

O luă la stânga; trecu pe lângă o tonetă cu hotdog şi cârnaţi, care i se păru familiară. Cineva vindea îngheţată italiană. Apoi trecu pe lângă Legal Sea Foods, unde era o coadă lungă la supa de fructe de mare. O femeie cu ochelari de soare pe cap spuse:

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat vara.

Nici lui Tate nu-i venea să creadă. În maşină, pe drum, Cameron şi Tucker vorbeau deja despre costumele de Halloween.

„Nunta surorii mele”, se gândi ea.

Zona nouăsprezece. Asta era! Tate o luă la stânga şi coborî scările. Chiar şi din vârf zări creştetul lui Barrett. Era aşezat între Cameron şi Tucker; Tucker stătea pe un suport de plastic pentru că nu era suficient de greu cât să împiedice retractarea scaunului.

Barrett se foia şi îşi lungea gâtul, privind în spate. Tate ştia că se uita după ea. Lipsea de-o veşnicie.

Îi făcu semn cu mâna, agitată. „Aici sunt! Aici!”

El o văzu şi apoi zâmbi. Îşi duse pumnul la inimă. „Te iubesc”.

India

Pe 21 septembrie, ziua echinocţiului de toamnă, William Burroughs Bishop III se născu la Spitalul Universitar Pennsylvania, cântărind patru kilograme şi măsurând cincizeci şi cinci de centimetri. Heidi se chinuise în travaliu timp de aproape douăzeci de ore, apoi făcuse cezariană. Atât mama, cât şi copilul erau sănătoşi.

India fusese zilnic la spital să îşi vadă nepotul. Era un adevărat sălbatic în comparaţie cu alţi nou-născuţi; arăta de parcă ar fi avut o lună. Însă tot era micuţ, un ghemotoc. India, ţinându-l la piept, oscilă între plâns şi râs. Li se adresă tinerilor părinţi:

— Bill l-ar fi iubit. Ar fi fost foarte emoţionat să-l ţină în braţe. Nepoţii aveau ceva special. Oare ce? În primul rând, India era uşurată de povara grea a maternităţii, de responsabilitatea imposibilă pe care o implica creşterea unui copil – navigarea printre prăpăstiile şi minunile pe care le oferă viaţa fiecărei fiinţe umane. Şi, de asemenea, nepotul avea ceva care o făcea să se simtă nemuritoare, să se simtă ca şi când avea să trăiască veşnic, întrucât o fărâmă din ea se regăsea în acel copil şi o fărâmă şi mai mică din ea în copiii lui. Ideea o uimea şi o făcea să se simtă măruntă.

Pe data de 25 septembrie, când Chess ar fi trebuit să se mărite, lucru care nu-i scăpă Indiei, vizită copilul pentru prima dată acasă şi o aduse pe Lula cu ea.

Lula era neliniştită. Îşi strânse părul în coc, însă şi-l desfăcu şi îl lăsă pe umeri, apoi îl strânse din nou. Îşi verifică machiajul în oglinda de pe locul pasagerului din Mercedesul Indiei. Indiei nu-i venea să o spună, dar nu i se părea deloc important cum arăta machiajul Lulei sau dacă părul ei era strâns sau desfăcut. Faptul că era o *femeie* la *douăzeci şi ceva de ani* şi avea o relaţie cu India – relaţie ai cărei parametri aveau să rămână în ceaţă pentru Billy şi Heidi – era ceea ce conta. India se gândise la început să păstreze secretă legătura ei cu Lula, cel puţin în faţa fiilor ei. (Toţi cei de la PAFA, absolut *toţi,* ştiau că India şi Lula formau un cuplu şi din acest motiv Lula revenise la şcoală. Spencer Frost se enervase când Lula distrusese tabloul pe care îl cumpărase el pentru instituţie, aşa că tânăra artistă petrecuse ultima parte a verii pictând altul care să îi ia locul. În cele din urmă, Spencer Frost se mulţumise cu gândul că Lula nu fugise la Parsons. Fata avea să devină faimoasă, iar PAFA avea să-şi asume meritele.)

India se răzgândise în privinţa vizitei la Billy şi Heidi abia în acea dimineaţă, când se trezise şi, dându-şi seama ce zi era, se gândise la Chess. Viaţa era prea scurtă. Avea să o ia pe Lula cu ea, indiferent de consecinţe.

India şi Lula traversară aleea pietruită care ducea la casa masivă a lui Billy şi Heidi din Radnor. Lula ţinea darul pe care îl adusese – o salopetă micuţă de jeans, un tricou cu dungi şi o pereche micuţă de tenişi. Şi pentru că nu se putuse abţine, mai luase şi nişte plastilină colorată. Bebeluşul nu avea s-o folosească în următorii doi, trei ani, dar nu-i păsa.

India îi sunase pe Billy şi Heidi în acea dimineaţă să-şi anunţe vizita însoţită de o prietenă.

— O, făcuse Heidi, părând curioasă dincolo de oboseală. Cineva special?

— Cineva special, confirmase India.

∵

India bătu la uşă şi aşteptă lângă Lula.

Billy deschise, o văzu pe India, o văzu şi pe Lula, zâmbi şi spuse:

— Intră, mamă, am crezut că sunteţi de la Avon.

— Billy, ea e prietena mea, Lula Simpson. Lula, fiul meu cel mare, Billy Bishop.

Billy întinse mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, Lula.

— Am auzit multe despre tine, spuse tânăra. Felicitări pentru noul membru al familiei.

— Mulţumesc, zâmbi Billy. Suntem încântaţi. Obosiţi, dar încântaţi.

Heidi stătea în bibliotecă cu Tripp în braţe, adormit.

— Nu te ridica, spuse India.

— Bine, n-o voi face, acceptă Heidi stârnind un amuzament general. Heidi o privi pe Lula, însă expresia ei nu se schimbă, nu făcu ochii mari, nu ţuguie buzele, ci zâmbi fără ezitare. Poate chiar se aşteptaseră, când India le spusese că vine cu „cineva special”, să fie o indo-iraniană tânără şi frumoasă. Ha! India se destinse aproape complet.

— Heidi, zise ea, aş vrea să-ţi prezint o prietenă foarte specială, Lula Simpson.

— Salut, Lula, răspunse Heidi.

Lula atinse uşor umărul tinerei mame, însă atenţia îi fusese atrasă de bebeluş.

— Dumnezeule, murmură ea. E *frumos*.

— Vrei să-l ţii în braţe? îi propuse Heidi.

— Îmi dai voie?

Când Heidi îl aşeză pe William Burroughs Bishop III în braţele Lulei, India aproape că îl auzi pe Bill râzând.

„O să vrea copii, India”, îi spunea glasul binevoitor al fantomei lui Bill.
„Ei, mai taci!” răspunse ea. Însă zâmbi.

Birdie

Ea şi Grant se treziseră în acea dimineaţă în lumina blândă a soarelui. Lui Birdie nimic nu-i plăcea mai mult decât o vară târzie, însă azi sperase să plouă.

Grant se dusese în bucătărie şi revenise după câteva clipe cu două ceşti de cafea cu lapte. Îşi făcuse un obicei din a-i aduce lui Birdie cafeaua la pat, chiar şi în dimineţile în care se ducea la birou. Ea aprecia enorm acel gest, iar cafeaua făcută de Grant – încălzea laptele pe plită – avea un gust mai bun decât orice altă cafea pe care o băuse vreodată în viaţa ei.

El se aşează la marginea patului.

— O zi minunată pentru nuntă, spuse Birdie.

— Aşa e, răspunse Grant.

∵

Îşi făcuseră planuri ca să îşi ţină mintea ocupată. O gustare la Blue Hill, un loc minunat, apoi o plimbare lungă cu maşina să admire culorile toamnei. Trecură pe lângă câteva magazine de antichităţi şi se opriră să mai piardă vremea. Grant ura de obicei să piardă vremea, însă acum se simţea în largul lui prin magazine, uitându-se la un obiect, apoi la altul, întrebându-se ce părere avea Birdie.

„Nu-mi vine să cred că e acelaşi bărbat cu care am fost căsătorită”, îşi spuse ea. Nu pomenise cuvântul golf nici măcar o dată în acea zi. Iar Yankees erau în preliminarii şi aveau meci în acea după-amiază şi nu pomenise nici de asta.

„Are gusturi chiar bune”, decise ea.

La cinci fără un sfert parcau în faţa casei. Soarele coborâse deja în spatele copacilor; zilele lungi de vară se încheiaseră. Birdie nu putea să nu-şi aducă aminte: ceremonia era programată pentru ora patru, iar la cinci fără un sfert ar fi trebuit să stea în rândul de primire sau să facă poze. Dacă ea era atât de nefericită, oare cum se simţea Evelyn Morgan?

— O sun pe Chess, spuse Birdie.

— Imediat, replică Grant. Acum am o surpriză.

Surpriză? Grant?

O conduse în curtea din spate. Era extraordinar de frumoasă. Ulmii erau pe jumătate verzi şi pe jumătate galbeni, iar perii Bradford începuseră să se îngălbenească. Grant se opri la masa de fier forjat unde se afla un CD player portabil pe care Birdie îl recunoscu – îl cumpărase Grant pentru

apartamentul lui din South Norwalk. Apăsă butonul şi Gordon Lightfoot începu să cânte *If You Could Read My Mind.* Aceea fusese melodia lor de la nuntă.

Grant o conduse pe Birdie la lac şi traversară podul pe care arhitecţii peisagişti îl construiseră ca să facă legătura cu insula plutitoare. Aceasta forma un cerc perfect în mijlocul lacului şi era acoperită cu o iarbă deasă care crescuse cât Birdie fusese plecată la Tuckernuck. Grant îşi scoase pantofii, iar Birdie făcu la fel.

— Mi-ai promis un dans, spuse el.

Chess

Se gândise să-şi ia liber şi să meargă la mormântul lui Michael la cimitirul din New Jersey, însă, după ce se gândi mai bine, Chess îşi zise că ar fi fost mult prea dureros, chiar nesincer. Nu trebuia să meargă la mormântul lui Michael ca să-i cinstească memoria. Îi cinstea memoria lui Michael mergând înainte, aşa cum începuse deja. Avea să se cinstească pe ea însăşi fiind directă şi sinceră: asta ar fi trebuit să fie ziua ei de nuntă, însă nu a fost să fie. Aşa că... ar fi putut să meargă şi să plângă la mormântul lui Michael sau să se facă utilă.

Acceptase să lucreze în tură dublă, prânz şi cină, ceea ce însemna să sosească la restaurant la ora opt de dimineaţă, să verifice dacă se livraseră comenzile corect şi să le dea de lucru celorlalţi. Preluă prima comandă: anghinare.

La zece, când ajunse, Electa îşi lăsă mâna pe talia ei.

— Mulţumesc că te ocupi de asta, spuse ea. Cum te simţi?

Electa ştia ce zi era. Chess i se confesase într-o noapte după ce ieşiseră din tură, la o sticlă de cabernet Screaming Eagle.

— Mă simt bine, răspunse Chess, constatând cu surprindere că nu minţea. Slujba nu-i lăsa timp de gândire. Comenzile veneau precum un set de mingi cu care trebuia să jongleze. Pentru că era sâmbătă, restaurantul era plin – şi cu clienţi în aşteptare – iar bucătăria trebuia să se mişte cu viteza luminii. Chess pregăti şi aşeză pe platou bucăţi de crab, rulouri de vară cu mango şi salată de sfeclă roşie cu vinegretă de ghimbir. La un moment dat, Nina, o bucătăreasă lituaniană înaltă şi slabă responsabilă cu fripturile, întinsese mâna să ia o tigaie de pe foc şi îşi arsese palma. Chess se duse să îi ţină locul Ninei şi, în acelaşi timp, avu grijă şi de treburile ei. În mod normal, aşa ceva ar fi îmbolnăvit-o de nervi, însă atunci era recunoscătoare.

Înainte de amiază avu parte de câteva momente libere, când gândurile se adunau precum ceaţa pe sub uşă. Era vina ei, în întregime. Îl făcuse pe Michael să sufere. Dar trebuia să poarte vina pentru reacţia lui? Să se caţăre fără coardă. Fără coardă! „De ce ai fost atât de nesăbuit? Ai vrut să încalci regulile? Să faci pe interesantul? Nu-ţi păsa ce se întâmpla cu tine?” Chess nu mai credea că Michael dorise să moară. Michael îşi iubea prea mult viaţa, punea reuşita pe primul plan, era un conducător, accepta provocările şi le depăşea. Dacă Nick îi furase logodnica, Michael avea să-şi găsească alta, titulara unei burse Rhodes care era totodată manechin de succes, campioană

la volei pe plajă şi deţinătoarea unui coeficient de inteligenţă excepţional. În lume erau nenumărate femei minunate care atât aşteptau. Michael nu ar fi căzut niciodată intenţionat. Dacă mersese să se caţăre fără coardă o făcuse pentru că se considerase invincibil.

Chess plângea deasupra tigăii în care sfârâia calcanul în sos de lămâiţă.

Ce se întâmplase nu fusese vina lui Michael. Fusese un accident; căzuse. Ce se întâmplase nu fusese vina lui Chess. Îl plăcuse enorm pe Michael. Ar fi dorit să fie îndrăgostită de el, să se poată căsători cu el, să aibă copii şi să fie fericită. Nu reuşise, însă încercase.

Încercase.

În acea seară ieşi din schimb la zece şi jumătate. Ceilalţi bucătari plecaseră cu aproape o oră în urmă, însă Chess rămăsese să cureţe plitele, să spele pe jos şi să lase totul pregătit pentru gustările care se serveau a doua zi. Electa apăru şi o întrebă dacă voia să stea la bar să bea ceva.

— Fără Screaming Eagle în seara asta, rosti Electa spăsită. Dar ce-ai spune despre un martini cu litchi?

Chess scutură din cap.

— Mă duc acasă.

— Sigur? spuse Electa. Într-adevăr, ai avut o zi lungă.

Da, o zi lungă. Chess îşi scoase şorţul şi îl aruncă în coşul cu rufe murdare. Îşi trecu mâinile prin păr. Începuse să crească din nou, întâi ţepos, apoi mai moale. Se hotărâse să-l păstreze scurt, ceea ce era convenabil pentru munca ei din bucătărie. La breton avea un smoc alb. Păr alb la treizeci şi doi de ani: ori o pedeapsă, ori un semn de nobleţe.

Ajunse în holul blocului ei la unsprezece şi un sfert. Era frântă, prea obosită ca să-şi mai facă unghiile de la picioare, să-şi calce rufele sau să gândească. Ăsta era un lucru bun. Luă scrisorile primite în decurs de o săptămână din cutia poştală şi urcă la apartament.

Aprinse lumina şi se prăbuşi pe canapea, lăsând corespondenţa pe masă. „Şi acum?” se întrebă ea. Era moale ca o cârpă şi totuşi se temea că n-o să poată dormi. Se gândi la mătuşa India, apoi la mama ei şi la Tate, la ele patru împreună pe Tuckernuck. Ochii o ardeau de la lacrimi. Trebuia să recunoască: se simţea singură.

Apoi o văzu. O vedere deasupra teancului de scrisori. O vedere cu Central Park toamna, cu copacii în culori aprinse. Sus, cu litere albe, scria New York City.

„New York City?” îşi repetă ea în minte. Cine i-ar fi trimis o vedere din New York City când ea locuia în New York City? Simţi un fior, apoi îşi dădu seama. Central Park. Întoarse vederea pe verso.

Scria: „Okay, baby, okay”.

Inima îi coborî la picioare, ca o piatră pe care putea s-o ridice şi s-o arunce.

Nick.

Se ridică şi se duse în bucătărie. Frigiderul ei era aproape gol – mânca de dimineaţă de la o tonetă de pe stradă, iar celelalte mese, la restaurant – însă păstrase sticla de Veuve Clicquot pe care i-o dăduse Tate pe Tuckernuck pentru o ocazie extraordinară.

O scoase. Era foarte rece

Okay, baby, okay. Scoase dopul.

virtual-project.eu

ELIN HILDERBRAND

INSULA

virtual-project.eu

violin